

ன்னவென்று கேட்பைப்பானால், சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக, தற்காலத்தில், யுத்தக்கருவிகளை தரித்திருப்பதனால் சஸ்திரங்களைச் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும். பிருதுவி, அப்பு, தேஜஸ், வாயுவு, என்கிற இந்தநான்கே ராசத்தையுண்டாக்குவன, ஆகையால், இந்த சுலோகத்தில், அந்த நான்கையே சொன்னாரென்றும், ஆகாசத்துக்கு அப்படிப்பட்ட வல்லமை யில்லையாதலால் ஆகாசத்தைச் சொல்லவில்லை யென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ஸ்ரீ॥ அச்சேத்யோயமதாஹ்யோய | மக்லேத்யோஸோஷ்யஏவச

நித்யஸ்ஸர்வகதஸ்தாணு | ரசலோயம்ஸநாதநஃ || ௨௪

அச்சேத்யோயமதாஹ்யோய | மக்லேத்யோஸோஷ்யஏவச

நித்யஸ்ஸர்வகதஸ்தாணு | ரசலோயம்ஸநாதநஃ || ௨௪

அவ்யக்தோயமசித்த்யோய | மவிகார்யோயமுச்சயதே. ||

இ - ள். அயம் - இந்த ஆத்மா, அச்சேத்யஃ - சேதிக்கத்தகுந்தவனல்லன், அயம் - இந்த ஆத்மா, அதாஹபஃ - சுடத்தகுந்தவனல்லன், அக்லேத்யஃ - நனைக்கத்தகுந்தவனல்லன், அஸோஷ்ய ஏவச - உலர்த்தத்தகுந்தவனல்லன், அயம் - இந்த ஆத்மா, நித்யஃ - முக்காலங்களிலும் இருப்பவன். ஸர்வகதஃ - ஸர்வவ்யாபகன், ஸ்தாணுஃ - சலிக்காத இயல்புடையவன், அசலஃ - சலமடையாதவன், ஸநாதநஃ - அநாதியானவன், அவ்யக்தஃ - கண்முதலாயுள்ள இந்திரியங்களுக்குப் பார்க்கவொண்ணாதவன், அசித்த்யஃ - மனத்துக்கு எட்டாதவன், அவிகார்யஃ - விகாரத்தையடையாதவன், (இதி - இப்படியென்று) உச்சயதே - சொல்லப்படுகிறான்.

நாந் பரீ யம்.

ஐயா, அஜ்ஞா, இந்த ஆத்மா, சஸ்திரம் முதலான ஆயுதங்களால் சேதிக்கப்படுகிறவன் அல்லன், நெருப்பினால் சுடப்படுகிறவன் அல்லன், நீரினால் நனைக்கப்படுகிறவன் அல்லன், காற்றினால்

உலர்த்தப்படுகிறவன் அல்லன், மேலும் இந்த ஆத்மா, முக்காலத்திலும் இருக்கிறவன் என்றும், எல்லாவற்றிலும் வியாபித்திருப்பவன் என்றும், முத்தின அவஸ்தையைவிட்டு வேறொரு அவஸ்தையை அடையாதவன் என்றும், சலநம் முதலான தொழில்கள் இல்லாதவன் என்றும், அநாதியானவன் என்றும், கண் முதலான இந்திரியங்களால் தெரிந்துகொள்ளக்கூடாதவன் என்றும், விகாரமில்லாதவன் என்றும், மனத்தினாலும் தெரிந்துகொள்ளக்கூடாதவன் என்றும் சொல்லப்படுகிறான். ஆகையால் உடம்பு நசிப்பதனால் ஆத்மா நசிக்கமாட்டாது, ஆதலால் விசந்தையடையவேண்டாம் என்று தாத்பர்யம்.

சங்கீரபாஷ்யம்.

அவயவங்கள் இல்லாதவனாதலால், ஆத்மா, ப்ருதுவி, அப்பு, தேஜஸு, வாயு என்று சொல்லப்படுகிற நான்கு பூதங்களாலும் நாசத்தை அடையத்தகுந்தவன் அல்லனென்று அறிபவேண்டும். மேலும், இந்த சுலோகத்திலுள்ள முதல் இரண்டடிகளிலும் சொல்லப்பட்ட விஷயத்துக்கு மற்ற இரண்டடிகளிலும் சொல்லப்பட்ட விஷயம் காரணமென்று அறிபவேண்டும். மேலும், பரஸ்பரம் (ஒன்றையொன்று) நாசத்தைச் செய்துகொள்ளுகிற, நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று என்கிற நான்குபூதங்களும் இந்த ஆத்மாவை நசிப்பிக்கமாட்டாவென்று அறிபவேண்டும். மேலும், ஆத்மா, சேதிக் கப்படாதவனாதலால் சுஸ்திரங்கள் சேதிக்கமாட்டாவென்றும், சுடப்படாதவனாதலால் நெருப்பு சுடமாட்டாதென்றும், நனைக்கப்படாதவனாதலால் நீரானது நனைத்து அழிக்கமாட்டாதென்றும், உலர்த்துபோகாதவனாதலால் காற்று உலர்த்தமாட்டாதென்றும், முத்தினசுலோகத்தோடு சம்பந்தத்தைக் கற்பித்துக்கொண்டு அறிபவேண்டும். மேலும், இப்படி நாசமில்லாதவனென்று சொல்லப்பட்டானாதலால், ஆத்மா நித்யன் என்று அறிபவேண்டும். மேலும், நித்யனாதலாலேயே ஸர்வதன் (எல்லாவிடங்களிலும் இருப்பவன்) என்று அறிபவேண்டும்.

ஆனால், நித்யனாதலாலேயே எல்லாவிடங்களிலும் இருப்பவன் என்று சொன்னால் பல்லவா, அப்படி சொல்லலாமா, அப்படியா

னாலு, நித்யங்களான பரமானுக்கள் எல்லாவிடங்களிலும் இருக்க வேண்டி வராதா ; என்று கேட்கலாகாது, ஏனென்றால், பரமானுக்கள் நித்யங்கள் என்பதற்குப் பிரமாணமில்லை. ஆகையால், பரமானுக்கள் நித்யங்கள் என்று சொல்லக்கூடாது. மேலும், அவைகள் நித்யங்கள் அல்லாமற் போகும்போது எல்லாவிடங்களிலும் இருக்கவேண்டி வராதா ; என்று கேட்பதே உசிதமல்லாமற் போகையாலென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், சர்வகதமான ஆகாசத்துக்கு விகாரமில்லாததுபோலவே, ஆத்மா சர்வகதமானாலும், விகாரமில்லாதவன் ஆனென்றும், விகாரமில்லையென்பதைத் தெரிவிக்கும்பொருட்டே ஸ்த்திராணு (ஸ்த்திரமாயிருப்பவன்) என்றும், சொல்லப்பட்டானென்று அறியவேண்டும். மேலும், விகாரமுள்ளது ஸ்த்திரமாயிருக்காதென்றும், ஆதலாலேயே விகாரமுள்ள பூமிமுதலானவை ஸ்த்திரமாயிருப்ப தில்லையென்றும் அறியவேண்டும். மேலும், ஸ்த்திரமாயிருப்பவ னாதலாலேயே (வேறொருபத்தை யடையாதவனாதலாலேயே) அசலன் முந்தினரூபத்தைவிடாதவன்) என்றுதெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், ஆத்மாவுக்கு சுயமாகவே நாசமில்லாமற்போனல்போகட்டும், தனக்குக் காரணமானது நசிப்பதனால், தான் நசிக்குமென்றும், மேலும், இப்படியே பிறப்பும் சம்பவிக்குமென்றும் சொல்லக்கூடாது. ஏனென்றால்,

“ஸ்ரீ|| நஹ்ஸ்யக்ஷிஜ்ஜநிஹ்நஹ்நி||”

“நசாஸ்யகஸ்கிஜ்ஜநிதாநசாதிபஃ”!

(இந்த ஆத்மாவுக்குக் காரணமில்லை, இந்த ஆத்மாவுக்கு அதிபதியில்லை) என்கிற சுருதி ப்ரமானுநுசாரமாக ஆத்மாவுக்குக் காரணமில்லை யாதலால் (ஆத்மா எதினாலும் பிறப்பதல்ல வாதலால்) காரணம் நசிப்பதனால் நாசமுண்டாகுமென்றும், நாசமுண்டானது போலவே பிறப்பு உண்டாகுமென்றும் சொல்லுதல் சரியல்லாமற் போதலாலென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஸ்த்திரமாக இருப்ப தாதலாலேயே காற்று முதலானவைபோல ஓராநொரு காரணத் தால் பிறப்பது அல்லவென்று அறியவேண்டும். அதாவது ஆத்மா அநாதி (முதலில்லாதது) என்று அறியவேண்டுமென்பது.

ஆனால், சிலர் இந்த அத்தியாயத்திலுள்ள

“ஸஜாயத்ரீமயதீவாஃகாசித்.”

“நஜாயதேம்ரியதேவாகதாசித்”

என்கிற இருபதாவது சுலோகத்தில் ஆத்மாவுக்கு ஜநமரணங்கள் இல்லையென்று சொல்லப்பட்டதென்றும், ௨௧ - ௨௨ - ௨௩ - ௨௪ - ம் சுலோகங்களில் ஆத்மாவுக்கு சுருங்குதல் முதலான விகாரங்கள் இல்லையென்று சொல்லப்பட்டதென்றும், சொல்லுகிறார்கள். அப்படி சொல்லுதல் தகுதியில்ல. ஏனென்றால் ௨௧ - ௨௨ - ௨௩ - ௨௪ - ம் சுலோகங்களில் சொல்லப்பட்ட விஷயமே.

“ஸஜாயத்ரீமயதீவாஃகாசித்”

“நஜாயதேம்ரியதேவாகதாசித்”

என்கிற இருபதாவது சுலோகத்தில் சப்தத்தால் கொஞ்சமும் அர்த்தத்தால் கொஞ்சமும் சொல்லப்படுதலாலென்று அறியவேண்டும். இப்படி விசாரிக்கும்போது

“ஸஜாயத்ரீமயதீவாஃகாசித்”

“நஜாயதேம்ரியதேவாகதாசித்”

என்கிற சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட விஷயமே மற்ற சுலோகங்களில் சொல்லப்படுதலால், கூறியது கூறல் என்கிற தோஷம் வருகிறதென்று வேறு சிலர் சொல்லுகிறார்கள். அப்படி சொல்லுதல் தகுதியில்லவென்று அறியவேண்டும், ஏனென்றால்

“ஸஜாயத்ரீமயதீவாஃகாசித்.”

“நஜாயதேம்ரியதேவாகதாசித்”

என்கிற சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட விஷயமே இந்தசுலோகங்களில் சொல்லப்பட்டதானாலும் சம்சாரிகளான சிவர்கட்கு அஸம்ஸாரித்வம் (ஸம்ஸாரியல்லாதவனுடையதர்மம்) எப்படியுண்டாகுமென்றும், இந்த்ரியங்களால் அறியவொண்ணாததும், ஸத்ரூபமானதும், அவ்யக்தமானதும் ஆகிய பரமாத்ம ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் (பாஹ்மம்) புத்திக்குப் புலப்பட்டு சம்சாரத்தை எப்படி நசிப்பிக்குமென்று எண்ணி, ஆத்மரூபவஸ்து தெரிந்துகொள்ளவொண்ணாததாயைபால், பகவானை வாசுதேவன் அடிக்கடி ஆத்ம தத்

வத்தை வேறு வேறு சொற்களால் தெரிவித்தானாலென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், த்வம் பதத்தின் அர்த்தத்தை விசாரிப்பது இப்பொழுது முக்கியமாயிருத்தலால் அதற்கே மற்றொரு ஹேதுவைச்சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆத்மா, நித்யத்வம் முதலான தர்மங்களையுடையதாகையால், அப்படிப்பட்ட நித்யத்வம் முதலானவற்றைத் தெரிவிக்கிற பதங்களால் ஆத்ம தத்வத்தைத் தெரிவிக்கும்பொருட்டு

“..ಅವ್ಯಕ್ತೋಽನುಚಿನ್ಮಯಃ..”

“அவ்யக்தோயமசித்த்யோயம்”

என்கிற சுலோகத்தைத்தொடங்கினாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆத்மா, இந்திரியங்களால் தெரியவொண்ணாதவெனன்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆத்மா, இந்திரியங்களுக்கு எட்டாதவனாகையாலேயே அநுமாந ப்ரமாணத்தாலும் அறியவொண்ணாதவெனன்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு அசித்த்யன் என்று பகவான் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், உலகத்தில் எந்தப்பொருள் இந்திரியங்களால் அறியப்படுமோ, அந்தப்பொருளைக் குறித்து ஆலோசிக்கிறது (அநுமாந ப்ரமாணத்தால் தெரிந்துகொள்ளுதல்) சம்பவிக்குமாதலால் இந்திரியங்களால் அறியவொண்ணாத பொருள் அநுமாந ப்ரமாணத்தாலும் அறியப்படாதென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ஆனால், இந்திரியாதிகள் ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணத்தால் அறியப்படாமற்போனாலும், அநுமாந ப்ரமாணத்தாலும், அர்த்தாபத்தி ப்ரமாணத்தாலும் காணப்படுகின்றன அல்லவா, அப்படியே ஆத்மாவும் அநுமாந ப்ரமாணத்தாலும் அர்த்தாபத்தி ப்ரமாணத்தாலும் அறியப்படுமென்று ஏன் சொல்லக்கூடாது என்று கேட்பாயானால், சொல்லுகிறேன், கேள், இந்திரியாதிகளுக்கு விகாரங்கள் உண்டாதலால் அநுமாந ப்ரமாணத்தாலும், அர்த்தாபத்தி ப்ரமாணத்தாலும் அறியப்படுகின்றன. ஆத்மா, விகாரமில்லாததாகையாலும், வ்யாப்திலிங்கம் (அநுமாந ப்ரமாணத்துக்கு சாதகமான ஸாஹசர்ய நியமம் ஹேது) என்பவை இல்லாமற்போகையால் அநுமாந ப்ரமா

ணத்தாலும், அந்தாபத்தி ப்ரமாணத்தாலும் அறியப்படாதேன்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

மேலும், தமிழரைத் துணையாய்வைத்தலால், பால்விகாரத்தை அடைந்ததுபோல, அவயவங்கள் இல்லாதவனுதலால், ஆத்மா வேறு சம்பந்தத்தால் விகாரத்தை அடைகிறவன் அல்லனென்று தெரிவித்தற்பொருட்டு அவிகார்யன் என்று சொல்லப்பட்டானென்று அறிவிவேண்டும். மேலும், அவயவங்கள் இல்லாததற்கு விகாரமில்லாதிருத்தலும், அவயவங்கள் உள்ளதற்கு விகாரமுண்டாதலும் ப்ரசித்தமாயிருப்பதனால், அவயவங்கள் இல்லாமற்போகையால், ஆத்மாவுக்கு விகாரமில்லையென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

பாஷ்யஸ்ய || ரீதிம்.

౧. శ్రీమ॥ ఆకాశవత్సర్వగతశ్చ నిత్యః

“ஆகாஸ்வத்ஸர்வகதம்சநித்யஃ”

౨. “వృక్షభవ స్వభోదివితిష్ఠతి”

“வருகூஇவஸ்தப்தோதிவிதிஷ்டதி”

3. “నిష్కలం నిష్క్రియం శాస్త్రం”

“நிஷ்கலம்நிஷ்க்ரியம்ஸாந்தம்”

౪. “యః పృథివ్యాంతిష్ఠః”

పృథివ్యాఅంతరోయోప్పుతిష్ఠ్

అదోబ్రహ్మ రోయనే జసితిష్ట

తెజసాంతరోయోవాయాతిష్ఠ్

వామోరంతరః”

“யஃப்ருதுவ்யாம்திஷ்டந்

ப்ருதவ்யா அந்தரோயோப்ஸு-திஷ்டந்

அத்ப்யோந்தரோயஸ்தேஜஸிதஷ்டந்,

தேஜஸாந்தரோயோவாயௌதுஷ்டந்

வாயோரந்தரம்

௩. “యేనసూర్యస్త పతితేజసేభః”

“யேநஸ-இர்யஸ்தபதிதேஜஸேத்தே”

(க - ஆகாசம்போல எல்லாவிடங்களிலும் இருப்பவனும், உ - நித்யனும், மரம்போல ஸ்தப்தனாய் (செயலற்றவனாய்) அந்தரிக்ஷத்தில் வாசம்பண்ணுகிறான், ங - கலாரஹிதனும், (க்ரியாரஹிதனும், ராகாதிபரிணாமங்கள் இல்லாதவனும் ஆகிய ஆத்மாவை, ச - எவன் நிலத்தில் இருப்பவனாய் உலகத்தினும் அந்தரானயிருப்பவனோ, (அந்யனோ) எவன் நீரில் இருப்பவனாய் நீரினும் அந்யனோ, எவன் நெருப்பில் இருப்பவனாய் நெருப்பினும் அந்யனோ, எவன் வாயுவில் இருப்பவனாய் வாயுவிலும் அந்யனோ, டி - எந்தத்தேஜஸினால் பிரகாசிப்பவனாய், சூரியன் தபிக்கிறானோ) என்கிற சுருதிகளில் சொல்லப்பட்டபடியே, ஆத்மா, ஸர்வகதன் என்றும், ஸ்த்தானு என்றும் க்ரியாரஹிதன் என்றும், சர்வாந்தர்யாமியென்றும், இந்த சுலோகத்தால் சொல்லப்பட்டானென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆத்மா, சர்வாந்தர்யாமி (எல்லாப்பொருள்களுள்ளும் இருப்பவன்) ஆதலால், சஸ்திரம் முதலானவைகளிலும் இருக்கிறானென்றும், மேலும், சஸ்திராதிகளுடைய ஸத்தாஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்குகிறவனும், சஸ்திராதிகளை ப்ரேரணம்செய்பவனும் ஆகையால், சஸ்திராதிகளால் அடிக்கப்பட்டாதவன் என்றும் அறியவேண்டும். மேலும்,

“நై ஸஞ்ஜநி”

“நைநம்சிந்தந்தி”

என்கிற சுலோகத்தால் சஸ்திராதிகள் ஆத்மாவை சங்கரிக்க மாட்டாவென்றும்,

“అచ్చోద్యోయమహాఽఽయం”

“அச்சேத்யோயமதாஹ்யோயம்”

என்கிற சுலோகத்தால் ஆத்மா சங்கரிக்கப்பட்டாதவன் என்றும்,

“అవ్యక్తోయమచிந్மோయம்”

“அவ்யக்தோயமசிந்த்யோயம்”

என்கிற சுலோகத்தால் ஆத்மா சங்கரிக்கப்படுவானென்பதற்குத் தகுந்த ப்ரமாணங்கள் இல்லையென்றும் சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

“वासांसि जीह्वाणि”

“வாஸாம்ஸிஜீர்ணாநி”

என்கிற சுலோகத்தால் சரீரத்தைக்காட்டிலும் வேறுவன் என்று சொல்லப்பட்ட ஆத்மா, சஸ்த்ராதிசளால் சேதிக்கப்படமாட்டானென்றும், சஸ்த்ராதிசளால் தேஹம் நசிக்கப்பட்டாலும் ஆத்மாவுக்கு நாசமில்லையென்றும்,

“अक्षय्यं”

“அச்சேத்யோயம்”

என்கிற இந்த சுலோகத்தால் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆத்மா, ஸ்த்தூலதேஹம் அல்லாமற்போனாலும் போகட்டும். ஸுக்ஷ்மசரீரஸ்வரூபனாகவாயினும், காரணசரீரஸ்வரூபனாகவாயினும் ஆகலாமல்லவா; என்று நினைப்பானே என்னவோவென்று சந்தேஹித்து ஆத்மா, ஸுக்ஷ்மசரீர காரணசரீரங்களைக்காட்டிலும் பின்னனென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு,

“अव्ययम्”

“அவ்யக்தோயம்”

என்கிற சுலோகத்தைச் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும்.

श्री ॥ तस्मादेवमवितीत्यनन्तरं । नानुशोचिषुः ॥

௨௩

“தஸ்மாதேவம்விதித்வைநம்நாநுஸோசிதுமர்ஹஸி”

இ - ள். தஸ்மாத் - அதனால், ஏவம் - இங்கே சொல்லப்பட்ட பிரகாரமாய், ஏநம் - இந்த ஆத்மாவை, விதித்வா - தெரிந்துகொண்டு, அநுஸோசிதம் - துக்கிக்கும்பொருட்டு, நர்ஹஸி - தகாதவனாயிருக்கிறாய்.

தாற்பரியம்.

அந்தப் பிரகாரமாய், ஆத்மா, சர்வகதன் என்றும், விகாரமில்லாதவனென்றும், நித்யனென்றும், நசிக்கப்படாதவனென்றும் சொ

ல்லப்படுதலால் ஆத்மா கொல்லப்படமாட்டான் என்று நீ சொல்லுவாயாக, இப்படி அறிந்துகொண்ட பிறகு, ஓ அர்ஜுனா; நீ விசந்தை யடையத்தகுந்தவன் ஆகமாட்டாய் என்று தாத்தப்பர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

அ - ௨, சுலோகம்-கக.

“అశీషానస్యశీషస్త్వమ్”

“அஸோச்யாநக்வஸோசஸ்த்வம்”

என்கிற சுலோகம் முதற்கொண்டு உபக்ரமிக்கப்பட்டதும், ஆத்மாவின் யதார்த்தஸ்வரூபத்தைத் தெரிவிப்பதும் ஆகிய உபதேசத்தை இந்த அரை சுலோகத்தால் முடிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும். அர்ஜுனா; இதுவரைக்கும் சொல்லப்பட்டதுபோல், ஆத்மா அவ்யக்தன் என்றும், அசித்தியன் என்றும், விகாரரஹிதன் என்றும், நித்யன் என்றும், எல்லாவிடங்களிலும் இருப்பவன் என்றும், தெரிந்துகொள்வாயாக. இப்படி தெரிந்துகொண்ட பிறகு நான் இவர்களைக் கொல்லவேண்டி வந்ததேயென்றும், இவர்கள் என்னால் கொல்லப்படுவார்களே என்றும், நீ விசந்தையமாட்டாயாதலால், இப்பொழுது என்னால்செய்யப்பட்ட உபதேசம் உனக்குப் பயன்தருவதாகும். ஆகையால், நான் சொன்ன விஷயங்களெல்லாவற்றையும் நன்றாய் ஆலோசிப்பா யாகவென்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் அர்ஜுனுக்குச் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும்.

ராஹஸ்யார்த்தம்.

ஆத்மஜ்ஞாநத்தால் துக்கத்துக்குக் காரணமான அவிவேகம் நசித்துப்போகுமாதலால், காரணமில்லாமற்போனால், காரியமும் இல்லாமற்போகுமென்கிற நியமாநுசாரமாய் துக்கமில்லாமற்போகுமென்று அறியவேண்டும். மேலும், அர்ஜுனன் இதுவரைக்கும் ஆத்மஜ்ஞாநம் இல்லாமற்போதலால் துக்கத்தையடைதல் தகுதியே என்றும், இப்பொழுது பகவானால் ஆத்மஜ்ஞாநத்தைத் தெரிந்துகொண்டா னாதலால் இனிமேல் விசந்தையடைதல் தகாதென்றும், அறியவேண்டும். மேலும்,

“ஸ்ரூஷ்ரஸீக்ஸூத் வு”

“தரதிஸோகமாத்மவீத்”

(ஆத்மாவை யறிந்துகொண்டவன் துக்கத்தைக் கடப்பான்) என்கிற சுருதி ப்ரமாணுஸாரமாக, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் அர்ஜுநனோடு, இந்தவிதமாக ஆத்மாவை யறிந்துகொண்டு விசநத்தை விடுவாயாகவென்று சொன்னாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ப்ரஹ்மவேத்தாக்களும், அத்வைத தர்ஸனம் உள்ளவர்களும் ஆகிய மஹாத்மாக்களுக்கு, எதைக்குறித்தும் துக்கிக்கவேண்டிய தில்லை யென்று இந்த சுலோகத்தால் தெரிவிக்கப்பட்டதென்று அறியவேண்டும்.

ஸ்ரீ॥ ஐத்யை நநித்யஜாதம் | நித்யம்வாமந்யஸேம்ருதம்॥

ததாபித்வம்மஹாபாஹோ | நைவம்ஸோசிதமர்ஹஸி॥ ௨௩

“அதசைநம்நித்யஜாதம் | நித்யம்வாமந்யஸேம்ருதம் | ததாபித்வம்மஹாபாஹோ | நைவம்ஸோசிதமர்ஹஸி”

இ-ள். ஹேமஹாபாஹோ - மிகவும் ப்ரபலமான புஜபலமுள்ள ஓ அர்ஜுநா, அதச - அப்படியல்லாமல், ஏநம் - இந்த ஆத்மாவை, நித்யஜாதம் - எப்பொழுதும் பிறப்பவனாகவும், நித்யம் - எப்பொழுதும், ம்ருதம்வா - மரணமடைகிறவனாகவாயினும், மந்யஸேயதி - நினைப்பாயானால், ததாபி - அப்படியானாலும், த்வம் - நீ, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரமாக, ஸோசிதம் - துக்கித்தற்கு, நார்ஹஸி - தகுந்தவனாகமாட்டாய்.

தாத்பர்யம்.

மிகவும் ப்ரபலமான புஜபலமுள்ள ஓ அர்ஜுநா; ஒருவேளை நீ, இந்த ஆத்மா எப்பொழுதும் பிறந்துகொண்டே யிருக்குமென்றும், மரணமடையுமென்றும் நினைக்கிறாயோ என்னவோ; அப்படி நினைத்தாலும் அப்படி ஜநமரணங்களுண்டாதல் இயற்கையையாதலால், நீ விசநமடைதல் தகாதென்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

சாக்கியர்களும் (பௌத்தர்களும்) லோகாயதிகர்களும் (நாஸ்திகர்களும்) ஆத்மா பிறக்குமென்றும், மரணமடையுமென்றும் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதனாலும், அர்ஜுனன் இதுவரைக்கும் ஆத்மாவுக்கு ஜநமரணங்கள் உண்டாகுமென்று விசநத்தை யடைந்திருப்பதனாலும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் யோசித்து, ஓ அர்ஜுனா; சாக்கியர்களுடையதும், நாஸ்திகர்களுடையதும் ஆகிய மதாநுஸாரமாக ஆத்மாவுக்கு ஜநமரணங்கள் உண்டாகுமென்று அங்கீகரித்தபோதிலும், நீ விசநத்தை யடையவேண்டிய தில்லையென்று தெரிவிக்கும் பொருட்டு, இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறார் ஆதலால், இதுவரைக்கும் சொன்ன வாக்கியங்களாலேயே, ஆத்மா நிதயன் என்று திடப்படுதலால், இனிச் சொல்லவேண்டிய விஷயம் ஒன்றுமில்லையென்று நினைக்காமல், இந்த சுலோகமுதற்கொண்டு சொல்லுகிற சுலோகங்களாலும் பிரயோஜனம் உண்டென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானுடைய வாக்கியங்களைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிற அர்ஜுனன், ஆத்மாவினது நிஜஸ்வரூபம் இப்படிப்பட்டதென்றுகேட்டும், நாஸ்திகர்கள் சாக்கியர்கள் இவர்களுடைய மதங்களை அதுசரித்தானோ என்னவோவென்றெண்ணி, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகங்களைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், நித்யத்வம் (எப்பொழுதும் இருத்தல்) முதலான லக்ஷணங்கள் உள்ள ஆத்மா அடிக்கடிபிறக்கும் என்பதற்குப் ப்ரமாணவசநங்கள் இல்லையென்று அறியவேண்டும். மேலும், உலகத்தில் மாத்திரம் பிரசித்தமாய், ஒவ்வொருவனும் சரீரங்கள் பிறந்தபோது ஆத்மா பிறக்கிறானென்றும், இப்படியே அடிக்கடி நசிக்குமானென்றும் அவிவேகத்தால் நினைக்கிறானென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஓ அர்ஜுனா; இப்பொழுது என்னால் சொல்லப்பட்ட இதரமதத்தை அவலம்பித்து, உலகத்திலுள்ள பாமாணைப்போல (அவிவேகிபோல) நீயும் அ-க, சுலோ-சசு,

“एवमुवाचसहस्रार्जुनः ॥ १० ॥”

“அஹோபதமஹத் பாபம்கர்த்தும்வ்யவஸிதாவயம்”

என்கிற வசநம்முதலான வசநங்களால் விசநத்தை யடைந்தா யல்லவா, அப்படி விசநத்தையடைதல் உசிதமல்ல, ஏனென்றால், ஒருவேளை இதரமதாநுஸாரமாய், ஆக்மா, சரீரத்தோடுகூட அடிக்கடி பிறக்கிறுனென்றும், சரீரத்தோடுகூட அடிக்கடி மரணத்தை யடைகிறுனென்றும் நினைத்தபோதிலும், ஜம்மம் உள்ளவனுக்கு நாசம் உண்டாவதும், நாசம் உள்ளவனுக்கு ஜம்மம் உண்டாவதும் இயற்கையா யிருக்கையாலே, விசநத்தையடைதல் உசிதமல்லவென்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் தெரிவித்தாரென்று அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

இந்த ப்ரகாரமாக, ஆத்மஸ்வரூபத்தைத் தெரிவிப்பதும், அவிவேகத்தாலுண்டான துக்கத்தைப்போக்குவதும் ஆகிய விஷயத்தை உபதேசித்து, அர்ஜுனனுக்கு ஆத்மப்ராஸாதம் உண்டாகாமற் போனதனால் துக்கம்போகவில்லையென்று நினைத்து, அதனால் வேறொருவிதமாய்ச் சொல்லி, அர்ஜுனனுடைய துக்கத்தைப் போக்க வேண்டுமென்று நினைத்து, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆத்மா விகாரமில்லாதவனாகையால், ஆத்மாவைக் குறித்து விசநத்தையடையவேண்டிய தில்லையென்று சொன்ன பகவான், ஆத்மாவுக்கு விகாரமுண்டென்று இதரமதாநுஸாரமாக அங்கீகரித்தாலும் விசநத்தை யடையவேண்டிய தில்லையென்று இந்த சுலோகத்தால் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். ஆத்மா, ஜ்ஞாநஸ்வரூபன் என்றும், க்ஷணந்தோறும் நசித்துக்கொண்டே யிருப்பான் என்றும், பௌத்தர்கள் சொல்லுகிறார்கள். தேஹமே ஆத்மா என்றும், அந்த தேஹமே ஸ்த்திரமானபோதிலும் ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் பரிணாமம் (வேறுவிதமாய் மாறுதல்) உண்டென்றும், பிறக்கிறதென்றும், நசிக்கிறதென்றும், மரணமே மோக்ஷமென்றும் லோகாயுதிக்கர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆத்மா, தேஹத்தைக்காட்டிலும் பிந்நன் ஆனாலும், தேஹம் பிறக்கும்போது பிறக்கிறுனென்றும், தேஹம் நசிக்கும்போது நசிக்கிறுனென்றும் சிலர் சொல்லுகிறார்கள். ஆத்மா, படைப்புக்காலத்தின் ஆரம்பத்திலேயே ஆகாசம்போலப்

பிறந்தானென்றும், ஒருதேஹம் போனபோது மற்றொரு தேஹத்தில் பிரவேசிக்கிறுனென்றும், இப்படிப் ப்ரளயகாலத்தில் தானும் நசித்துப்போவானென்றும் வேறு சிலர் சொல்லுகிறார்கள். ஆகமா, நித்யனே யென்றும், அடிக்கடி ஜநமரணங்களை யடைகிறுனென்றும், தார்க்கிகள் சொல்லுகிறார்கள். ஆகாசத்துக்குப் போலே ஆத்மாவுக்கு உண்மையாக ஜநமரணங்களில்லையென்றும் உபாதிசம்பந்தத்தால் ஜநமரணங்கள் உண்டாகின்றனவென்றும் சிலர் சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால், ஒ அர்ஜுனா; இந்த மதங்களுக்குள்ளே எந்தமதத்தை அநுஸரித்தாலும் விசநத்தையடைய வேண்டியதில்லை. ஏனென்றால், ஜநமரணங்கள் இயற்கையாதலாலும், இந்த மதஸ்தர்களுக்குள் பரலோகமுண்டென்று அங்கீகரிக்காமற் போகையாலும், விசநத்தை யடையவேண்டியதில்லை யாதலாலென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஒருவேளை சிலமதங்களால், பந்துக்களுடைய மரணத்தால் இப்பொழுது துக்கமுண்டானாலும் உண்டாகட்டும், பரலோகதுக்கம் இல்லாமற்போவதனாலும், பாவம் இல்லாமற்போவதனாலும், பந்துக்கள் மரணத்தினாலயினும், ஜயம் உண்டாகாமற்போகையாலாயினும், விசநத்தையடைதல் உசிதமல்லவென்று அறிபவேண்டும் மேலும், உத்தமபுருஷனான நீ, பாமரர்கள் போலே இதரமதங்களை அனுசரித்தலும், விசநத்தையடைதலும் தகாதென்று அறிவித்தற்பொருட்டு

“सुखं वा दुःखं वा”

“மஹாபாஹேநா”

என்று பகவான் அழைத்தாரென்று அறியவேண்டும்.

ஸ்ரீ॥ ஐதஸ்யபரித்ருவோம்ருத்யு | த்ருவம்ஜநம்மருதஸ்யச |

தஸ்யமாதபரிஹார்யேர்த்தே | நத்வம்ஸோகிதுமர்ஹஸி॥

—௨௨॥

“ஜாதஸ்யபரித்ருவோம்ருத்யு | த்ருவம்ஜநம்மருதஸ்யச |
தஸ்யமாதபரிஹார்யேர்த்தே | நத்வம்ஸோகிதுமர்ஹஸி॥

இ - ள். ஹி - எந்தக்காரணத்தால், ஜாதஸ்ய - பிறந்ததற்கு, ம்ருத்யு - மரணம், த்ருவ - நிச்சயமோ, ம்ருதஸ்யச - மரணமடைந்தவனுக்கும், ஜநம் - பிறவி, த்ருவம் - நிச்சயமோ, தஸ்யாத -

அந்த ஹேதுவினால், அபரிஹார்யே - பரிஹரிக்கவொண்ணாத, அர்த்தே - அர்த்தத்தில், த்வம் - நீ, ஸோசிதம் - துக்கிப்பதற்கு; நார்ஹஸி - தகாதவனாயிருக்கிறாய்.

தாத்பர்யம்.

ஓ அர்ஜுனா, பிறத்ததற்கு இறப்பும், இறத்ததற்குப் பிறப்பும் உண்டாதல் நிச்சயமாயிருக்கின்றது. ஆகையால், அவசியமாய் உண்டாகிற ஜநமரணங்களின் விஷயமாய் நீ விசரப்படுதல் உசிதமல்லவென்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபர்ஷ்யம்.

அர்ஜுன் விசரப்படாமலிருப்பதற்கு வேறொரு காரணத்தைத் தெரிவிப்பதற்கு இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆத்மாவுக்கு ஜநமரணங்கள் உண்டென்று சொன்னவர்களுடைய மதாநுசாரமாக ஆலோசிக்கும்போது ஆத்மாவுக்கு ஜநமரணங்கள் இயற்கையாதலால், அவசியமாய் உண்டாகியே தீரும் ஆகையாலும், இயற்கையை நீக்குதல் யாவருக்கும் கூடாதாகையாலும், இந்த பிஷ்மாதிகள் மரணமடைவார்களேயென்று விசரப்படுதல் உசிதமல்லவென்று பகவான் அர்ஜுனனோடு சொன்னாரென்று அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

ஆத்மா, ப்ரளயகாலம்வரைக்கும் இருக்குமென்று சொல்லுவோருடைய மதாநுசாரமாய் ஆலோசித்தாலும், ஆத்மா, ப்ரளயகாலத்துக்குப்பிறகும் இருக்குமென்று சொல்லுவோருடைய மதாநுசாரமாய் ஆலோசித்தாலும், பந்துராசத்தால், இந்த உலகத்தில் துக்கம் உண்டாகுமென்றும், பந்துக்களேக் கொல்வதனால் உண்டாகிற பாவத்தால், ப்ரலோக சுகங்கள் இல்லாமற்போகுமென்றும்,

சொல்லத் தகுதியாயிருக்கின்றது. ஆகையால், நான் துக்கிக்கிறேனென்று அர்ஜுனன் சொல்லுவானே என்னவோவென்று எண்ணிப் பூர்வஜன்மப்பகவான் இந்த சுலோகத்தைச் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும். நித்யானு ஆத்மா (தான்) பூர்வஜன்மத்தில் செய்த புண்யபாபங்களால், தேஹேந்த்ரியாதி சம்பந்தமுள்ளவனாவான். அப்படிப்பட்ட தேஹேந்த்ரியாதி சம்பந்தத்துக்குக் காரணங்களான புண்யபாபங்களுக்குத் தகுந்த பலத்தை அநுபவித்தபிறகு, அந்த தேஹேந்த்ரியாதி சம்பந்தமில்லாதவனாவான். மேலும், தான் தேஹசம்பந்த முள்ளவனாயிருக்கிற சமயத்தில், ராகத்வேஷாதிகள் உள்ளவனாய்ச்செய்த புண்யபாபங்களுக்குத் தகுந்த பலங்களை அநுபவிக்கும்பொருட்டு, மறுபடியும் தேஹேந்த்ரியாதி சம்பந்தமுள்ளவனாவான். இவ்விதமாய், எப்பொழுதும் தேஹேந்த்ரியாதிகள் வந்துகொண்டும் போய்க்கொண்டும் இருக்கும். இந்த தேஹேந்த்ரியாதிகளுடைய வருதலும் போதலுமே ஜநமரணங்கள் என்று சொல்லப்படும். ஆகையால், பண்டிதனான அர்ஜுனன் இரவும் பகலும்போலே வந்துகொண்டும் போய்க்கொண்டும் இருக்கிற ஜநமரணங்களைக்குறித்து விசநம்டைதல் தகாதென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், அ - ௧௧, சுலோ - ௩௨

“युष्मैऽपि नृपैः श्रेष्ठैः श्रेष्ठैः”

“றுதேபித்வாம்நபவிஷ்யந்திஸர்வே”

(உன்னையும், உன்பிரயத்திநததையும் விரும்பாமலே, என்பிரயத்திநத்தால் நானே இவர்களெல்லாரையும் கொல்லுகிறேன்) என்று பகவான் சொல்லப்போகிறார் ஆகையால், அர்ஜுனன் பாவம்வருமென்று எண்ணி விசநமடைதல் உசிதமல்லவென்று அறியவேண்டும். மேலும், யுத்தம்செய்யாமற் போனாலும், பிறப்பு உண்டாவதற்குக் காரணங்களான புண்யபாபங்கள் நசித்தவுடனே மரணம்தானாகவே உண்டாகின்றது ஆகையால் பந்துநாசம் உண்டாகுமென்றெண்ணி துக்கித்தல் தகாதென்று அறியவேண்டும். மேலும், கர்மாநுசாரமாய் எல்லாக் காரியங்களும் நடக்கும் ஆகையாலும், அ - ௧௧, சுலோ - ௩௨

லும், ஆத்மா நித்யமென்று நினைத்ததாக எண்ணி, இப்போது சொல்லப்பட்ட

“அடிசு ஸ்விஸ்தாஜம்”

“அதசைந்நித்யஜாதம்”

“சுஸ்தாஜாஹ்விஸ்தாஜம்”

“ஜாதஸ்யஹித்ருவோம்ருத்யு”

என்கிற இந்த இரண்டு சுலோகங்களுக்கும், ஓ அர்ஜுனா; இந்த ஆத்மா நித்யனாயிருந்தே, தேஹேந்த்ரியாதி சம்பந்தவசத்தினால் பிறந்தானென்றும், நித்யனாயிருந்தே, தேஹேந்த்ரியாதி சம்பந்தம் இல்லாமற்போகையால் மரணமடைந்தானென்றும், நினைத்த போதிலும், இப்படியாகிறது இயற்கையாயிருக்கையாலே நீ விசநமடைதல்தகாது. என்று தாத்பர்யம் சொல்லவேண்டும். மேலும், பாஷ்யகாரர் இப்படி சொல்லவில்லையென்று யோசிக்காமல், பாஷ்யத்துக்கும் இவ்விதமாக இந்த தாத்பர்யத்தையே சொல்லவேண்டும்.

ஸ்ரீ॥ அஸ்யகூடீநிஹ்நாநி। ஸ்யகூடீநிஹ்நாநி॥

அஸ்யகூடீநிஹ்நாநி। ஸ்யகூடீநிஹ்நாநி॥

௨௪॥

“அவ்யக்தாதீநிபூதாநி। வ்யக்தமத்யாநிபாரத।
அவ்யக்தநிதநாந்யேவ। தத்ரகாபரிதேவநா॥”

இ - ள். ஹேபாரத - ஓ அர்ஜுனா, பூதாநி-சரீரங்கள், அவ்யக்தாதீநி - முதலில் காணப்படாதவையும், வ்யக்தமத்யாநி - மத்யகாலத்தில் காணப்படுகின்றவையும், அவ்யக்தநிதநாந்யேவ - மரணமடைந்த பிறகு காணப்படாதவையும், பவந்தி - ஆகாசின்றன, தத்ர - அப்படிப்பட்ட சரீரங்களின்விஷயமாக, பரிதேவநா - அமுதல், கா - என்ன.

ஓ அர்ஜுனா, இந்த சரீரங்கள் பிறப்பதற்கு முன்பு காணப்படுதல் இல்லை, பிறந்தபிறகு சிலகாலம் காணப்படாநின்றன, முடிவில் மரணமடைந்து முதலிற்போலவே காணப்படாமற் போகின்றன. ஆகையால், இப்படிப்பட்ட சரீரங்களைக்குறித்து விசநமடைதல் உசிதமல்லவென்று தாத்பர்யம்.

சங்கரபாஷ்யம்.

ஐயா, க்ருஷ்ண; ஆத்மா, நித்யனும், நிர்விகாரனும் ஆகையால் ஆத்மாவைக்குறித்து விசநமடையவேண்டியது இல்லாமற்போனாலும், கார்யகாரண சங்காதாத்தமகங்கள் (பஞ்சீக்ருதபஞ்ச மஹாபூதங்களுடையவும் அபஞ்சீக்ருதபஞ்ச மஹாபூதங்களுடையவும் சமுதாயமே ஸ்வரூபமாயுள்ளவை.) ஆகிய தேஹங்களுக்கு நாசம் வருமாதலால், நான் யுத்தம்செய்தால் பிஷ்மாதி சரீரங்களுக்கு நாசம்வருமென்று விசநத்தையடைகிறேனென்று அர்ஜுன் சொல்லுவானே என்னவோவென்று எண்ணி, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் தேஹங்களைக்குறித்தும் விசநத்தையடைதல் யுத்தமல்லவென்று இந்த சுலோகத்தால்சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், புத்ரன், மித்ரன் முதலாயுள்ளவர்களுடைய தேஹங்கள் பிறப்பதற்கு முன்புகாணப்படுதல் இல்லை, என்றால், பிறப்பதற்கு முன்பு எந்த ரூபமாயிருக்கின்றனவோ தெரியவில்லை, அப்படிப்பட்ட சரீரங்கள் பிறத்தபிறகு மரணமடைகிறவரைக்கும் காணப்படுகின்றன, அப்படிவ்யவஹாரதசையில் காணப்படுகிற சரீரங்கள் இறத்தபிறகு பிறப்பதற்குமுன்புபோலவே மறுபடியும் காணப்படாமற்போகின்றன. ஆகையால்,

॥ अदृशान्दृश्यैः”

పునఃపృథ్వీసంగతః సా సౌతవసతస్యత్వం పృథ్వాకాపరి దీపనా

“அதர்ஸநாதாபதிதஃ”

“புரஸ்சாதர்ஸநம்கத:நாஸௌதவநதஸ்யத்வம்வ்ருதாகாபரி தேவநா”

இந்த மனிதன் பிறப்பதற்கு முன்பு காணப்படாமலிருந்து, பிறத்தபிறகு காணப்படுகிறான். மறுபடியும், பிறக்காமல் முன்போலவே காணப்படாமற்போகிறான். ஆகையால், இவன் உனக்கில்லை நீ இவனுக்குமில்லை, ஆகையால், விசநப்படுதல் வீணாகும்) என்கிற ஸ்மருதி ப்ரமாணபூதஸாரமாக, முதலில் காணப்படாதனவும், மத்யகாலத்தில் இருப்பதுபோலக் காணப்பட்டுக்கொண்டிருந்து முடிவில் காணப்படாமற்போகிற இயற்கையுள்ளனவும், ஸத்திரமாயிருக்

கூம் என்கிற ப்ராந்தியை உண்டாக்குவனவும் ஆகிய புத்ரமித்ராசி தேஹங்களைக்குறித்து விசரப்படுதலால் பரபோஜனமில்லையென்று அறிபவேண்டும். மேலும், முதலில் காணப்படாதனவும், மத்ய காலத்தில் காணப்பட்டுக் கொண்டிருப்பனவும், மரணத்துக்குப் பிறகு, பிறப்பதற்கு முன்புபோலவே காணப்படாமற்போவனவும், கடிகாயர்தாம்போலே (ஏற்றம்போலே) உழன்றுகொண்டிருக்கிற சரீரங்களின் விஷயமாய் விசரமடைதல் உசிதமல்லவென்று தெரிந் துகொள்ளவேண்டும்.

ரஹஸ்யாரீதம்.

இதுவரைக்கும் அநேக விதங்களால் ஆத்மாவைக்குறித்து அக்கமடையவேண்டிய அவசியமில்லையென்று சொன்ன ஸ்ரீக்ரு ஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தால் பஞ்சீக்ருதபஞ்ச மஹாபூதங்க ளுடையவும், அபஞ்சீக்ருதபஞ்ச மஹாபூதங்களுடையவும் சமூகா யமே ஸ்வரூபமாயுள்ள சரீரங்களைக்குறித்தும் விசரத்தையடைதல் தகாதென்று சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், இந்த சரீரங்கள் ஸ்வபங்காலத்திலுள்ள பந்துசரீராதிகள் போன்றனவென் றும், முத்துச்சிப்பியில் வெள்ளியென்கிற நினைவுபோலே முன்னும் பின்னுமாகிய காலங்களில் இல்லாமல் மத்யகாலத்தில் இருப்பது போலக் காணப்படுகின்றனவென்றும், அறியவேண்டும். மேலும்,

॥ अद्वैतं नैव यन्मू० सि० रू० नैवैव ॥

“ஆதாவந்தேசயந்தாஸ்திவர்த்தமாநேபிதத்ததா”

(ஆதிபிலும் அந்தத்திலும் இல்லாதது மத்யகாலத்தில் இருப் பதுபோலக் காணப்படுகிறபோதும் இல்லாததேயாதல்) என்கிற சுருதி ப்ரமாணுஸாரமாக, பிறப்பதற்கு முன்பு காணப்படாமல் இருப்பனவும், மத்யகாலத்தில் இருப்பதுபோலக் காணப்படுவன வும், மரணத்தின்பின், மறுபடியும், பிறப்பதற்கு முன்போலவே காணப்படாமற் போகின்றனவும் ஆகிய தேஹங்கள் இல்லாதனவே யாதலால், தேஹங்களைக்குறித்தும் விசரப்படுதல் உசிதமல்லவெ ன்று அறிபவேண்டும்.

மேலும், சிலர் இந்த சுலோகத்திலுள்ள “ஹு” “பூதங்”

என்கிற பதத்துக்கு ஆகாசம் முதலான பூதங்கள் என்று அர்த்தம் சொல்லி, அவித்யோபஹிதசைத்யம். அல்லது மாயை என்பவை முதல் ரூபமாயுள்ளனவும், மாயையால் கற்பிக்கப்பட்ட நாம ரூபங்களால் மத்யகாலத்தில் காணப்பட்டுக் கொண்டிருப்பனவும், மாயையிலேயே அடங்குவனவும் ஆகிய ஆகாசம் முதலான பூதங்களைக்குறித்து விசுரப்படுதல் உசிதமல்லவென்றும், பூதங்களைக்குறித்து துக்கித்தல் உசிதமல்லாமற் போகும்போது அந்த பூதங்களால் உண்டான சரீரங்களைக்குறித்து விசுரப்படுதல் முழுதும் தகாதென்றும் தாத்பர்யம் சொல்லுகிறார்கள். வேறு சிலர், ஆதிமத்யாந்தங்களில் அவ்யக்தரூபமாய் (மாயாரூபமாய் அல்லது அவிஸ்பஷ்ட ரூபமாய்) இருக்கிற பூதங்களைக்குறித்து விசுரப்படுதல் உசிதமல்லவென்று சொல்லுகிறார்கள். மேலும், “ஹு” “பாரத”

என்பதனால் நற்குலத்திற்பிறந்த ஓ அர்ஜுனா; நீ சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தைவிட்டு வேறுவிதமாய் ஆலோசித்த தகுந்தவன் அல்லவென்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் அறிவித்தாரென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

மேலும், இந்த சுலோகத்திலுள்ள “வ்யக்” “அவ்யக்த”

என்கிற பதத்துக்கு ப்ரத்யக்ஷம் முதலான ப்ரமாணங்களுக்குள்ளே யெந்த ப்ரமாணத்தாலும் தெரிந்துகொள்ளவொண்ணாத ப்ரஹ்மம் என்று அர்த்தம் சொல்லி “வ்யக்” “வ்யக்த”

என்கிற பதத்துக்கு சகலத்தையும் ப்ரகாசிக்கப்பண்ணுகிற அந்தக்கரணமென்று அர்த்தம் சொல்லி, கயிற்றில் பாம்பு என்கிற நினைப்பு உண்டானதுபோலப் ப்ரஹ்மஜ்ஞாநம் இல்லாமற்போகையால் ப்ரஹ்மசத்திலேயே பிறப்பினவும், சகலப்ரபஞ்ச நிர்வாஹமான அந்தக்கரணத்தால், புத்ரமித்ராதி சம்பந்தத்தோடு மத்யகாலத்தில் இருப்பதுபோலக் காணப்பட்டுக் கொண்டிருப்பனவும், எல்லாம் ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் என்று தெரிந்துகொண்டபோது உண்மையாய் இல்லாமற்போவனவும் ஆகிய பூதங்களைக்குறித்து விசுரமடைதல் உசிதமல்லவென்று தாத்பர்யம் சொல்லுகிறார்கள். மேலும், இப்படி சொல்லுதலால்

“மனோஹ்ருதி மயம் த்வைதமத் த்வைதம்பரமார்த்ததஃ”

“மனோஹ்ருத்திமயம் த்வைதமத் த்வைதம்பரமார்த்ததஃ”

(பேதம் மனோஹ்ருத்தி விகாரமானது. உண்மையாய் பேத மில்லை) என்கிற ப்ரமாணுநுஸாரமாக முத்துச்சிப்பியென்கிற ஜ்ஞாநம் இல்லாமற்போவதனால், முத்துச்சிப்பியில் வெள்ளியென்கிற நினைப்பு உண்டானதுபோல, எல்லாம் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமே யென்கிற ஜ்ஞாநம் இல்லாமற்போவதனால், புத்ரர்கள், மித்ரர்கள், பந்துக் கள், எனது, உனது, என்கிற பேதஜ்ஞாநம் உண்டாயிற்றென்றும், ப்ரார்த்தி யிருக்கிறவரைக்கும் அவற்றின்மூலமாக சந்தோஷ வ்யஸந ங்கள் உண்டாகின்றனவென்றும், இதுவெள்ளி அல்லவென்றும், முத்துச்சிப்பியென்றும் உண்மையாகிய ஜ்ஞாநம் உண்டானபோது, தான் அதுவரைக்கும் வெள்ளியென்று நினைத்துக்கொண்ட பொ ருளை முத்துச்சிப்பியாக எண்ணி, அதுவரைக்கும் உண்டாயிருந்த சந்தோஷ வ்யஸநங்களை விட்டதுபோல, இந்த ப்ரபஞ்சமுழுதும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமேயன்றி அந்யமல்லவென்று குருபதேசாதிகளால் தெரிந்துகொண்ட சமயத்தில், அதுவரைக்கும் உண்டாயிருந்த சந் தோஷ வ்யஸநாதிகளை விட்டுவிடுவானென்றும், எல்லாம் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமேயாதலால் பூதங்களைக்குறித்து சந்தோஷ வ்யஸநங்களை அடைதல் உசிதமல்லவென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ஜீ || ஃஷ்ரயவத்ப்யதிகஸ்சிதேந |

மாஸசர்யவத்வததிததைவசாஸ்யஃ ||

ஃஷ்ரயவத்ப்யதிகஸ்சிதேந |

புஸ்தாப்யேநமவேதநசைவகஸ்சித் ||

அஃ ||

ஆஸ்சர்யவத்ப்யதிகஸ்சிதேந |

மாஸசர்யவத்வததிததைவசாஸ்யஃ ||

ஆஸ்சர்யவத்ப்யதிகஸ்சிதேந |

புஸ்தாப்யேநமவேதநசைவகஸ்சித் ||

உஃ ||

இ - ள். கஸ்சித் - ஓராநொருவன், ஏகம் - இந்த ஆத்மாவை, ஆஸ்சர்யவத் - பூர்வத்தில் பார்க்கப்படாததும் அற்புதமானதும் ஆகிய வஸ்துவை அகஸ்மாத்தாய் பார்த்தாற்போலே, பஸ்யதி -

பார்க்கிறான், அர்ஜுன - மற்றொருவன், ததைவ - அந்தப்ரகாரமாகவே, ஏகம் - இந்த ஆத்மாவை, ஆச்சர்யவத் - பூர்வத்தில் சொல்லப்படாததும் அற்புதமானதும் ஆகிய வஸ்துவைக்குறித்து அகஸ்மாதாய் சொன்னதீபோலே, வததி - சொல்லுகிறான், அர்ஜுன - மற்றொருவன், ஏகம் - இந்த ஆத்மாவை, ஆச்சர்யவத் - பூர்வத்தில் கேள்விப்படாததும் அற்புதமானதும் ஆகிய அதனை அகஸ்மாதாய் கேள்விப்பட்டாற்போலே, ஸ்ருணோதிச - கேட்கிறான், ஸ்ருத்வாபி - கேட்டும், (த்ருஷ்ட்வாபி - பார்த்தும், உக்த்வாபி - சொல்லியும்,) ஏகம் - இந்த ஆத்மாவை, கஸ்சித் - ஓரானொருவன், வேதகசைவ - தெரிந்துகொள்வதேயில்லை.

தாத்பர்யம்.

ஓ அர்ஜுனா, ஓரானொருவன் இந்த ஆத்மாவை, பூர்வத்தில் பார்க்கப்படாததும் அற்புதமானதும் ஆகிய வஸ்துவை அகஸ்மாதாய்ப் பார்த்தாற்போலே பார்க்கிறான், அந்தப்ரகாரமாகவே மற்றொருவன் இந்த ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறான், மற்றொருவன் அந்தப்ரகாரமாகவே கேட்கிறான், ஓரானொருவன் பார்த்தும் சொல்லியும் கேட்டும் இந்த ஆத்மாவைத் தெரிந்துகொள்ளமாட்டாமலே போகிறான் என்று தாத்பர்யம்.

சங்கரபாஷ்யம்.

ஆத்மஜ்ஞானமில்லாமற்போவதனால் பீஷ்மாதிகளைக்குறித்து துக்கித்துக்கொண்டிருக்கிறாயென்று இதுவரைக்கும் அர்ஜுனனை நிந்தித்துக்கொண்டிருந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான், அர்ஜுனா; இந்த ஆத்மா எளிதாகத் தெரிந்துகொள்ளக்கூடாதவனாகையால், அநேகர்களுக்குத் தெரிந்துகொள்ளக்கூடாதவனாயிருக்கையால் உன்னொருவனையே நிந்திப்பதில்லையென்றும், நான் என்கிற நினைப்புக்கு விஷயமானவனும், உபாதியோடு கூடிக்கொண்டிருப்பவனும் ஆகிய ஆத்மா காணப்பட்டுக்கொண்டிருந்தபோதிலும், கேவலாத்மா(உபாதிரஹிதனான ஆத்மா) எளிதாய்த் தெரிந்துகொள்ளக்கூடாதவன்

என்றும், இந்தக் கலோசகத்தால் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், இந்தக் கலோசகத்திலுள்ள முதலடியில் ஆத்மதர்ஸம் (ஆத்மாவைப் பார்த்தல்) அரிதா யிருக்கிறது என்கிற அபிப்பிராயத்தை காட்டுவதினால், ஆத்மாவைப் பார்க்கிறவனும் உலகத்தில் அருமையாயிருக்கிறவன் என்று சொல்லப்பட்டானென்று அறியவேண்டும், ஆத்மாவைப் பார்த்தல் அருமையாயிருப்பதனால் ஆத்மா இப்படிப்பட்டவனென்று சொல்லுதல் அருமையென்றும் சொல்லுகிறவனும் அருமையானவனே யென்றும் இரண்டாமடியால் சொல்லப்பட்டானென்று அறியவேண்டும். மேலும், மூன்றாமடியில் ஆத்மா இப்படிப்பட்டவனென்று கேட்பது துர்லபமென்று சொல்லுதலால் ஆத்மா இப்படிப்பட்டவனென்று கேட்பவனும் அருமையானவனென்றே சொல்லப்பட்டானென்று அறியவேண்டும். ஆத்மாவைக் கேட்டாலும் பார்த்தாலும் சொன்னாலும் ஆத்மசாக்ஷாத்காரம் உண்டாவது அருமையென்று நான்காம் அடியினால் சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், இப்படி ஆத்மாவைத் தெரிந்து கொள்வதும், பார்ப்பதும், சொல்லுவதும், கேட்பதும் அருமையென்று சொல்லுதலால், ஆத்மா எளிதாய்த் தெரிந்து கொள்ளக் கூடாதவனென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆத்மாவைப் பார்ப்பவனும், சொல்லுவவனும், கேட்பவனும் கிடைப்பது அருமையென்று சொல்லுதலால், ஆத்மாவைப் பார்ப்பதும், சொல்லுவதும், கேட்பதும் கூட மிகவும் அருமையென்று அறியவேண்டும். மேலும், உலகத்தில் எவன் ஆத்மாவைப் பார்க்கிறானோ அவனும், எவன் சொல்லுகிறானோ அவனும், எவன் கேட்கிறானோ அவனும், எவன் சாக்ஷாத்காரம் செய்துகொள்ளுகிறானோ அவனும், அநேகமாயிரம் மனிதருக்குள்ளே ஓரானொருவன் இருப்பானென்றும், ஆதலால் ஆத்மா எளிதாய்த் தெரிந்து கொள்ளக் கூடாதவன் என்பதற்கு சந்தேஹ மில்லையென்றும் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

ஐயா, க்ருஷ்ண; அநேகமான வித்வாம்ஸர்களும் புத்ரா மித்ரா திகளுடைய மரணத்துக்குத்துக்கிக்கும்போது, என்னேமாத்திரம் இப்படி அடிக்கடி நிந்திப்பது யாதுக்கு, மேலும்,

“॥ वक्तुं नैव शक्यं ॥”

“வக்துரேவஹிதஜ்ஜாட்யம்ஸ்ரோதாயத்ரபுத்யதே”

(கேட்பவனுக்குத் தெரியாமற் போவது சொல்லுகிறவனுடைய குறையே) என்கிற ந்யாயாநுஸாரமாக, உன்னுடைய சொற்களின் அர்த்தத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமற் போவதும் என் குற்றமல்லவென்று அர்ஜுனன் சொல்லுவானே என்னவோவென்று எண்ணி, ஓ அர்ஜுனா; வித்வாம்ஸர்கள் கூட ஆத்மஜ்ஞாநம் இல்லாமற் போகையால் உன்னைப்போலவே துக்கிக்கிறார்களே யன்றி வேறல்ல. மேலும், ஆத்மாவை போதிக்கிற என் சொற்களுக்கு அர்த்தம் தெரியாமற்போவது அந்நியருக்குப் போலவே உனக்கும் புத்தியில்லாமற் போவதனாலேயே யன்றி வேறல்ல, ஆகையால், நீ இவ்விதமாய்க் கேட்பது யுத்தமல்லவென்றும், ஆத்மாவைத் தெரிந்துகொள்ளுதல் மிகவும் அருமை யென்றும், ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவான் இந்த சுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், இந்த ஆத்மா ஆஸ்சர்ய துல்யமானது (பூர்வத்தில் பார்க்கப்படாததும், அற்புதமானதும், அகஸ்மாத்தாய்க் காணப்படுவதும் ஆகிய அதனோடு சமானமானது) மேலும், இந்த ஆத்மா, அவித்யையால் உண்டானவையும், நாநாவிதங்களானவையும், சீதோஷ்ணங்கள் போல பரஸ்பரவிரோதமுள்ளவையும் ஆகிய தர்மங்கள் உள்ளதாகையால், முக்காலங்களிலும் இருப்பதாகியும், இல்லாததுபோலேவ் வமாய்ப் பரகாசிக்கிற சித்தே (ஜ்ஞாநமே) ஸ்வரூபமாயுள்ளதாகியும், ஜ்ஞாந சூர்யமானதுபோல ஆனந்தமே ஆகாரமாயுள்ளதாகியும், துக்கமுள்ளதுபோல விகாரங்கள் ஒன்று மில்லாததாகியும் விகாரங்கள் உள்ளதுபோலவும், நாசமில்லாததாகியும் நாசமுள்ளதுபோலவும், ப்ரகாசிப்பதாகியும் ப்ரகாச மில்லாதது போலவும், ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுகாததாகியும் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் பிர்நமானதுபோலவும், முக்தியை யடைந்ததாகியும் பந்தங்கள் உள்ளது போலவும், தன்னினும் வேறான பதார்த்தம் இல்லாததாகியும் தன்னினும் வேறான பதார்த்தத்தையுடையது போலவும், மேலும் நாநாவிதமாகிய விரோத தர்மங்களையுடையது போலவும், காணப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும். அப்படி காணப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாலும், சாஸ்திரங்களாலும், சத்குருவின் உபதேசத்தாலும், அவிவேகத்தால் உண்டாயிருக்கிற பேதம் நீங்குதலால் பரமாத்ம ஸ்வரூபம்

மேபாதலால் ஆச்சர்யதுல்பமென்று அறியவேண்டும். இப்படிய
ல்லவானால், மேலும்,

“ ஸ்ரீ ॥ கர்மபலாத்வித்யாயா ஆத்மதவாத்மபோ தநுபிணை |
சப்தசக்தி அபரிமிதமானது ஆகையாலும், ஜ்ஞாநம் ஆத்மஸ்
வருபமேபாகையாலும், சப்தசக்தி அபரிமிதமானது ஆகையாலும்
சப்தத்துக்கும், சப்தத்தால் தெரியப்படுத்தப்படுவதற்கும் உள்ள
சம்பந்தத்தை அறியாமலே, “ ச்ரீ ஸ்ரீ மஹி. ” “ தத்வமஸி ”
என்கிற மஹாவாக்கியம் முதலான வாக்கியங்களால் அவ்வே
கம் நீங்குதலால் அந்த ஆத்மாவை அடையாநின்றோம், நித்ரையை
அடையாநின்றவர்கள் நித்ராவஸ்தையில் ஜாக்ராவஸ்தையிற் போல
சப்தங்களின் அர்த்தங்களை அறிந்துகொள்ளாமலே. அந்நியரால்
எழுப்பப்பட்டவராய் நித்திரையைவிட்டு விழித்துக்கொள்ளுகிறார்
கள், ஆகையால், இவ்விதமாகவே, தத்வமஸ்யாநி மஹா வாக்க்யங்
களால் உண்டான ஜ்ஞாநத்தால் அவ்வேகம் நீங்கின ஜநங்களுக்கு

“ தூர்பலத்வாதவித்யாயா ஆத்மத்வாத்மபோ தநுபிணை |
ஸப்தஸக்தே தாசிர்த்யத்வாத்விதம்ஸ்தம்மோஹஹாநதஃ ||
அக்ருஹீத்வைவஸம்பந்தமபிதாநாபிதேயயோ |
ஹித்வாநி தராம்ப்ரபுத்யந்தேஸுஷுப்தௌபோதிதாபரை :
ஜாக்ரத்வந்தயதஸ்ஸப்தம்ஸுஷுப்தௌவேத்திகஸ்ச ||
தவஸ்தேதேதாஜ்ஞாநதேதாஜ்ஞாநேபரஹ்மஸ்மீதிபவேத்பலம்
அவித்யாகாநிதஸ்ஸப்தாத்யாஹம்ப்ரஹ்மேதிதீர்பவேத் |
நஸ்யத்யவியாஸார்த்தம்ஹத்வாரோகமிவௌஷதம், ”

(அவித்யை பலஹீனமானது ஆகையாலும், ஜ்ஞாநம் ஆத்மஸ்
வருபமேபாகையாலும், சப்தசக்தி அபரிமிதமானது ஆகையாலும்
சப்தத்துக்கும், சப்தத்தால் தெரியப்படுத்தப்படுவதற்கும் உள்ள
சம்பந்தத்தை அறியாமலே, “ ச்ரீ ஸ்ரீ மஹி. ” “ தத்வமஸி ”

என்கிற மஹாவாக்கியம் முதலான வாக்கியங்களால் அவ்வே
கம் நீங்குதலால் அந்த ஆத்மாவை அடையாநின்றோம், நித்ரையை
அடையாநின்றவர்கள் நித்ராவஸ்தையில் ஜாக்ராவஸ்தையிற் போல
சப்தங்களின் அர்த்தங்களை அறிந்துகொள்ளாமலே. அந்நியரால்
எழுப்பப்பட்டவராய் நித்திரையைவிட்டு விழித்துக்கொள்ளுகிறார்
கள், ஆகையால், இவ்விதமாகவே, தத்வமஸ்யாநி மஹா வாக்க்யங்
களால் உண்டான ஜ்ஞாநத்தால் அவ்வேகம் நீங்கின ஜநங்களுக்கு

லுகிறவனும், முக்தனும், ஆகிறவர்களைக் காட்டிலும் பிங்நனும், மோக்ஷத்தை யடையவேண்டு மென்கிற கோரிக்கை யுள்ளவனும், ஆகிய மனிதன், ஆத்மாவைத் தெரிந்துகொண்டவனும், சொல்லுகிறவனும் ஆகிய குருவினிடத்துக்குப் போய், வேதாந்தவாக்கியங்களெல்லாம் கேவலப்ரஹ்மத்தையே போதிக்கின்றனவென்று கேட்டலும்; கேட்டபிறகு மநநிதித்யாஸநங்களால் ஆத்ம சாக்ஷாத்காரத்தைச் செய்துகொள்ளுதலும், அநேகஜம்மங்களிற் செய்த புண்ய விசேஷத்தினாலன்றிச் சம்பவிக்கா தாகையால், ஆத்மாவைக் கேட்டலும், கேட்பவனும், ஆச்சர்யமே பென்று அறியவேண்டும். ஆனால், சிரவணமநங்களை (கேட்டலும், கேட்டதைச் சிந்தித்தலும்) செய்பவன் ஆத்மாவைத் தெரிந்துகொள்வதற்கு சந்தேஹமில்லாமற் போகையில், அப்படிப்பட்டவன் ஆத்மாவைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறான் என்பது என்ன ஆச்சரியம், என்று கேட்கலாகாது. ஏனென்றால்,

“பு - 3 - ல, ௪ - ஷ, ௩௦ - ஸூ”

“ஐஹிகமப்ராஸ்துதப்ராதிபத்தேதத்தர்ஸநாத்”

“ப்ரா ௩ - ௮, ௪ - பா, ௩௧ - ஸூ”

ஐஹிகமப்ராஸ்துதப்ராதிபத்தேதத்தர்ஸநாத்”

(சுருதியில் சொல்லப்படுதலால் கர்மத்தால் ப்ராதிபத்தகம் இல்லாமற்போனால், இந்த ஜம்மத்திலேயே ஜ்ஞாநம் உண்டாகும்) என்கிற நியாயாநுசாரமாய் சிரவண மநங்களைச் செய்தாலும், ப்ராதிபந்தகம் இருந்தால் ஜ்ஞாநம் உண்டாகாது ஆகையால், சிரவண மநங்களைச் செய்கிறவன் தெரிந்து கொண்டான் என்பது ஆச்சர்யமே யாகையாலென்று அறியவேண்டும். மேலும், இப்படி விசாரிக்கையில், எல்லாக் காலங்களிலும் சிரவண மநங்கள் உள்ளவனுக்கே ஆத்மஜ்ஞாநம் உண்டாவது அருமையாதலால், சிரவண மநங்களை எல்லாக் காலங்களிலும் செய்யாதவனுக்கு ஆத்மஜ்ஞாநம் உண்டாகமாட்டாதென்று நிச்சயமாய்த்தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும்,

“ஸ்ரீ ௩ - ௧௩ ஸூ - ௩௦ ஐஹிகமப்ராஸ்துதப்ராதிபத்தேதத்தர்ஸநாத்”

“ஸ்ரீ ௩ - ௧௩ ஸூ - ௩௦ ஐஹிகமப்ராஸ்துதப்ராதிபத்தேதத்தர்ஸநாத்”

“குதஸ்தத்த்ஜ்ஞாநமிதிசேத்தத்திபந்தபரிஷ்ணயாத் |
அஸாவபிசபூதோவாபாவிவாவர்த்ததேதவா”

(அந்த ஜ்ஞாநம் எப்படியுண்டாகுமென்றால்,ப்ரதிபத்தம் நசித் தலால் உண்டாகும், இந்த ஜ்ஞாநமுள்ளவன் இதுவரைக்கும் இருந் தான்,இப்பொழுதிருக்கிறான், இனிமேலும் இருப்பான்) என்கிற ப்ரமாண வசந்தால், ஆலோசிக்கும்போது, சிரவண மநாதினைச் செய்து கொண்டிருப்பவர்களுக்கும் ப்ரதிபத்தம் நசித்தலாலேயே ஜ்ஞாநம் உண்டாகுமென்று அறியவேண்டும். மேலும், சிரவணாதினைச் செய்து கொண்டிருப்பவர்களுக்கும், ஜ்ஞாநம் உண்டாகாத பகஷத்தில் ப்ரதிபத்தம் நசிக்கவில்லையென்று அறியவேண்டும். ப்ரதிபதநாசம் இதுவரைக்கும் ஹிரண்யகர்ப்பனுக்காயிற்று, இப்பொழுது சுவேதகேதுவுக்கு ஆகாயின்றது, இனிமேல், வாமதேவனுக்கு ஆகும். என்கிற ப்ரமாண வசங்களால் இதுவரைக்கும் சிலர்க்கு ப்ரதிபத்தம் நசித்ததென்றும், இப்பொழுது நசிச்சின்ற தென்றும், இனிமேல் நசிக்குமென்றும் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். மேலும்,

“ॐ॥ ஜ்ஞாநமுபத்யதேபும்ஸாம்க்யாயாத்பாபஸ்யகர்மணஃ”

“ஜ்ஞாநமுத்பத்யதேபும்ஸாம்க்யாயாத்பாபஸ்யகர்மணஃ”

(பாவநாசமுண்டாதலால் ஜ்ஞாநமுண்டாகின்றது) என்கிறஸ் ம்ருதி ப்ரமாணத்தால் விசாரிக்கும்போது, ப்ரதிபத்த நாசம் மிகவும் துர்லபமானதாகையால், ஆத்மா எளிதில் தெரிந்துகொள்ளவொண்ணாதவன் என்று அறியவேண்டும். மேலும், இந்தசுலோகத்தில்,

“நஸு வக்ஷ்யே” “நசைவகஸ்சித்”

என்கிற பதங்களை எல்லா வாக்கியங்களிலும் சேர்த்துக்கொண்டு இவ்விதமாய்த் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். எப்படி யென்றால், ஓராநொருவன், இந்த ஆத்மாவைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க வில்லை. ஓராநொருவன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கவில்லை. ஓராநொருவன் கேட்டிருக்கவில்லை, ஓராநொருவன் கேட்டும் தெரிந்து கொள்ளாதல் இல்லை. ஓராநொருவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான் எனையன்றி சொல்லாதல் இல்லை, ஓராநொருவன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான் சொல்லிக்கொண்டும் இருக்கிறான், ஓராநொருவன் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறானே யன்றித் தெரிந்துகொள்ளாதல் இல்லை, ஓராநொருவன் கேட்டும் தெரிந்துகொள்ளுகிறான், ஓராநொருவன், இந்தக் காரியங்களில் எந்தக் காரியத்தையும் செய்யாமலிருக்கிறான். அப்படிப்பட்டவன் அஸம்பாவனை(ப்ரஹ்மத்தைக்குறித்து ஹ்ருதிகாமற்போவது)விபரிதபாவனை(வேறாக எண்ணாதல்).

என்பவைகளை யுடையவனாதலால் ஆச்சர்யதுவன் ஆனவென்று அறியவேண்டும்.

ஸ்ரீ॥ ஸீஹிஸ்யமஸநீயம் | ஸீஹிஸ்யமஸநீயம்॥

ஸநீயஸ்யமஸநீயம் | ஸநீயஸ்யமஸநீயம்॥

3011

“தேஹீநித்யமவத்யோயம் | தேஹேஸர்வஸ்யபாரத |
தஸ்மாத்ஸ்ர்வாணியூதாநி | நத்வம்ஸோசிதுமாஹஸி”

இ - ள். ஹேபாரத - ஓ அர்ஜுனா, ஸர்வஸ்ய - சகலமரூப தேவமநுஷ்யாதி ப்ராணிஸமுஹத்தினுடைய, தேஹே - சரீரம், (வத்ய மாநேபி - ஸம்ஹரிக்கப்பட்டாலும்,) அயம் - இந்த, தேஹீ - ஆத்மா, நித்யம் - எப்பொழுதும், அவத்ய - கொல்லத்தகுந்தவன் அல்லன், தஸ்மாத் - அந்தக் காரணத்தால், த்வம் - நீ, ஸர்வாணி - சமஸ்தமான, யூதாநி - பிஷ்மாதி சரீரங்களைக்குறித்து, ஸோசிதும் - துக்கிப்பதற்கு, நார்ஹஸி - தகாதவனாகிரும்.

தாத்ரயம்.

ஓ அர்ஜுனா; எல்லா ப்ராணிகளுடைய தேஹங்கள் ஸம்ஹரிக்கப்பட்டபோதிலும், அந்த சரீரங்களுக்குள்ளே யிருக்கிற ஆத்மா கொல்லப்படமாட்டான். ஆகையால், நீ சமஸ்தமான பிஷ்மாதி சப்தங்களுக்கு லக்ஷ்யார்த்தங்களான ஜீவர்களைக்குறித்து துக்கத்தை யடையக்கூடாதென்று தாத்ரயம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

ஆத்மா, எளிதாய்த் தெரிந்துகொள்ள வொண்ணாதவென்று சொன்ன பிறகு சொல்லப்படுகிற இந்த சுலோகத்தால், பிஷ்மாதி சப்தங்களுக்கு லக்ஷ்யார்த்தங்களான ஜீவர்கள் சித்யர்கள் ஆகையால், உண்மையாய் விசாரிக்கும்போது, அப்படிப்பட்ட ஜீவர்களைக்குறித்து சோகமோஹங்களை யடைதல் உசிதமல்லவென்று முதலில் சொன்ன சங்கதியை முடிக்கிறாரென்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். மேலும், ஆத்மா நித்யனும், அவ்யவங்கள் இல்லாதவானும் ஆகையால், சரீரங்கள் கொல்லப்பட்டாலும், சரீரங்களுக்குள்ளே யிருக்கிற தான் கொல்லப்படமாட்டானென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆத்மா, சர்வகதன் (எல்லாவற்றையும் அடைந்தவன்) ஆகையால் சரீரங்களிலே மாத்திரம் அல்லாமல் ப்ராஹ்மாதி

ஸ்தம்பபரியந்தம் (ப்ரஹ்மதேவன் முதற்கொண்டு த்ருணம்வரைக் கும) உள்ள சராசர ப்ரபஞ்சத்தில் எல்லாவற்றிலும் கிறைந்திருக்கிறான் என்று அறியவேண்டும். மேலும், இப்படி விசாரிக்கையில், ஆத்மா கொல்லப்படுகிறவன் அல்லன் ஆதலால், பீஷ்மன் முதலாயுள்ள சகலபூதங்களிலே யெந்த பூதத்தைக்குறித்தும் துக்கித்தல் அர்ஜுனனுக்குத் தகாதென்று அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

இதுவரைக்கும் சொல்லப்பட்ட அ-௨, சுலோ-௨அ

“असृष्टादिति” “अव्यक्ताति”

என்கிற சுலோகத்தால், பீஷ்மாத்ரி சப்தங்களுக்கு வாச்யார்த்தமான சரீரங்களுக்குறித்து விசரப்படுதல் உசிதமல்லவென்று சொல்லி, இப்பொழுது பீஷ்மாத்ரி சப்தங்களுக்கு லக்ஷ்யார்த்தமான ஜீவர்களைக் குறித்தும் விசரப்படுதல் உசிதமல்லவென்று இந்த சுலோகத்தால் சொல்லி முடிக்கிறான் என்று அறியவேண்டும். மேலும், சகல சரீரங்களிலும் இருக்கிற ஆத்மா விகாராஹிதனாதலால் கடங்கள் நசித்தாலும் கடங்களுக்குள்ளேயிருக்கிற ஆகாசம்நசித்தாததுபோல, சரீரங்கள் நசித்தாலும் ஆத்மாவுக்கு நாசமில்லையென்று அறியவேண்டும். மேலும், இப்படி சொல்லுதலால்,

அ-௨, ஜீ 33 || अक्षयिणी || अक्षयिणी || अक्षयिणी || अक्षयिणी ||

“தஇமேவஸ்த்திதாயுத்தேப்ராணம்ஸ்தயக்த்வாதநாசி”

என்கிற சுலோகத்தால் பீஷ்மாதிகளுடைய சரீரங்கள் மரணத்தை யடையுமென்றும், பீஷ்மாதிகள் எம்மவர்கள் என்றும், அர்ஜுன் சோகமோஹங்களை யடைந்தது உசிதமல்லவென்று தெரிவிக்கப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

ஜீ || 34 || अक्षयिणी || अक्षयिणी || अक्षयिणी || अक्षयिणी ||

“தவாதிரேஸாரீஸ்மின்குணபாவ்யேநகர்மண”

(தவாதிரேமான இந்த சரீரத்தில் குணங்களால் பாவனைசெய்யத்தகுந்த கர்மத்தினால்) என்கிற நியாயாநுஸாரமாய், சரீரம், ப்ராரப்தாதிரேமாதலால் சரீரயாத்ரையின்பொருட்டும், கர்மத்தைச் செய்யவேண்டிய தில்லையென்றும், சித்தனும், ப்ரஹ்மவேத்தாவும் ஆகிய அவனுக்கு சம்யாஸத்திலேயே அதிகாரமென்றும், ஆகையால், அர்ஜுன் விசரமடைதல் உசிதமல்லவென்றும், தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். மேலும், ஸ்த்தூலதேஹம் எத்தனை விதம்

களால் ப்ரயத்நம்செய்தாலும், நிற்பதல்ல ஆகையால், அதைக்குறித்து விசரப்படவேண்டிய தில்லையென்றும், விங்கதேஹம் ஆத்மாவைப்போல வதைக்கவொண்ணாத தாகையால் அதைக்குறித்தும் விசரப்படவேண்டிய தில்லையென்றும், ஸ்த்தூலதேஹ விங்கதேஹங்களைக் காட்டிலும் வேறாகிய ஆத்மா நித்யனாகையால், ஆத்மாவைக்குறித்தும் விசரப்படக் கூடாதென்றும், ஆகையால், விசரமடைதல் அதுசிதம் என்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ஸ்வதர்மமபிசாவேக்யம் | நவிகம்பிதுமர்ஹஸி |

தர்மயாத்நியுத்தாச்ச்ரேயோப்யத் | க்ஷத்ரியஸ்யநவியதே || 30 ||

“ஸ்வதர்மமபிசாவேக்யம் | நவிகம்பிதுமர்ஹஸி |

தர்மயாத்நியுத்தாச்ச்ரேயோப்யத் | க்ஷத்ரியஸ்யநவியதே” ||

(இ - ள்) அபிச இவ்வளவேயல்ல,ஸ்வதர்மம்-ஸ்வகீயமான க்ஷத்ரிய தர்மத்தை, அவேக்யம் - ஆலோசித்து, நவிகம்பிதும்-சலித்தற்பொருட்டு, நார்ஹஸி-தகாதவனாகிய, ஹி-எந்தக்காரணத்தால், தர்மயாத்-தர்மசாஸ்திரத்திலிருந்து விலகாததாகிய, யுத்தாத்-யுத்தத்தைப் பார்க்கிலும், அப்யத்-வேறான, ஸ்ரேயஃ-புகழ், க்ஷத்ரியஸ்ய-க்ஷத்ரியனுக்கு, நவியதே-இல்லை.

தாத்பர்யம்.

ஓஅர்ஜுன; சோகமோதங்களை விடுதற்கு இதுவரைக்கும் சொல்லப்பட்ட காரணங்களையல்ல, மற்றொரு காரணமும் உண்டு, என்னென்றால், க்ஷத்ரியருக்கு தர்மசாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட யுத்தத்தைப் பார்க்கிலும் வேறாகிய தர்மம் ஒன்றுமில்லை. மேலும் குலதர்மத்தை விடக்கூடாது, ஆகையால் க்ஷத்ரியனுன நீ, உன்குலதர்மமாயிற்றே யென்று ஆலோசித்து யுத்தத்திலிருந்து விலகிப் போகாதே யென்று தாத்பர்யம்,

சங்கராபாஷ்யம்.

ஓஅர்ஜுன; உண்மையாய் ஆலோசிக்கும்போது ஆதமாகொல்லப்படாத தாகையாலும், சரீரம் நசித்துப் போவது ஆகையாலும், மாத்திரமே நீ விசரப்படுதல் உசிதமல்லவென்று நினைக்கவேண்டா

மென்றும், யுத்தம் கூத்திரியகுலத்துக்கு ஸஹஜதர்மமாகையாலும், யுத்தத்தைச் செய்யவேண்டிவந்ததே யென்று விசநமடைதல் உசிதமல்லவென்றும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும்,

மேலும், யுத்தம் கூத்திரியருக்கு இயற்கையான தென்றும், வர்ணசிராமங்களுக்குத் தகுந்ததென்றும் தர்மசாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட தர்மகாரியமாகையால், யஜ்ஞங்களில் செய்யப்படுகிற பசுவதைபோலே யுத்தம் க்ரூர க்ருத்யம் அல்ல ஆதலால், குலதர்மமென்று க்ரூர க்ருத்யத்தைச் செய்யலாம், என்று நினைக்கக்கூடாது. மேலும், யுத்தத்தால் வெற்றியுண்டாகும் என்றும், அதனால் ராஜ்யம் கிடைக்கு மென்றும், ராஜ்யத்தால் தநமுண்டாகும் என்றும், தந்தால் யாகாதி தர்மகாரியங்களைச் செய்யலாம் என்றும், மேலும், ப்ராஜாபரிபாலனம் பண்ணலாமென்றும், எண்ணி யுத்தத்தைச் செய்யவேண்டும். மேலும், இவ்விதமாய் அநேக சுகுணசம்பத்து உண்டாயிருக்கையால் மோகூத்தையை யடைதற்கு, கூத்திரியனுக்கு யுத்தத்தைக் காட்டிலும் இதரமான சாதனம் எதுவும் இல்லையென்று ஆலோசிக்கவேண்டும். மேலும், கூத்திரிய குலத்தில் பிறந்தவர்கள் எல்லார்க்கும் யுத்தம் ஸஹஜதர்ம மாதலால் தர்மத்தின் பொருட்டாகவும் ப்ராஜாபரிபாலனத்தின்பொருட்டாகவும், யத்தித்துக் கொண்டிருக்கிற கூத்திரியனுக்குமாதிரமே யுத்தம் தர்மகாரியமென்று தர்மசாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டதன்றி, மற்றையாரான கூத்திரியர்களுக்குச் சொல்லப்படவில்லையென்று நினைக்கலாகாதென்று அறியவேண்டும். ஆகையால், இப்படி விசாரிக்குமபோது அர்ஜுனன் விசந்தையடைதல் எவ்வளவும்தகாதென்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

ஸ்த்தூல சூக்ஷ்மதேஹங்களுடைய யதார்த்தத்தை, இரண்டுக்கும் காரணமான அவித்யையின் ஸ்வரூபத்தை அறியாமற்போவதனால் அசத்ய ப்ராயமான சம்சாரத்தில் சத்யமென்று உண்டாயிருக்கிற ப்ராந்தியை நீக்குவதற்காக, இதுவரைக்கும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைச் சொன்னார், அப்படி சொல்லி, இப்பொழுது, ஹிம்ஸை விசேஷமாய் உண்டாயிருக்கையால் யுத்தம் அதர்மமென்றுகருணையால் நினையாவின்ற அர்ஜுனுக்கு உண்டாயிருக்கிற ப்ராந்தியை நீக்

குதற்காக, யுத்தம் கூடித்ரிய குலத்துக்கு வேதசாஸ்திரங்களில் அங்கீகரித்துச் சொல்லப்பட்ட தர்ம மாதலால், அதர்மமல்லவென்று, பகவான் இந்த சுலோகத்தால் சொல்லுகிறாரென்று அறிமயேண்டும், மேலும்,

శ్లో॥ ౧॥ కృత్రియోహిప్రజారక్షస్య సృష్టాణిఃప్రదండవాన్ ।

నిజ్జత్యపరసైన్యానిక్షితింధర్మేణపాలయేత్॥

۹۱

సమో తమాధమై రాజాచాహూతః పాలయన్ ప్రజాః |

ననివ రేతసంగ్రామాత్ ట్రాత్రంధ రమసు సరత్॥

సంగ్రామేష్వనివ రిత్రంప్రజానాంచై వపాలనం

శుశూమా బ్రహ్మణా నాంచరాజ్యశ్చేయస్కరంపరమ్” ॥

க|| சுப்த்ரியோஹிப்ரஜாரகூஸ்ஸ்த்ரபாணி:ப்ரதண்டவா||

சிர்ஜித்யபரஸையாநிக்ஷிதம் தர்மேணபாலயேத் ||

211

ஸீமாத் தமாதமைராஜாசாஹ-உதஃபாலயந் ப்ரஜாஃ

நதிவர்தீததஸங்க்ரமாத்ஷாத்ரம்தர்மமநுஸ்மரக்||

ஸங்க்ராமேஷ்வரிவர்த்தித்வம்ப்ரஜாநாம்சைவபாலகம் |

சுப்தாநிஷாப்தாஹ்மணாகஞ்சராஜ்ஞஸஸ்ரேயஸ்கரம்பரம் || ௧ ||

|| க || கூடித் திரியனாகுள் ப்ரஜைகளைப் பரவிக்கிறவனும், ஸஸ் த்ரத்

தை ஹஸ்தத்தில தரித்தவனும், நன்றும் தண்டிக்கிறவனுமாகி, சத்ருசேனையை ஜெயித்து தர்மத்தை அநுசரித்து பூமியை பாவிக்கவேண்டும் || ௨ || ப்ராஜைகளைப் பரிபாலித்த அரசன், சமமானவர்களும், உத்தமர்களும், அதமர்களும் ஆனவர்களால் யுத்தத்துக்கு அழைக்கப்பட்டபோது கூத்தர தர்மத்தை விடாமல் யுத்தத்துக்குப் போகவேண்டும். மேலும், யுத்தத்திலிருந்து விலகாதிருத்தலும், ப்ராஜா பரிபாலகம், ப்ராஹ்மணர்களைச் சேவித்தல், என்பவை அரசனுக்கு மேன்மையை உண்டாக்கும்படியான தர்மங்கள்) என்கிற பராசரஸ்ம்ருதியாலும், மதுஸ்ம்ருதியாலும், ஆலோசிக்கும்போது யுத்தம் கூத்தரியர்களுக்கு சிரேஷ்டமான தர்மமாதலால்,

“అ - రిక్తో ౩౨ || యద్యప్యేతేనపశ్యన్తి”

“அ - க சுலோ - நஉ|| யத்யப்யேதேநபர்யந்தி”

என்கிற சீலாகம் முதற்கொண்டு,

“அ - ௧ லோ - ௪3|| நரகேநியதம்வாஸோபவதித்யநுஸூக்ரும

என்கிற சுலோகம்வரைக்கும் அர்ஜுனன் சொன்னதும்,

“அ - ௨ லோ - ௪4|| கதம்பிஷ்டமபஹர்ஸங்க்யே”

“அ - ௨ - சுலோ - ௪|| கதம்பிஷ்டமபஹர்ஸங்க்யே”

என்கிற சுலோகம் முதலான சுலோகங்களில் சொல்லப்பட்ட வித்மாக விசந்ததை யடைதலும், தர்மசாஸ்திரங்களை நன்றாய் ஆலோசிக்காமற் போவதனாலேயே என்று அறியவேண்டும். மேலும், கூத்திரியர்களுக்கு யுத்தம் பண்ணுதல் பரமதர்மமாயிருக்கையில்,

“அ - ௧ லோ - ௪5|| நரகேநியதம்வாஸோபவதித்யநுஸூக்ரும

“அ - ௧ - சுலோ - ௪5|| நரகேநியதம்வாஸோபவதித்யநுஸூக்ரும

என்கிற சுலோகத்தில், அர்ஜுனன் சொன்னதும் தர்மசாஸ்திர ஜ்ஞாநம் இல்லாமையாலேயே என்று அறியவேண்டும். மேலும்,

“அ - ௨ லோ - ௪6|| கதம்பிஷ்டமபஹர்ஸங்க்யே”

“அ - ௨ - சுலோ - ௪6|| கதம்பிஷ்டமபஹர்ஸங்க்யே”

(பசுக்களைக்காட்டிலும், குதிரைகளைக்காட்டிலும், இதரமான பசுக்களெல்லாம் பசுக்கள் அல்ல) என்று சொன்னதுபோல, யுத்தத்தைக் காட்டிலும் இதரமான கிர்த்திசாதரமில்லையென்று ப்ராஸம்ஸால்கூணையால் சொல்லப்படுதலால் யுத்தமே மோக்ஷசாதரமென்று நினைத்து எல்லாரும் கிர்த்திமித்தமாய் யுத்தம்பண்ணி மரணத்தை யடைதல் உகிதமல்லவென்று அறியவேண்டும். மேலும், பூர்வமீமாம்ஸா சாஸ்திரத்தில் இஷ்டப்பதி கரணத்தில் கூத்திரிய சப்தத்தால், கூத்திரியகுலத்திலிறந்தவன் சொல்லப்படுவானென்று நிர்ணயித்திருக்கையால், அர்ஜுனன் ப்ராஜா பரிபாலகம் பண்ணுகிறவன் அல்லாமற் போனாலும் யுத்தத்தைச் செய்யத் தகுந்தவனையென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

“அ - ௨ லோ - ௪7|| கதம்பிஷ்டமபஹர்ஸங்க்யே”

“அ - ௨ - சுலோ - ௪7|| கதம்பிஷ்டமபஹர்ஸங்க்யே”

என்கிற சுலோகத்தில், பரமேசுவரனுடைய அநுகூஹத்தால் காணப்படுகிற இந்த ப்ராபஞ்ச மெல்லாமும் நானும் பாஹ்மஸ்வரூப

மேயென்கிற ஜ்ஞாநம் உண்டாகுமென்றும், அப்படிப்பட்டவன் செய்யத்தகுந்தகர்மம் ஒன்று மில்லையென்றும் சொல்லி இப்பொழுது, நான், எனது என்கிற அபிமாந முள்ளவனும், மோக்ஷத்தையடைய வேண்டும் என்கிற விருப்பம் உள்ளவனும் ஆகியமனிதன்,

“ஸ்ரீ|| ப்ரஹ்மணாவிவிதிஷந்தியஜ்ஞேந்தானே”

“ப்ராஹ்மணாவிவிதிஷந்தியஜ்ஞேந்தானே”

(யஜ்ஞத்தாலும், தானத்தாலும், ப்ராஹ்மணர்கள் ஆத்மதத்வத்தைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு அபேக்ஷிக்கிறார்கள்) என்கிறசுருதி ப்ரமாணாது சாரமாய், சித்த சுத்தியின பொருட்டும், அதின் மூலமாக ப்ராஹ்மஜ்ஞாநம் உண்டாகும் பொருட்டும், தங்கள் தங்களுடைய குலத்துக்குத் தகுந்த தர்மங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு, பகவான் இந்த வாக்யத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினாரென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

௧. “ஸ்ரீ|| யேயுத்யந்தேப்ரதநேஷுஸாஸிராஸு”

க. “யேயுத்யந்தேப்ரதநேஷுஸாஸிராஸு”

௨. ஸ்ரீ|| யுத்யந்தேப்ரதநேஷுஸாஸிராஸு”

உ. “யுத்தம்ஸ்வதர்மோந்ருபதே: ப்ராஜாநாம்பரிபாலநம்”

க||எந்த சூரர்கள் யுத்தங்களில் யுத்தத்தைச் செய்கிறார்களோ||
உ|| அரசனுக்கு யுத்தமும் ப்ராஜாபரிபாலநமும் சொந்தமான தர்மமாயிருக்கின்றன) என்கிறசுருதி ஸ்ம்ருதி ப்ரமாணங்களால் ஆலோசிக்கும்போது க்ஷத்திரியர்களுக்கு யுத்தம் முக்கியமாய்ச் செய்யத் தகுந்ததர்மமாகையால், சித்தசுத்தியில்லாத அர்ஜுனனுக்கு ஸ்வதர்மா சரணத்வாரா, சித்த சுத்தியை யுண்டாக்கி, யுத்தம் மோக்ஷசாதகமாகுமென்று தெரிவிப்பதனால், சித்த சுத்தியின் பொருட்டுப் பலாபேகைகூடிய விட்டுக் கர்மங்களை ஆசரித்தே தீரவேண்டுமென்று அறியவேண்டும்.

ஸ்ரீ|| யுத்யந்தேப்ரதநேஷுஸாஸிராஸு”

ஸ்ரீ|| யுத்யந்தேப்ரதநேஷுஸாஸிராஸு”

3௨||

யத்ருச்சயாசோபயந்ம | ஸ்வர்க்கத்வாரமபாவ்ருதம் |

ஸாதக: க்ஷத்திரியா: பார்த்த | லபந்தேயுத்தமீத்ருதம் ||

௩௨||

(இ - ள்.) ஹேபார்த்த - ஓஅர்ஜுநா, (கிஞ்ச - மறுபடியும்) யே - எந்த அரசர்கள், யத்ருச்சயா - விரும்பாமலே, உபபந்தம் - வந்ததும், அபாவ்ருதம் - திறக்கப்பட்ட, ஸ்வர்க்கத்வாரம் - ஸ்வர்க்கத்துக்குத்வாரம் போன்றதும், (ஆகிய) ஈத்ருஸம் - இப்படிப்பட்ட, யுகதம் - யுத்தத்தை, லபந்தே - அடைகிறார்களோ, தே - அப்படிப்பட்ட, ஸூத்ரியாஃ - அரசர்கள், ஸுகிநஃ - சுகமுள்ளவர்கள், பவந்தி - ஆகிறார்கள்.

தாநீபர்யம்

ஓஅர்ஜுநா! விரும்பாமலேவந்ததும், திறக்கப்பட்ட ஸ்வர்க்கத்வாரத்தை நிகர்த்ததும் ஆகிய இப்படிப்பட்ட யுத்தத்தை எந்த அரசர்கள் அடைகிறார்களோ, அந்த அரசர்கள் சுகமடைகிறார்கள் என்று தாநீபர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

ஐயா க்ருஷ்ண! யுத்தத்தில் குருக்கள் முதலானவர்களைக் கொல்லவேண்டிவரும், அப்படிக் கொல்லுதல் ஹிம்ஸை யென்று சொல்லப்படுமாதலால், யுத்தத்தைச் செய்தால்,

“ லஹிம்ஸாபரமோதர்மஃ ” “ அஹிம்ஸாபரமோதர்மஃ ”

(ஹிம்ஸையைச் செய்யாதிருத்தல் எல்லாத் தர்மங்களிலும் சிறந்ததர்மம்) என்கிற சாஸ்திரத்துக்கு விரோதமுண்டாகும். ஆதலால் யுத்தத்தைச் செய்தல் உசிதமல்லவென்று அர்ஜுநன் சொல்வானே என்னவோவென்று நினைத்து, ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவான். அக் நிஷ்டோமத்தில் (யஜ்ஞத்தில்) செய்யப்படுகிற பசுக்கொலைபோல், யுத்தத்திற் செய்யப்படுகிற கொலையும் வேதசோதிதமாகையால்,

“ லஹிம்ஸாபரமோதர்மஃ ” “ அஹிம்ஸாபரமோதர்மஃ ”

“ யாவேதவிஹிதாஹிம்ஸாநஸாஹிம்ஸேதிகத்யதே ”

(வேதத்தினால் அங்கீகரித்துச் சொல்லப்படுகிற ஹிம்ஸை ஹிம்ஸையல்ல) என்கிற விசேஷ ஸ்மருதி ப்ரமாணத்தால் ஆலோசிக்கும் போது,

“ லஹிம்ஸாபரமோதர்மஃ ” “ அஹிம்ஸாபரமோதர்மஃ ”

(யுத்தங்களில் பரஸ்பரமும் ஹிம்ஸையை செய்கிறவர்களாய் மிகுந்த வல்லமையோடு யுத்தத்தைச் செய்கிற அரசர்கள் தடையிலாமல் ஸ்வர்க்கத்தை யடைவார்கள்) என்கிற மறுதர்மம்-சாஸ்த்ரா நு சாரமாய் ஆலோசிக்கும்மோது யுத்தத்திற் செய்கிறகொலை யாகத்திற்செய்கிற பசுக்கொலைபோல அங்கீகரிக்கப் பட்டிருப்பதினாலும் ஸ்யேதயாகமபோல நிஷேதிக்கத்தகுந்த தல்லாமையாலும்,

“விதிஸ்யுஸ்தேநிஷேதாநவகாலஃ” “விதிஸ்யுஷ்டேநிஷேதாநவகாலஃ”

(வேதத்தினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதை நிஷேதிப்பதற்கு அவகாசமில்லை) என்கிற ந்யாயாநுசாரமாய் அங்கீகரிக்கத் தகுந்தது ஆகையாலும் யுத்தத்தைச் செய்தலால் அர்ஜுனனுக்கு பாவமில்லை யென்று அறியவேண்டுமே. மேலும்,

ஸ்ரீ | கुरुனாபாலஸ்ய ஸ்ரீவாப்ராஹ்மணஸ்வபஹுஸ்ருதம் |

அததாயிநமாயாந்தம்ஹர்யாதேவாவிசாரயத் |

அததாயிநமாயாந்தமபிவேதாங்கபாரகம் |

ஜிகாம்ஸந்தம்ஜிகாமஸ்யாந்தேநப்ராஹ்மணாபவேத் |

நாததாயிவதேதோஷோஹஸ்தூர்பவதிகஸ்சா ||”

“குரும்வாபாலவ்ருத்தௌவாப்ராஹ்மணம்வாபஹுஸ்ருதம் |
ஆததாயிநமாயாந்தம்ஹர்யாதேவாவிசாரயத் |
ஆததாயிநமாயாந்தமபிவேதாங்கபாரகம் |
ஜிகாம்ஸந்தம்ஜிகாமஸ்யாந்தேநப்ராஹ்மணாபவேத் |
நாததாயிவதேதோஷோஹஸ்தூர்பவதிகஸ்சா ||”

(குரு, பாலன், வ்ருத்தன், வேதவேதாங்கபாரகனுள் ப்ராஹ்மணன், என்பவர்கள் ஆததாயிகள் ஆன பகஷத்தில், கொல்லத்தகுந்தவர்கள். எதிரோவருகிற ஆததாயி வேதவேதாங்கங்களைப் படித்தவனானும் கொல்லத்தகுந்தவன். கொல்லவருகிற ப்ராஹ்மணனைக் கொல்வதனால் ப்ராஹ்மணன் (ப்ராஹ்மண வதைசெய்தவன்) ஆக மாட்டான். ஆததாயியைக் கொல்வதனால் தோஷமில்லை) என்கிற விசேஷசாஸ்திரத்தால்

“ஸஹிஸ்யுஸ்தேநிஷேதாநவகாலஃ” “ஸஹிஸ்யுஸ்தேநிஷேதாநவகாலஃ”

“ஹிம்ஸாத்ஸர்வபூதாநிப்ராஹ்மணம்ஹர்யாத்”

(சகலபூதங்களையும் ஹரிர்ஸைசெய்யக்கூடாது, ப்ராஹ்மணனைக் கொல்லக்கூடாது) என்கிற சாமான்ய சாஸ்திரம் அடிபட்டுப் போதலால், ஆததாயிகளாகிய பிஷ்மத்ரோணதிகளைக் கொல்வதனால் பாதகமில்லையென்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும். ஆனால், விதிஸ்ப்ருஷ்டேநிஷேதாநவகாஸா:” என்கிற நியாயத்தால் விதிசோதிதமான கர்மம் நிஷேதிக்கத்தக்கது அல்லாமற் போனபோதிலும், விதிசோதிதமான ஸ்யேநயாகம் எவ்விதமாய் நிஷித்தமாயிற்றோ (விடத்தக்கதாயிற்றோ) அப்படியே யுத்தமும் ஏன் விடக்கூடாதென்று கேட்கலாகாது, ஏனென்றால், ஸ்யேநயாகத்தில் பலம் சத்ருவகையொழிய மற்றொன்றும் இல்லாமற்போதலால் நிஷித்தமானதென்றும், யுத்தத்தில் நிஷித்தமாகாத ஸ்வர்க்கம் பலமாயிருக்கையால், யுத்தம் நிஷித்தம் ஆகாததென்றும் சொல்லப்படுதலால் என்று அறியவேண்டும். ஆனால்,

॥ स्मृच्छ्रौश्रौर्धैर्नयसुबलवाऽप्येव ॥

अथ स्मृत्तुबलवत्तु स्मृत्तुबलवत् ॥

“ஸ்ம்ருத்யோர்விரோதேந்யாயஸ்துபலவாந்வயவஹாரத: |
அர்த்தஸாஸ்த்ராத்துபலவத்தர்மஸாஸ்த்ரமிதிஸ்த்திதி:”

(ஸ்ம்ருதிகளுக்கு விரோதம்வரும்போது சிஷ்டாசாரத்தைப் பற்றி நியாயத்தை நிர்ணயிக்கவேண்டும், அர்த்தசாஸ்திரத்தைக் காட்டிலும் தர்மசாஸ்திரம் பலமுள்ளது) என்கிற யாஜ்ஞ்யவல்க்ய ஸ்ம்ருதியால் ஆலோசிக்கும்போது

“ब्रह्मणोऽप्येव” “ப்ராஹ்மணம்நஹந்யாத்”

என்கிற சாஸ்திரம் தர்மசாஸ்திரம் ஆகாநின்றது,

॥ अथ स्मृत्तुबलवत्तु स्मृत्तुबलवत् ॥

“அகாம்ஸம்தம்ஜிகாம்ஸ்யாந்நதேந்ப்ராஹ்மஹாபவேத்”

என்கிற சாஸ்திரம் ஸ்வஜீவந வ்ருத்தியின்பொருட்டு சொல்லப்பட்ட தாகையால் அர்த்தசாஸ்திரம் ஆகாநின்றது. ஆகையால், யுத்தத்தை விதித்த சாஸ்திரமும் அர்த்தசாஸ்திரமென்று சொல்லவேண்டியவந்தது. ஆகையால் யுத்தத்தைச் செய்யென்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் சொன்ன வார்த்தை உசிதமல்லவென்று கினைக்கக்கூடாது. ஏனென்றால்

அ-௨, ஸ்லோ-3௮ || சுஹஸுஃஸிஸமேக்ஷுதா ||

“ஸுகதுக்கேஸமேக்ருத்வா”

(சுகதுக்கங்களைச் சமமாகச் செய்துகொண்டு,) என்கிற இடத்தில், பலாபேகைகளைவிட்டு, இவ்வுலகத்தில் வரத்தகுந்த ப்ரயோஜனத்தை விரும்பாமல், குலத்துக்குத் தகுந்ததும், வேதத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதும் ஆகிய யுத்தத்தைச் செய்யென்று சொல்லுதலால், ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானால் சொல்லப்பட்ட யுத்தம் அர்த்தசாஸ்திரத்தால் போதிக்கப்பட்ட யுத்தமல்லாமற் போகையால் யுத்தத்தைச் செய்யென்று சொன்ன வார்த்தை உசிதமேயாதலால் என்று அறியவேண்டும்.

மேலும், யுத்தம், திறக்கப்பட்ட ஸ்வர்க்கத்வாரம் என்று சொல்லுதலால்

அ-௩, ஸ்லோ-3௯ || ஸ்ரஜஸம்ஹிதம்ஹத்வாஸுகிரஸ்ஸ்யாமமாதவ: ||

“ஸ்வஜநம்ஹிகதம்ஹத்வாஸுகிரஸ்ஸ்யாமமாதவ:”

(ஓ ச்ருஷ்ணா; பந்துஜங்களைக்கொன்று நாங்கள் எப்படி சுகவந்தர்கள் ஆவோம்) என்று அர்ஜுநன் கேட்ட வார்த்தைக்குச் சமாதானம் சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஐபாக்ருஷ்ணா; யுத்தத்தில் வெற்றியுண்டான பக்ஷத்தில் ராஜ்யலாபமுண்டாகும். யுத்தத்தில் மரணமடைவேனானால் அப்படிப்பட்ட சுகம் ஒன்றுமில்லை. ஆகையால் நான் யுத்தம்செய்வதற்குச் சம்மதிக்கமாட்டேனென்று அர்ஜுநன் சொல்லுவானேனா என்னவோவென்று நினைத்து, யுத்தத்தில் மரணமடைந்த பக்ஷத்தில் மிகவும் சீக்கரத்தில் ஸ்வர்க்கலோகசுகம் உண்டாகுமென்றும், ஆகையால், யுத்தத்தில் இறந்த பக்ஷத்தில் லாபமில்லையென்று நினைக்கக்கூடாதென்றும், தெரிவிக்கும்பொருட்டு, பகவான் இந்த சுலோகத்தைச் சொன்னாரென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ஸ்லோ|| அந்சி த்வமஸுந்நரூபம் | ஸ்ரீகாமஸுந்நரூபம் ||

ததஸ்ஸவதர்மம் தீர்த்தம் | ஸங்க்ராமம் நகரிஷ்யஸி ||

33 ||

“அதசேத்த்வமிமம் தர்மம் | ஸங்க்ராமம் நகரிஷ்யஸி |

ததஸ்ஸவதர்மம் தீர்த்தம் | ஹித்வா பரபமவாப்ஸ்யஸி” || ௩௩ ||

இ - ள். அசு - அன்றி, த்வம் - நீ, தர்மயம் - தர்மத்தோடு கூடின, இமம் - இந்த, ஸங்க்ராமம் - யுத்தத்தை, நகர்வ்யஸிச்சித் - செய்யாமற் போவாயானால், தக் - அப்படி செய்யாமற்போவதனால், ஸ்வதர்மம் ஷக்ரியகுலத்துக்குத்தகுந்த, தர்மத்தையும், கீர்த்திஞ்சயம் - கீர்த்தியையும், ஹித்வா - விட்டு, பாபம் - பாபத்தை, அவாப்ஸ்யஸி - அடைபக்கடவை.

தாத் த ப ர் ய ம்.

ஐபா, அர்ஜுனா; அப்படியல்லாமல், நீ, தர்மத்தோடுகூடின யுத்தத்தைச்செய்யாத பக்ஷத்தில், குலதர்மத்தை விட்டவனாகிறாய் மேலும், பாமேசுவரன் முதலானவர்களோடு யுத்தத்தைச்செய்து ஜெயித்து, பாசுபதாஸ்திரம் முதலான அஸ்திரங்களைப்பெறுதலால் உண்டான கீர்த்தியையும் இழக்கவனாவாய், இப்படி தர்மத்தையும் கீர்த்தியையும்விட்டுவிடுதலால் பாவத்தையடைகிறாய். ஆகையால், நீ யுத்தம்செய்யக் கடவையென்று தாததர்மம்.

சங்க்ரபாஷ்யம்.

ஐபா, க்ருஷ்ணா; குலதர்மமாதலாலும், ஸ்வர்க்கபலத்தை யுண்டாக்குவது ஆதலாலும், வேதசாஸ்திரங்களில் அங்கீகரித்துப் பலமுள்ளதென்று சொல்லப்பட்டது ஆகையாலும், யுத்தரூபமான கர்மத்தைச்செய்தல் தகுதிபாபிருந்தாலும்,

௮-௧, ஜ் - 32 || ८३॥ ८३॥ ८३॥ ८३॥

“அபித்னாலோக்யராஜ்யஸ்ய”

என்கிற சுலோகங்களில், எனக்கு எவ்விதமான விருப்பமும் இல்லையென்று சொன்ன பாதலால், நான் யுத்தம்செய்யமாட்டேன் என்று அர்ஜுன் சொல்லுவானே என்னவோவென்று நினைத்து, செய்யவேண்டிப்பதென்று வேதசாஸ்திரங்களால் சொல்லப்படுதலால் செய்யத்தகுந்ததாயிருக்கிற யுத்தரூபமான கர்மத்தைச்செய்யாத பக்ஷத்தில், பாத்யவாயம் (தோஷம்) உண்டாகுமென்று பகவான் இந்த சுலோகத்தால் சொல்லுகிறாரென்று அபியவேண்டும். மேலும், யுத்தத்தைச்செய்யாத பக்ஷத்தில் கீர்த்தி நீங்கும் என்று

சொல்லுதலால், பரமேசுவரனுடன் யுத்தத்தைச்செய்து, பரமேசுவரனை மெய்ப்பித்து, பாசுபதாஸ்திரத்தைச் சம்பாதித்தலாலும், இந்தரலோகத்துக்குப் போய்வருதலாலும், கந்தர்வாதிகளோடு யுத்தம்செய்தலாலும், உண்டானகீர்த்தி நசித்துப்போகுமென்று சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். மேலும், யுத்தம் தர்மயம் (தர்மத்தோடுகூடினது) என்று சொல்லுதலால், யுத்தம்செய்வதனால் பலமுண்டென்று வேதசாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும்.

ஈஷஸ்யார்த்தம்.

மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவன் மோக்ஷசாதகமான ஸ்வதர்மத்தை விடக்கூடாதென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு, ஸ்வதர்மமாகையால், செய்யத்தகுந்த யுத்தத்தைச் செய்யாத பக்ஷத்தில், இஹலோக பரலோகஹாரி யுண்டாகுமென்று, நயபயங்களால் அர்ஜுனனை, ஸ்வதர்மமான யுத்தத்தில் ப்ரவேசிக்கச்செய்ய நினைத்து, பகவான் இந்த சுலோகமுதலாக ஐந்து சுலோகங்களைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், அந்த ஐந்து சுலோகங்களில் முதலாவதாகிய இந்த சுலோகத்தால், குருபிஷ்மாதிகளை வதைசெய்தல் ஹிம்ஸையென்றும், நம்மவர்களை எப்படிக்கொல்லவேண்டும் என்றும், நினைத்து, ப்ராந்தியால் சோகமோஹங்களை அடைந்தாலும், ஸ்வதர்மமாகிய யுத்தத்தை விட்டுவிட்டாலும், ப்ரத்யவரயமும் (தோஷமும்) கீர்த்திநாசமும் உண்டாகுமென்று தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், இந்த சுலோகத்திலுள்ள,

“ ஐஷ ” “ அத ”

என்கிற சப்தத்துக்கு யுத்தசந்தத்தைய் வந்தபிறகு என்று அர்த்தம் சொல்லுதல் யுத்தமென்று சிலர் சொன்னார்களென்று அறியவேண்டும். மேலும், வேதத்தினால் சொல்லப்பட்டதான ஸ்வதர்மத்தை விட்டுவிடுதலால் வேதத்தை விட்டதுபோலாகுமென்றும், அப்படி வேதத்தினால் சொல்லப்பட்ட ஸ்வதர்மங்களைவிட்டவன் சர்யசித்தாலும், சர்யாசபலத்தை யடையமாட்டானென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும்,

ஸ்ரீ || “நகூபை ராயுதௌ ர்ந்யாயுதௌ மானோரணௌ” ।

நகூபை ராயுதௌ ர்ந்யாயுதௌ மானோரணௌ” ।

நாமந்யாயுதௌ ர்ந்யாயுதௌ மானோரணௌ” ।

நாமந்யாயுதௌ ர்ந்யாயுதௌ மானோரணௌ” ।

நாமந்யாயுதௌ ர்ந்யாயுதௌ மானோரணௌ” ।

நாமந்யாயுதௌ ர்ந்யாயுதௌ மானோரணௌ” ।

நாமந்யாயுதௌ ர்ந்யாயுதௌ மானோரணௌ” ।

நாமந்யாயுதௌ ர்ந்யாயுதௌ மானோரணௌ” ॥

“நகூபை ராயுதௌ ர்ந்யாயுதௌ மானோரணௌ” ।

நகூபை ராயுதௌ ர்ந்யாயுதௌ மானோரணௌ” ।

நகூபை ராயுதௌ ர்ந்யாயுதௌ மானோரணௌ” ।

நகூபை ராயுதௌ ர்ந்யாயுதௌ மானோரணௌ” ।

நகூபை ராயுதௌ ர்ந்யாயுதௌ மானோரணௌ” ।

நகூபை ராயுதௌ ர்ந்யாயுதௌ மானோரணௌ” ।

நகூபை ராயுதௌ ர்ந்யாயுதௌ மானோரணௌ” ।

நகூபை ராயுதௌ ர்ந்யாயுதௌ மானோரணௌ” ।

நகூபை ராயுதௌ ர்ந்யாயுதௌ மானோரணௌ” ।

(யுத்தபூமியில் நின்று யுத்தத்தைச் செய்கிறவன் பகைவர்களை கபடத்தோடுகூடின ஆயுதங்களாலும், விஷத்தோடுகூடின ஆயுதங்களாலும், நெருப்பினால் ஜ்வலிக்கச்செய்த ஆயுதங்களாலும், கொல்லக்கூடாது. மேலும், பயத்தினால் யுத்தகளைத் தவிட்டு உயர்ந்த இடத்தில் போயிருப்பவனையும், பேடியையும், கும்பிடுகிறவனையும், குடுமிபை விரித்துக்கொண்டு ஓடுகிறவனையும், உட்கார்ந்திருக்கிறவனையும், சரணம் என்றவனையும், தூங்குகிறவனையும், யுத்தத்துக்கு ஆயத்தமாயிருக்காதவனையும், ஆடையில்லாதவனையும், ஆயுதம் இல்லாதவனையும், மற்றொருவனோடு போர்செய்துகொண்டிருக்கிறவனையும், விசமடைந்திருக்கிறவனையும், விசேஷமாய் அடிபட்டு இளைத்திருப்பவனையும், அஞ்சியிருப்பவனையும், பின்னிட்டுப் போகிறவனையும், யுத்தத்தில் கொல்லுதல்தகாது) என்கிற மானவதர்ம சாஸ்த்ராநுசாரமாய் ஆலோசிக்கும்போது பிஷ்மாதிர்கள் அப்படிப்பட்டவர்கள் அல்லாமையாலும், வீரபுருஷர்கள் ளாதலாலும், யுத்தஸைந்தர்கள் ளாய் வந்தவர்களாதலாலும், யுத்தத்தில் கொல்லத்தகுந்தவர்களே யென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், அர்ஜுனன் யுத்தம்செய்யாத பகஷத்தில்,

ஸ்ரீ || ஸ்வித்யஸர்வந்யநிஹிந்தேநஸாலயைத் ||

“நிர்ஜித்யபரஸையாநிக்ஷிதம்தர்மேணபாலயேத்”

(யுத்தத்தில் பகைவர் சேனையைக்கொன்று தர்மமார்க்காறு சாரமாய் பூமியைப் பாவிக்கவேண்டும்) என்கிற தர்மசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸ்வதர்மத்தை விட்டவனும்,

ஸ்ரீ || “ஸநிவர்த்தஸங்க்ராமாத்”

(யுத்தத்திலிருந்து பின்னிடக்கூடாது) என்கிற தர்ம சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட நிஷித்தகர்மத்தை ஆசரித்தவனும் ஆவான் ஆதலால் பாவத்தையடைவானென்று அறியவேண்டும். மேலும் இப்படியல்லவானால், யுத்தத்தை விட்டுப்போகிற அர்ஜுனை, துர்யோதனாதிகள் அவசியமாய்க் கொல்வார்களாதலால்,

ஸ்ரீ || ௧ || யஸ்துபிதஃபராவ்ருத்தஸஸங்க்ராமேஹ்யதேபரை :

பர்துராயத்துஷ்க்ருதமகிஞ்சித்ததஸர்வமப்ரதிபத்யதே |

யச்சாஸ்பஸுக்ருதமகிஞ்சிதமுத்ரார்த்தமுபர்ஜிதம் |

பர்த்தாததஸர்வமாதத்தேபராவ்ருத்தஹதஸ்யது ||

ஸ்ரீ || ௨ || ராஜாஸுக்ருதமாதத்தேஹதாநாம்விபலாயிநாம்”

“யஸ்துபிதஃபராவ்ருத்தஸஸங்க்ராமேஹ்யதேபரை :

பர்துராயத்துஷ்க்ருதமகிஞ்சித்ததஸர்வமப்ரதிபத்யதே |

யச்சாஸ்பஸுக்ருதமகிஞ்சிதமுத்ரார்த்தமுபர்ஜிதம் |

பர்த்தாததஸர்வமாதத்தேபராவ்ருத்தஹதஸ்யது ||

ராஜாஸுக்ருதமாதத்தேஹதாநாம்விபலாயிநாம்”

(க - யுத்தத்தில் பயமடைந்து பின்னிட்டு சத்ருக்களால் கொல்லப்பட்டவன், பாபுவானவன் செய்த பாவமுழுதும் கைக்கொள்வான். மேலும், யுத்தத்தில் பயத்தினால் பின்னிட்டு, சத்ருக்களால் கொல்லப்பட்டவனுடைய புண்ணிய முழுதும் பாபுவானவன் கைக்கொள்வான். உ - யுத்தத்தில் பலாயிதர்களாய்க் கொல்லப்பட்டவர்களுடைய புண்ணியத்தை அரசன் கைக்கொள்வான்) என்கிற மதுஸ்மருதி யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்மருதிகளால் ஆலோசிக்கும்போது, யுத்தத்தை விட்டுப்போன பகஷத்தில் அர்ஜுனுக்குப் பாவம் உண்

சங்கராபாஷ்யம்.

ஓ, அர்ஜுனா, ஸ்வதர்மமான யுத்தத்தைச் செய்யாமல்போவதனாலும், கீர்த்தியை விட்டுவிடுவதனாலும், க்ஷத்திரீடனான உனக்கு பரலோகசுகங்களுக்கு ஹானியுண்டாதலேயன்றி, நல்லீலரால் நிந்திக்கத்தக்கதும், நெடுங்காலம் இருப்பதும் இந்தலோகசுகங்களுக்கும் ஹானியை உண்டாக்குவதும் ஆகிய அபகீர்த்தியும் உண்டாகுமென்று பகவான் இந்த சுலோகத்தின் முற்பாதியால் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும், மேலும், ஐயா க்ருஷ்ணா, சரீரத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளுதல் மிகவும் உத்தமமான காரியமாதலால், யுத்தத்தைச் செய்தால் மரணமுண்டாகுமோ என்னவோவென்று நினைத்து, சரீரசம்ரக்ஷணைக்காக அபகீர்த்தியையும் சஹிப்பதற்கு சம்மதித்தேனென்று அர்ஜுனன் சொல்லுவானோவென்றெண்ணி, பகவான் இந்த சுலோகத்தின் பிற்பாதியைச் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும், மேலும் மரணம் க்ஷணகாலமாதிரம் துக்கத்தையுண்டாக்குவதும், அபகீர்த்தி நெடுங்கால துக்கத்தையுண்டாக்குவதும் ஆகையால் மாந்யரானவர்களுக்கு (பூஜ்யர்களுக்கு) மரணத்தைக்காட்டிலும் அபகீர்த்தியே மிகவும் துக்கத்தையுண்டாக்குவதாகையால் சஹிக்கவொண்ணாததாமென்று அறியவேண்டும்.

ரஹ்ஸ்யார்த்தம்.

இதுவரைக்கும் சொல்லப்பட்ட சுலோகங்களால், யுத்தத்தை
செய்யாதபடித் தில், முக்கியமாய் அடையத்தகுந்த கீர்த்தியும் தர்
மமும் நசித்துப்போகுமென்றும், அவை நசித்தபடித்தல்பாலோக
ஹாரியுண்டாகுமென்றும், சொன்ன ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபாவான், எப்
பொழுதோ சுகத்தையுண்டாக்குத்தகுந்த கீர்த்தியும், தர்மமும் நசி
த்துப்போதலேயன்றி, இவ்வுலகத்தில் இப்பொழுதே ஆக்கத்தை
யுண்டாக்குவதான அபகீர்த்தியும் உண்டாகுமென்று இந்த சுலோ
கத்தால் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும், ஆனால்,
ஸ்ரீ || “ஸாமூகாநேனநீதேனயஸ்தே யுத வாபுநீ” ।

విజేతుంప్రయతేతారీన్నయుధ్యేతకదాచన ।

అనిత్యోవిజయోయస్త్వాద్విశ్వతేయధ్యమానయోః ।

పరాజయశ్చ సం గ్రామే తస్మాద్యుద్ధం వివర్జయేత్ ।

త్రయాణామప్యపాయానాంపూర్వోక్తానామసంభవే ।

తథాయుధ్యేతసంపత్తౌవిజయేచరిపూన్యథా”

‘ஸாம்நாதானேநபேதேநஸமஸ்தைருதவாப்ருதக் |

விஜேதும்ப்ரயதேதாரீந்நயுத்யேதகதாசந |

அரித்யோவிஜயோயஸ்மாத்த்ருஸ்யதேயுத்யமாக்யோ: |

பராஜபஞ்சஸங்க்ராமேத்ஸ்மாத்யுத்தம்விவார்ஜயேத் |

தரயாண மப்யுபாயாநாம்பூர்வோக்தாநாமஸம்பவே |

ததாயுத்யேதஸம்பத்தௌவிஜயேதரிபூந்யதா”

(சாமம், தாரம், பேதம் என்கிற மூன்று உபாயங்களுள் எந்த உபாயத்தாலாயினும், அல்லது மூன்று உபாயங்களாலாயினும் சத்ருக்களை ஜெயிப்பதற்கு யத்நம் செய்யவேண்டும். யுத்தத்தைச்செய்தபட்சத்தில் ஜயமேயுண்டாகுமோ, பராஜயமேயுண்டாகுமோ, நிச்சயிப்பதற்கு இடமில்லை, ஆகையால் யுத்தம் செய்யக்கூடாதுமேலும், இந்த மூன்று உபாயங்களுள் எந்த உபாயத்தைச்செய்தாலும் ப்ரயோசனமில்லாத பட்சத்தில், தகுந்த சம்பத்து இருக்குமானால், எவ்விதமாய் யுத்தம்செய்தால் ஜயமுண்டாகுமோ, அவ்விதமாய் யுத்தத்தைச் செய்யவேண்டும்) என்று சார்திபர்வத்திலும், மதுஸ்ம்ருதியிலும் சொல்லப்பட்டது; ஆகையால், கீர்த்தியும் தர்மமும் போனாலும்போகட்டும், சரீரசம்ரக்ஷணம் முக்கியமாய் செய்துகொள்ளுதல் உசிதமல்லவா; என்று கேட்கலாகாது.

ஏனென்றால், இப்பொழுது மேலே சொல்லப்பட்ட ப்ரமாண வசனங்கள் அர்த்தசாஸ்திரங்களில் உள்ளனவாகையால்,

३०॥ ననివరేతసంగ్రామాత్ ॥

“நடுவார்த்தேதஸ்ங்கராமாத்”

(புத்தத்துக்கு வந்தபிறகு திரும்பிப்போகக்கூடாது) என்கிற தர்மசாஸ்திரத்தைக் காட்டிலும் பலஹீனமான தாகையாலும், தர்மமாத்மா என்றும், சூரனென்றும், இன்னம் அநேகசகுணங்கள் உள்ளவென்றும், சகலபூதங்களாலும், கௌரவிக்கப்பட்டவனுக்கு, மரணத்தைக்காட்டிலும் அபகீர்த்தியே மிகுந்த துக்கத்தை உண்டாக்குவது ஆகையாலும், சரீரசமரக்ஷணம் செய்துகொள்ளுதல் உத்தமகாரிய மல்லவென்றும், ஷத்திரியனுனவன் புத்தத்தைச்செய்

தலே உத்தமகாரியமென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், பந்துஜநங்களைக் கொல்வதனால் உண்டாகிற பாவத்தைக்காட்டிலும் அபகீர்த்தியாலுண்டாகிற பாவம் குறைவாதலால் சஹிக்கலாமென்று அர்ஜுநன் சொல்லுவானே என்றெண்ணி,

ஸ்ரீ || ப்ரஹ்மணேப்ராஹ்மணமாலபேத ”

“ப்ராஹ்மணேப்ராஹ்மணமாலபேத ”

(ப்ராஹ்மயாகத்தில் ப்ராஹ்மணனை வதைசெய்யவேண்டும்) என்கிற சுருதியால் சாமான்யசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட ப்ராஹ்மணவதை பாவமல்லாமற்போனவிதமாக சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட யுத்தத்தைச் செய்வதனால் உண்டாகிற பந்துவதையால் பாவம்வராதென்று அறியவேண்டும்.

ஸ்ரீ || ஸ்யாந்ரணாஸுபரதம் | மம்ஸ்யதே த்வாம்மஹாரதா: ||

யேஷாம்சத்வம்பஹுமதோ | பூத்வாயாஸ்யஸிலாயகம் || 3௩ ||

“பயாத்ரணாதுபரதம் | மம்ஸ்யதே த்வாம்மஹாரதா: |

யேஷாம்சத்வம்பஹுமதோ | பூத்வாயாஸ்யஸிலாயகம் ||” ௩௩ ||

இ - ள். (ஓ அர்ஜுநா;) யேஷாம் - எந்த தூர்யோதநாதியர்க்கு, த்வம் - நீ, பஹுமத: - கௌரவிக்கப்பட்டவன் (அபூ - ஆனயோ, தே - அப்படிப்பட்ட,) மஹாரதா: - மஹாரதர்களான தூர்யோதநாதிகள், த்வாம் - உன்னை, பயாத் - பயத்தினால், ரணாத் - யுத்தத்திலிருந்து, உபரதம் - திரும்பினவனாய், மம்ஸ்யதே - நினைப்பார்கள், பஹுமத: - (இதுவரைக்கும் அவர்களால்) ஸம்மாநிக்கப்பட்டவன், பூத்வாச - ஆகியும், லாகவம் - (இனி) அகௌரவத்தை, யாஸ்யஸி - அடையக்கடவை.

தா த் ப ரி ய ம்.

ஓ அர்ஜுநா; இப்பொழுது நீ யுத்தத்தை விட்டுப்போன பகவதத்தில், பூர்வம் எந்த தூர்யோதநாதிகள் உன்னை குராகவும், குணவாகவும் நினைத்தார்களோ, அந்த தூர்யோதநாதிகளே இப்பொழுது கர்ணன் முதலானவர்களோடு கூடிவந்து யுத்தம்செய்தால் இறந்து போவேனென்கிற பயத்தினால் அர்ஜுநன் யுத்தத்தைவிட்டுப் போனானேயன்றி, பந்துஜநங்களைக் கொல்லவேண்டி வந்ததே

யென்று தையயினால் விட்டுப்போனவனல்லன் என்று எண்ணுவார்கள். அதனால் உனக்கு அகௌரவம் உண்டாகும், ஆகையால் நீ யுத்தத்தைவிடுதல் உசிதமல்லவென்று தாத்தபர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

அர்ஜுனன் யுத்தத்தை விட்டுப்போவது உசிதமல்லவென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டுமற்றொருகாரணத்தைச் சொல்லுவற்காக, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஐயா க்ருஷ்ண; நான் பந்துக்கள் மேலுள்ள தையயினால் யுத்தத்தைவிட்டுப் போகிறேனென்று அர்ஜுனன் சொல்லுவானோவென்று எண்ணி, நீ க்ருபையினாலேயே யுத்தத்தைச் செய்யாமற்போனாலும், தூயோதநாதிகள் அப்படி நினைக்கமாட்டார்கள் என்றும், பயந்தவனாகினைப்பார்கள் என்றும், யுத்தத்தைச் செய்வாயாகவென்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் தெரிவித்தாரென்று அறியவேண்டும்.

ஹஸ்யார்த்தம்.

ஐயா, க்ருஷ்ண; என்னுடைய சாமர்த்தியத்தை அறியாத தேவர்கள், ருஷிகள், மனிதர்கள் முதலானவர்கள் என்னை நித்திக்கட்டும், அவர்கள் நித்தித்தலால் எனக்குச் சிறிதும் அவமானமுண்டாகாது. பிஷ்மாதிகள் மாத்திரம் என்னைக் கருணையுள்ளவனாக நினைப்பார்கள். ஆகையால் எனக்கு அதுவே போதும. உலகத்திலுள்ளவர்கள் எப்படி நினைத்தாலும் என்னவென்று அர்ஜுனன் சொல்லுவானென்றெண்ணி உன்னை இதுவரைக்கும் மகாத்மாவென்றெண்ணின பிஷ்மாதிகளே இப்பொழுது பயந்தவனாக எண்ணுவார்களென்றும் அவர்கள் அப்படி நினைப்பதனால் எல்லாரும் உன்னை பயந்தவனாகவும் குணஹிநனாகவும் நினைப்பார்களென்றும் தெரிவிக்கும்பொருட்டு பகவான் இந்த சுலோகத்தைச் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஓ அர்ஜுனா உனக்கு அபகீர்த்தி உண்டாவதே கயல்லாமல் சூரர்களால் அவமானமும் உண்டாகுமென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டே இந்த சுலோகம் சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். ஆனால், அபகீர்த்திவருமென்றும் அவமானம்வரு

மென்றும், சொன்னவைகளை விசாரிக்கும்போது அர்த்தம் ஒன்றாக
வேயிருக்க, பூர்வசுலோகத்தில் அபகீர்த்தி யுண்டாகுமென்றும், இ
ந்த சுலோகத்தில் அவமாரம் உண்டாகுமென்றும் சொல்லுதலால்,
பௌருகத்தயம் (சொன்னதையே சொல்லுதல்) என்கிற தோஷம்
உண்டாகாதா; என்று கேட்கலாகாது, ஏனென்றால், பூர்வசுலோக
த்தில் சொல்லப்பட்ட அபகீர்த்தி பரோக்ஷதிரஸ்க்ருதி, எங்கேயோ,
என்றால், தான் இல்லாத இடத்தில் தன்னை அவமாதித்தல்) என்
ன்றும், இந்த சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட அவமாரம் (எதிரிலேயே
தன்னை அநாதரம்செய்தல்) என்றும், அர்த்தபேதம் உண்டாயிரு
த்தலாலே யென்று அறியவேண்டும்.

శ్లో || అవాచ్యవాదాంశ్చబహూ | న్యదిష్యంతితవాహితాః ||

నిష్టాన స వసామర్థ్యం । తతో దుఃఖతరంసుకిమ్ ॥

3E11

“அவாச்யவாதாம்ஸபஹ”ம்|வதிஷ்பந்திதவாஹிதா:|

சிந்தந்தஸ்தவசாமர்த்த்யம் | ததோது:கதரம்நுகம்||”

|| 五 子 ||

இ - ள் : (ஒ அர்ஜுநா) அவ்விதா : - பகைவராகிய தூர்யோத
நாதியர், தவ - உன்னுடைய, ஸாமர்த்யம் - ஸாமர்த்யத்தை, நிந்
தந்த : - நிந்திப்பவர்களாய், அவாச்யவாதாந் - சொல்லக்கூடாத
வார்த்தைகளை, வதிஷ்யந்தி - சொல்லுவார்கள், தத - (அப்படி
நிந்திப்பதனால் உண்டாகி) துக்கத்தைப்பார்க்கினும், துக்கதரம் -
அதிகதுக்கம், கிம்நு - என்ன இருக்கிறது, (ஒன்றுமில்லை).

தா தீ ப நீ ய ம்.

ஓ அர்ஜுனா; நீ இப்பொழுது யுகத்ததைச் செய்யாமல் சும்மா இருப்பாயானால் தூர்யோதகன் முதலானவர்கள், நீ சாமர்த்தியம் இல்லாதவனென்று சொல்லுதலேயன்றி, வாயினால் மிகுதியாகத் திட்டுவார்கள், ஆகையால் நீ யுகத்ததைவிடேல் உசிதபல்ல, மேலும், ப்ராஸித்தனான உனக்குப் பிறர்நிந்தித்தலால் உண்டாகிற துக்கத்தைப்பார்க்கிலும் அதிகதுக்கத்தை உண்டாக்குவது வேறு என்ன இருக்கிறது, ஒன்றுமில்லையென்று தார்தபர்யம்.

சங்கரபாஷ்யம்.

யுத்தத்தை விட்டுப்போவது உசிதமல்லவென்று தெரிவிக்கும் பொருட்டு மற்றொரு காரணத்தை இந்த சுலோகத்தால் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஐயா, க்ருஷ்ண; யுத்தத்தைவிடுவதனால், சத்ருக்கள் நிந்திப்பார்கள்; அதனால் வருகிற துக்கத்தையாகிலும் சகிக்கலாமேயன்றி, பீஷ்மத்ரோணாதிகளைக்கொல்வதனால் வருகிற துக்கத்தை சஹிக்கவொண்ணாதென்று அர்ஜுநன் சொல்லுவானென்றெண்ணி, பீஷ்மத்ரோணாதிகளுடையவதையால் உண்டாகிற துக்கத்தைப்பார்க்கிலும், சத்துருக்கள் நிந்திப்பதனால் உண்டாகிற துக்கமே அதிகமானதென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு,

“उ ह्येवमुच्यते” “ததோதுக்கதரம்துகிம்”

என்று சொன்னாரென்று அறியவேண்டும்,

ரஹஸ்யார்த்தம்.

ஐயா, க்ருஷ்ண: மஹாரதர்களான பீஷ்மாதிகள் என்னைக் கௌரவிக்காமற்போனால் போகட்டும். நான் யுத்தத்தைவிட்டேனனால். சத்ருக்களாகிய தூர்யோதனாதிகளுக்கு உபகாரம் செய்தவனாவேன். ஆகையால் தூர்யோதனாதிகள் கௌரவிப்பார்கள். ஆகையால் நான் யுத்தத்தை விட்டுவிடுகிறேனென்று அர்ஜுநன் சொல்லுவானென்றெண்ணி, தூர்யோதனாதிகளும் கௌரவிக்காமற்போவதேயன்றி, வாய்க்குவராகபடி திட்டுவார்களென்றும், ஆதலால், யுத்தத்தைவிடுதல் உசிதமல்லவென்றும், தெரிவிக்கும்பொருட்டு பகவான் இந்த சுலோகத்தைச்சொன்னாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், வித்தை, குலம், சீலம், தர்மம், சத்தர்மம் முதலானவைகளால் கௌரவத்தை அடைந்தவனுக்கு அபகீர்த்தி துக்கத்தையுண்டாக்குமென்றும்; அபகீர்த்தியைப்பார்க்கிலும் அவமாரம் அதிக துக்கத்தையுண்டாக்குமென்றும், சொல்லாபின்ற பகவான், இப்பொழுது இந்த சுலோகத்தால் பிரத்யட்சத்தில் பிறர் வைதலால் உண்டாகிற

துக்கம், அபகீர்த்தியாலும் அவமானத்தாலும் உண்டாகிற துக்கத்
தைப்பார்க்கிலும் அதிகமானதென்று சொல்லுகிறாரென்று அறிய
வேண்டும்,

“॥ पृथ्वीं वायुं अप्सरांश्चन्द्रोदितम् । जलान् वाग्देवतांश्च ॥”

தஸ்மா ஸ்ரீஸ்து நமஸ்கரணம் । யுத்தாயக்ருதநிர்ஸயஃ ॥” 32॥

“ஹதோவாப்ராப்ஸ்யஸிஸ்வர்க்கம் | ஜித்வாவாபோக்ஷ்யஸேமஹிம்
தஸ்மா துத்திஷ்ட்டகௌந்தேய | யுத்தாயக்ருதநிர்ஸயஃ ॥” ௩௨॥

இ - ள். ஹேகௌந்தேய - ஓ அர்ஜுனா: ஹதோவா - (யுத்
தத்தில் சத்ருக்களால்) கொல்லப்படுவாயானால், ஸ்வர்க்கம் - ஸ்வ
ர்க்கத்தை, பராப்ஸ்யஸி - அடைவாய், ஜித்வாவா - ஜயித்தாயா
னால், மஹிம்-பூமியை, போக்ஷ்யஸே - அநுபவிப்பாய், தஸ்மாத் -
அதனால், யுத்தாய - யுத்தத்தின்பொருட்டு, க்ருதநிர்ஸயஸ்ஸந் -
செய்யப்பட்ட நிர்ஸயமுள்ளவனாய், உத்திஷ்ட்ட - எழுந்திருப்பா
யாக.

தாத்பர்யம்.

ஓ அர்ஜுனா, யுத்தத்தில் நீ சத்ருக்களால் ஜயிக்கப்பட்டாயா
னால், சுவர்க்கலோக சுகங்களை அநுபவிக்கக்கடவை, அப்படியல்லா
மல் நீயே சத்ருக்களை ஜெயித்தபட்சத்தில், பூலோக ராஜ்யத்தை
அநுபவிக்கக்கடவை, ஆகையால் நீ மரணத்தையடைந்தாலும், ஜெ
யித்தாலும் உனக்கு லாபமுண்டு, ஆதலால் யுத்தத்தைச் செய்வத
ற்கு நிர்ஸயித்துக்கொண்டு எழுந்திருப்பாயாகவேன்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபர்யம்

ஐயா, க்ருஷ்ண யுத்தத்தைச் செய்வையானால், பிஷ்ம த்ரோ
ணிகளை வதை செய்யவேண்டிவரும், அப்படியானபட்சத்தில்,
உலகத்தார் நிந்திப்பார்கள், ஐயோ; லோகாபவாதத்தை எப்படி
சுறுப்பிப்பென்று யுத்தத்தை விட்டுவிட்டேனானால், சத்ருக்களா
கிய தூர்யோதனாதிகள் நிந்திப்பார்கள் ஆகையால், எந்த விதமாக
ப்ரவர்த்தித்தாலும், கழுத்துக்குத் தூக்குக்கயிறு மாட்டிக்கொண்
டாற்போல இருக்கின்றதல்லவாவென்று, கர்ணாதிகளோடு யுத்தம்

செய்வேனானால் எனக்கென்ன லாபமுண்டு, ஒன்றுமில்லையென்று தோன்றுகின்றது. ஆகையால் நான் யுத்தத்தைவிட்டுவிடுகிறேனென்று அர்ஜுனன் சொல்லுவானோ என்னவோவென்று நினைத்து, ஐயாபஜயங்களுள் எது உண்டானாலும், லாபமுண்டு, ஆதலால், யுத்தத்தைசெய்தலே உத்தமமென்று பகவான் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

“கூநீய” “கௌந்தேய”

(குந்தீபுத்ரனான ஓ அர்ஜுனா:) என்று அழைத்தலால், நீர்மலமான குலத்தில் பிறந்தவனும், கூத்தரியனும், யுத்தத்துக்கு ஆயத்தமாய் வந்தவனும் ஆகிய உனக்கு, யுத்தத்தைவிட்டு விலகிப்போவது உசிதமல்லவென்னும் அபிப்ராயம் பகவானுக்கு உள்ளதென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

“சுஜநிஷ்யயை” “க்ருதநிஸ்சயை”

(செய்யப்பட்ட நிச்சயமுள்ளவனாய்) என்று சொல்லுதலால் ஐயபராஜபங்களுள் எதுவந்தாலும் லாபமே உள்ளது, ஆகையால் (அதாவது-சுவர்க்கலோகசுகமாயினும், பூலோக ராஜ்யமாயினும் கிடைக்குமாதலால்) மரணத்தையடைந்தாலும், ஐயித்தாலும், லாபமேயுள்ளதென்று மனத்தில் உறுதியாய் நம்புவாயாகவென்று தெரிவித்தாரென்று அறியவேண்டும். மேலும் இந்த சுலோகத்தில் ஐயாபஜயங்களுள் எது உண்டானாலும் லாபமேயுள்ளதென்று சொல்லுதலால்,

“அ - ௨, ஸ்ரீ - ௨ || ஸ்ரீ பகவதே : ஸ்ரீ கிருஷ்ண உவாச : ||”

“அ - ௨, சுலோ - ௬ || நசைததவிதமஃ கதரத்நீநாகரீயஃ ||”

என்கிற அர்ஜுன வாக்கிபத்துக்குத் தகுந்த சமாதானம் சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும் மேலும், ஐயா க்ருஷ்ணா; பிஷ்மத்ரோணாதிகளை வதைசெய்தபட்சத்தில், சிஷ்டஜநங்கள் நிந்திப்பார்கள். பிஷ்மத்ரோணாதிகளைக் கொல்லவேண்டி வருமேயென்று யுத்தத்தைவிட்டுவிட்டபட்சத்தில், சத்துருக்கள் நிந்திப்பார்கள். ஆகையால், விசாரிக்குமபோது எப்படி ப்ரவர்த்தித்தாலும் துக்கமேயுண்டாகுமென்று அர்ஜுனன் சொல்லுவானோ என்னவோவென்று எண்ணி, அர்ஜுனா; யுத்தம் வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட தர்மமாயினால், யுத்தத்தில் செய்கிற வதையாக பசுவதையைப் பேசின்றது ஆகையால் சிஷ்டர்கள் நிந்திக்கமாட்டார்களென்றும்,

யுத்தம் செய்வதனால் சத்ருநிச்சையும் உண்டாகாதென்றும், ஜயாப
ராஜ்யங்களுள் எது உண்டானாலும் லாபமே யுள்ளது ஆகையால்,
யுத்தத்தைச் செய்வதே உத்தமமென்றும், தெரிவிக்கும்பொழுட்டு
புகவான் இந்தசுலோகத்தைச்சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும்.
ஸ்ரீ ॥ सुखदुःखसमैक्यं । लघुलघुजयजय ॥

తతో యుద్ధాయ యుజ్వస్వ । నై వంశాపమవాఘ్నసి ॥ ౩౮ ॥

“சுகது:கேஸமேக்ருத்வா | லாபாலாபௌஜயா ஜயௌ ||

ததோயுத்தாயயுஜ்வஸ்வ| வைவம்பாபமவாப்ஸ்யஸி || ௩௨ ||

இ - ள். ஸுதது:கீக - சுகதுக்கங்களை, ஸமே - சமாநமாக, க்ருத்வா - செய்து, லாபாலாபௌ - (அந்த கசதுக்கங்களுக்குக் காரணங்களான) லாபாலாபங்களையும், ஜயாஜயௌ - (அந்த லாபாலாபங்களுக்குக் காரணங்களான,) ஜயாபஜயங்களையும், ஸமௌ - சமாநமாக, க்ருத்வா - செய்து, தத: - பிறகு, யுத்தாய - யுத்தத்தின் பொருட்டு, யுஜ்யஸ்வ - ஆபத்தமாகக்கடவை, ஏவம்சேத் - இப்படி யுத்தத்தைச் செய்தாயானால், பாபம் - பாவத்தை, நாவாப்ஸ்யஸி - அடையமாட்டாய்.

தா தீப் பீயம்.

ஐயா, அர்ஜுனா; சுகத்திலும் துக்கத்திலும் சமர்புத்தியுள்ள வன் ஆகக்கடவை, மேலும், ஓ அர்ஜுனா; அந்த சுகதுக்கங்களுக்குக் காரணங்களான லாபநஷ்டங்கள் உண்டான காலத்திலும் சந்தேகவுண்மையுள்ளவர்களை அடையாதிருக்கக்கடவை, மேலும், லாபநஷ்டங்களுக்குக் காரணங்களான ஐயாபயங்களிலும் சமர்புத்தியுள்ளவனுயிருக்கக்கடவை, இவ்விதமாக எல்லாவிஷயங்களிலும் சுகதுக்கங்களையும், ராகத்வேஷங்களையும்விட்டு, யுத்தத்தைச் செய்வதற்குப் பரவர்த்திக்கக்கடவை, இப்படி எல்லாவற்றிலும் சமர்புத்தியுள்ளவனுய், யுத்தத்தில் பரவர்த்தித்த பக்ஷத்தில் உனக்குப் பாவமுண்டாகாது என்று தாற்பர்யம். —

சங்கராபாஷ்யம்.

ஐயா, க்ருஷ்ண; பாவம் உண்டாகும் என்கிற எண்ணம் உண்
டாயிருக்கையாலே, யுத்தம்செய்வதற்கு நிச்சயித்து எழுவதற்கு
நான் சக்தன் அல்லேனென்று அர்ஜுனன் சொல்லுவானே என்ன

வோவென்று எண்ணி, அர்ஜுனா; கூத்ரியனுன உனக்கு ஸ்வதர்ம மாகையால் முக்கியமாய்ச் செய்யத் தகுந்ததாயிருக்கிற யுத்தத்தில் ப்ரவர்த்திக்கும்போது சொல்லத்தகுந்த விஷயத்தைச் சொல்லு கிறேனென்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தைச் சொன்ன ரென்று அறியவேண்டும். ஆனால், யுத்தம்செய்த பக்ஷத்தில் ஸ்வே ஹிதர்கள், பந்துக்கள், முதலானவர்கள் மரணமடைவார்களாகையால், அவர்கள் மரணமடையும்போது சுகதுக்கங்கள் வந்தேதிரு மாகையால், சுகதுக்கங்களை சகித்தல் எவ்விதமாய்ச் சம்பவிக்கு மென்று எண்ணாமல், சுகதுக்கங்களில் சமாநபுத்தி உண்டாகாமற் போவதற்குக் காரணங்களான ராகத்வேஷங்களை விட்டுவிடவே ண்டுமென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். என்றால், ராகத்வேஷ ங்களை விட்டுவிட்டபக்ஷத்தில் சுகதுக்கங்களில் சமாநபுத்தி யுள்ளவ னாவென்று அறியவேண்டும். மேலும், சுகதுக்கங்களையும், ரா கத்வேஷங்களையும் சமாநமாக நினைக்கவேண்டும். மேலும், ராகத் வேஷங்களை விட்டுவிட்ட பக்ஷத்தில், சத்ருக்களுடைய தரும்கிடை த்தல் என்கிற லாபத்திலும், சத்ருக்களுடைய தரும்கிடையாமற் போதல் என்கிற நஷ்டத்திலும், யுத்தத்தில் ப்ராபவத்தையடையா மல், சத்ருக்களைப் ப்ராபவிப்பித்தல் என்கிற ஜயத்திலும், யுத்தத்தில் சத்ருக்களால் ப்ராபவத்தையடைதல் என்கிற அபஜயத்திலும், சமாநபுத்தி யுண்டாகுமென்று அறியவேண்டும். மேலும், இப்படி சொல்லுதலால், கூதரியன் எல்லாவற்றிலும் சமாநபுத்தியுள்ளவ னுப், ஸ்வதர்மமான யுத்தத்தில் ப்ரவர்த்தித்தபக்ஷத்தில் பாவத்தை யடையமாட்டானென்று அறியவேண்டும். மேலும், ப்ரமார்த்தத் தை போதிக்கிற ப்ரகரணத்தில், ஸ்வதர்மமான யுத்தம் செய்வா யாகவென்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் சொல்லுதலால், இந்த கீதாசா ஸ்திரத்தில், கர்மத்தோடுகூடின ஜ்ஞாநம் மோக்ஷசாதநமென்று சொல்லப்பட்டதென்று நினையாமல், ப்ராஸங்கிகவசத்தால், ஸ்வ தர்மமான யுத்தத்தைச் செய்வாயாகவென்று சொல்லப்பட்டதெ ன்று அறியவேண்டும். என்றால், ப்ராஸங்கிகவசத்தால், ஸ்வதர்ம மான யுத்தத்தைச் செய்வாயாகவென்று சொல்லுதல் மாத்நிரத் தாலேயே, கர்மத்தோடுகூடின ஜ்ஞாநம் மோக்ஷசாதநம் ஆகமாட் டாதென்று அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

ஐயா, ச்ருஷண; ஸ்வர்க்கத்தின் பொருட்டு யுத்தத்தைச்செ ய்த பக்ஷத்தில், யுத்தம் தியகரமென்பதற்கு இடமில்லாமற்போ

கின்றது. ராஜ்யத்தின் பொருட்டு யுத்தத்தைச் செய்கால், யுத்தம் செய்வது அர்த்தசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட தர்மமாயிருக்கின்றது. ஆகையால் விசாரிக்கும்போது இந்த இரண்டுவிதங்களான கோரிக்கைகளில் எந்தக் கோரிக்கையால் யுத்தம் செய்யுமோ, தர்மசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட தர்மமல்ல ஆதலால், யுத்தம் செய்வாயாகவென்று சொன்ன சொல் தூர்ப்பலமாகின்றது. ஆகையால், யுத்தம்செய்யாத பகைத்தில் பாவமுண்டாகுமென்று சொல்லுவதற்காகிலும், ப்ரத்யக்ஷமாய் துக்கமுண்டாவதற்குக் காரணமான குருப்ராஹ்மணவதை தர்மமென்று சொல்லுவதற்காகிலும் காரணமொன்றும் காணப்படவில்லை. ஆகையால்,

அ - ௨, ஓ - 33 || “अथैवैवैवैवैवैवैवै”

“அதசேத்வமிமம் தர்மயம்”

என்கிற சுலோகத்தில் யுத்தம்செய்யாவிடில் பாவமுண்டாகுமென்று சொன்ன சொல்லுக்கு விரோதமுண்டாகுமென்று அர்ஜுன் கேட்பானோ என்னவோவென்று நினைத்து, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ராகத்வேஷங்களை விட்டுவிடுவதனால் எல்லாவற்றிலும் சமாபுத்தி யுள்ளவனாவனென்று அறியவேண்டும். மேலும், கூத்திரியனாவன் சுகத்துக்குக் காரணமான லாபத்திலும், லாபத்துக்குக் காரணமான ஜயத்திலும், விருப்பத்தை விட்டுவிடவேண்டும். மேலும், துக்கத்திலும், துக்கத்துக்குக் காரணமான ஷ்டத்திலும், நஷ்டத்துக்குக் காரணமான அபஜயத்திலும் த்வேஷத்தை விட்டு விடவேண்டும். இப்படி ராகத்வேஷங்களை விட்டுவிட்டு, யுத்தத்துக்கு ஆபத்தமாகவேண்டும்.

மேலும், இவ்விதமாக, சுகத்திலுள்ள கோரிக்கையையும், துக்கத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுவதில் உள்ள கோரிக்கையையும் விட்டு விட்டு, ஸ்வதர்மம் என்கிற புத்தியால் யுத்தம்செய்கிற கூத்திரியன், குருப்ராஹ்மணதிகளை வதைசெய்வதினாலும், நித்யகர்மத்தைச் செய்யாமற்போவதினாலும் பாவத்தை யடையமாட்டானென்று அறியவேண்டும். மேலும், உலகத்தில் எவன்பலத்தை யடைய வேண்டுமென்கிற கோரிக்கையால் யுத்தத்தைச் செய்வானோ, ப்ரபடிப்பட்டவன், ப்ராஹ்மணதிகளை வதைசெய்கிறதினால் பாவத்

செய்தால் ஸ்வர்க்காதி சுதங்கள் உண்டாகும். விருப்பமில்லாமற் செய்தால் சித்தசுத்தியுண்டாகும். ஆகையால், ஓ அர்ஜுனா; உனக்கு மோக்ஷத்தை யடையவேண்டுமென்று விருப்பமிருக்கிற பக்தத்தில், பலாபேகையையவிட்டு, யுத்தம் செய்வாயாகவென்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், லாபாதிகள் சித்தித்தாலும், சித்திக்காமற் போனாலும், ஹர்ஷவிஷாதங்களைவிட்டு, பகவானிடத்தில் பக்தியுள் ளவனாய், வேதோக்த கர்மங்களை நசுவராப்பண புத்தியோடு செய்யவேண்டுமென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

“ஸ்ரீ || ब्रह्मैवात्म्यं ब्रह्मण्यम् ||”

“ப்ராஹ்மணேப்ராஹ்மணபாலபேத”

(நாமேதம் என்கிற யஜ்ஞத்தில் ப்ராஹ்மணனை வதைசெய்ய வேண்டும்) என்கிற சுருதி ப்ரமாணதுசாரமாக, நாமேதம் என்னும் பெயருள்ள யாகத்தில் ப்ராஹ்மண வதையால் பாவமுண்டாகாத விதம்போல, ஸ்வகூலோகித கர்மம் க்ரூரகர்மமானாலும், பாவத்தை யுண்டாக்கமாட்டாதென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

அ - ௧, ஸ்ரீ - 3௩, “सप्तमोऽर्चयितुम्”

“அ-க, சுலோ-௩௪, பாபமேவாம்ரயேதஸ்மாக்”

என்கிற சுலோகத்தில், யுத்தம் செய்வதனால் பாவமே யுண்டாகுமன்றி மற்றொன்று மில்லையென்று அர்ஜுனன் கேட்டானாகையால், லாபாதிகளில் ஹர்ஷவிஷாதங்களை விட்டுவிட்டு, ஸ்வதர்மத்தில் ப்ரவர்த்திக்கவனுக்கு, பாவமுண்டாகாதென்று இந்த சுலோகத்தால் சமாதானம் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும்.

ஸ்ரீ || सप्तमोऽर्चयितुम् || ब्रह्मैवात्म्यं ब्रह्मण्यम् ||

ब्रह्मैवात्म्यं ब्रह्मण्यम् || 34 ||

3F ||

“ஏஷாதேபிஹிதாஸாங்க்யே | புத்தர்யோகேதவிமாம்ஸ்ருணு |
புத்தயாபுக்தேதாயயாபார்த்த | கர்மபத்தம்ப்ராஹாஸ்யஸி ||”

இ - ள். ஹேபார்த்த - ஓ அர்ஜுனா; ஸாங்க்யே - ப்ராஹ்ம விஷயமான, ஏஷா - இந்த, புத்தி - ஜ்ஞானம், அபிஹிதா - (இது வரைக்கும்) சொல்லப்பட்டது, யயா - எப்படிப்பட்ட, புத்தயா - விவேகத்தோடு, யுக்தி - கூடினவனாய், கர்மபத்தம் - சம்சாரத்தை,

ப்ரஹ்மஸ்யஸி - விட்டுவிடவல்லையோ, இமாம் - இப்படிப்பட்ட
விவேகத்தை, யோகேது - கர்மயோகவிஷயமாய், ஸ்ருணு - கேட்பாயாக,

தா த் ப ரீ ய ம்.

ஓ அர்ஜுனா; உனக்கு இதுவரைக்கும்

“நஜாயதேம்ரியதேவாகதாசித்”

“நஜாயதேம்ரியதேவாகதாசித்”

என்கிற சுலோகம் முதலான சுலோகங்களால் ப்ரஹ்மவிஷயமான ஜ்ஞாநத்தை உபதேசித்தேன். இனி அந்த ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்துக்குக் காரணமான கர்மபோகத்தைச் சொல்லுகிறேன், கேள், கர்மயோகத்தைத் தெரிவிக்கிற இந்த புத்தியைத் தெரிந்துகொண்ட பகவத்கீதையில், கர்மத்தாலுண்டான சம்சாரபந்தத்தை நீக்கிக்கொள்ள வல்லவனாவாய் என்று தாத் பரீயம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

அ - ௨, ஸ்லோ - 30 “ஸ்வதர்மமபிசாவேக்ஷய”

ஆனால், அ - ௨, சு - ௩௬. “ஸ்வதர்மமபிசாவேக்ஷய”

என்கிற சுலோகம் முதலான சுலோகங்களால், சோகமோஹங்களை நீக்கிக்கொள்ளும்பொருட்டு, அநேகமான லோகநியாயங்களைக் காட்டுதலால், இப்பொழுது சோகமோஹங்களை நீக்கும்பொருட்டுச் சொல்லாநின்ற விஷயம் முடிக்கவேண்டியிருக்கின்றது. அப்படியிருக்கையில்; பகவான் இந்த சுலோகத்தால் ஆத்மதத்வத்வத்தைப் போதிக்கிற விஷயத்தை ஏன் முடிக்கப்புகுந்தாரென்று எண்ணாமல், சோகமோஹாதிகளை நீக்குதல் இப்பொழுது முக்கியமாய்ச் சொல்லத்தகுந்தவிஷயமல்லவென்றுந்,

அ - ௨, ஸ்லோ ௩௧ “நஜீவாஹம்ஜாதுநாஸம்”

அ - ௨, சு - ௩௭. நஜீவாஹம்ஜாதுநாஸம்”

என்கிற சுலோகம் முதலானவைகளால் சொல்லப்படுகிற ஆத்மதத்வம் இப்பொழுது முக்கியமானதாகையால், அதை முடிக்கி

றது மிகவும் ஆவசியகமானதென்றும், ஆகையால் இந்த சுலோகத் தின் முதலடியால் ஆத்ம தத்வத்தைக்குறித்துப் போதிப்பதைவி ட்டு, மற்ற மூன்றடிகளாலும் ஆத்மஜ்ஞாநம் உண்டாவதற்குக் கார ணமான கர்மவிஷயமான புத்தியை ஸ்தோத்ரம் செய்து சொல்லு கிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

“ஸ்வஃஸுவிசுவேந்த்ய” “ஸ்வதர்மமபிசாவேக்ஷய”

என்கிற சுலோகம் முதலானவைகளால், பந்துக்கள் மரணம டைவார்களேயென்றும், குருக்களைக்கொல்லவேண்டி வருமே யென் றும், உண்டாகிற சந்தேஹமே காரணமாயுள்ளனவும், ஆத்மஜ்ஞா னத்துக்கு ப்ரதிபந்தகம் ஆனவையும் ஆகிய சோக மோஹங்களை நீக்கிக்கொள்ளும்பொருட்டு, வர்ணாசிரமாசாரங்களை நன்றாய் ஆசரி த்தபட்சத்தில் ஸ்வர்க்காதிகள் உண்டாகுமென்றும், வர்ணாசிரமா சாரங்களை நன்றாய் நடத்தாதபட்சத்தில், ஸ்வர்க்காதிகள் உண்டா காவென்றும், சொல்லப்பட்டதேயன்றி, வர்ணாசிரமாசாரங்களே முக்கியமானவைகளென்று சொல்லப்படவில்லையென்று அறியவே ண்டும். மேலும்,

“நஸ்தீவாஹம்ஜாநாஸம்” “நத்வேவாஹம்ஜாநாஸம்”

என்கிற சுலோகம் முதலான சுலோகங்களில் சொல்லப்பட்ட ஆத்மதத்வம்.

அ-௨, ஸ்ரீ - ௨௦ || “நஜாயதேம்ரியதேவாகதாசித்”

அ-௨, சு-௨௦ “நஜாயதேம்ரியதேவாகதாசித்”

என்கிற சுலோகம் முதலாயுள்ள சுலோகங்களால் நன்றாய் விவரித்துச் சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். மேலும் இந்த சாஸ்திரத்துக்கு விஷயமான கர்மநிஷ்டை ஜ்ஞானநிஷ்டைகளு டைய விபாகத்தைக் காட்ட எண்ணி, அந்த ஆத்மதத்வத்தை முடிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும். ஆனால் கர்மநிஷ்டை ஜ்ஞா நநிஷ்டை என்கிற இரண்டையும் இனிமேல் விவரித்துச் சொல் லப்போகிறாரல்லவா; இவ்விடத்தில், முந்தி கர்மஜ்ஞானநிஷ்டைக ளுடைய விபாகத்தைச் சொல்லுதலால், பிரயோஜனம் என்னவெ ன்று நினைக்காமல், முந்தி கர்மஜ்ஞானநிஷ்டைகளை விவரித்துச் சொன்னபட்சத்தில்,

அ-3, ஸ்ரீ 3 “सुखं यो गन्तुं शक्यं नान्यथा”

அ-க,க-க-“ஜ்ஞாநயோகேநஸாங்க்யாநாப்|கர்மயோகேநயோகிநாம்”

(ஜ்ஞாநயோகத்தால் ஆத்மதத்வமுள்ளவர்களுக்கும்; கர்மயோகத்தால் கர்மடர்களுக்கும்) என்று முன்னே சொல்லப்பட்டபோகிற கர்மஜ்ஞானநிஷ்டைகளைத் தெரிவிக்கிற சாஸ்திரத்தில் சுகமாய் ப்ரவர்த்தனையுண்டாகுமென்றும், கேட்பவர்கள், விஷயத்தை விபஜித்துச் சொல்லுதலால் சுகமாய் க்ரஹிப்பார்கள் என்றும், எண்ணி, முந்தி, கர்மஜ்ஞாந நிஷ்டைகளை விபஜித்துச் சொல்லுதலால், ப்ரயோஜந முண்டென்றே அறிமவேண்டும்.

மேலும், இந்தசுலோகத்தின் முதலடியால் ஆத்மதத்வத்தைத் தெரிவிக்கிற ஜ்ஞாநநிஷ்டைகளை முடித்தாரென்றும், இரண்டாமடியால் இனிமேல் சொல்ல நினைத்த கர்மநிஷ்டையைச் சொல்வதற்கு உபக்ரமித்தாரென்றும், மூன்றாமடியாலும் நான்காமடியாலும் கர்மநிஷ்டையில் விருப்பமுண்டாகும் பொருட்டு, கர்மநிஷ்டையாலுண்டாகிற பலத்தைப் போதித்தாரென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், இதுவரைக்கும் சொல்லப்பட்ட பரமார்த்த ஸ்வரூபமான ஆத்மதத்வ விஷயமான ஜ்ஞாநம், சஹாயத்தை விருமபாமலே, சோகம், மோஹம், ராகம், த்வேஷம், கர்த்தருத்வம், போக்த்ருத்வம், முதலாயுள்ள தூர்க்குணங்களை ஸ்வரூபமாயுள்ள ஸம்ஸாரத்துக்குக் காரணமான ஸ்வாஜ்ஞாநத்தை (தன்னைத் தெரிந்துகொள்ளாமையை) நீக்குமென்று அறிமவேண்டும். மேலும், ஆத்மதத்வ விஷயமான ஜ்ஞாநம் இல்லாத பக்ஷத்தில் அஜ்ஞாநம் போகாதென்று அறிமவேண்டும். மேலும், பலாபேகைகளைவிட்டு, சீதோஷ்ணாதி த்வர்த்தவங்களை சஹித்து, ஈசுவரார்ப்பணயைவிட்டு, சித்தோஷ்ணாதி த்வர்த்தவங்களை அறிமவேண்டும். மேலும், இந்த சுலோகத்திலுள்ள யோகபதத்தால் ஆத்மஜ்ஞாநத்துக்கு சாதகமான கர்மயோகம் தெரிவிக்கப்பட்டதே யன்றி,

ஸ்ரீ || “युक्तो न विद्वेत्”

“யோகயுக்தித்தவருத்திரோதம்”

(சித்தவருத்திபைத் தடுத்தல் யோகம்) என்கிற பாதஞ்சலி குத்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட சித்தவருத்தி நிரோதம் தெரிவிக்கப்

பட வில்லையென்று அறியவேண்டும். ஆனால், கர்மாநுஷ்ட்டாந விஷயமான புத்தியால் கர்மபந்தம் (ராகத்வேஷாதி பூயிஷ்ட்டமான ஸம்ஸாரபந்தம்) வருத்தியை யடையுமே யல்லாமல், ஸம்ஸாரபந்தம் விவர்த்தித்தல் எப்படி சம்பவிக்குமென்று எண்ணாமல், நிஷ்காம கர்மாநுஷ்ட்டாநத்தால், ஈசுவரப்ரஸாதம் உண்டாகுமென்றும், ஈசுவரப்ரஸாதத்தால் ஆத்மதத்வ ஜ்ஞாநம் உண்டாகுமென்றும், ஆத்மதத்வ ஜ்ஞாநத்தால் கர்மபந்தம் முழுதும் நசித்துப் போகுமென்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், இப்படி சொல்லுதலால் தத்வஜ்ஞாநம் ஒழிய மற்ருளும் கர்மபந்தத்தை நீக்கமாட்டாதென்றும், ஆதலாலேயே தத்வஜ்ஞாநம் உண்டாவதற்குக் காரணமான நிஷ்காம கர்மாநுஷ்ட்டாநம் (பலாபேகையைய விட்டு ஈசுவரார்ப்பண புத்தியோடு கர்மங்களைச் செய்தல்) உண்டா யிருக்க வேண்டுமென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

அ-௨. ஜ்ஞீ-௨௦||“யுஷ்ஸம்வீதி ஸ்வாநரம்”

அ-௨. சு-௧௬. “யௌநம்வேத்திஹந்தாரம்”

என்கிற சுலோகம் முதற்கொண்டு

அ-௨. ஜ்ஞீ-௨௦||“யுஷ்ஸம்வீதி ஸ்வாநரம்”

அ-௨. சு-௨௧. “ததம்ஸபுருஷஃபார்த்தகம்காதயதிஹந்திகம்”

என்கிற சுலோகம்வரைக்கும் சொல்லப்பட்ட சுலோகங்களால், வித்வாம்ஸனுக்குக் கர்மங்கள் எனையும் இல்லையென்று சொல்லப்படுதலால், ஸ்வதர்மம் என்கிற எண்ணத்தோடு யுத்தம் செய்கிறவனுக்குப் பாவம் இல்லாமற் போனபோதிலும், யுத்தம் செய்வாயாகவென்று எனக்கு உபதேசித்தல் யுக்தமல்லவென்று தோன்றுகின்றது. மேலும், இருட்டும், வெளிச்சமும், ஒரே இடத்தில் இருப்பதற்குப் பொருத்தமில்லாததுபோல, நான் கர்த்ருத்வபோக்த்ருத்வ சூத்யன் என்கிற ஜ்ஞாநமும், யுத்தம்செய்து யுத்தத்தின்பயனை அநுபவிப்பேன் என்கிற எண்ணமும், (ஜ்ஞானகர்மங்களாகிய இரண்டும்) ஒரேபுருஷனிடத்தில் சம்பவிக்கமாட்டா. ஆகையால் யுத்தம் செய்யென்று சொல்லுதல் உசிதமல்லவென்பதற்கு சந்தே

ஹம் சிறிதுமில்லையென்று அர்ஜுனன் கேட்பானே என்னவோவென்று நினைத்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் வித்வதவஸ்தையில் ஞானோபதேசத்தைச் செய்தலும், அவித்வதவஸ்தையில் கர்மோபதேசத்தைச் செய்தலும் தகுமென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு இந்தசுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

அ-உ. ஸ்ரீ-௧௨||“ஸத்ஸ்வாஹம்ஜாதாநாஸம்”

அ-உ. சு-கஉ. “நத்வேவாஹம்ஜாதாநாஸம்”

என்கிற சுலோகம் முதற்கொண்டு இந்த இரண்டாம் அக்யாயத்தின் முப்பத்திரண்டாவது சுலோகம்வரைக்கும் சகல அர்த்தங்களும் நிவர்த்திப்பதற்குக்காரணமான ஸாங்க்யபுத்தி (ப்ரஹ்மவிஷயமான புத்தி) சொல்லப்பட்டதென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும்,

அ-3. ஸ்ரீ-௧2||“ஸத்ஸ்வாஹம்ஜாதாநாஸம்”

அ-ந. சு-க௭. “தஸ்யகார்யம்நவித்யதே”

(அந்தப்ரஹ்மஜ்ஞாநிக்குச் செய்யத்தகுந்த காரியம் ஒன்றுமில்லை (என்று சொல்லப்படப்போகின்றது ஆகையால், ப்ரஹ்மவிஷயமான புத்தி உண்டாகாதபட்சத்தில், சித்த தோஷம் உண்டாயிருக்கின்றதென்று நினைத்து, அந்தச் சித்த தோஷம் நீங்கும்பொருட்டாகவும், ஆத்மதத்வ சாட்சாத்காரம் உண்டாகும்பொருட்டாகவும், அனைவர்களுக்கும் காரணமான வேதோக்தகர்மங்களைப் பலாபேட்சையில்லாமல் விட்டு, சுகதுக்கங்களில் சம்புத்தியுள்ளவனுய் செய்யவேண்டியதென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், நிர்மலமான அந்தக்கரணமுள்ளவனுக்கு ஜ்ஞானோபதேசத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்றும், அபரிசுத்தமான அந்தக்கரணமுள்ளவனுக்குக் கர்மோபதேசத்தைச் செய்யவேண்டுமென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும்,

“ஸ்ரீ ॥ ௧௨ || ஸத்ஸ்வாஹம்ஜாதாநாஸம்”

“தர்மேணபாபமபநுததி”

(தர்மத்தினால் பாவத்தைப்போக்கடிக்கிறான்) என்கிற சுருதிப்ரமாணத்தால், கர்மமேநிமித்தமாயுள்ளதும், ஜ்ஞானத்துக்குப் ப்ர

திபக்கமானதும், தர்மாதர்மஸ்வரூபமானதும் ஆகிய பந்தம் காமத்தாலேயே போக்கடிக்கப்படுமென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

அ-உ. ஸ்ரீ-3||1||
ஸ்ரீ-3||1||
ஸ்ரீ-3||1||

அ-உ. சு-சு. “கார்கண்யேவாதிகாரஸ்தே”

(உனக்குக் கர்மத்திலேயே அதிகாரம்) என்று சொல்லப்பட்டபோகின்றது ஆகையால், மனினமான அந்தக்கரணமுள்ளவனுக்கு வேதார்தவாக்ய ப்ரவணத்தைச் செய்வதற்கு அதிகாரம் இல்லாமற்போவதனால், ஜ்ஞானயோக்யதை சிறிதும் இல்லையென்றும், ஆகையால் பஹிரங்கசாதகமான கர்மத்திலேயே அதிகாரமுள்ளதென்றும், அந்தரங்க சாதகமான ஜ்ஞானத்தில் அதிகாரமில்லையென்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், வேதோக்தமான சகசர்மானுஷ்ட்டாரந்தால் ஈசுவர ப்ரஸாதமே நிமித்தமாயுள்ள ஜ்ஞானமுடையவனாவானென்றும், அப்படிப்பட்டவன் சம்சாரபந்தத்தை விடக்கடவனென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

மேலும், ஐயா, க்ருஷ்ண;

அ-உ. ஸ்ரீ-3||1||
ஸ்ரீ-3||1||
ஸ்ரீ-3||1||

அ-உ. சு-உக. “வேதாநாஸிந்மிதயம்”

என்கிற சுலோகம் முதலான சுலோகங்களால், ப்ரஹ்மவேத தாவுக்குச் செய்யத்தகுந்த கர்மம் ஒன்றுமில்லையென்று சொல்லி, இப்பொழுது,

அ-உ. ஸ்ரீ-3||1||
ஸ்ரீ-3||1||
ஸ்ரீ-3||1||

அ-உ. சு-உக. “ஸ்வதர்மமபிசாவேக்யம்”

என்கிற சுலோகம் முதலாயுள்ள சுலோகங்களால், கர்மம் செய்யத் தகுந்ததென்று சொல்லுகிறாய். இப்படி சொல்லுவதை ஆலோசிக்குமிடத்தில், துக்கத்தோடுகூடின கர்மத்தைச் செய்வதைக்காட்டிலும், கர்த்தாவும், கர்மமும், கரணமும், என்பவையாவும் மித்யையென்று நினைத்து, சகலகர்மங்களையும் ஸ்வயஸித்துச் சுமமா இருப்பது சுகமாயிருக்குமென்று தோன்றுகின்றதென்று அர்ஜுன் சொல்லுவானே எனவோவென்று எண்ணி, அர்ஜுனா; கர்த்தா, கரணம், காரியம், என்பவையாவும் மித்யையென்று நினைத்து, சகலகர்மங்களையும் ஸ்வயஸித்துச் சுமமா இருப்பதே உத்தமம்

மான ஜ்ஞாநம், அதுவே அஹங்கார மமகாரங்கள் முதலானவைக
களோடுகூடின சம்சாரப்ரமத்தைப் போக்கடிக்கும். ஆனாலும்,
அது ஆருடனுடைய (ப்ராஹ்மநிஷ்ட்டையை அடைந்தவனுடைய)
விஷயமேயன்றி, அந்த ருருக்ஷனுடைய (ப்ராஹ்மநிஷ்ட்டையை
அடையவேண்டுமென்கிற எண்ணமுள்ளவனுடைய) விஷயமல்ல,
ஆதலால், முழுக்ஷுண்களுக்கு (மோக்ஷவிருப்பமுள்ளவர்களுக்கு)
கர்மத்தினுடையவும் ஸம்யாஸத்தினுடையவும் மார்க்கங்களைத்தெரி
விக்கும்பொருட்டு, கர்மத்தினுடையவும், கர்மஸம்யாஸத்தினுடைய
வும் விஷயவிபாகத்தைக் குறிப்பிக்க வேண்டுமென்றெண்ணி, கா
மாநுஷ்ட்டாந ப்ரகாரத்தைப் போதிப்பதற்கு இந்த சுலோகத்தைச்
சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும்.

ஆனால், ஈசுவரனே செய்கிறவனென்றும், செய்விக்கிறவனெ
ன்றும், கர்மபலத்தை அநுபவிக்கிறவனென்றும், நிச்சயமாய் நினை
த்து, ப்ரவர்த்தித்த பக்ஷத்தில், ஸம்ஸாரபந்த நிவ்ருத்தியுண்டாகு
மல்லவா; அப்படியிருக்கையில், ஆத்மஜ்ஞாநத்தால் கர்மபந்தம்
போகுமென்று சொல்லுதல் ஏனென்றால், சொல்லுகிறேன் கேள்,
ஆனால், கர்மங்களை ஈசுவரார்ப்பண புத்தியால் செய்தால் கர்மபந்
தம்போகுமா, அல்லது ஈசுவரனே செய்கிறவனென்றும், செய்விக்க
ிறவனென்றும், கர்மபலத்தை அநுபவிக்கிறவனென்றும், சொன்ன
மாத்திரத்தாலேயே கர்மபந்தம் போகுமா என்று விசாரித்துப் பார்
க்கும்போது, இந்த இரண்டில் எதுவும் யுத்தமாயிருக்கவில்லை.
ஏனென்றால்,

௮-௩. ஜ்ஞா-௨௪||நாசுதீக்ஷ்யவிஷயஸ்சுதே வஸுஷ்ட்விஷயம்||

அ. ந. சுலோ-௨௪||நாதத்தேகஸ்யசித்பாபம்நசைவஸுஷ்ருதம்விபு||

(பரமேசுவரன் உலகத்தில் யாருடைய ஸுக்ருததுஷ்ஞகங்
களைக் க்ரஹிக்கமாட்டான்) என்கிற வசநாநுசாரமாய், பகவான்,
எந்தக்கர்மத்தையும் க்ரஹிப்பவன் அல்லன் ஆதலால், கர்மங்களை
ஈசுவரார்ப்பணமாகச் செய்தல் மாத்திரத்தாலேயே, நைஷ்கர்ம்யம்
(கர்மரஹித்யம்) சம்பவிக்காது. மேலும், ஒருவேளை, கர்மங்களை
ஈசுவரார்ப்பணமாகச் செய்தல் மாத்திரத்தாலே நைஷ்கர்ம்யம்
சம்பவிக்குமென்று அங்கீகரித்தாலும், அநேக கோடி ப்ராஹ்மகல்
புகளில் செய்யப்பட்டவையும், ஈசுவரார்ப்பிதங்கள் ஆகாதனவும்
ஆகிய ஸுக்ருதாதி கர்மங்களுக்கு நிவ்ருத்தி சம்பவிக்கமாட்டாது

శ్రీ||సర్వంఘృతానంతరతి|| క్షీయంతేచాస్యకర్మణిసృష్టేప్రసరావరే||

“ஸர்வம்பாப்மாநம்தரதி |

க்ஷீயந்தேசாஸ்யகர்மாணிதஸ்மிந்த்ருஷ்டேபராவஹே”

(சகலபாபங்களையும் தாண்டுகிறான், கார்யகாரணதஷ்ட்டரூபமான ப்ரஹ்மத்தைப்பார்த்த பக்ஷத்தில் சகலகர்மங்களும் (சிக் கும்.) என்கிற சுருதி ப்ரமாணத்தாலும் ஈசுவரனே செய்கிறவனெ ன்றும், செய்விக்கிறவனென்றும், சொல்லுதல் மாத்நிரத்தாலில், கர்மபந்தம் நிவர்த்தியாகமாட்டாதென்று அறியவேண்டும். ஆனால் யோகபுத்தியோடு (கர்மமார்க்க புத்தியோடு) சேர்ந்த பக்ஷத்தில், கர்மபந்தத்தை விடக்கடவையென்று பகவான் சொன்ன வார்த் தைக்கு என்ன வழியென்பாயானால் சொல்லுகிறேன், கேள், பலா பேகஷ்யைவிட்டுக் கர்மத்தைச் செய்த பக்ஷத்தில், அப்படிப்பட்ட கர்மம் பந்தத்தை உண்டாக்கமாட்டாது. ஆகையால் மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவன் நிஷ்காமனாய் சித்தசுத்தியின் பொருட்டுக் கர்மத் தைச் செய்யவேண்டுமென்று மேல்வாக்கியத்துக்குக் கதியென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஆகையால் எல்லாவிதத்திலும் ஆலோ சித்துப் பார்க்கையில், நிர்விகார சுத்தாத்ம ஜ்ஞாநத்தாலேயே கர்ம பந்தம் நிவர்த்தியாகுமென்று அறியவேண்டும். மேலும், இதுவரை க்கும் உபதேசிக்கிற ஜ்ஞாநயோகத்தை முடித்து, அந்த ஜ்ஞாந யோகத்துக்குச்சாதநமான கர்மயோகத்தை, பகவான் இந்த சுலோ கத்தால் கொண்டாடுகிறாரென்று அறியவேண்டும்.

ஸ்ரீ || సేవభిక్షమనాశీతి || ప్రత్యవాయోనవిద్యతే ||

స్వల్పమప్యஸ்யభర్తృస్య || త్రాయతేమనతోభయாத் ||

80||

நேஹாபிக்ரமநாஸோஸ்தி | ப்ரத்யவாயோநவித்யதே
ஸ்வல்பமப்யஸ்யதர்மஸ்ய - த்ராயதேமஹதோபயாத்

இ - ள். இஹ-மோக்ஷமார்க்கமாகியஇந்த நிஷ்காமகர்மயோகத் தில், அபிக்ரமநாஸி- ஆரம்பநாசம், நாஸ்தி-இல்லை, ப்ரத்யவாயி- (ப்ராரம்பித்தபிறகு முடிவதற்குமுன்பு, அதாவது மத்யகாலத்தில் ஸ்வல்பதோஷங்கள் உண்டாதலால்) தோஷம், நவித்யதே-இல்லை, அஸ்ய-இந்த, தர்மஸ்ய-நிஷ்காமகர்மயோகத்தின், ஸ்வல்பமபி- அந் பமானாலும், (அதாவது நிஷ்காமகர்மத்தை ஆரம்பித்தல்மாத்நிர

மும்.) மஹத:-மிகவும்பெரிதான. பயாத்-(ஐநமரணப்ரவாஹரூப
மான சம்சாரத்தாலுண்டாகிற பயத்தால், த்ராயதே-ரக்ஷிக்கின்றது

தா த் ப ரீ ய ம்.

அர்ஜுனா; பலாபேகையையவிட்டுக் கர்மத்தைச் செய்வதற்கு
ஆரம்பித்து அவ்வளவோடே விட்டுவிடுதலாலும் பலமுண்டு. மே
லும், ஆரம்பித்தபிறகு முடிவதற்குமுன்பு; அதாவது மத்யகாலத்
தில் ஸ்வல்பதோஷங்கள் எவையாயினும் உண்டானாலும் தோஷ
மில்லை. மேலும், மோக்ஷமார்க்கரூபமான இந்தநிஷ்காமகர்மத்தைக்
கொஞ்சமாகச் செய்தாலும், மிகப்பெரியதும், ஐநமரணப்ரவாஹ
ரூபமானதும் ஆகிய சம்சாரத்தாலுண்டாகிற பயத்திலிருந்து விடு
படுவானென்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

ஐயா, க்ருஷ்ணா; கர்மத்தைச் செய்தல் நல்லதென்று நீ சொன்
னாய், விசாரிக்கும்போது, கர்மாநுஷ்டாநம் ஐகார்திகமல்ல, அதா
வது கர்மத்தைச் செய்தவுடனே தவறாமல் பலமுண்டாகமாட்
டாது. ஆகையால் கர்மயோகம் மிகவும் பெரிதென்று சொல்லுதற்
கிடமில்லை. மேலும், கர்மயோகத்தில் அநேக தோஷங்களுண்டு.
அதாவது, கர்மத்தைச் செய்யும்போது என்னகுறைநேரிட்டாலும்
தோஷமுண்டாகும். ஆகையால் கர்மயோகத்தில் அநேக தோஷ
ங்கள் உள்ளன. ஆகையால் கர்மயோகம் நல்லதென்கிற விஷயம்
நம்பத்தகுந்ததாயிருக்கவில்லை. மேலும், கர்மாநுஷ்டாநத்தை
ஸமாதியை. (நான் ப்ரஹ்மஸ்வரூபன் ஆனேன் என்று நிச்சயித்த
வனாய் இருப்பதை) அதாவது ஜ்ஞாநநிஷ்ட்டையை ஒரேதாமாய்
அவலம்பிப்பதற்கு இடமில்லை யாகையாலும், கர்மங்களை ஆசரிக்க
கும்போது அநேக விக்ஷங்கள் சம்பவிக்கும் ஆகையாலும், கர்மபல
மான ஆத்மசாக்ஷாத்காரம் நெடுங்காலப் பழக்கத்தினால் உண்டா
வது ஆகையால் இந்த ஜ்மத்திலேயே உண்டாகுமென்று சொல்லு
தற் கிடமில்லையாகையாலும், விசாரிக்கும்போது கர்மங்களை ஆச
ரிப்பவன் இடையூறுகள் முதலானவற்றால் செய்துகொண்டிருக்கிற
கர்மம் முடியாமற்போகுமானால் ப்ரஷ்டன் ஆவானாகையாலும்,
அப்படி ப்ரஷ்டனாவானால் அநேகமான அநர்த்தங்களை யடை

வானென்றும், தோன்றுகின்றது. ஆகையால் எத்தனைவிதங்களால் ஆலோசித்தாலும் கர்மயோகம் நல்லதென்பதற்கு இடமில்லைபென்று ஆர்ஜுனன் கேட்பானே என்னவோ வென்றெண்ணி, கர்மயோகத்தில் எந்த தோஷமும் உண்டாகாதென்றும், கர்மயோகம் நல்லதென்பதற்கு வேறொரு காரணமும் இருக்கிறதென்றும் தெரிவிக்கும்பொருட்டு, பகவான் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களை ஆசரிக்கலால் பலமுண்டென்று வேதசாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கையால் க்ருஷிவாணிஜ்யாதிகளைத் தொடங்கும்போது பலமுண்டாகுமோ இல்லையோவென்கிற சந்தேஹமுண்டாவதுபோல வேதங்களில் சொல்லப்பட்டகர்மங்களைத்தொடங்கும்போது சந்தேஹிக்கக்கூடாது. ஆகையால் கர்மயோகம் அநைகாந்திகம் (செய்தவுடனே பலத்தைக்கொடாதது) அல்லவென்று அறியவேண்டும். மேலும், கர்மயோகத்தைத் தொடங்கின மாத்திரத்தாலும் பலமுண்டென்று வேதசாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருத்தலால் க்ருஷிமுதலானவைகள் ஆரம்பித்தமாத்ரத்தாலே பலத்தைக் கொடாதுபோல, கர்மயோகமும் ஆரம்பித்த மாத்ரத்தாலே பலத்தைக் கொடாது என்றுசொல்லுதல் மிகவும் அவப்பத்தமென்று அறியவேண்டும். மேலும், ப்ராப்தகர்மம் எப்படி பரிணமிக்குமோ, தெரியாமற்போவதனால் சித்தித்தை செய்யும்போது, ரோகாபிவ்ருத்தியானாலும் மரணமானாலும் உண்டாவதுபோல, பலாபேகையையுண்டு நசுவார்ப்பண புத்தியால் கர்மங்களை ஆசரிக்கும்போது இடையிடையே லோபங்கள் உண்டானாலும் கெடுதி யுண்டாகாதென்று சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்டிருத்தலால், கர்மயோகத்தில் அநேக அநர்த்தங்களைபடைவானென்று சொன்னசொல்லும் சரியானதல்லவென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

॥ सत्यं वाच्यं धर्मं कुरु ॥

தாய்ஸ் வாய்யம் தர்மம் கரு

“ஸர்வப்ராபப்ரஸக்தோபித்யாயர்மிமிஷமச்யுதம் |

பூபஸ்தபஸ்பீபவதிபத்திபாவநபாவநஃ ||”

(நயாயணனை மிமிஷநேரம் தியாகம் செய்கிறவன் சகலபாபங்களையும் செய்தவனுயிருந்தாலும் அதிகமான தபோமஹிமைபுள்

ளவனும், தன்வரிசையிலுள்ளவர்களைப் பவித்திரர்களாகச் செய்கிறவர்களையும் பவித்திரர்களாகச் செய்வான்.) என்கிற ஸ்ம்ருதி ப்ரமாணத்தால் ஆலோசித்துப் பார்க்கும்போது ஈசுவராராதனமே முடிப ப்ரயோஜனமாயுள்ள கர்மத்தைக் கொஞ்சமாகச் செய்தாலும் அந்தக்கர்மம் ஆத்மதத்வஜ்ஞாநத்தையுண்டாக்கி, பெரியதும், ஜகந்மண்ண ப்ரவாஹரூபமானதும் ஆகிய சம்சாரத்தாலுண்டாகிற பயத்தைப்போக்குமென்று அறியவேண்டும். இப்படி விசாரித்துப் பார்க்கையில், கர்மயோகம் எல்லாவகையாலும் ஆத்மதத்வ ஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்குவதற்குக் காரணமானதாகையாலும், ப்ரத்யவாயம்முதலான தோஷங்கள் இல்லாத தாகையாலும் பலாபேகை யையவிட்டு ஈசுவரார்ப்பண புத்தியோடு கர்மங்களைச் செய்தல் ஆவசியகமாயிருக்கிறதென்று அறியவேண்டும். ஐயா க்ருஷ்ணா; ஸ்ரீ || ப்ரமேஸம்வேதாஸுஸவசநேப்ராஹ்மணவிவிதிஷந்தியஜ்ஞேநத நேரதபலாநாஸகேந”

“தமேதம்வேதாநுவசநேப்ராஹ்மணவிவிதிஷந்தியஜ்ஞேநத நேரதபலாநாஸகேந”

(ப்ராஹ்மணர்கள் வேதபாராயணத்தாலும், யஜ்ஞத்தாலும், தாநத்தாலும், அந்நத்தைவிட்டுச் செய்கிற தவத்தாலும், அந்தப் ப்ராஹ்மத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள்) என்கிற சுருதி ப்ரமாணத்தால் சொல்லப்படுகிற கர்மங்களெல்லாம் அந்தக்கரண சுத்தியையுண்டாக்கி ஸம்யோகப்ருகத்தவ்யாயத்தால் (இரண்டு கார்யங்களுக்கு ஒன்று உபயோகப்படுதல்) என்கிற ந்யாயத்தால் ஸ்வர்க்காதிலோகங்கள் லபித்தற்குச் சாதகங்களென்று சொல்லப்பட்ட யஜ்ஞாதிகள் ப்ராஹ்மஜ்ஞாந விருப்பத்திலும், ப்ராஹ்மஜ்ஞாநத்திலும் விரியோகிக்கப்படுகின்றன. ஆகையால், இப்பொழுது யோகபுத்தி சிரேஷ்ட்டமானதென்றும், கர்மாநுஷ்ட்டாநத்தால் கர்மபந்தம்போகுமென்றும் சொன்னாய். ஆனால், ஸ்ரீ || ப்ரமேஸம்வேதாஸுஸவசநேப்ராஹ்மணவிவிதிஷந்தியஜ்ஞேநத நேரதபலாநாஸகேந”

“தத்யதேஹகர்மசிதோலோகக்ஷயதே, ஏவமேவாமுத்ராபுண்ய சிதோலோகக்ஷயதே”

“தத்யதேஹகர்மசிதோலோகக்ஷயதே, ஏவமேவாமுத்ராபுண்ய சிதோலோகக்ஷயதே”

(அந்தக் காரணத்தால், கர்மத்தால் சம்பாதிக்கப்பட்ட இந்த சுலோகங்கள் எப்படி நசிக்கின்றனவோ அப்படியே புண்யத்தால்

சம்பாதிக்கப்பட்ட தேவாதி புண்யலோகசுகங்களும் நசிக்கும்) என்கிற சுருதி ப்ரமாணத்தால் ஆலோசிக்கும்போது, மேலே சொல்லப்பட்ட யஜ்ஞாதி கர்மங்களால் உண்டாகிற பலம் நசிக்கும்ல்லவா; அப்படி நசிக்கிற பலத்தையுண்டாக்குகிற கர்மங்களை ஆசரிப்பதனால் ப்ரயோஜனமென்ன, மேலும், பலாபேகையால் செய்யப்பட்ட கர்மம் காம்யகர்மமாகின்றது என்கிற நியமத்தினால், ப்ரஹ்மஜ்ஞான விருப்பம் ப்ரஹ்மஜ்ஞானம் என்கிற பலங்களைக் குறித்துச் செய்யப்படுகிற யஜ்ஞாதிகள் காம்யகர்மங்கள் ஆகின்றன. அப்படியாகையால், காம்யகர்மங்களில் மந்த்ராதி லோபமுண்டான பக்ஷத்தில் ப்ரத்யவாயம் உண்டாகும். (தோஷமுண்டாகும்) என்கிற நியமாநுஸாரமாக மந்த்ரலோபாதிகம் உண்டானால் தோஷமுண்டாகும். மேலும், ஆலோசித்துப் பார்க்கையில், மேலே சொல்லப்பட்ட யஜ்ஞாதி கர்மங்களை நூறுவருஷகாலம் ப்ரயத்னம் செய்தாலும் லோபமில்லாமற் செய்வதற்கு (அதாவது பூர்த்தியாய்ச் செய்வதற்கு) இடமில்லையாதலால் அப்படிப்பட்ட யஜ்ஞாதிகளால் பலம் உண்டாகமாட்டாது. அப்படி பலமுண்டாவதற்கு இடமில்லையாதலால் கர்மங்களால் கர்மபந்தம்போகமாட்டாது, ஆகையால் யோகபுத்தி நல்லதென்றும், கர்மானுஷ்டாநத்தால் கர்மபந்தம்போகுமென்றும் சொன்னசொல் யுக்தமாயிருக்கவில்லையென்று அர்ஜுனன் கேட்பானோ என்னவோவென்று நினைத்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தால் தகுதியான சமாதானத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். எப்படியென்றால்,

“శ్లో॥ తద్యథేహేతియానిందాసాఫలేనతుకరణి!

ఫలేచ్చాంతు పరిత్యజ్యకృతంకర విశుద్ధికృత్”

“தத்யதேஹத்யாநிந்தாஸாபலேநதுகர்மணி |

பலேச்சார்துபரிதபஜ்யக்ருதமகர்மவஸு-¹த்திக்ருத் ||²

“తద్యధేహ” “తత్యథేతహ”

என்கிற சுருதியால் செய்யப்பட்ட நித்தை பலவிஷயமானதே யன்றி கர்மவிஷயமானதல்ல, ஆகையால் பலாபேசையவிட்டு கர்மத்தைச் செய்தபட்சத்தில் அந்தக் கர்மம் சித்தகத்தியையுண்டா க்கும்.) என்கிறஸ்மருதிப்ரமாணத்தால் ஆலோசிக்கையில், கர்மத் தைச் செய்யவேண்டுமென்றும், கர்மபலத்தைமாத்திரம் விரும்பக் கூடாதென்றும், தோன்றுகின்றது. ஆகையால்,

“అన్యధేహ” “தத்யதேஹ”

என்கிற சுருதியால் சொல்லப்பட்ட பலநாசம் நிஷ்காமகர்மத்தின் இல்லையென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

“అపేక్షమ్” “தமேதம்”

என்கிற வாக்யத்தால் செய்யத்தகுந்தனவென்று போதிக்கப்படுகிற கர்மங்களை ஆசரித்தலால் உண்டாகிற பலம் சித்தசுகத்தியாபரணத்தாகிறது. அந்தச் சித்தசுகத்தி பாபக்ஷயமேஸ்வரூபமாயுள்ளது. பாபக்ஷயமேஸ்வரூபமாயுள்ள சித்தசுகத்தி ரூபமான பலம்,

“అన్యధேహ” “தத்யதேஹ”

என்கிற சுருதியிலுள்ள லோகசப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட போக்யரூபமானது. (அருபவிக்கத்தகுந்த பதார்த்த ரூபமானது) அல்ல ஆகையால் சித்தசுகத்தியென்கிற பலத்துக்கு நாசமுண்டாகாது. மேலும், கர்மபலமான ப்ராஹ்மஜ்ஞாந வீருப்பம் ப்ராஹ்மத்தைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறவரைக்கும் இருக்கும். அப்படிப்பட்ட ப்ராஹ்மஜ்ஞாநம் (தான்) உண்டானவுடனே அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கடித்து நசிக்குமேயன்றி, அஞ்ஞாநத்தை போக்கடிக்கால் நசிக்கிறதல்ல, ஆகையால் நிஷ்காமகர்மயோகத்தில் பலநாசம் இல்லையென்று அறியவேண்டும். ஆகையால் நசிக்கிற பலத்தையுண்டாக்குகிற கர்மங்களை ஆசரித்தலால் ப்ரயோகமென்னவென்று கேட்டவார்த்தை உசிதமா யிருக்கவில்லையென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

“అన్యధేహ” “தத்யதேஹ”

“అపేక్షమ్” “தமேதம்”

“అన్యధேహ” “தத்யதேஹ”

“అపేక్షమ్” “தமேதம்”

“అన్యధேహ” “தத்யதேஹ”

“అపేక్షమ్” “தமேதம்”

“అన్యధேహ” “தத்யதேஹ”

“అపేక్షమ్” “தமேதம்”

(தமேதம் என்கிற சுருதியால் ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு பேதமில்லையென்கிற ஜ்ஞாநம் உண்டாகும்பொருட்டு வேதபாரம்

யணம் முதலாயுள்ள நித்யகர்மங்கள் விதிக்கப்படுகின்றன. இப் படியல்லவானால் தேவாதிபுண்யலோகப் பராப்திக்குச்சாதகங்களான யஜ்ஞாதி கர்மங்களைப் ப்ராஹ்மஜ்ஞாநத்தில் இச்சையுண்டாகும் பொருட்டு செய்யவேண்டியதென்று

“उपैतम्” “தமேதம்”

என்கிற வாக்யம் ஸம்யோகப்ருதக்த்வ ந்யாயத்தால் சொல்லுகின்றது) என்கிற வார்த்திககாரருடைய வசநாநுஸாரமாக ஆலோசிக்கும்போது

“उपैतम्” “தமேதம்”

என்கிற வாக்யத்தால் போதிக்கப்படுகிற நித்யகர்மங்கள் பப்பக்ஷபத்தையுண்டாக்கிப் ப்ராஹ்மஜ்ஞாந விருப்பத்தில் விரியோகமுள்ளவை யாகையாலும், நித்யகர்மங்களில் மந்த்ரவரணாதி லோபங்கள் இல்லாமற் செய்யவேண்டியதென்கிற நியமம் இல்லாமற்போதலாலும், மந்த்ரவரணாதி லோபம் உண்டான பக்ஷத்தில் ப்ராத்யவாயம் உண்டாகுமென்று சொல்லுதல் உசிதமல்லவென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், யஜ்ஞாதி கர்மங்கள் நித்யகர்மங்கள் அல்லவென்றும், காம்யகர்மங்களென்றும், நினைத்து ஸம்யோகப்ருதக்த்வ ந்யாயத்தால், அந்தக்கர்மங்கள் ப்ராஹ்மஜ்ஞாந விருப்பத்தில் விரியோகமுள்ளனவாகுமென்று சொல்லுவோருடைய மகத்திலும் ஸவர்க்கலோகப்ராப்தி ரூபமான பலத்தில் அபேகை யில்லாமற் போதலால் அந்தக்கர்மங்கள் நித்யகர்மங்களோடு சமாநங்களாகின்றன ஆதலால் மந்த்ரவரணாதி லோபங்களால் ப்ராத்யவாய முண்டாகுமென்று சொல்லுதல் உசிதமல்லவென்று அறியவேண்டும். மேலும், காம்யகர்மங்களின் அக்ஷிஹோத்ரத்துக்கும் நித்யகர்மங்களின் அக்ஷிஹோத்ரத்துக்கும் ஸஹஜமாய் பேதமில்லாமற்போனாலும், பலாபேகையிருந்தபோது காம்யகர்மமென்றும், பலாபேகையில்லாதபோது நித்யகர்மமென்றும் பேதமுண்டாகின்றதென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், பலாபேகையால் செய்யப்படுகிற கர்மங்களில் எந்த அவயவத்துக்கும் லோபம்வரக்கூடாதென்றும், சித்தசுத்தியின்பொருட்டுச் செய்யப்படுகிற கர்மங்களில் அவயவலோபங்கள் இருந்த பக்ஷத்தில், ப்ராதிரிதி முதலானவற்றைச் செய்யலாமென்றும், சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், மந்த்ரவர்

ஊதி லோபங்கள் உண்டான பகஷத்தில் ப்ரத்யவாயம் உண்டாகு
மென்று சொன்னசொல் உசிதமாயிருக்கவில்லையென்று அறிய
வேண்டும்.

மேலும் சித்தசுத்தியின் பொருட்டுச் செய்யப்படுவனவும்,

“சுமேதம்” “தமேதம்”

என்கிற சுருதியால் தெரிவிக்கப்படுவனவும் ஆகிய யஜ்ஞாதி
கங்களைப் பூர்த்தியாய்ச் செய்யமாட்டாமல், சக்த்யநுஸாரமாய்,
பகவதாராதந்தின் பொருட்டுக் கொஞ்சமாகச்செய்தாலும், அந்த
யஜ்ஞாதி புணயசர்மங்கள் பகவானுடைய அநுகரணம் உண்டாகும்
படிசெய்து, பெரிதாகிய ஸம்ஸாரபயத்தைப் போக்குமென்று
அறியவேண்டும். மேலும்,

“சுமேதம்” “தமேதம்”

என்கிற வாக்யம் யஜ்ஞாதி கர்மங்களெல்லாம் செய்யவேண்டு
மென்று போதிக்கவில்லையென்றும், சித்தசுத்தி யில்லாமற்போவது
அநேக விதங்களாயிருக்கையால் அநுஷ்ட்டாநங்கள் அநேகவிதங்
களென்று தெரிவிக்கின்றனவென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.
இப்படி சொல்லுதலால்,

“சுமேதம்” “தமேதம்”

என்கிற வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்கள் எல்லாவற்
றையும் நூறுவருஷகாலம் ப்ரயத்நம் செய்தாலும் பூர்த்தியாய்ச்
செய்வதற்கிடமில்லை யாகையால் அப்படிப்பட்ட யஜ்ஞாதிகளைச்
செய்வதனால் பலமுண்டாவதற்கு இடமில்லையென்றும், பலமுண்
டாவதற் கிடமில்லை யாகையால் யஜ்ஞாதி கர்மங்களால் கர்மபந்தம்
போசமாட்டாதென்றும் சொன்னசொல்லும் உசிதமாயிருக்கவில்லை
யென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

“சுமேதம்” “தமேதம்”

என்கிற சுருதியில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களில் ஒவ்வொன்
றும் சித்தசுத்தியை யுண்டாக்கி மோக்ஷசாதங்கள் ஆகின்றனவெ
ன்று அறியவேண்டும்.

மேலும், க்ருஷி முதலாவைசுபுதுப் போலக் கர்மங்களுக்கும் அநேகவிக்கங்கள் சம்பவிக்குமா போல் பலமில்லாமற்போதுமென்றும், அரசனது ஆஜ்ஞைக்கு லோபமுண்டானபோது அநாத்மம் உண்டாவதுபோல மந்த்ரம்முதலான அங்கங்களுக்கு லோபமுண்டான பக்ஷத்தில் ப்ரத்யவாயம் உண்டாகுமாதலால், மயோகத்தால் கர்மபத்தம் எப்படி நசிக்குமென்று அர்ஜுனன் கேட்பானே என்னவோவென்று நினைத்து பலநாசமில்லையென்றும், ப்ரத்யவாயம் இல்லையென்றும், தெரிவிக்கும்பொருட்டு பகவான் சூலோகத்தைச் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், சூலவரைக்கும் சொல்லப்பட்ட கர்மயோகத்தில் முமுகுடங்கள் ப்ரவர்த்திப்பதற்கு இந்த சூலோகத்தால் பகவான் கர்மயோகத்தை ஸ்தோத்ரம் செய்கிறாரென்று அறியவேண்டும்.

॥॥ वृषसंयुक्ता युधि । रैक्यं कुरुसद्वत् ॥

वृषसंयुक्ता युधि । यद्धयैवृषसंयुताम् ॥ ४० ॥

“வ்யவஸாயாத்மிகாபுத்தி ரோகேஹகுருந்தந|

பஹுஸாகாஹ்யந்தாஸ்ச| புத்தயோவ்யவஸாயிராம்||” சுக

இ - ள். ஹேகுருந்தந - ஓ அர்ஜுனா; இஹ - மோக்ஷத்துக்குச் சாதகமான இந்த நிஷ்காம கர்மயோகத்தில், வ்யவஸாயாத்மிகா - (பகவத்ப்ரீதிகரமாய் வேதோக்த கர்மங்களைச்செய்த பக்ஷத்தில் மோக்ஷப்ரதிபத்தகமான ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டலாம் என்கிற) நிச்சயமே ஸ்வரூபமாயுள்ள, புத்தி: - அபிப்பிராயம், ஏகைவ-ஒன்றே, (பவதிஹி - ஆகிறதல்லவா) அவ்யவஸாயிராம் - (பகவத்ப்ரீதியின் பொருட்டுக் கர்மங்களைச்செய்த பக்ஷத்தில் ஸம்ஸாரஸமுத்ரத்தைத் தாண்டலாம் என்கிற) நிச்சயமில்லாதவர்களுக்கு, புத்தய: - அபிப்ராயங்கள், பஹுஸாகா: - அநேகபேதங்கள் உள்ளனவும், (ஆகையாலேயே) அந்தாஸ்ச-முடிவில்லாதனவும் (பவதிஹி - ஆகின்றன அல்லவா.)

தா த் ப ரீ ய ம்.

ஓ அர்ஜுனா: லோகத்தில் யாராயினும் அநித்யமான ஸவர்க்காதி சுகத்தை விரும்பாமல், பகவத்பக்தியுள்ளவர்களாய் மோட்சத்தை விருப்பி, யந்நாதிவேதோக்த கர்மங்களைப் பகவதர்ப்பண

மாகச் செய்தபட்சத்தில், அவர்களுக்கு, ஸாங்க்யபுத்தி வேறு, யோகபுத்தி வேறு, என்கிற பேதபுத்தி யில்லாமல் இரண்டும் ஒன்றே என்கிற அபிப்பிராயம் உண்டாகின்றது. பிறகு ஸம்சாரபந்தம் பேதம், தவறாமல் மோட்சம் உண்டாகும் என்கிற நிச்சயபுத்தியும் அந்நிபிறகு மோட்சமும் உண்டாகும். அப்படிப்பட்ட நிச்சயபுத்தி யில்லாதவர்களுக்கு, காராவிதங்களும் ஸம்சாரவேறுபூதங்களும் ஆன விபரீதபுத்திகள் வெவ்வேறாய் உண்டாகின்றன. அதனுள் அவர்கள் ஒரு புத்தியிலும் நிச்சயமில்லாமல் எல்லாவற்றிலும் தேஹமுள்ளவர்களாய்,

“संशयानुविशत्य” ஸம்ஸயாத்மாவிஸ்யதி”

என்கிற ந்யாயத்தால் ஜநநமாணஸுபமான ஸம்ஸார சமுத்தரத்தில் முறுகி நசிக்கிறார்கள் என்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

ஸாங்க்யயோக ரூபபுத்திகளைப் பார்க்கிலும், வேறான தார்க்கிக, வையாகரண, மீமாம்ஸக, பௌத்த, காஸ்திகாதிகளால் சொல்லப்பட்டபுத்திகள் அநேகமாகிய பஞ்சுமப்போது, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் அர்ஜுனனுக்கு ஸாங்க்யம் யோகம் என்கிற இரண்டு புத்திகளைமாத்திரமே ஏன் உபதேசித்தார் என்றால், ஜ்ஞாநம் உண்டாவதற்கு உபாயமாகிய யோகமும், உபாயமாகிய (நிஷ்காமகர்மத்தினால் அடையத்தகுந்ததாகிய) ஸாங்க்யமும் ஆகிய இந்த இரண்டுபுத்திகள் மாத்திரமே ஸம்ஸார நிவர்த்தகங்களும், மோட்சத்துக்கு சாதகங்களும் வேதாதிப்ரமாண சித்தங்களும் ஆகையால் உபதேசித்தாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், இந்த இரண்டுபுத்திகளும் எவர்களுக்கு உண்டாகின்றனவோ, அவர்களுக்கு வேறான விபரீதபுத்திகள் (மோட்சப்ரதிபந்தகங்களும் ஸம்ஸாரவ்ருத்திக்குஹேதுக்களும் ஆகிற புத்திகள்) உண்டாகமாட்டா. என்றால், வ்யவஸாயாத்மிகமான புத்தி (பகவதர்ப்பணமாய் கர்மங்களைச் செய்தபட்சத்தில் ஸம்ஸாரஸமுத்தரத்தைத் தாண்டலாமென்கிற நிச்சயமுள்ளதும், (தாத்திரெறியில் ப்ரவர்த்தித்ததும் ஆகிய ஸாங்க்யயோக ரூபபுத்தி உண்டாவதற்குப்பலம் ஸம்ஸாரவ்ருத்திக்குக் காரணங்களான காணதிகளால் சொல்லப்பட்ட விபரீதபுத்திகள் நசித்தல் என்று அறியவேண்டும்.

மேலும் வேறான அந்தக்காணாதி விபரீதபுத்திகள் உள்ளவர்களுக்கு, எனக்கு மனவிவேண்டும், புத்திரன்வேண்டும். என்பது முதலான நாநாவிதமநோரதங்கள் உண்டாகும். அந்தக் கோரிக்கைகளை அடைவதற்குக் காமமகர்மங்களைத் தங்களுடைய ஸௌக்யத்தின்பொருட்டு, பகவதர்ப்பண புத்தி இல்லாமலே செய்கிறார்கள். அப்படி செய்வதில் அவர்கள் மோட்சத்தையடையாமல், ஜந்மரணரூபமான ஸம்ஸாரசாகரத்தில் மூழ்கி நசிக்கிறார்களென்று அறியவேண்டும். அந்நியமான காரணபுத்திகள் என்கிற இடத்தில் அந்நியம் என்றால் ப்ரக்ருதமான சாங்க்யயோக ரூபபுத்தித்வயத்தையே காட்டிலும் அந்நியமென்றும், அந்த ஸாங்க்யயோகரூபபுத்தித்வயம் சாக்ஷாதாய், சித்தசுத்திவழியாக அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கடித்தைப் ப்ரக்ருத மோட்சத்துக்குச் சாதனமானதாகையால், ப்ரக்ருதமென்றும். அறிபவேண்டும். மேலும், வ்ரிவஸாயாத்மிகமான அந்த ஸாங்க்யயோகரூபபுத்தி விவேகிகளுக்கே உண்டாகின்றதாகையால், அது விவேகமூலமானது ஆகையாலும், நிர்த்தோஷவேதாதிப்ரமாணசித்தமானதாகையாலும், ப்ராமாணிகமானதென்று அறியவேண்டும். கணாதி விபரீதபுத்திகள் அவிவேகிகளுக்கே உண்டாகின்றன. ஆகையால் அந்த புத்திகள் அவிவேக மூலங்கள் ஆகையாலும், அவரவர்களால் இஷ்டர்துசாரமாய்க் கற்பிக்கப்பட்டவையாகையாலும், ஆகையாலேயே வேதசம்மதங்கள் அல்லாதவையாகையாலும், அப்ராமாணிகங்களென்று அறியவேண்டும். மேலும், அந்த புத்திகள் தமக்குள்ளே (புத்திகளுக்குள்ளே) மறுபடியும் சில பேதங்களும் அவாந்தரபேதங்களும் உள்ளவையாயிருக்கையால் மரத்துக்குக் கிளைகளும், அந்தக் கிளைகளுக்கு வேறுசில சிறு கிளைகளும் உண்டானதுபோல சாகாபேதங்கள் உள்ளவையாயிருக்கின்றனவென்று சொல்லப்பட்டனவென்று அறிபவேண்டும்.

அவாந்தர பேதங்கள் என்றால், ராமாயணத்தில் சுக்கிரீவாதி களுடைய சரித்திரம போலவும், பாரதத்தில் நளன் முதலானவர்களுடைய சரித்திரம போலவும், ப்ரதானவிஷயத்தைச் சம்பந்தித்த அப்ரக்ருதவிஷயங்கள் என்று அறியவேண்டும். மேலும், இப்படி அந்த விபரீத புத்திகள் சாகாபேதங்களால் (அவாந்தரபேதங்களால்) அநேகங்களாய் அந்தங்கள் (முடிவில்லாதவை) ஆகின்றன. அப்படிப்பட்ட அநேகமான முடிவற்ற விபரீதபுத்திகளால் உண்டான

ஸம்ஸாரமும் (முடிவற்றதாய்) அப்போதைக்கப்போது அதிகரித்த லால் முடிவில்லாததாய் அபரமாய் (விலக்ஷணமாய்) அதாவது தன் (ஸம்ஸாரம்) கார்யமாகிறபோது (தனக்குக் காரணமான மாண்பு அபாவரூபமான தாசையால்) உண்மையான காரணமில்லாததாய், நித்யமாய்க் காணப்படுகின்றதாய் நசிக்காதது ஆகின்றதென்று அறியவேண்டும்.

ஆனால், இப்படி ஸம்ஸாரம் எப்பொழுதும் நசிக்காத பட்சத்தில் மோட்சம் எப்படியுண்டாகும், ஸம்ஸாரம் நசித்தாலல்லவா மோக்ஷமுண்டாகும். ஆகையால் ஸம்ஸாரம் எப்படி நசிக்கும் என்பதானால், சொல்லுகிறேன் கேள், அவ்வய வ்யதிரேகம் என்கிற பெயருள்ள ப்ரமாணத்தாலும், பதார்த்த பரிசோதகமான வேதசாஸ்திரத்தாலும் ஆலோசிக்கும்போது, அநேக ஜன்மங்களில் புண்யகீர்மங்களைச் செய்தலால் சித்தசுத்தியுள்ளவர்களுக்கு விவேக ரூபமான புத்தி உண்டாகின்றது. அந்தவிவேக ரூபபுத்தியால் நிர்மலமான நல்ல ஜ்ஞாநமுண்டாகின்றது. அப்படிப்பட்ட நிர்மலமான ஜ்ஞாநத்தால், முன்னே சொல்லப்பட்ட விபரீதபுத்திகள் நசிக்கின்றன. அப்படி அநேகங்களான அந்த விபரீதபுத்திகள் நசிக்கையால், ஸம்ஸாரமும் தனக்கு ஆதாரமான அஜ்ஞாநம் இல்லாமற்போகையால் இருப்பதற்கு சத்தியில்லாததாய் நசித்துப்போகின்றதென்று அறியவேண்டும். மேலும், அஜ்ஞாநம் இருந்தபோதே ஸம்ஸாரம் இருக்கின்றது. அந்த அஜ்ஞாந மில்லாதபோது ஸம்ஸாரம் இருக்காது. மேலும், முன்னே சொல்லப்பட்ட நிர்மல ஜ்ஞாநம் இருந்தபோதே மோக்ஷமுண்டாகின்றது. அந்த நிர்மல ஜ்ஞாநம் இல்லாதபோது மோக்ஷம் உண்டாகிறதில்லை. என்கிற அவ்வயவ்யதிரேகம் என்கிற பெயருள்ள ப்ரமாணத்தால் ஜ்ஞாநம் ஸம்ஸாரத்தை நசிக்கச்செய்து மோக்ஷத்தை உண்டாக்குவதற்கு ஹேதுவாயிற்றென்று அறியவேண்டும். ஆனால், இதுவரைக்கும் சொல்லப்பட்ட விபரீதபுத்திகள் நல்ல ஜ்ஞாநம் உள்ளவர்களுக்கு உண்டாகமாட்டாவென்று சொன்னாயல்லவா, மற்ற யாருக்கு உண்டாகும் என்று கேட்பாயானால், வ்யவஸாயாத்மிக புத்தியில்லாதவர்களுக்கு உண்டாகுமென்று அறியவேண்டும். மேலும், புகவ தர்ப்பணமாகச்செய்யாமல் தனக்கு ஸ்வர்க்காதிபலங்கள் உண்டாக வேண்டுமென்று கீர்மங்களைச் செய்யும்போது, அந்தக் காரங்க ளோடு ஏதாகிலும் ஒரு அவயவகீர்மம் குறைந்தபக்ஷத்தில், அந்த

கர்மங்கள் கெட்டுப்போகுமேயன்றி, பகவதர்ப்பணமாகச் செய்கிற கர்மங்களில் எந்த அவ்யவகர்மத்துக்குக் குறைவுண்டானாலும், அந்தக் கர்மங்கள் கெட்டுப்போகாவென்றும், அப்படித் கெடாதவைகளாய், சித்தசுத்தி மூலமாய் நல்ல ஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்கி மோக்ஷத்துக்கு சாதகங்களாகுமென்றும் அறியவேண்டும். மேலும் இந்த சுலோகத்திலுள்ள, ஹி - சப்தம் புத்திகள் அநந்தங்கள் என்கிற ப்ராஸித்தியைத் தெரிவிக்கின்றதென்று அறியவேண்டும். மேலும், மாத்துக்குக்கிளைகளும் அந்தக்கிளைகளுக்குச் சிறுகிளைகளும் இருப்பது போல, புத்திகளுக்கு பேதங்களும், அந்த பேதங்களிலும் வேறு பேதங்களும் இருப்பதனால் புத்திகள் வெகுசாகைகளென்று சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். மேலும், பதார்த்த பதத்தை சோதகமான சாஸ்திரம் என்பது எப்படிப்பட்டது என்பாயானால், பீஷ்மாதிகள் நசிக்கிறார்கள் என்கிற இடத்தில், பீஷ்மாதிகள் என்றால், பீஷ்மாதி பதங்களுக்கு வாச்யார்த்தங்களான சரீரங்கள் நசிக்கின்றனவா; அல்லது பீஷ்மாதிபதங்களுக்கு லக்ஷ்யார்த்தங்களான ஆத்மாக்கள் நசிக்கின்றனவா; என்று விசாரித்து, லக்ஷ்யார்த்தங்களான ஆத்மாக்கள் நித்யங்களாகையால் நசிக்கமாட்டாவென்றும், வாச்யார்த்தங்களான சரீரங்கள் அநித்யங்களாகையால் நசிக்கின்றனவென்றும், யுக்தியோடு கூடினதாய், பதார்த்தத்தைத் தெரிவிக்கிற சாஸ்திரமென்று அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

கர்மங்களால் கர்மபத்தங்களைவிடுவானென்கிற விஷயத்தையே இன்னமும் உபபாதித்துச் சொல்லும்பொருட்டு,

“ॐ பீஷ்ம” “தமேதம்”

என்கிற சுருதிவாக்யத்தில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களெல்லாம் ஒருகாரியத்துக்கே உபயோகிக்கிறதென்று இந்த சுலோகத்தால், தெரிவிக்கிறதென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

“ॐ பீஷ்ம வீநாநுநயநீந” “தமேதம்வேதாநுவசநேந”

என்கிற சுருதியிலுள்ள த்ருதீயாவிபக்தியால், தெரிவிக்கப்படுகிற கர்மங்களுக்கு ஸமுச்சயம் (எல்லாம்கூடி ஒரு காரியத்தைச்

செய்தல்) இல்லையென்றும், ஒவ்வொன்றும் மோகஷரூப காரியத்து
குச் சாதகமாகுமென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும்,
தாங்கியவிஷயமான புத்தியாலும், யோகவிஷயமான புத்தியாலும்,
வேண்டாகிற பலம் ஒன்றேயாதலால் அந்த இரண்டு புத்திகளுக்கும்
மற்பகமில்லையென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆகம்மதத்வத்தை
தம்ச்சபிக்கிற புத்தி, தோஷாஹிதமான வேதவாக்யத்தால் உண்டா
காதாகையால், அர்யங்களும், வீரீதங்களும் ஆகிய புத்திகளை, பா
க்குமென்று அறியவேண்டும். மேலும், சிலர்,

“वृत्त्युत्पत्तिर्यथा” “व्यवसायार्थमापत्तिर्यथा”

என்கிற வாக்யத்துக்கு (இந்தக் கர்மயோகத்தில் பாமேசுவர
னுடைய ஆராதனையினாலேயே, ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டக்கூட
வோம் என்கிற நிச்சயமே ஸ்வரூபமாயுள்ளது, ஒரேநிலையுள்ளதும்
அசாவது, (பேதத்தை அடையாததும் ஆகிற புத்தியாகின்றது)
என்று அர்த்தம் சொல்லுகிறார்களென்று அறியவேண்டும் மேலும்,
யாருடைய மதத்தினால் ஆலோசித்துப் பார்த்தாலும், யோகபுத்தி,
பெரிதாகிய ஸம்ஸாரபயத்தைப் போக்கடிக்கும் என்பதற்குச் சர்
தேஹமில்லையென்று அறியவேண்டும். மேலும், பலாபேகையால்
கர்மங்களைச் செய்பவர்களுடைய கோரிக்கைகள் அநேகவிதங்களா
யிருக்குமாதலால், புத்திகளும் அநேகவிதங்களா யிருக்குமென்றும்,
ஆகையால், காமபகர்மங்களைப் பார்க்கிலும், சித்தசுத்தியின் பொ
ருட்டுச் செய்யப்படுகிற கர்மங்களை உத்தமங்களென்றும், தெரிந்து
கொள்ளவேண்டும். மேலும், ஐயா க்ருஷ்ணா; யோகவிஷயமான
புத்தியோடு கூடியிருப்பவன், தாண்டவானென்று சொன்னால்
வா; யோகவிஷயமான புத்தி எது, என்று அர்ஜுனன் கேட்பானோ
என்னவோவென்று எண்ணி, யோகவிஷயமான புத்தியின் ஸ்வரூப
த்தைச் சொல்லிக்கொண்டே யோகபுத்தியைப் பார்க்கிலும் வே
றான புத்தியுள்ளவர்கள் எப்போதும் தாண்டமாட்டார்களென்று
தெரிவிக்கும்பொருட்டு, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தைச்
சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

“ब्रह्म मुनिर्विद्विष्यन् ब्रह्मसूक्तं चानुसूच्य”

“ब्रह्मसूक्तं ब्रह्मसूक्तं ब्रह्मसूक्तं”

ல் அநேகவிதங்களா யிருக்குமென்றும், அநேகவிதங்களான பல
களை விரும்புவோர் ஐநகமரண ப்ரவாஹாத்மகமான ஸம்ஸாரத்
த எந்நாளும் தாண்டமாட்டார்களென்றும், தெரிந்துகொள்ள
வேண்டும். மேலும், ஐபா க்ருஷ்ண; நிஷ்காமகர்மயோகத்தில்
மந்த்ரவார்க்ருஷ்ணோபத்தால் ப்ரத்யவாயம் இல்லையென்று சொல்லு
தற்குக்காரணமென்னவென்று அர்ஜுனன் கேட்பானோ என்னவோ
வென்றுஎண்ணி, நிஷ்காமகர்மயோகத்துக்கும், காம்யகர்மத்திற்கும்
பேதமுண்டா யிருக்கையாலென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு, நிஷ
காமகர்மத்துக்கும், காம்யகர்மத்துக்கும் உள்ளபேதத்தை ஸ்ரீக்ரு
ஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறாரென்று அறிய
வேண்டும்.

ॐ॥ यामिमांश्चपि ताम्वाचमं । प्रवदन्त्यविपश्चितः ।

வேதவாதரதாஃபார்த்தம் । நான்யதஸ்ஸ்திவாதிஃ॥

௪௨॥

“யாமிமாம்புஷ்பிதாம்வாசம் | ப்ரவதந்த்யவிபஸ்சிதஃ |

வேதவாதரதாஃபார்த்தம் | நான்யதஸ்ஸ்திவாதிஃ॥

ச௨

இ - ள். ஹேபார்த்த - ஓ அர்ஜுனா; அவிபஸ்சிதஃ - பண்
டிதர்களுல்லாதவர்கள், வேதவாதரதாஃ - வேதவாக்பங்களுடைய
அர்த்தவாதங்களில் விருப்பமுள்ளவர்களாய், நான்யத - (ஸ்வர்க்
காதி சுகத்தைப்பார்க்கிலும்) வேறானது, நாஸ்தி - இல்லை, இதி -
இவ்விதமாய், வாதிஃ - சொல்லும் இயற்கையை யுடையவராய்,
இமாம் - ப்ரஸித்தமானதும், புஷ்பிதாம் - (பூத்த முருக்கமரம்
போல) ரம்யமானதும், (ஆகிய, யாம் - எந்த, வாசம் - வாக்கை,
(கர்மகாண்டசுருதியை,) ப்ரவதந்தி - நன்றாய்ச் சொல்லுகிறார்க
ளோ, (அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு மனதில் வ்யவஸாயாத்மிகமான
புத்தி யிருக்கமாட்டாது.)

நாநிபரியம்.

வேதங்களில் அநேகபாகங்கள் கர்மகாண்டத்தைச் சொல்லு
கின்றவை, சிலபாகங்கள் ஐநககாண்டத்தைச் சொல்லுகின்றவை
அதில், கர்மத்தைச் சொல்லுகிற பாகங்கள், அந்தக் கர்மங்களைச்
செய்வதற்கு மிகவும் அக்கரையுண்டாவதற்காக, இந்தக் ரதாவைச்
செய்த பகஷத்தில் அகண்டசுகத்தை அடைவானென்று சொல்லு

கின்றன. அப்படிப்பட்ட வேதவாக்யங்களெல்லாம் அர்த்தவா
வாக்யங்கள். அந்த வேதவாக்யங்களை ஸ்வல்பஜ்ஞாநமுள்ளவர்க
வேதார்த்த சக்திவத்தைத் தெரிந்துகொள்ள மாட்டாமல் நம்பி,
ஸ்வர்க்காதிபலமே உத்தமபலமென்றும், அதைப்பார்க்கினும் அந்
மான வஸ்து (நசுவானாகிலும், மோகஷமாகிலும்,) இல்லையென்றும்,
சொல்லுகிறார்கள் என்று தாத்பர்யம்.

சங்கிரகபாஷ்யம்.

ஓ க்ருஷ்ண; இதுவரைக்கும் ஸாங்க்யயோக ரூபபுத்தியோ
ன்றே ப்ரமாணமல்லாத, மற்றவைகள் ப்ரமாணங்கள் அல்லவென
சொன்னபல்வவர், அந்த புத்தி அப்படி ப்ரமாணமான பகஷத்தில்,
எல்லாநூலாய் மனத்திலும் ஏன் ஸத்திரமா நிருக்கவில்லையென்று
அர்ஜுன் கேட்பானே எனன வோவென்றெண்ணி, ஓ அர்ஜுன;
வ்யவஸாயாத்மிகமான, ஸாங்க்யயோக ரூபபுத்தி, ஸ்வல்பபுத்தி
யுள்ளவர்களுக்கு, ஸத்திரமாயிருக்காசென்று இந்தகலோகம் முதற்
கொண்டு மூன்றுகலோகங்களால் பசுவான் சொன்னாரென்று அறிய
வேண்டி. மேலும்,

௧. “ஸ்ரீ|| வாயஸ்ய ஸ்ரீஜேஷமாஹேத. ஸூகீகாமஃ||”

௨. “வாயவ்யபக்ஷ்வேதமாலபேதபூதிகாமஃ||”

௩. “அக்ஷய்யமாநைவாசு தூர்மாஸ்யாஜிநஸ்ஸுக்ருதம்பவத்||”

௪. “அக்ஷய்யமாநைவாசு தூர்மாஸ்யாஜிநஸ்ஸுக்ருதம்பவத்||”

௫. “அக்ஷய்யமாநைவாசு தூர்மாஸ்யாஜிநஸ்ஸுக்ருதம்பவத்||”

௬. “அபாமஸோமமம்ருகாஅபூம||”

(௧ - ஐசுவர்பசுதை விந்ருப்புகிறவன் வாயுதேவதையுள்ள
வெள்ளைப்பகையை (தேவதாய்) திங்காசு, அதின் வபைபயைஹோமம்
செய்யும்பொருட்டு) கொல்லவேண்டும். ௨ - சாதூர்மாஸ்ய யாக
த்தைச்செய்சவனுக்கு அக்ஷயமான புண்ணியமுண்டாகும், ௩ -
சோமபாகத்தைச் செய்தோம், மரணமில்லாதவர்களானோம்) என்
கிற வேதவாக்யங்கள் அர்த்தவாத வாக்யங்களென்றும், வெள்ளைப்
பதனுவக் கொல்லுதல் சாதூர்மாஸ்யயாகம், சோமபாகம் முதலான
வற்றைச் செய்தமாத்ரத்தால், ஐசுவரியம், நாசமில்லாதபுண்யம்,

பாணமில்லாதிருத்தல் முதலானவை சமபவிக்கமாட்டாவென்றும், கப்படி சொல்லாமற்போனால் அந்தக்கர்மங்களில் மிகவும் அக்கரை மாட்டாகாதாகையால் அந்தக்கர்மங்களுக்கு அப்படிப்பட்ட பல மென்று சொல்லப்பட்டதென்றும், உண்மையாய் கர்மங்களில் லாம் சித்தகசுத்திக்கே காரணங்களையல்லது அகண்டஸூருசத் துக்குக் காரணங்களல்லவென்றும், இந்த வஷபச்சை அலபபுத்தி யுள்ளவர்கள் நன்றாய் விசாரிக்கமாட்டாமல் பூமீதது அந்த அந்த வாதவாக்யங்களே நிசமென்று நம்பி, காமுகர்களாய், (ஸ்வர்க்காதி பலத்தை விருப்புவோர்களாய்) காமவசத்தால் மிகவும் நிச்சயபுத்தி யில்லாதவர்கள் ஆகிறார்களென்றும், அறியவேண்டும்.

மேலும், பூத்தமுருக்கமாம் சாதாரணமாய்ப் பார்ப்பதற்கு ரம்யமாயிருக்கும், விஷக்கொடிகளும் அப்படியேயிருக்கும். ஆனால், அழகுக்குத்தகுந்த பலம் இல்லாதவைகளாயிருக்கும். அப்படியே கர்மகாண்டரூபமான வேதத்திலுள்ள அர்த்தவாதவாக்யங்களும் கேட்குமபோது ரமணீயங்களாயிருக்கும். நன்றாய் விசாரிக்கும் போது சாத்யசாதசம்பந்தம் (சாத்யம் - ஸ்வர்க்காதிபலம், சாதச ங்கள் - யஜ்ஞாதிகர்மங்கள், சமபந்தம் - அந்த இரண்மனசெர்க்கை) தோன்றுவதினாலும், கர்மானுஷ்டாந பலம் நித்யமாகையாலும், அவை சர்வோத்தமபலத்தைச் சொல்லுவன அல்ல, அப்படிப் பட்ட அர்த்தவாதவாக்யங்கள்,

“ஸ்வாப்யோத்யேதவ்யம்”

“ஸ்வாத்யோத்யேதவ்யம்”

(வேதத்தைப் படிக்கவேண்டும்), என்கிற சுருதி ப்ரமாணத் தால், படிக்கத்தகுந்த வேதார்த்தவாக்யங்களாகையாலும், மேலும், அந்த அர்த்தவாதவாக்யங்கள் அர்த்தமுள்ளவைகளாகத் தோன் றுவதனாலும், வாக்யங்களைப்போல ஊஹிக்கப் படுகின்றனவே யன்றி, உண்மையாய்வாக்யங்களல்லவென்றும், நிர்திசயபலப்பாதிபா தகவாக்யங்களே (சர்வோத்தமபலத்தைப் போக்கிற வாக்யங்களே வாக்யங்களல்லது, அநித்யபல பாதிபாதகங்கள் (நசிக்கிறபலத்தை போதிப்பவை) ஆகிய அர்த்தவாதங்கள் வாக்யங்களே யல்லவென் னும், அறியவேண்டும். மேலும், ஸ்வர்க்காதிபலமே சர்வோத்தம மென்று சொல்லுகிற ஸ்வபாவமுண்டாவதற்கு அந்தவாதவாக்யங் களே நம்புதலே காரணமென்றும், அந்த நம்பிக்கைக்கு நேதவாக்

யங்களின் தாற்பர்யத்தை நன்றாய்த் தெரிந்துகொள்வதற்குத் தகுந்த சக்தியில்லாதிருப்பதே காரணமென்றும், அந்த சக்தியில்லாதிருப்பதற்கு நல்லபாண்டித்யம் இல்லாதிருப்பது காரணமென்றும் அறியவேண்டும். மேலும், கர்மகாண்டத்தில் பலாபேகையால் விருப்பமுள்ளவர்களாவது முக்யபலமென்று யார் சொல்லுகிறார்களோ, அவர்கள் நாஸ்திகர்கள் என்றும், நல்லஜ்ஞாநம் இல்லாதவர்களென்றும் அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

ஐபா, க்ருஷ்ண; யஜ்ஞாதிகர்மங்களுக்குப் பலமான ஸ்வர்த்தாதிகளைவிடும்புகிறவர்களுக்கு, ஆத்மதத்வ நிச்சயமேஸ்வரூபமாயுள்ளது அல்லது பகவானே ஆராதித்தலால் தாண்டக்கடவோம் என்கிற நிச்சயமுள்ளது ஆகிய புத்தி உண்டாகாதென்று அர்ஜுனன் கேட்பானே என்னவோவென்று எண்ணி, ப்ரதிபந்தகம் உண்டாயிருக்கையால் அந்த புத்தி யுண்டாகமாட்டாதென்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும்.

“ஸ்ரீ|| உத்யக்ஷிதா ருவிஷ்ணுக்ஷிதா தீவ்வமேவாஸுத்ர

புஷ்டிவிஷ்ணுக்ஷிதா ”

“தத்யகேஹகர்மசிதோலோகக்ஷீயதேவமேவாமுதரபுண்ய
சிதோலோகக்ஷீயதே”

(கர்மத்தால் சம்பாதிக்கப்பட்ட இந்த லோகபோகங்கள் நசித்ததுபோலவே, புண்யத்தால் சம்பாதிக்கப்பட்ட பரலோகபோகங்களும் நசிக்கும்) என்கிற சுருதியின் அர்த்தத்தை அறியாமல்,

“ஸ்ரீ|| லக்ஷ்யம் நைவாஸுத்யுயுஜஸஸுக்ஷிதம் ”

“அக்ஷயம் ஹவைசா துர்மாஸ்யயா ஜிநஸஸுக்ருதம்பவதி”

(சாதூர்மாஸ்யத்தை யஜித்தவனுடைய புண்யம் நசிக்காததாகின்றது) என்கிற அர்த்தவாதங்களில் சொல்லப்பட்ட விஷயத்தை சுத்தி பமாயெண்ணி, பலாபேகையால் கர்மங்களைச் செய்கிறவர்கள் வேதார்த்ததாற்பர்யஜ்ஞாநம் இல்லாதவர்களென்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

மேலும், அர்த்தவாதங்களில் சொல்லப்பட்ட விஷயத்தை சத்தியமாயெண்ணி, பலாபேகையால் யஜ்ஞாதிசுனைச் செய்பவர்களுக்குப் ப்ராதிபத்தகமாகிய விருப்பம் உண்டாயிருக்கையால், ஆத்ம தத்வத்தை நிச்சயிக்கிற (அல்லது) பகவானைச் சேவிப்பதனால் தாண்டக் கடவோம் என்கிற நிச்சயம் உள்ளது ஆகிய புத்தி உண்டாகமாட்டா தென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஐயா, ச்ருஷ்ணா; ஸ்வர்க்காதிபலங்களை விரும்பிக்கர்மங்களைச் செய்கிறவர்களுக்கு யோகபுத்தி உண்டாகாமற் போவதற்குக் காரணம் யாதா, என்று அர்ஜுனன் கேட்பானே என்னவோவென்று எண்ணி, காமபரர், (ஸ்வர்க்காதிகளே பரம்புருஷார்த்தமென்று நினைப்பவர்கள்) ஆகிய மனிதர்களுக்கு, அந்தக்கரணங்களில் யோகபுத்தி பிறவாதென்று இந்த சுலோகம் முதலான மூன்று சுலோகங்களால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் தகுந்த சமாதானத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஐயா, ச்ருஷ்ணா; காமுகர்கள், கஷ்டங்களை உண்டாக்குகிற கோரிக்கைகளை விட்டு; ஆத்ம தத்வத்தை நிச்சயிக்கிற புத்தியை அவலமபித்காமற் போவதற்குக் காரணம் யாதென்று அர்ஜுனன் கேட்பானே என்னவோவென்று நினைத்துத் தகுந்த சமாதானத்தைச் சொல்லுவதற்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தை ஆரம்பித்தாரென்று அறியவேண்டும்.

ஸீ॥ कौमुदोऽसृज्यते । जन्तु र्गलप्रदम् ।

क्रियुर्विषयस्य । धृष्ट शृष्ट्यङ्गिप्रति॥

४३॥

“காமாத்மாநஸ்ஸ்வர்க்கபரா | ஜன்மகர்மபலபரதாய |

க்ரியாவிஸேஷபஹுளாம் | போகைஸ்வர்யகதிம்ப்ராதி॥” சந.

இ - ள். (கிஞ்ச - மறுபடியும், அந்த அவித்வாமஸர்கள்) காமாத்மாநா - புத்திரகனத்ர தநதாந்யாதி மனோரதங்களில் ப்ரேம ஸ்வபாவமுள்ளவர்களும், ஸ்வர்க்கபரா - ஸ்வர்க்கமே பரம்புருஷார்த்தமாயுள்ளவர்களும், (ஆகி,) ஜன்மகர்ம பலபரதாம் - ஜன்மமென்கிற கர்மங்களின் பலத்தைக்கொடுப்பதும், போகைஸ்வர்ய கதிம்ப்ராதி - ஸௌக்யத்தினுடையதும், ஈஸ்வரத்வத்தினுடையதும் - ஆகிய ப்ராப்தியைக்குறித்து, க்ரியாவிஸேஷபஹுளாம் - அநேக கர்மபேதங்கள் உள்ளதான, எந்தவாக்கைச் சொல்லுகிறார்களோ அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு மனத்தில் வ்யவஸாயாத்மிக புத்தி யிருக்கமாட்டாது.)

தாத்பர்யம்.

அந்த அவித்வாம்ஸர்கள் காமாஸக்தர்களானகமால் மோக்ஷமென்று இருக்கிறதென்றே நினைக்காமல் ஸ்வர்க்காதிசுகமே முக்யமான ப்ரயோஜனமென்றெண்ணி, எந்தவாக்குகள் ஸ்வர்க்காதிசுகத்தை அநுபவிப்பதற்கும், பசுபுக்ரகளத்ராதி சகலவஸ்து ஸம்ருத்தி உண்டாவதற்கும், சாதநங்களே, எந்தவாக்யங்களால் உத்தமமதபய அகமங்களும், காமபலங்களும் ஆகிய தேவஜந்மம், பசுமதவிய ஜந்மம், மநுஷ்யஜந்மம், ஆகிய இவைகளுண்டாகுமோ, அப்படிப்பட்ட சொற்களைச் சொல்லிக்கொண்டு, மூடர்களாய், ஜநமரணரூபமான ஸமஸாரத்தில் ப்ரவர்த்திக்கிறார்கள் என்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

யார், காமாத்மகர்கள் ஆகாமல் நல்ல உயர்வான விவேகமுள்ளவர்களோ, அவர்களுக்கு மோக்ஷமே பரமபுருஷார்த்தம் என்கிற நிச்சயபுத்தி உண்டாகாது. காமாத்மகர்கள் என்றால் காமஸ்வபாவமுள்ளவர்கள், காமஸ்வபாவமுள்ளவர்கள் என்றால் ஸ்வர்க்காதி அற்பசுகங்கள் வேண்டுமென்னும் கோரிக்கையில் சீலமுள்ளவர்கள், அதாவது, காமாஸக்தர்கள் என்பது அவ்வளவேயல்லது, காமஸ்வபாவர்கள் என்றால், காமமே ஸ்வபாவமாயுள்ளவர்களல்லர், ஏனென்றால், சொல்லுகிறேன்கேள். காமம் என்றால் இச்சை (கோரிக்கை) ஒவ்வொரு ஜீவனும் இச்சாவஸ்தன் (இச்சையுள்ளவன்) ஆகியிருக்கையில், இச்சாஸ்வபாவர் இச்சையே ஸ்வபாவமாயுள்ளவர்கள். என்று சொல்லுதல்யுத்தமல்லவென்று அறியவேண்டும். மேலும், காமாஸக்தர் என்றால், மோக்ஷஸ்வரூபத்தை அறியாமல் அந்தந்தப் பலங்களை விரும்பி, அந்தந்தப் பலங்களை அடைவதற்குச் சாதநங்களான கர்மங்களைச் செய்பவர்களாய் கர்மஸம்யாஸபூர்வமான (பகவதர்ப்பணமாய் கர்மங்களைச் செய்துகொண்டு, காமபலங்களை விடுவதே முந்தியுள்ளதான) ஜ்ஞாநமில்லாதவர்களென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஜந்மகர்மபலப்ரதம் வாக்கு என்று சொல்லுதலால் அவிவேகிகள் சொல்லுகிற சொற்கள், எப்போதெக்கும் இடைவிடாத ஸமஸாரத்தில் ப்ரவர்த்திப்பதற்குக் காரணங்களென்று அறியவேண்டும்.

ஆனால் பலாபேசைப்பால் கர்மங்களைச் செய்பவர்களுக்குப், பரமபுருஷார்த்தமாகிய மோகஷத்தை யடைவேண்டுமென்கிற கோரிக்கை உண்டாகலாம் ஆகையால், அப்படிப்பட்ட அபேசைப்பால் மோகஷத்துக்குத்தகுந்த சாதனமான ஜ்ஞாநத்தில் ஆபிமுக்யமும் ஆறுகூல்யமும் உண்டாகு மல்லவாவென்று சந்தேஹிச்சாமல், பலாபேசைப்பால் கர்மங்களைச் செய்கிறவர்கள், ஸ்வர்க்கமே பரம புருஷார்த்தமென்றும், ஸ்வர்க்கத்தைப்பார்க்கிலும் இதரமான புருஷார்த்தமொன்றும் இல்லையென்றும் நிச்சயபுத்தியுள்ளவர்கள் ஆகிறார்களென்று அறியவேண்டும். மேலும், காமபார்களும் (பலங்களைக்கோரி கர்மங்களைச் செய்துகொண்டு, கர்மஸந்தாஸத்தால் உண்டாகிற ஆத்மஜ்ஞாநம் இல்லாதவர்களும்) ஸ்வர்க்கப்பாரும் (ஸ்வர்க்கமே பரமபுருஷார்த்தமல்லது ஸ்வர்க்கத்தைப்பார்க்கிலும் இதரமான புருஷார்த்தமொன்றும் இல்லையென்று நிச்சயமாய் நினைப்பவர்களும்) சொல்லுகிற அர்த்தவாதவாக்யங்கள் (அல்லது) சர்பகாண்டசுருதிகள், தேவமநுஷ்ய பசுதேஹங்களில் எதையாயினும் ஒன்றைத்தருகின்றவையென்று அறியவேண்டும். ஆனால், அர்த்தவாதவாக்யங்கள் (அல்லது) கர்மகாண்டசுருதிகள், தேவமநுஷ்ய பசுதேஹங்களில் எதையாயினு மொன்றை உண்டாக்குகின்றவையென்று சொன்னாயல்லவா; அப்படி சொல்வதற்குத் தகுந்த பரமாரணம் இல்லையென்று எண்ணாமல், அந்த வாக்யங்கள், நாநாவித கர்மங்களைத் தெரிவிப்பவை யாதலாலும், அந்தந்தக் கர்மபலங்கள் அநேகவிதங்களா யிருக்கின்றன ஆகையாலும், தேவமநுஷ்ய பசுதேஹங்களில் எதையாயினும் ஒன்றை உண்டாக்குமென்று அறியவேண்டும். மேலும், அர்த்தவாதவாக்யங்கள் (அல்லது) கர்மகாண்டசுருதிகள், இந்த தேசத்தில் இந்த யாகத்தைச் செய்யவேண்டுமென்றும், இந்தக்காலத்தில் இந்தத் தானத்தைச் செய்யவேண்டுமென்றும், இந்தக்கர்மத்தை இப்படிப்பட்ட அதிகாரி செய்யவேண்டுமென்றும், மேலும் இந்தக்கர்மத்தை ஏழுநாள் செய்யவேண்டுமென்றும், இந்தக்கர்மத்தை அநேகநாள் செய்யவேண்டுமென்றும் போதிக்கின்றன ஆகையால் நாநாவித கர்மபேதங்கள் உள்ளனவென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், அர்த்தவாதவாக்யங்களில் (அல்லது) கர்மகாண்டசுருதிகளில், அநேகவித கர்மபேதங்கள் எப்படியிருக்கின்றனவென்று கேட்பாயானால், சொல்லுகிறேன், கேள் ஸ்வர்க்கம், பசுக்கள், மிதர்கள், தநம், தாந்யம், முதலாயினவை

யும், நானாவிதங்கள் ஆனவையும் ஆகிய பலங்களே ப்ரயோஜமாயுள்ளனவா யிருக்கின்றனவென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். என்றால், கர்மகாண்டசுருதிகள், நானாவிதங்களான பலங்களை போதிக்கின்றனவென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், கர்மகாண்டசுருதிகள் நானாவிதமான பலங்களை அடைவதற்குத்தகுந்த காரணங்களாகிய நானாவிதகர்மங்களை போதிக்கின்றன ஆகையால் மோக்ஷத்துக்குத்தகுந்த கர்மத்தையும் போதிக்கின்றனவென்று ஏன் சொல்லக்கூடா தென்று சந்தேஹிக்காமல், அந்தக் கர்மகாண்டசுருதிகளெல்லாம் ஸ்வர்க்கசுகம் முதலாயுள்ள சுகங்களுக்கும், ஸ்வர்க்கலோகாதிபத்யம் முதலாயுள்ள ப்ரபுத்வங்களுக்கும் காரணங்களான கர்மங்களை போதிக்கின்றனவேயன்றி மோக்ஷத்துக்குச் சாதகமான கர்மங்களை போதிக்கிறது இல்லையென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், இப்படிப்பட்ட கர்மகாண்டசுருதிகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பவர்களுக்குப் பலம் என்னவென்று கேட்பாயானால், சொல்லுகிறேன், கேள், நானாவிதங்களான கர்மங்களையும், அந்தந்தக் கர்மங்களுக்குத்தகுந்த பலங்களையும் போதிக்கிற வாக்யங்களைச் சொல்லுகின்ற மூடர்கள் ஜநமரணப்ரவாஹாத்மகமான ஸம்ஸாரத்தில் திரிந்துகொண்டிருப்பார்கள். அதாவது, அடிக்கடி இறந்தும் பிறந்தும் உழல்வரென்று அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

ஐயா, க்ருஷ்ணா; காழகர்கள் யோகபுத்திக்குத் தகுந்தவர்கள் அல்லவென்று சொன்னாயல்லவா; அப்படி தகாமற்போவதற்குக் காரணமென்னவென்று அர்ஜுனன் கேட்பானே என்னவோவென்றுகினைத்து, அவர்களுடைய ஸ்வபாவம் துஷ்டமானதாகையால் அவர்கள் அந்த புத்திக்குத் தகுந்தவர்கள் அல்லவென்று தெரிவிக்குமாபொருட்டு, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்தசுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், கர்மபலாதிகளைப் பார்க்கிலும் இதரமான மோக்ஷமாகிலும், ஈசவரானுகிலும் இல்லையென்று கினைத்து யஜ்ஞாதினைச் செய்கிறவர்கள் காமாத்மாக்கள் ஆவார்களென்று இந்தசுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும்.

மேலும் பலாபேகையினாலேயே கர்மத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுகிற பூர்வமீரம்ஸகர்கள், பார்ப்பதற்கு மாத்திரம் மனோஹரமாயிருக்கிற மலர்ந்த முருக்கமாத்நுக்குச் சமாநமான அர்த்தவாதங்களிலுள்ள விஷயத்தை சத்யமாய் நினைக்கிறார்களென்று அறியவேண்டும். மேலும், அர்த்தவாதங்களும் வேதங்களுக்கும் உள்ளடங்கி யிருக்கையால் அர்த்தவாதங்களிலுள்ள விஷயம் உண்மையல்லாதபடித்தில், வேதத்துக்கு அப்ராமான்யம் வராதாவென்று நினைபாமல் அர்த்த வாதங்கள், கர்மங்களில் அபேகையையுண்டாக்குகின்றன ஆகையால் ப்ரமாணங்களே யென்று அறியவேண்டும். மேலும்: காம்யகர்மங்களால் உண்டாகிற ஸ்வர்க்காதிருப பலத்தில் சாத்யசாதன சம்பந்தங்கள் உண்டாயிருக்கையால் சர்வோத்தம பலமென்று சொல்லுவதற்கு இடமில்லைபென்று அறியவேண்டும். மேலும், காம்யகர்மங்கள் துக்கஹேதுக்களான ஜ்ஞங்களையும், வர்ணாகிரமாதி அபிமானமே நிமித்தமாயுள்ள கர்மங்களையும், நசிக்கின்ற ஸ்வர்க்க பசுபுத்ராதி சம்பத்துக்களையும், சமயந்தரம்போல, (ஏற்ற மரம்போல) தெம்பில்லாதிருக்கும்படி உண்டாக்குமென்றும், ஆகையால், எப்போதும் விசிராந்தியை உண்டாக்க மாட்டாதென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

மேலும், கர்மகாண்டரூபமான வேதமும்,

“ஸ்வாந்யோத்யேதவ்யம்” “ஸ்வாத்யோத்யேதவ்யம்”

(வேதம்படிக்கத்தகுந்தது) என்கிற சுருதி ப்ரமாணத்தால் படிக்கத்தகுந்ததே யென்று தெரிவிக்கப்படுகின்றது. அப்படிப்பட்ட வேதாத்யயநம் (வேதத்தைப்படித்தல்) அதிதிபோதாசரணங்களுடன் (படித்தல், அர்த்தத்தைத் தெரிந்துகொள்ளுதல், அதில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற விதமாகத் தான் நடத்தல், அந்நியரையும் நடப்பித்தல் என்பவைகளுடன்) கூடிக்கொண்டு இருக்கவேண்டியிருக்க, கர்மங்களால் உண்டாகிற ஸ்வர்க்காதிபலம் சர்வோத்தமமல்லாதபட்சத்தில் வேதம் அறுசிதபலத்தை போதிக்குமாதலால், வேதத்தில் சொல்லப்பட்டவிதமாக நடப்பதனால், என்ன பலமுள்ளதென்று எண்ணாமல், மேலே சொல்லப்பட்ட விதிவாக்யம் நிஷ்காமகர்மாசரணத்தை போதிக்கின்றது என்றும், அப்படிப்பட்ட நிஷ்காமகர்மம், ஜ்ஞாநமூலமாக மோட்சத்தை உண்டாக்குமாறு

லால், சர்வோத்தமமான பலத்தை உண்டாக்குகின்றதென்றும், அநியவேண்டும். மேலும், காமாத்மாக்களும், ஸ்வர்க்க பரமும் ஆகிய மனிதர்கள், விவேகவைராக்யங்கள் இல்லாதவர்களென்றும், அப்படிப்பட்டவர்கள் மோட்சம் என்கிற சொல்லைக் கேட்பதற்கு இஷ்டமில்லாதவர்களாயிருப்பார்களென்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், ஜ்ஞாகாண்டத்தைப் பார்க்கிலும் கர்மகாண்டம் மிகவும் விஸ்தாரமாயிருக்கிறதென்றும், கர்மகாண்டமே முக்யமென்று நினைக்கிற பூர்வமீரம்ஸகர்சுள், அக்ஷிஹோத்ர தர்ஸ, பூர்ணமாஸ ஜ்யோதிஷ்டோமாத்ரி காம்யகர்மங்களால், நசிக்கிற அம்ருதபாகம், ஊர்வசிகமகம், பாரிஜாதபரிமளம் முதலாயுள்ள பலங்களை சாசவதமானவைகளென்று நினைக்கிறார்கள். ஆகையால், வேதார்த்த பரிஜ்ஞாநம் இல்லாதவர்களென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

శ్లో॥ భగవై శ్వర్యప్రసక్తానాం । తయంపహృతచేతసామ్

వ్యవసాయా^{త్తి} కాచు ద్విస్సమా^{ధౌ}నవిధీయతే॥

४४॥

போகைஸ்வரய்யப்ரஸக்தாநாம் | தயாபஹ்ருதசேதஸாம் |

வ்வவஸாயாத்மிகாபுத்திஸ்! ஸமாதௌரவிதீயதே ||

卅五

இ - ள். தேஷாம்-அப்படிப்பட்டவர்களும், (காமாஸக்தத்வாதி குணயுக்தர்களும்) போகைஸ்வர்ய ப்ரஸக்தாநாம் - விஷபசுகாநுபவத்திலும், பாபுத்வத்திலும் விருப்பமுள்ளவர்களும், தயா - க்ரியா விசேஷபஹுளமான ஆபுஷ்பித வாக்கினால், அபஹ்ருதசேதஸாம் - அபசரிக்கப்பட்ட மனத்தையுடையவருடைய, ஸமாதேள - அந்தக்கரணத்தில், வ்யவஸாயாத்மிகா - நிச்சயமே ஸ்வரூபமாயுள்ள, அதாவது ஸாங்க்யயோகரூபமான, புத்தி: - அபிப்ராயம், நவீதீய தே-சம்பவிக்காது.

தா தீ ப ரீ ய மீ.

இப்படி காமாணத்தர்களாய், ஸ்வர்க்காதி சுகமே ப்ரதாந பல்மென்று நினைத்து, ஸ்ரீச்சந்தநாதிவிஷய சுகாநுபவத்தையும், ப்ரபுச்சுவத்தையும், விரும்பி, அவைகளினிடத்திலேயே சென்ற மன த்தையுடையவர்களாய், இங்கக் கர்மங்களைச் செய்த பகலத்தின், போகையவர்களாய் உண்டாகும் என்ஶிந், வேதத்தினுள்ள ஆர்

த்தவாதவாக்யங்களை, மலர்த்த முருக்கமரம்போல, பலமில்லாதன வென்று அறியாமல் நம்பி, பிரமித்து, இந்தப்பதத்துக்கு இந்த அர்த்தம், இந்தவாக்யத்துக்கு இந்தத் தாத்பர்யம் என்று நிச்சயித்துச் சொல்லத்தகுந்த ப்ராஜ்ஞையில்லாதவர்களுக்கு நிச்சயாத்மிகமானதும், ஆத்மஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்வதற்குச்சாதகமானதும் ஆகிய ஸாங்க்யயோக ரூபபுத்தி, அவர்களுடைய அந்தக்கரணங்களில் எவ்வளவும் உண்டாகமாட்டா தாகையால், அவர்கள் ஆத்மஸ்வரூபஜ்ஞாநம் இல்லாதவர்களாய், மோக்ஷத்தையடையாமல், ஸம்ஸாரத்திலேயே எக்காலத்திலும் ப்ரவர்த்திப்பார்களென்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

கர்மகாண்டத்தில் ஆஸத்தர்களாய், வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்கிறவர்களுக்கும், சித்தசுத்திவழியாக, சாதநூதமான ஸாங்க்யயோக ரூபபுத்தி சம்பவித்துக்கொண்டே யிருக்கின்றது, ஆகையால், மோக்ஷம் அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு உண்டாகவே யுண்டாகும். அப்படி யிருக்கும்போது, கர்மங்களைச் செய்கிறவர்களுக்கு ஸாங்க்யயோக ரூபபுத்தி உண்டாகாதென்றும், அதனாலேயே மோக்ஷமும் உண்டாகாதென்றும், ஏன் சொல்லவேண்டும என்பாயானால், சொல்லுகிறேன், கேள், அந்தக் கர்மங்களைச் செய்கிறவர்கள், கர்மபலங்களை விரும்பாமல் கர்மங்களைச் செய்த பக்ஷத்தில், சித்தசுத்திவழியாக ஸாங்க்யயோக ரூபபுத்தியுள்ளவர்கள் ஆவார்கள். அப்படிப்பட்ட புத்தியால், அந்தர்முகர்கள் (நன்றாக விசாரித்துப் பதார்த்தங்களுடைய தாத்பர்யங்களை நிர்ணயிக்கத்தகுந்த ப்ராஜ்ஞையுள்ளவர்கள்) ஆகையால், அவர்களுக்கு மோக்ஷம் உண்டாகுமென்று சொல்லலாம், காமாஸக்தர்களாய், ஸ்வர்க்கபலமே முக்யமென்றும், அதைப்பார்க்கிலும் வேறொரு புருஷார்த்தம் இல்லவேயில்லை பென்றும் நினைத்து, அநித்யமான வ்ஷயசுகரூப பலத்தைவிரும்பி, கர்மங்களைச் செய்கிறவர்கள் எவ்வளவும் ஸாங்க்யயோக ரூபபுத்தியுள்ளவர்கள் அல்ல. அப்படிப்பட்ட புத்தியில்லாதிருத்தலால், அவர்கள் பஹிர்முகர்கள் (வெளியே காணப்படுகிற ஸ்வர்க்காதி சுகங்களை ப்ரதிபாதிக்கிற அர்த்தவாதவாக்யங்களின் தாத்பர்யத்தை நன்றாக நிர்ணயித்துச் சொல்லத்தகுந்த

பாஜ்ஞையில்லாதவர்கள்) ஆகையால் அப்படிப்பட்ட பஹிர்முகர் களுக்கு மோக்ஷம் உண்டாகமாட்டாதென்று அறியவேண்டும்.

ஆனால், அப்படி போகைஸ்வர்யங்களை விரும்பிக் கர்மங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தாலும், சாஸ்த்ராநுசாரமான விவேக ப்ராஜ்ஞையால்,

“అక్షయ్యం నైవాత్మసృజ్యమాణమ్”

“அக்ஷய்யம் ஹவைசாதூர்மாஸ்யயாஜிநஸ்ஸ-சுருதம்பவதி”

(என்கிற சாஸ்த்ருக்கு அநுகுணமான விவேகப்ராஜ்ஞையால்) வ்யவஸாயாத்மிகமான புத்தி, அவர்களுக்கு ஏன் உண்டாகாது என்பாயானால், சொல்லுகிறேன், கேள், அப்படி கர்மத்தைச் செய்துகொண்டிருப்பவர்கள், கர்மகாண்ட சுருதிகள் கர்மங்களைச் செய்வதில் ஆசையுண்டாவதற்கு, கர்மங்களைச் செய்வதனால், மனோஹங்களான பலங்கள் உண்டாகுமென்று சொல்லா நின்றனவே யன்றி உண்மையாய் அப்படிப்பட்ட பலங்கள் சாசுவதங்களாயிருக்குமென்று சொல்லவில்லை என்கிற அறிவில்லாதவர்களாய், அந்த வாக்யங்களில் சொல்லப்பட்ட விஷயத்தை சத்யமாய் நினைத்து, பலத்தின்பொருட்டுக் கர்மங்களைச் செய்கிறார்கள், ஆகையால், அவர்களுக்கு விவேகபுத்தி யுண்டாகாதென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், ஆனால், சமாநியென்றால், சித்தவ்ருத்திரோதமல்லவா; (புத்திவ்யாபாரத்தைத் தடுத்தல்லவா) அது ஸம்ப்ராஜ்ஞாதம் (த்யாகத்யேய த்யாத்ருகோசரம்) அஸம்ப்ராஜ்ஞாதம் (த்யேயாகாரம்) என்று இரண்டு விதங்களாயிருக்கின்றதல்லவா; அப்படிப்பட்ட சித்தவ்ருத்தி ரூபஸமாதியில், ப்ரபஞ்ச விஷயகஜ்ஞாநமேயிருக்காதாகையாலும், ப்ரக்ருதமான ஸாங்க்யயோக ரூபபுத்தி, பஹிர்வ்யாபார கோசரம் ஆகையாலும் இந்த புத்தி அந்த ஸமாதியில் இருப்பதற்கு ப்ராஸத்தியே யில்லாமற்போகையில், ஸமாதியில் புத்தித்வயம் இருக்காதென்று அப்ராஸக்தமானதை நிஷேதித்தவ எப்படி சம்பவிக்குமென்று ஆக்ஷேபிக்காமல் இவ்விடத்தில் ஸமாதி சப்தத்துக்கு சித்தவ்ருத்தி ரீரோதம் அர்த்தமல்லவென்றும், அந்தக் காரணம் அர்த்தமென்றும், அந்தக்காரணத்தில் சகலமான பஹிர்வ்யாபாரங்களும் சம்பவிக்குமாதலால் அந்த அந்தக் காரணத்தில், ப்ரக்ருத புத்தித்வயமும் சம்பவிப்பதற்கு ப்ராஸத்தி உண்டாகையால்,

அந்தக்கரணத்தில் ஸாங்க்யயோக ரூபபுத்தியிருக்காதென்று நிஷேதித்தாராகையால், ப்ராஸத்தித்த புத்தி த்வயத்தையே நிஷேதித்தாரேயன்றி, அப்ராஸக்தமான புத்தி த்வயத்தை நிஷேதிக்கவில்லையென்றும் அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யாரீத்தம்.

ஐபா, க்ருஷ்ண பார்ப்பதற்குமாத்திரம் மம்மமாயிருக்கிற, பூத்தமுருக்கமரம்போன்ற அர்த்தவாதவாக்யங்களில் நம்பிக்கையுண்டாயிருப்பதனால் உண்டாகிற அர்த்தம் என்னவென்று அர்ஜுனன்கேட்பானே என்னவோவென்று நினைத்து, அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு உண்டாகிற அர்த்தத்தை, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்தசுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், அர்த்தவாதங்களால் மோசத்தையடைந்தவர்களுக்கு ஸமாதிയിல் (அந்தக்கரணத்தில்) ஈசுவராராதந்தால் ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டக்கடவோம் என்கிற நிச்சயமாகிலும், ஆகமதத்வஜ்ஞாதந்தால் ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டக்கடவோம் என்கிற நிச்சயமாயினும் உண்டாகமாட்டாதென்று அறியவேண்டும். மேலும், வாஸநாத்மகமாய் சர்வமும் அந்தக்கரணத்தில் இருக்குமாதலால், அந்தக்கரணம் சமாதியென்று சொல்லப்படுமென்று சிலர் சொல்லுவார்களென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், இன்னம் சிலர் சகலப்ரபஞ்சமும் பரமாத்மாவில் இருக்குமாதலால், பரமாத்மா, சமாதியென்று சொல்லப்படுவென்று சொல்லுகிறார்களென்று அறியவேண்டும். மற்றும் சிலர் நானே ப்ராஹ்மமென்று நினைத்துக்கொண்டிருப்பது சமாதியெனப்படுமென்றும், பலாபேகையால் கர்மத்தைச் செய்கிறவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட நிச்சய புத்தி உண்டாகமாட்டாதென்றும் சொல்லுகிறார்கள் என்று அறியவேண்டும். வேறு சிலர் சித்தைகாக்கதை (சித்தம் பரமாத்மாவுக்கு அபிமுகமாயிருத்தல்) சமாதி என்கிறார்கள் என்று அறியவேண்டும்.

மேலும், காமயகர்மங்களுக்கு சித்த சுத்தியையுண்டாக்குகிற சாமர்த்தியம் உண்டாயிருந்தபோதிலும், அவை பலாபேகையால் செய்யப்பட்டவையாகுமானால், அப்படிப்பட்ட காரியத்தைச் செய்யமாட்டாவென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும், மேலும், ஒருவே

ளே காமயகர்மங்களால் ஸ்வர்க்காதிபலங்களை அநுபவிப்பவர்களுக்குத் தகுந்த சித்தசுத்தி உண்டானாலும், அந்தச் சித்தசுத்தி ஆத்மஜ்ஞானத்துக்கு உபயோகப்படுவதல்லவென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு,

“**ஹ்நு ஷ்ரீஸ்யஸக்தாநாம்**” “போகைஸ்வர்யப்ரஸக்தாநாம்”

என்கிறவிசேஷணம் சொல்லப்பட்டதென்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். மேலும், பலாபேகைஷ்டில்லாமல் செய்யப்பட்ட யஜ்ஞாதி கர்மங்கள், ஆத்மஜ்ஞானத்துக்குச் சாதகமான சித்தசுத்தியை உண்டாக்குமென்றும், வித்வாமஸனுக்கும் மூடனுக்கும் உள்ளவைபரீத்யம் இனிமேல் விஸ்தரித்துச் சொல்லப்படுமென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், காமாத்மாக்களும், ஸ்வர்க்கப்பரர்களும் ஆகிறவர்கள் யோகபுத்தியையும், அதின்பலத்தையும் அடையமாட்டார்களென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

“**காரணாநுபவீகாராநுபவஃ**” “காரணாவேகார்யாபாவஃ”

(காரணம் இல்லாமற்போனால் கார்யம் இருக்கமாட்டாது) என்கிற ந்யாயாநுஸாரமாக, காரணமாகிற யோகபுத்தியில்லாதவர்களுக்கு, காரியமாகிற மோகமும் உண்டாகமாட்டாதென்று அறியவேண்டும்.

ஸ்ரீ|| **தூயிசுருஷ்யவிஷயாவேதா** | **நிஸ்த்நாகுண்யோபவாஜம்** |

நிர்வந்த்வோரித்பஸ்த்வஸத்தோ | **நிர்யோகக்ஷேமஆத்மவாந்** || ௪௩||

“தனாகுண்பவிஷயாவேதா | நிஸ்த்நாகுண்யோபவாஜம் | நிர்வந்த்வோரித்பஸ்த்வஸத்தோ | நிர்யோகக்ஷேமஆத்மவாந்” ||

இ - ள். ஹே அர்ஜுந - ஓ அர்ஜுநா, வேதா - வேதங்கள், த்நாகுண்பவிஷயா - ஸம்ஸாரமே விஷயமாயுள்ளன, (ஆகையால், த்வம் - நீ,) நிஸ்த்நாகுண்ய - கோரிக்கையில்லாதவனும், நிர்வந்த்வ - சிதோஷ்ணாதித்வந்த்வங்கள் இல்லாதவனும், நித்யஸ்த்வஸத்த - எல்லாக் காலங்களிலும் சதவகுணத்தை ஆயிரயித்தவனும், ஆத்மவாந் - ஆத்மஜ்ஞானமுள்ளவனும், பவ - ஆகக்கடவை.

தா தீ ப ரீ ய ம்.

ஐயா அர்ஜுனா, கர்மங்களைத் தெரிவிக்கிற வேதங்கள், சகல பூக்கங்களையும் உண்டாக்குகிற ஸம்ஸாரமே விஷயமாயுள்ளன, ஆகையால், நீ அப்படிப்பட்ட ஸம்ஸாரத்தை விட்டுவிடுமென்பொருட்டு நிஷ்ரமனும், சீகோஷ்ணுதித்வந்த்வங்களை சஹிப்பவனும், எல்லாக் காலங்களிலும் சத்வகுணத்தை ஆசிரயிப்பவனும், யோகக்ஷேமங்கள் இல்லாதவனும் ஆகியிருக்கக் கடவாயென்று தாத்பர்யம்.

சங்கரபாஷ்யம்.

ஐயா, க்ருஷ்ணா; விவேகமில்லாதவர்களும், வேதங்களை நன்றாக அப்பகித்த பகஷத்தில், விவேகபுத்தியுள்ளவர்களாவார்களல்லவா என்று அர்ஜுனன் கேட்பானே என்னவோவென்று நினைத்து, விவேகமில்லாதவர்கள் வேதாப்யாசம் செய்தபோதிலும், ஸ்வர்க்காதி புண்யலோகசுகங்களை விரும்புவார்களேயென்றி, பலாபேகையிலல்லாதவர்கள் ஆகமாட்டார்களென்றும், அப்படி பலாபேகையுள்ளவர்களுக்கு விவேகமுண்டாகமாட்டாதென்றும், தெரிவிக்கும் பொருட்டு, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த கலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், வேதங்கள், த்னாகுண்ய விஷயங்கள் (ஸத்வராஜஸ்தமோகுணங்களுடைய ஸமுதாயமே ஸ்வரூபமாயுள்ள ஸம்ஸாரத்தைக்குறித்துச் சொல்லுவன) என்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். அதாவது, யஜ்ஞாதிகர்மங்களைச் செய்யவேண்டியதென்று சொல்லுகிற வேதங்களெல்லாம், சத்வகுணத்தாலுண்டாகிற கேவலபுண்யம் தபோகுணத்தாலுண்டாகிற கேவலபாபம், ரஜோகுணத்தாலுண்டாகிற புண்யபாபங்கள், அப்படிப்பட்ட புண்யபாபங்களில், புண்யத்தின்பயனாகிய கேவலசுகம், பாபத்தின்பயனாகிய கேவலதுக்கம், அந்தப் புண்யபாபங்களின் பயன்களாகிய சுகதுக்கங்கள், என்பவைகளுடைய சமுதாயமே ஸ்வரூபமாயுள்ளதும், ஐந்தாமாண ப்ரவாஹாத்மகமானதும் ஆகிய ஸம்ஸாரம் வருத்தியாவதைக்குறித்து போதிக்குமேயென்றி, ஸம்ஸாரத்தை நிவர்த்திக்கச் செய்வதை போதிக்கமாட்டாவென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், ஸ்வர்க்காதி பலங்களுக்கு சாதகங்

ளான யஜ்ஞாதிகளை போதிக்கிறவேதங்களை அப்யசித்து, அந்தவேதங்களில் சொல்லப்பட்டவையும், ஸ்வர்க்காதிகளுக்கு சாதநங்கள் ஆனவைகளும் ஆசிய யஜ்ஞாதிகளை ஆசரித்தலால், அவிவேகமூலமான ஸம்ஸாரமும், காமக்ரோதாதிகளும், வ்ருத்தியை யடையுமேயன்றி, ஜ்ஞாநம் வ்ருத்தியை யடையமாட்டாதென்று அறியவேண்டும்.

ஆனால், வேதங்களை அப்யசிப்பதனால் காமம் வ்ருத்தியடையுமென்று சொல்லுதலால், விசாரிக்கும்போது, காமம் வேதத்தில் அங்கீகரித்துச் சொல்லப்படுகின்ற தாகையால், காமபரராயிருப்பது ப்ராஸந்தமானதே யல்லவாவென்று அர்ஜுநன் நினைப்பானே எனவோவென்று நினைத்து,

“निष्कामोऽयम्” “நிஸ்த்ரைகுண்யோபவ”

(நிஷ்காமனாகக்கூடவை) என்று சொன்னாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், இந்த சுலோகத்திலுள்ள, வேதசப்தம் கர்மகாண்டரூபமான வேதத்தை போதிக்கின்றதென்றும், அப்படிப்பட்ட வேதத்தை அப்யஸித்தவர்களுக்கு அந்தக் கர்மகாண்டத்தில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களை ஆசரித்தலால் காமமே வ்ருத்தியடையுமாதலால், ஸம்ஸாரம்வ்ருத்தியடையுமென்றும், ஆகையாலவிவேகமூண்டாவதற்குத்தகுந்த அவகாசமில்லையென்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஆனால் இந்த சுலோகத்திலேயே மூன்றாமடியில்,

“निश्चिन्तय” “நித்யஸத்வஸ்த்த”

(ஸர்வகாலத்திலும் ஸத்வகுணத்தை ஆசிரயித்தவன்) என்று சொல்லப்பட்டப் போகிறபோது,

“निश्चिन्तय” “நிஸ்த்நாகுண்ய”

(குணதாய சமுதாயத்தைவிட்டவன்) என்று சொல்லுதல் அதுசிதமா யிருக்கவில்லைபாவென்றுநினைக்காமல், நிஸ்த்நாகுண்ய என்ற பதத்துக்கு நிஷ்காமன், (கோரிக்கையில்லாதவன்) என்று அப்த்தம் சொல்லப்பட்டதாகையால் அதுசிதமா யிருக்கவில்லையென்று அறியவேண்டும். மேலும், சிதோஷ்ணங்கள் சுகதுக்கங்களுக்குக் காரணங்களென்றும், பாஸ்பரவிருத்தங்கள் (ஒன்று இரு

க்கும்போது வேறொன்று இருப்பதற்கு இடமில்லாதவை) என்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஆனால், கோரிக்கையில்லாமல் இருப்பதற்குக் காரணமான சீதோஷ்ணாஸஹம் (சீதோஷ்ணாதிகளைச் சஹித்தல்) சொல்லப்பட்டதல்லவா, சீதோஷ்ணாதிகளைச் சஹிப்பதற்குத்தகுந்த காரணம் சொல்லப்படாமற் போவதற்குக் காரணமென்னவென்கிற சந்தேஹமுண்டாகுமோ என்னவோவென்று நினைத்து; சீதோஷ்ணாதிகளைச் சஹிப்பதற்குச் சாதமமாகிய ஸத்வகுணாந்தத்தவம் (ஸத்வகுணத்தை ஆசிரயித்திருத்தல்) என்பது சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், யோகக்ஷேமங்களிலும், (இல்லாததைச் சம்பாதித்தத்கொள்ளுதல், சம்பாதித்துக்கொண்டதைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளுதல் என்கிற காரியங்களில்) வ்யாப்தமான மனமுள்ளவன், ரஜஸ்கமோ குணங்களில்லாத கேவலசத்வகுணத்தை ஆசிரயித்திருத்தல் சம்பவிக்காதாகையால்,

“ॐ” “நிர்போகக்ஷேமம்”

என்று சொல்லப்பட்டானென்று அறியவேண்டும். மேலும், யோகக்ஷேமங்கள் ஜீவரஹேதுக்களாகையால், புருஷார்த்த சாதங்களாகையால், யோகக்ஷேம ரஹிதனாகக்கடவையென்று சொல்லுதல் உசிதமல்லவென்று சொல்லக்கூடாது. ஏனென்றால், யோகக்ஷேமங்களை முக்யங்களானவைகளென்று நினைக்கிறவனுக்குப் பரமபுருஷார்த்தமாகிய மோக்ஷத்தில் ப்ரவ்ருத்தியுண்டாதல் துர்லபமாகையாலென்று அறியவேண்டும். ஆனால், உலகத்தில் உள்ளவர்கள் எல்லாரும், ஒருவேளை சீதோஷ்ணாதிகளை எப்படியாகிலும் சஹித்தாலும், பசிதாஹங்களால் உண்டாகிற வேதனையை போக்கடிக்கும்பொருட்டு, யோகக்ஷேமங்களில் ஸஹஜமாகவே மிகவும் விருப்பமுள்ளவர்களாக யிருப்பதனால், யோகக்ஷேமங்களை விட்டு விடுதல் கூடாதல்லவா என்கிற சந்தேஹம் நீங்குவதற்காக,

“ॐ” “ஆத்மவாக்”

(ஆத்மஜ்ஞானமுள்ளவன்) ஆகக்கடவாயென்று சொல்லப்பட்டானென்று அறியவேண்டும். என்றால், த்ருடமான ஆத்மஜ்ஞானமுள்ளவனுக்கு (சர்வார்த்தயாபியாகிய பகவானை நம்பின பகவதில் அவனை யோகக்ஷேமங்களை நிர்வஹிப்பானென்று த்ருடஜ்ஞானம்)

நமுள்ளவனுக்கு) யோகக்ஷேமங்களில் அபேகைபுண்டாகமாட்டா தென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

மேலும், மனத்தை சப்தாதிவிஷயங்களில் ப்ரவேசிக்கச் செய்யாமல் பகவானே எல்லாவற்றையும் உண்டாக்குவான் என்று நினைத்து எல்லாக்காலத்திலும் ப்ரமாதாசுதனாய் (இதரமான விஷயங்களில் அபேகைபில்லாதவனாய் இருக்கவேண்டுமென்று அறியவேண்டும். மேலும், இப்போது சொல்லப்பட்ட விஷயமெல்லாம்முமுகூஷ விஷயம்(மோகூத்தையைய விரும்பினவனுடையவிஷயம்)என்றுநினைக்காமல் ஸ்வகுலோசிததர்மங்களைச்செய்கிறவனுடைய விஷயமேயென்று தெரிந்துகொண்டு,நிஷ்காமனும், சிகேதாஷ்ணங்களை சலிக்கிறவனும், எல்லாக்காலங்களிலும் சத்வகுணத்தை ஆசிரித்தவனும், யோகக்ஷேமரஹிதனும், ஆத்மஜ்ஞாநமுள்ளவனும், சப்தாதிவிஷயங்களில் அபேகைபில்லாதவனும், ஆகி, வேதத்தால் சொல்லப்பட்டனவும், வர்ணாசிரமங்களுக்குத் தகுந்தனவும் ஆகிய கர்மங்களை ஆசரிக்கவேண்டுமென்று அறியவேண்டும்.

ஹஸ்யார்த்தம்.

ஐயா க்ருஷ்ணா; கர்மங்களால் உண்டாகிற ஸ்வர்க்காதிகள் சர்வோத்தமமான பலமல்லாதபட்சத்தில், வேதங்கள் ஸ்வர்க்கபலங்களை யுண்டாக்குகிற கர்மங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று ஏன் சொல்லுமென்று அர்ஜுனன் கேட்பானே என்னவோவென்று நினைத்துத் தகுந்த சமாதானத்தைச் சொல்லும்பொருட்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். மேலும், சிகேதாஷ்ணாதிகளால் பீடிக்கப்படுகிறவனும், யோகக்ஷேமங்களில் அபேகைபுள்ளவனும், சப்தாதி விஷயங்களில் அகப்பட்டுக்கொண்ட மனமுள்ளவனும் ஆகிறவன் ஸமஸாதத்தைத் தாண்டமாட்டானென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஐயா, க்ருஷ்ணா; பலாபேகைபுடன் கூடிக்கொண்டு கர்மங்களைச் செய்கிறவர்களுக்கு, சித்தம் நிர்மலமாயிருக்காதாகையால், அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு வ்யவஸாயாத்மிகமான புத்தி உண்டாகாமற் போனால் போகட்டும், ஆனால், பலாபேகையைவிட்டு வ்யவஸாயாத்மிகமான புத்தியால் கர்மங்களைச் செய்கிறவர்களுக்கும் கர்மத்

தின்சபாவத்தால், கல்லால்புத்திபூர்வசமாக அடித்துக்கொண்டாலும் அநியாயம் அடித்துக்கொண்டாலும், வேதனையுண்டாவதுபோல, ஸ்வர்க்காதி புண்யலோகசுகங்கள் உண்டாகியே தீரும் ஆகையால், அந்தப்பலம் ஜ்ஞாநப்ராதிபந்தகமாகும். ஆகையால், (பலாபேகைஷயைவிட்டுக் கர்மங்களைச்செய்தாலும், ஜ்ஞாநப்ராதிபந்தகமான ஸ்வர்க்காதிகள் உண்டாகியே தீருமாகையால்,) பலாபேகைஷயைவிட்டுக் கர்மங்களைச்செய்கிறதினால், என்னலாபமுண்டாகுமென்று அர்ஜுனன்கேட்பானே என்னவோவென்று நினைத்து, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தைச்சொல்லுகிறாரென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், உலகத்தில் எந்தப்புருஷன் எந்தப் பலத்தை விரும்பி எந்தக் கர்மத்தைச் செய்கிறானோ, அந்தக் கர்மம் அந்தப் பலத்தை உண்டாக்குமென்று கர்மகாண்டாத்மகங்களான வேதங்கள் சொல்லுகின்றனவென்றும், ஆகையாலேயே, பூர்வ மீமாம்ஸகர்கள் (கர்மவாதிகள்) பூர்வமீமாம்ஸ சாஸ்த்ரத்திலுள்ள யோகசித்தி அதிகாணத்தில், தர்ஸபூர்ணமாஸங்கள் என்கிற பெயருள்ள கர்மங்களால், சகலமான கோரிக்கைகளும் கைகூடுமென்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், அந்தக் கர்மங்களை ஒருதரம் செய்வதனால் கோரிக்கைகளெல்லாம் தீராவென்றும், ஒவ்வொரு கோரிக்கையைத் தீர்த்துக்கொள்ளும்பொருட்டு ஒவ்வொருதரம் செய்யவேண்டுமென்றும் சொல்லுகிறாரென்று அநியவேண்டும். மேலும், பூர்வ மீமாம்ஸ சாஸ்த்ரத்திலும் அப்படி சொல்லப்பட்டிருந்தலாலயாகாதிகர்மங்கள் பலாபேகைஷயால் செய்தபோதே ஸ்வர்க்காதி பலங்களை யுண்டாக்குமேயன்றி, பலாபேகைஷயைவிட்டுச் செய்தபோது ஸ்வர்க்காதி பலங்களை யுண்டாக்கமாட்டாவென்று தெரிந்துகொண்டு நிஷ்காமகர்மாநுஷ்டாநத்தாலும் ஸ்வர்க்காதிபலங்கள் உண்டாகியே தீருமென்றும் ஆகையால், அந்தக்கர்மங்கள் ஜ்ஞாநப்ராதிபந்தகங்களாகுமென்றும் சொல்லுதல் உசிதமல்லவென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

மேலும், இதுவரைக்கும் சொல்லப்பட்ட சுலோகங்களில் வேதவாக்யங்களுக்குத் தாத்பர்யத்தை விசாரிக்கும்போது முதல் வாக்யத்திலும் கடைசி வாக்யத்திலும் எந்தவிஷயம் சொல்லப்பட்டதோ, அந்த விஷயமே மத்யவாக்யங்களிலும் சொல்லப்படுமென்று அநியாயம், அர்த்தவாக்யவாதங்களால் மோஹத்தையடைந்த

வர்களுக்கு யோகபுத்தியுண்டாகாதாகையால் ஈசுவராநுகரஹம் உண்டாக மாட்டாதென்றும், ஈசுவராநுகரஹம் இல்லாமற்போகையால்; ஸம்ஸாரம் நீங்காதென்றும் சொல்லி, இப்பொழுது யோகபுத்தியுள்ளவர்களும், கேவல முமுகூ-க்களும், ஈசுவரப்ரீதியின் பொருட்டுக் கர்மங்களைச் செய்கிறவர்களும் ஆகிய மஹரீபர்கள்; அர்த்தவாதவாக்யங்களால் மோஹமடையக்கூடாதென்றும், நன்மையுண்டானாலும் தீமையுண்டானாலும் சுந்தோஷ வ்யஸநங்களை அடையாமல் இருக்கவேண்டுமென்றும், சிரத்தாபத்திகள் உண்டாகி ஈசுவராராதை ரூபமானதும், வேதோகத்தமானதும், ஆகிய கர்மத்தைச் செய்யவேண்டுமென்றும் இந்த சுலோகத்தால் பகவான் தெரிவிக்கிறாரென்று அறிபவேண்டும். மேலும், வேதோகத்தங்களான கர்மங்களை பலாபேகையோடு செய்தபட்சத்தில், ஸம்ஸாரம் அபிவ்ருத்தியையடையுமாதலால், முமுகூ-க்களானவர்கள் அர்த்தவாதவாக்யங்களால் மோஹிதர்களாய், பலாபேகையில்லாதவர்களாய், ராகத்வேஷங்களை விட்டு ஈசுவரப்ரீதியின்பொருட்டுக் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியதென்று அறிபவேண்டும். மேலும், மோக்யமும், மோக்யத்துக்குச் சாதநமான சமாதிசுளும், சத்வகுணத்தாலேயே அடையத்தகுந்தன ஆகையால் நிஸ்தரைகுணம் ஆகவேண்டியிருந்தபோதிலும், சத்வகுணத்தைமாத்ரம் அவலம்பித்தேயிருக்கவேண்டுமென்று அறிபவேண்டும். மேலும், எல்லாம் ப்ராப்தாதீநமாய் நடக்குமானாகையால், சப்தாதி விஷயங்களில் சித்தத்தைச் செலுத்தாமல், வேதோகத்தகர்மங்களை நீஷ்காமனும், நிஸ்சலசித்தனுமாய்ச் செய்யவேண்டுமென்று அறிபவேண்டும். மேலும்,

௨ - ௨, ஸ்ரீ - ௨௦ || “नञायतैर्ब्रूयानैवाङ्गदाचि”

“நஜாயதேம்ரியதேவாகதாசித்”

௨ - ௨, ஸ்ரீ - ௨௦ || “नैवाङ्गनाशिनम्”

“வேதாவிநாஸினம்”

என்கிற வாக்யங்கள் முதலாயுள்ள வாக்யங்களால் சொல்லப்பட்ட ஸாங்க்யவிஷயமான புத்தி த்ருடமாயுள்ளவர்கள், இருக்கத்தகுந்த விதம் இந்த சுலோகத்தால் சொல்லப்படுகின்றதென்றுசிலர் சொல்லி, இந்தவிதமாய் தாற்பர்யம் சொல்லுகிறார்கள். எப்படி

யென்றால், ஸத்வராஜஸ்தமோ குணங்களாகிய மூன்றும் உள்ளது த்ரிகுணம். (ஐகத்காரணமான அவ்பாக்ருகம்) எனப்படும். அந்த அவ்பாக்ருகத்தால் (மாயாதத்வத்தால்) உண்டான ஐகத்துத்ரை குண்யம் எனப்படும். அப்படிப்பட்ட ஐகத்தைப் ப்ரதிபாதித்துச் சொல்லுகிற வேதங்கள் த்ரைகுண்யவிஷயங்கள் எனப்படும். அகாவது, வேதங்கள் எல்லாம் ஸாத்யம், ஸாதநம், ஸாதகம், ப்ரதேவதை, என்பவையே ஸ்வரூபமாயுள்ள லோகத்தைப் ப்ரகாசிக்கப்பண்ணுமென்று சொல்லப்படும். ஆனால், வேதத்திலும் வேதோக்தங்களான யாகாதிகர்மங்களிலும், அந்தக் கர்மபலங்களிலும், ப்ரவர்த்திப்பவனுக்குப் பேதஜ்ஞாநம் நீங்கமாட்டாது. பேதபுத்தியுள்ளவனுக்கு அத்வைதஜ்ஞாநம் (அபேதஜ்ஞாநம்) உண்டாகமாட்டாது. மேலும், ப்ரஹ்மநிஷ்டையும், ப்ரஹ்மநிஷ்ட்டைக்குத் தகுந்த பலமாகிய மோட்சமும் உண்டாகமாட்டாது, ஆகையால்,

ஸ் || வேதாநிமும்லோகமமுஞ்சபரித்யஜயாத்மாநமந்விச்சேத்

வேதாநிமம்லோகமமுஞ்சபரித்யஜயாத்மாநமந்விச்சேத் (வேதங்களையும் இந்த லோகத்தையும் விட்டுவிட்டு ஆத்மாவையடைவதற்கு விரும்பவேண்டும்) என்கிற சுருதிப்ரமாணாநுசாரமாய்

“நிஸ்திரஸ்திஷ்வ” “நிஸ்த்ரைகுண்யோபவ”

வேதங்களையும் (வேதசோதிதங்களான கர்மங்களையும், அந்தக் கர்மபலங்களையும் விட்டவனுக்கே கடவை) என்று சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். அதாவது, ஸர்வகர்ம ஸந்யாசத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று அபிப்ராயம், மேலும், ஸந்யாஸம் செய்யப்பட்டாலும் பஹிர்முகனாவனுக்கு (நீ நான் என்கிற பேதஜ்ஞாநமுள்ளவனுக்கு) ப்ரஹ்மநிஷ்ட்டையும் மோக்ஷமும் உண்டாகாது ஆகையால்.

“நிர்ஜ்ஞெஷ்வ” “நிர்த்வந்த்வோபவ”

(நாமரூபங்களைக் காஹிக்காதவன் ஆகக்கடவை) என்று சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். ஆனால், நித்திரை செய்கிறவனும் நாமரூபங்களை விடுவானல்லவா, அப்படிப்பட்டவனுக்கும் மோக்ஷம் உண்டாகுமா; என்று அர்ஜுனன்கேட்பானே என்னவோவென்று நினைத்து

“ஸ்வஸ்தி” “சித்யஸத்வஸ்தோபவ”

(சர்வகாலங்களிலும் ப்ரஹ்ம நிஷ்ட்டன் ஆகக்கடவாய்) என்று சொல்லப்பட்ட தென்று அறியவேண்டும், மேலும், ப்ரஹ்மவேத் தாவானவன், ப்ரஹ்மத்ருஷ்டிபினிலே சரீரபீதரையையும் செய்யவேண்டிய தென்று தெரிவிக்கும் பொருட்டு,

“ஸ்வஸ்தி” “நிர்யோகக்ஷேமவாந்பவ”

(சர்ப்பம், முள்முதலானவைகளால் தேஹத்துக்கு உண்டாகி றவேதனையை நீக்கிக்கொள்ளுதல் என்கிற க்ஷேமத்தையும் அப்ப டிப்பட்ட வேதனைகள் இல்லாதிருக்கும்படி செய்து கொள்வதற்கு தகுந்த த்ரவ்யத்தைச் சம்பாதித்துக் கொள்ளுதல் என்கிறயோகத் தையும் விட்டுவிட்டவன் ஆகக்கடவை) என்று சொல்லப்பட்டதெ ன்று அறியவேண்டும். மேலும், ப்ரஹ்மநிஷ்ட்டனுக்கு எல்லாம் ப்ராரப்தாதீநமாகடக்குமென்றும், ப்ரஹ்மத்தைபார்க்கிலும் இதர மான பதார்த்தம் ஒன்றுமில்லையென்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண் டும், ஆகையால், (சர்வமும் ப்ராரப்தாதீநமாய் நடக்கிறதனாலும், ப்ரஹ்மத்தைப்பார்க்கிலும் இதரபதார்த்தம்இல்லாமற்போதலாலும்) ப்ரஹ்மநிஷ்ட்டனுக்கு, யோகக்ஷேமங்களை விட்டிருத்தல் நேரிடு மென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஓரானொருகாலத்திலும் ப்ரஹ் மநிஷ்ட்டையை விடக்கூடாதென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு

“ஸ்வஸ்தி” “ஆக்மவாந்பவ”

(சர்வகாலங்களிலும் ப்ரஹ்மாகார புத்தியுள்ளவன் (அல்லது) ப்ரஹ்மமே நான் என்கிறநினைப்பு உள்ளவன் ஆகக்கடவை) என்று சொல்லப்பட்டதென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், ஓரானொருகாலத்திலும் தேஹமே நான் என்கிற நினைப்பு உண்டா யிருக்கக் கூடாதென்று அறியவேண்டும்.

ஸ்வஸ்தி || யாவாந்ரக்ஷயே || ஸ்வஸ்தி ||

யாவாந்ரக்ஷயே || ஸ்வஸ்தி ||

௪௩ ||

யாவாந்ரக்ஷயே || ஸ்வஸ்தி ||

தாவாந்ரக்ஷயே || ஸ்வஸ்தி ||

இ - ள். உதபாரே - கிணறுமுதலானவைகளில், யாவாந்அர்
தத் - எவ்வளவு ப்ரயோஜனம், (யதா - எந்தப்பிரகாரம், பவதி -
ஆகின்றதோ) தாவாந்அர்த்தம்-அவ்வளவு ப்ரயோஜனம், ஸர்வத் -
எல்லாவிடங்களிலும், ஸம்ப்லுதோதகே - நிறைநீருள்ள மடுமுதலா
னவைகளில், (பவதி - ஆகின்றது) ததா - அந்தபாகாரம், ஸர்
வேஷ-சமஸ்தமான, வேதேஷ-வேதங்களில், யாவாந்அர்த்தம் -
எவ்வளவு ப்ரயோஜனம், பவதி - ஆகின்றதோ, தாவாந்அர்த்தம் -
அவ்வளவு ப்ரயோஜனம், வீநாதத் - (ஆத்மதத்வத்தை) தெரிந்து
கொண்ட, ப்ராஹ்மணஸ்ய - ப்ராஹ்மஜ்ஞாந நிஷ்ட்டனுக்கு, பவதி-
ஆகின்றது.

தாற்பரியம்.

ஐயா, அர்ஜுனா; கிணறுமுதலானவைகளில் ஸ்காநபாநாதி
ரூபமான ப்ரயோஜனம் எவ்வளவு உண்டாகின்றதோ, அந்தப்ரயோ
ஜனம் முழுதும், சம்பூர்ணமாய் நிறைந்தநீருள்ள மடுமுதலானவற்
றில் உண்டாகிற விதம்போல, சகலவேதங்களிலும், வேதோக்த
மான கர்மங்களிலும், எவ்வளவு பலமுண்டோ, அந்தப் பலம்முழு
தும், ஆத்மதத்வத்தைத் தெரிந்துகொள்ளுகிற ப்ராஹ்மநிஷ்ட்டனு
க்கு உண்டாகின்றதென்று தாற்பரியம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

ஐயா க்ருஷ்ணா; சகலவேதங்களிலும், யாகாதிகர்மங்களை
ஆசரித்தலால் அநேகங்களான பலங்கள் உண்டாகுமென்று சொல்
லப்படுகின்றது. அந்தப்பலங்களை விரும்பின பட்சத்தில், சகல
கர்மங்களையும் செய்வதனால் என்னலாபம் உண்டாகும். மேலும்,
ஒருவேளை, ஈசுவரார்ப்பண புத்திரோடு சகலகர்மங்களையும் செய்த
போதிலும், பலாபேகையில்லாமலே போகின்றது ஆகையால்
யோகமார்க்கம் (கர்மமார்க்கம்) நிஷ்பலமாகின்றது. ஆகையால்
வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களை ஆசரித்தல் ஏனென்று அர்
ஜுனன் கேட்பானோ என்னவோவென்று நினைத்து, கர்மமார்க்கத்
தால் ப்ரயோஜனம் உண்டென்றும், ஆகையால், கர்மங்களை ஆசரித்த

வேண்டுமென்றும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், உலகத்தில் எதினுள்ள நீர் குடிக்கப்படுமோ, அது உதபாகம் எனப்படும். அப்படிப்பட்ட உதபாகங்களில், (கிணறுமுதலானவைகளில்) இருக்கிற நீர் மிதமுள்ளாயிருக்கும். அப்படி மிதமான நீருள்ள கிணறுமுதலானவைகளில் எந்த அர்த்தமுள்ளதோ அந்த அர்த்தம்முழுதும், அபரிமிதமான நீருள்ள மடுமுதலானவைகளில் உள்ளது என்று அறியவேண்டும்.

ஆனால், கிணறுமுதலானவைகளில் எவ்வளவு அர்த்தம் (எவ்வளவு ஜலம்) உள்ளதோ, அந்த அர்த்தம்முழுதும், அபரிமிதமான நீருள்ள மடு முதலானவைகளில் உள்ள அர்த்தம் (நீர்) எப்படியாகுமென்று சந்தேஹிக்காமல், அர்த்தம் என்றால் பலம் என்று அறியவேண்டும், ஆனால், எது பலத்வத்தால் (பலம்தருதலால்) அடங்கி (நசித்து) போகின்றதோ அது பலமல்லவா; தடாகாதிகளில் செய்யப்பட்ட ஸ்நாநபாநாதிகள் அவ்விதமானது எப்படியென்று சந்தேஹிக்காமல் தடாகாதிகளும், அவற்றிலுள்ள நீரும் கொஞ்சமேபாகையால் நாசமுண்டாகுமென்றும், அவை நசிப்பதனால் அவற்றின் பயனும் நசிக்குமென்றும் எண்ணி, பலம் என்றால் பிரயோஜனமென்று அறியவேண்டும். ஆனால் தடாகாதிகளால் உண்டாகிற பிரயோஜனமும் பெரிதாகிய மடுவினால் உண்டாகிற பிரயோஜனமும், எப்படி ஒன்றாகுமென்று சந்தேஹிக்காமல் தடாகாதிகளால் உண்டாகிற ப்ரயோஜனம் மிகவும் பெரியதாகிய மடுவினால் உண்டாகிற ப்ரயோஜனத்தில் அந்தர்ப்பாவத்தை அடையும் (என்றால், கடாகாசம், மஹாகாசத்தில் அந்தர்ப்பூதமானது போல, பரிமிதியுள்ள நீரினால் ஆகிற வேலை அபரிமிதமான நீரினால் ஆகிற வேலையில் அந்தர்ப்பாவத்தை அடையும்) என்றும், அபரிமிதமான நீர்க்கிடத்தேபாது பரிமிதமான நீரினுடைய அபேகை யிருக்காதென்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், இவ்விதமாகவே (பரிமிதமான நீரினால் உண்டாகிற ப்ரயோஜனம் அபரிமிதமான நீரில் உண்டாவதுபோலவே) வேதங்களிலும், வேதோக்தமான கர்மங்களிலும் எவ்வளவு பயன் உண்டாகுமோ, அந்தப் பயனைல்லாம் ஆத்மசத்வத்தைத் தெரிந்துகொள்ளுகிற சந்தியாசிக்ரு உண்டாகுமென்று அறியவேண்டும். (அதாவது சகல கர்மங்களையும்

திப்ரமாணத்தால் பரிமிதமானபிஷுள்ள கூபதடாகாதிகளால் உண்டாகிற ப்ரயோஜனம் முயணிந் அபரிமிதமானதும், எல்லாவிடங்களிலும் நிறைந்த நீருள்ளதும் ஆகிய மடுவினுண்டாகிறனுபோல மிதமான ஆனந்தம் அபரிமிதநந்தத்தில் அந்தர்ப்பூகமானதேயென்று வேதம் முகலானவைகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கையால் சகல வேதங்களாலும், வேதோக்தங்களான சகல கர்மங்களாலும் உண்டாகிற சகல லோக போகாதி சகல சுகங்களும், ஸ்வரூப பூகமானசுகத்தில் (ப்ரஹ்மாநுபவத்தில்) அந்தர்ப்பூதங்களாகின்றனவென்று அறியவேண்டும். மேலும், கர்மமார்க்கம் அபரிமிதநந்தத்தை (ப்ரஹ்மஜ்ஞாநநந்தத்தை) உண்டாக்குவதில்பர்பவசிக்கின்றதாகையால் கர்மமார்க்கம்நிஷ்பலம் ஆகமாட்டாதென்று அறியவேண்டும்.

ராஷஸ்யார்த்தம்.

ஐயா க்ருஷ்ண; வேதங்களால் சொல்லப்பட்ட சகல சத்கர்மங்களையும் விட்டபகூத்தில், காரணமில்லாமற்போனால் காரியமும் இல்லாமற்போகும் என்கிற நியமானுசாரமாய் அந்தந்த சத்கர்மங்களால் அடையத்தகுந்த சுகவிசேஷங்கள் கிடைக்கமாட்டா. அப்படி சுகவிசேஷங்கள் இல்லாதவனுடைய ப்ரவர்த்தனை பித்தனுடைய ப்ரவர்த்தனையை நிகர்த்தது ஆகுமல்லவா; என்று அர்ஜுநன் கேட்பானே என்னவோவென்று எண்ணி,

“ஸ்ரீ || ஸர்வஸம்ஸாஸி ஸஜீனிமுகம்”

“ஸர்வம்பதம்ஹஸ்திபதேநிமக்கம்”

(எல்லாஜெந்துக்களுடைய அடியும் யானையின் அடியில் அடங்கிப்போகும்) என்கிற நயாயானுசாரமாய் சகல புண்ய கார்யங்களாலும் அடையத்தகுந்தவையும், பூமண்டலாதிபத்யம் முதற்கொண்டு ப்ரஹ்மலோகம் வரைக்கும் உண்டாகின்றவையும் ஆகிய சுகவிசேஷங்களெல்லாம்ப்ரஹ்மாநுபவத்திலுள்ள ஆருடனுக்குமுந்தனுக்கு உள்ளனவென்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுவோகத்தால் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

“ஸ்ரீ ஸர்வாஸி”

(நூற்றில் ஐம்பது) என்கிற நீழ்மரமேசாரமாய் நூற்றில் ஐம்பது இருப்பதுபோல, பூலோகத்திலுள்ள கிணறுகள், இறங்குகிணறுகள் (நடைபாவின) தடாகங்கள், ஏரிகள், கோனேரிகள், நதிகள், நதிகள் முதலானவற்றில் ஸ்நாநம், தாநம், அர்ச்சநம் முதலானவற்றைச் செய்வதனால் உண்டாகிற புண்யவிசேஷம் சமுத்ரத்தில் ஸ்நாநம் தாநம் அர்ச்சநம் முதலானவற்றைச் செய்வதனால் உண்டாகின்றது. அப்படியே சகல வேதங்களாலும், வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட சத்கர்மங்களாலும், உண்டாகிற புண்யவிசேஷத்தினால் அடையத்தகுந்த சுகங்களை ஸ்லாம்,

ஸ்ரீ || ஸ்நாநம் தீக்ஷாநம் ஸ்நாநம் ||

ஸமோததேமோதநீயம் ஹி லபத்வா

(அந்தப் ப்ராஹ்மஜ்ஞாநி சந்தோஷத்தை யுண்டாக்கத்தகுந்தப் ப்ராஹ்மஜ்ஞானத்தை அடைந்து சந்தோஷத்தை அடைகிறான்.) என்கிற சுருதிப்ரமாணத்தால், ப்ராஹ்மஜ்ஞானமுள்ள ப்ராஹ்மணனுக்கு லபிக்கின்றனவென்று அறியவேண்டும். மேலும் சிலர்பூலோகத்தில் உள்ளவா பிகுபதடாகந்த நத்யாதிகளிலுள்ள நீர்முழுதும், கடலில் ஒருமுனையில் உள்ள நீரினுடைய அம்ஸாம்ஸத்துக்கு (பாகத்திலுள்ள பாகத்துக்கு) சமானமாயிருப்பதுபோல, ப்ராஹ்மதேவன் முதற்கொண்டு ஏழம்புவரைக்குமுள்ள சகலப் ப்ரானிகளுக்கும், புண்யவசத்தால் உண்டாகிற ஆநந்த மெல்லாம், கடல் நீருக்குச் சமானமான ப்ராஹ்மததிவிருக்கிறவர்களுக்கு (ப்ராஹ்மநிஷ்ட்டர்களுக்கு) உண்டாகிற ஆநந்தத்தினுடைய அம்ஸாம்ஸம் (பாகத்திலுள்ள பாகம்) என்று சொல்லிக்கொண்டு, வேதசப்தத்துக்கு சப்தாதிவிஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்ளுகிற ப்ராணிகளென்று அர்த்தம் சொல்லுகிறார்கள். எனது அறியவேண்டும், மேலும், இந்தக்காணப்படுகிற ப்ராபஞ்சமெல்லாமும், கானம் ப்ராஹ்ம ஸ்வரூபமே மென்று தெரிந்து கொள்ளுகிற ப்ராஹ்மவேதாவானவன், அகண்டாகார வ்ருத்தியில் அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கிற ஆநந்தம் இவ்வளவு பரிமிதியுள்ள தென்றாயினும், இப்படிப்பட்ட தென்றாயினும் சொல்லுவதற்கு யாரும் சமர்த்தர் அல்லரென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், ஐயா க்ருஷ்ண; சர்வகர்மங்களையும் விட்டுக் கர்மங்களைச் செய்துகொண்டிருந்த பக்ஷத்தில் அந்தந்தக் கர்மங்கலால் உண்டாகத் தகுந்த ஆநந்தம் உண்டாகாமல் போகும் அல்லவா; ஏ

ன்று அர்ஜுனன் கேட்பாமாக னன்னவோவென்று எண்ணி, பகவான் இரத சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், மலையின்மேலிருந்து கீழேவருகிற நீரானது அங்கங்கே நின்று கசிந்து கொண்டேழுடிவில் ஒரு இடத்தில் சேரும். அப்படி ஒரு இடத்தில் சேர்வதற்கு முன்பு நின்ற இடங்களிலுள்ள நீரினால் உண்டாகிற ப்ரயோஜனமுமுதும், ஒரு இடத்துக்குச் சேர்ந்த நீரினால் உண்டாவதுபோல, யாகதாராதி சகல கர்மங்களாலும் உண்டாகிற ஆரந்தங்களெல்லாம், ப்ரஹ்ம தத்வத்தை சாக்ஷாத்காரமாகச் செய்து கொள்ளுகிற ப்ராஹ்மணனுக்கு உண்டாகுமென்று அறியவேண்டும். மேலும் நிஷ்காம கர்மங்களால் பரிசுத்தமான அந்தக்காணமுள்ளவனுக்கு ஆத்மஜ்ஞாநம் உண்டாகுமென்றும், அதனால் ப்ராஹ்ம மாந்தம் உண்டாகுமென்றும், அந்த ஆரந்த முண்டானபோது அற்பமான ஆரந்தங்கள் இல்லாமற்போயினவே பென்கிற பரிதாபம் உண்டாகமாட்டாதென்றும், ஆகையால், அப்படிப்பட்ட ப்ரமாந்தத்துக்குக் காரணமான தத்வஜ்ஞானம் உண்டாகும் பொருட்டு நிஷ்காம கர்மங்களைச் செய்வவேண்டுமென்றும், அறியவேண்டும். மேலும், ஐயா க்ருஷ்ண; வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட நாராவிதகர்மங்களால் உண்டாகத் தகுந்த பலங்களில் அபேக்ஷையவிட்டபக்ஷத்தில், நிஷ்காமத்வம் (எதினிடத்திலும் விருப்பமில்லாதிருத்தல்) ஆகும், அப்படி யாதலால், ஈசுவராராசனமே விஷயமாயுள்ளதும், வ்யவஸாயாத்மிகமானதும், ஆகியபுத்தி, குபுத்தியாகுமென்று அர்ஜுனன் கேட்பானோ என்னவேவென்றும் எண்ணி, வ்யவஸாயாத்மிகமானபுத்தி, அபரிமிதாரந்தத்தை உண்டாக்குகிற ப்ராஹ்மஜ்ஞாநத்துக்குக் காரணம் ஆகுமாதலால், குபுத்தியாகுமேயன்றி, குபுத்தியாகமாட்டாதென்று, ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவான் இந்த சுலோகத்தால் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும்.

ஸீ|| ௧ ருக்ஷீ வாஹீகாரஸீ|| மூஷலீஷுக் தாசந்||

மூக் ருஷல ஸீஷுயூ|| ருக்ஷீஸுக் ருஷீ||

௪௨||

கர்மண்யேவாதிகாரஸ்தே | மாபலேஷு கதாசந் |

மாகர்மபலஹேதூர்பூர் மாதேஸங்கோஸ்த்வகர்மணி||

௪௭||

இ - ள். ஹேபார்த்த - ஓ அர்ஜுனா; தே - உனக்கு, கர்மண்யேவ - கர்மங்களைச் செய்வதிலேயே, அதிகார - அதிகாரம், (அஸ்தி - உண்டு) கதாசந - ஓராறொரு காலத்திலும், பலேஷு -

கர்மபலங்களில், அதிகாரம்-அதிகாரம், மரீட்சி இல்லாதிருக்கக்கூடவது, (தவம் - நீ) கர்மபலமேது-கர்மங்களின் பலமான ஜன்மத்துக்குக் காரணமானவன், மாபு-ஆசாதிருக்கக்கடவை, தே-உனக்கு, அக்ரமணி - கர்மங்களைச் செய்யாதிருப்பதில், ஸஜ-விருப்பம், மாஸ்து - இல்லாதிருக்கவேண்டும்.

தா த் ப ரீ ய ம்.

ஓ அர்ஜுனா; நீ இப்பொழுது குருபிஷ்மாதிகளுடைய வதையைக்குறித்து விசமடைகிறாயாதலால், பாமரத்வமுடையவனாயிருக்கிறாய். அந்த ஹேதுவினால் இப்பொழுது நீ வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்வதற்கே அதிகாரியாவாயேயல்லாமல், ஜ்ஞாநபிஷ்ட்டைக்கு அநிகாரியாகமாட்டாய். அந்தக்கர்மங்களை எக்காலத்திலும் பலத்தைவிரும்பாமல் பகவதர்ப்பணமாகவே செய்யவேண்டும். பலத்தை விரும்பிச் செய்தபகஷத்தில், கர்மபலமான ஜன்மம் உனக்கு நேரிடாமற்போகாது. அப்படியென்று, கர்மங்களைச் செய்யாதிருப்பதில் விருப்பமுள்ளவனாகாமல், பலத்தை விரும்பாமல், அக்கரையாய். வேதோத்தகர்மங்களைச் செய்யவேண்டும், ஆகையால் ப்ரக்ருதத்தில், யுத்த கர்மம் உனக்குச் செய்யத் தகுந்ததாயிருக்கின்றது. என்று தா த் ப ரீ ய ம்.

சங்கரபாஷ்யம்.

ஓ க்ருஷ்ணா; நீ இப்பொழுது யோகமார்க்கம் சித்தசுத்திவழியாக ஜ்ஞாந்ததை உண்டாக்கி மோக்ஷத்துக்கு சாதனமாகுமென்று சொன்னாயல்லவா; அப்படியானபகஷத்தில் அதைவிட்டு சாக்ஷாத் தாய் மோக்ஷத்துக்கு சாதனமான ஜ்ஞானமார்க்கத்தையே எனக்கு மோக்ஷமுண்டாகும்பொருட்டு உபதேசிக்கவேண்டுமென்று அர்ஜுநன் கேட்பானே என்னவோவென்று நினைத்து, க்ருஷ்ணபகவான் கர்மங்களைச் செய்தபகஷத்தில், அந்தக் கர்மங்களுக்குப் பலமான ஸ்வர்க்காதிசுகங்களுக்கும் விரும்பவேண்டிவருமேயென்று அர்ஜுநன் கேட்காதிருக்கும்பொருட்டு, கர்மங்களின் பலங்களில் அபேகை உனக்கு எப்பொழுதும் வேண்டாமென்று சொன்னாரென்று

அறியவேண்டும். மேலும், பலங்களில் அபேகையுண்டாகி, கர்மங்களைச் செய்தால் என்ன தோஷம் வருமென்று ஆட்சேபிப்பானென்று நினைத்து, கர்மபலங்களான ஸ்வர்க்காதி சுகங்களை அடைவதற்கு ஜம்மமெடுக்கவேண்டுமாதலாலும், பலத்தை விரும்பிக் கர்மங்களைச் செய்தல் ஜம்மத்துக்குக் காரணமாகின்றது ஆகையாலும், அப்படி ஜம்மங்களுக்கு ஹேதுக்களான கர்மபலங்களில் அதிகாரம் உனக்கு எக்காலத்திலும் தகாது என்று சொன்னாரென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

“प्रयोजनमनुद्दिश्य ननु प्रवृत्तिः”

“ப்ரயோஜனமநுத்திஸ்யநமந்தோபிப்ரவர்த்ததே”

(புத்தியில்லாதவனும் பலத்தை விரும்பாமல் எந்தக் காரியத்தையும் செய்யமாட்டான்.) என்கிற ந்யாயத்தால், நான் நிஷ்பலமான கர்மங்களைச் செய்வதில் விருப்பமுள்ளவன் அல்லவென்று அர்ஜுன் சொல்லுவானே என்னவோவென்றெண்ணி, கர்மங்களைச் செய்யாதிருப்பதில் உனக்கு விருப்பமில்லாதிருக்கக்கடவதென்று அர்ஜுனுக்குச் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும். மேலும் ஜ்ஞாநத்துக்குத்தகுந்த யோக்யதை உள்ளவனும் இல்லாதவனும், கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியவர்களேயன்றி, கர்மங்களை விட்டுவிடுதற்கு எவ்வளவும் தகுந்தவர் அல்லரென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு, ஓ ஆர்ஜுன; உனக்கு கர்மங்களைச் செய்வதிலேயே அதிகாரமென்று சொன்னாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், கர்மங்களைச் செய்வதில் என்று சொல்லாமல், கர்மங்களைச் செய்வதிலேயே என்று சொல்லுகலால், அர்ஜுனுக்கு ஜ்ஞாந நிஷ்டையில் அதிகாரமில்லையென்பதைத் தெரிவித்தாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், ஜ்ஞாநநிஷ்டையில் எவனுக்கு முக்கியாதிகாரம். எவனுக்கு கௌணதிகாரம் என்று கேட்பாயானால், சொல்லுகிறேன், கேள்; எவன் பரிசுத்தமான அந்தக்கரணமுள்ள ப்ராஹ்மணனோ; அவனுக்கு ஜ்ஞாநத்தில் முக்யாதிகாரம் என்றும், மற்றவனுக்கு கௌணதிகாரமென்றும், அறியவேண்டும். மேலும், போஜரத்தால் திருப்தியுண்டானதுபோலவும், சந்தரத்திலும் காமத்திலும் விருப்பம் இல்லாதிருந்தாலும், ஸ்தீரீசங்கமத்தால் புத்ரோத்பத்தியானதுபோலவும், பலத்தை விரும்பாமல் கர்மங்களைச் செய்தாலும், கர்மபலமான ஸ்வர்க்காதி சுகங்களும், அந்த சுகங்களை அநுபவிக்கத்தகுந்த

ஜம்மமும், சம்பவிக்ாமற்போகாதல்லவா; அப்படி சம்பவிப்பதனால் ஜம்மரணரூபஸம்ஸாரக்லேசம், சம்பவத்துக்கொண்டே யிருக்கின்றதல்லவா, அந்த ஹேதுவினால், பலாபேகையில்லாதவனும் கர்மங்களைச் செய்யக்கூடாதென்று அர்ஜுனன் ஆட்சேபிப்பானோ என்னவோவென்று நினைத்து, பலத்தை விரும்பிக் கர்மங்களைச் செய்தபட்சத்திலேயே, ஸ்வர்க்காதிசுகங்களும், அந்த சுகங்களை அநுபவிக்கத்தகுந்த ஜம்மங்களும், உண்டாகுமேயன்றி, பலத்தை விரும்பாமல் கர்மங்களைச் செய்தபட்சத்தில் அவைகளில் ஒன்றாயினும், உண்டாகமாட்டா ஆகையால்,

“सुखं लोकोदयन्” “மாபலேஷுகதாசு”

(ஒரு காலத்திலும் கர்மபலங்களில் அதிகாரம் வேண்டாம்) என்று சொன்னதாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும்,

“इदम्वच” “கதாசு”

(ஓரானொருகாலத்திலும்) என்று சொல்லுதலால், கர்மங்களைச் செய்வதற்குமுன்பும் பின்பும், அந்தக் கர்மங்களைச் செய்யுங்காலத்திலும், என்கிற அர்த்தம் சித்தித்ததென்று அறியவேண்டும். மேலும், கர்மபலத்தை விரும்பி கர்மங்களைச் செய்தபட்சத்தில், அந்தப்பலத்தை அநுபவிக்கத்தகுந்த ஜம்மம் நேரிடும் ஆகையால், அப்படிப்பட்ட ஜம்மம் உண்டாகும்பொருட்டுக் கர்மங்களை, பலத்தை விரும்பாமல்செய்யவேண்டுமென்கிற அர்த்தம்.

“सुखं लोकोदयन्”

“மாபலேஷுகதாசு”

என்று சொல்லுதலால் தெரிவிக்கப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால் பலம் இல்லாதவையும், நானாவிதங்களான கஷ்டங்களையடைந்து செய்யத்தகுந்தவையும் ஆகியகர்மங்களை ஏன் செய்யவேண்டும், என்று அர்ஜுனன் சொல்லுவானோ என்னவோவென்றெண்ணி, அப்படி சொல்லாதிருக்கும்பொருட்டு

“सुखं लोकोदयन्”

“மாதேஸஜ்ஜோந்தவகர்மனி”

(கர்மங்களைச் செய்யாதிருப்பதில் உனக்குக் கருத்தில்லாமனிருக்கக்கடவது) என்று இதுவரைக்கும் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்

கையே, தெளிவாக மறுபடியும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் சொன்னாரென்று அறிபவெனும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

அர்ஜுனா; விசாரித்துப் பார்க்கும்போது, ப்ரஹ்மவேத்தாக் களில் உத்தமனானவனுக்கே ஸர்வகர்மஸ்யாஸத்தில் அதிகாரமு ள்ளதன்றி, மற்றவர்களுக்கு, அதிகாரமில்லைஆனால் சோகமோஹா திகளுள்ள உன்னிடத்தில், ப்ரஹ்மவிஷ்ட்டனிடத்தில் இருக்கத்தகு ந்த குணங்கள் இல்லை. அதனால் விசாரித்துப் பார்க்கும்போது உனக்குக் கர்மத்திலேயே அதிகாரமல்லது ஜ்ஞாநிஷ்ட்டடையிலும் ஸ்யாஸத்திலும், அதிகாரம் இல்லையென்று தோன்றுகின்றது. ஆ கையால், அநேக நூறுதரம் வேதாந்தவாக்யங்களைக் கேட்டபோ திலும், ஆக்மஜஞாநம் உண்டாகாதவர்கள், அவசியமாய், ஸ்வகு லோசిత தர்மங்களை ஆசரிக்கவேண்டுமன்றி, கர்மங்களை விடக் கூடாதென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தின் முதற்பாகத்தைச் சொன்னாரென்று அறிபவெனும் மேலும்,

௮ - ௧௩. ஓ - ௩ ||௧|| யஜ்ஞோநாதம்தபஸ்சைவபாவநாநி”

“ யஜ்ஞோதாதம்தபஸ்சைவபாவநாநி”

||௧|| ௧ || ௧ || டிஜ்ஞோநாதம்தபஸ்சைவபாவநாநி”

“ தர்மேணபாபமபநுததி ”

(க. யஜ்ஞம், தாநம், தவம், என்பவைகள் பரிசுத்தியை உண் டாக்கத்தக்கவை|| ௨|| தர்மத்தால் பாவத்தைப் போக்கடிக்கிறான்) என்கிற ப்ரமாண வசங்களால், நித்யகர்மங்களாலும் பலம் உண்டு என்று சொல்லப்படுகின்றதாயால், பலாபேகையால் கர்மங்க ளைச் செய்வது உசிதமென்று அர்ஜுநன் நினைப்பானேஎன்னவோ வென்று எண்ணி, பலாபேகையைவிட்டுக் கர்மங்களைச் செய்யவே ண்டியதென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு, இந்தசுலோகத்தின் இரண் டாமபாதம் சொல்லப்பட்டதென்று அறிபவெனும். இப்படிசொ ல்லுதலால், எப்பொழுதும் கர்மபலத்தை விரும்பக்கூடாதென்று அறிபவெனும். மேலும், கர்மபலங்களை விரும்பினபகஷத்தில், வித்

அ இருந்தபோது முனையுண்டாவதுபோல, மறுபடியும் துக்கங்களுக்குக் காரணமான ஜம்மாதிக்கள் உண்டாகும். ஆகையால், கர்மபலங்களை விரும்பக் கூடாதென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு, இந்த சுலோகத்தின் மூன்றும்பாதம் சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். பலஞ்சம்பமானதும், அநேக கஷ்டங்களுக்குக் காரணமானதும் ஆகிய கர்மத்தைச் செய்வதைப் பார்க்கிலும், கர்மத்தை விட்டுவிடுதல் உசிதமாயிருக்கிறதென்று நினைத்து, அந்தருஷைக்கள் (மோக்ஷத்தை யடைய விரும்புவோர்) கர்மத்தை விடுவார்களோ என்னவோ வென்று எண்ணி, கர்மத்தை விடுதல் உசிதமல்ல வென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு, இந்த சுலோகத்தின் நான்கும்பாதம் சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். மேலும், இப்படி சொல்லுதலால், பலத்தைவிரும்பாமல் மிகுந்த அன்பினால், ஈசுவர ப்ரீதியின் பொருட்டிக் கர்மங்களைச் செய்கிறவர்களுக்கு மோக்ஷமுண்டாகுமென்றி, மற்றவர்களுக்கு உண்டாகமாட்டாதென்று குறிப்பிக்கப்பட்டதென்று அறியவேண்டும்.

ஆனால், நிஷ்காமகர்மங்களால், ஆத்மஜ்ஞாநத்தைச் சம்பாதித்துக்கொண்டு, அதனால் பரமார்த்தத்தை அடையத்தகுந்ததாயிருக்கையால், விசாரிக்கும்போது, ஆத்மஜ்ஞாநமே சம்பாதித்துக்கொள்ளத்தகுந்ததாயிருக்கின்றது, ஆகையால், மிகுந்த கஷ்டங்களையடைந்து செய்யத்தகுந்தவையும், பஹிரங்க சாதகங்களும் ஆகிய கர்மங்களால் ப்ராயோஜனம் இல்லையென்று அர்ஜுனன் கேட்பானே என்னவோ வென்றெண்ணி அபரிசுத்தமான அந்தக்கரணம் உள்ளவர்களுக்குக் கர்மத்திலேயே அதிகாரமல்லது வேதாந்தவாக்ய சிவானுசிகளில் அதிகாரமில்லையென்றும், கர்மத்திலேயே அதிகாரமுள்ளவர்களும் கர்மபலங்களை விரும்பக்கூடாதென்றும் தெரிவிக்கும்பொருட்டு, இந்த சுலோகத்தின் பாதியைச் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால் ஒருவேளை கர்மபலங்களை விரும்பாமற்போனாலும் நெருப்பில் குதித்தவனுக்குச் சரீரம் வெந்துபோவது இயற்கையாதல் போல், கர்மங்களைச் செய்கிறவனுக்குக் கர்மபலம் உண்டாகியே தீருமென்று அர்ஜுனன் கேட்பானே என்னவோவென்றுநினைத்து, பலத்தைவிரும்பாமல், ஈசுவரார்ப்பண புத்தியோடு கர்மத்தைச் செய்தபட்சத்திலகர்மபலம் உண்டாகமாட்டாதென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு இந்த சுலோகத்தின் மூன்றும்பாதத்தைச் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், கர்மபலங்

களை விரும்பாதபட்சத்தில், கர்மங்களைச் செய்தல் ஏனென்று நினைத்து அர்ஜுனன் ஸ்வகுலோசித கர்மத்தை விட்டுவிடுவானோ என்னவோவென் றெண்ணி, கர்மத்தைச் செய்யாதிருத்தல் உசிதமல்லவென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு, இந்த சுலோகத்தின் நான்காம்பா தத்தைச் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும். மேலும் ஆனால் எல்லாக் கர்மபலங்களும் பரமேசுவராராதந்தாலேயே உண்டான பகஷத்தில், மற்றைய கர்மங்களைச் செய்வதனால் பரயோஜனமென்னவென்று அர்ஜுனன் கேட்பானோ என்னவோவென்று நினைத்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறிய வேண்டும். மேலும், பலாபேகைப்பால் செய்யப்பட்ட கர்மங்களால் ஸ்வர்க்காதி பலங்கள் உண்டாகுமென்றி, பலாபேகையிலுமல் செய்ப்பட்ட கர்மங்களால் ஸ்வர்க்காதி பலங்கள் உண்டாகமாட்டாவென்றும், அந்தக்கர்மங்கள் சித்தசுத்தவழியாய் ஆத்மஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்குமென்றும், ஆகையால் கர்மத்தைச் செய்தபட்சத்தில், பந்தத்துக்கு ஹேதுவாகிய ஸ்வர்க்காதிகள் உண்டாகுமென்று எண்ணாமல், பலாபேகையையிட்டு, ரசுவாராதந்தின்பொருட்டுக் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டுமென்றும் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

ஸ்ரீ|| யோகஸ்தத் குருகர்மாணி | ஸங்கமத்யக்த்வாதநஞ்ஜய |

ஸித்த்யஸித்தோ ஸஸமோபூத்வா | ஸமதவம்யோக உச்சயதே ||

௪௮||

யோகஸ்தத் குருகர்மாணி | ஸங்கமத்யக்த்வாதநஞ்ஜய |

ஸித்த்யஸித்தோ ஸஸமோபூத்வா | ஸமதவம்யோக உச்சயதே, சஅ

இ - ள். ஹேதநஞ்சய - ஓ அர்ஜுனா, (தவம் - நீ) யோகஸ்ச - யோகத்தில் இருப்பவனாய், ஸங்கம் - பலாபேகையை, த்யக்த்வா - விட்டு, ஸித்த்யஸித்தோ - சித்தசுத்தியால் உண்டாகிற ஜ்ஞாநப்பாத்தியிலும், அப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநம் உண்டாகாமற்போகையாலும், ஸம - சமாதமானவன், பூத்வா - ஆகி, கர்மாணி - கர்மங்களை, குரு - செய்பக்கடவாய், ஸித்த்யஸித்தோ (மேலே சொல்லப்பட்ட) ஜ்ஞாநம் உண்டாவதினும் உண்டாகாமற்போவதினும், ஸமதவம், ஸமபுத்தியுண்டாயிருத்தல், யோக - யோகம், இதி - இப்படி யென்று, உச்சயதே - சொல்லப்படுகின்றது.

வான் என்னிடத்தில் அதுகூறமுள்ளவனாக வேண்டுமென்கிற விருப்பமும் இருக்கக் கூடாதென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு

“संख्यस्य” “ஸங்கமத்தயக்தவா”

என்கிற பதங்கள் பாயோசிக்கப்பட்டன வென்று அறியவேண்டும். மேலும், எந்த விதமான விருப்பமும் இல்லாமல் கர்மங்களைச் செய்யும்போது, சித்தசக்திபால் உண்டாவதும், ஜ்ஞாநம் உண்டாதலே ஸ்வரூபமாயுள்ளதும் ஆகிய சித்தி உண்டானாலும், உண்டாகாமற் போனாலும், சந்தோஷ வ்யபசகங்களை அடையக் கூடாதென்று அறியவேண்டும். ஆனால்,

८ - ७ ஜீ|| 3௪|| सख्यस्य संख्यस्य

सख्यस्य संख्यस्य

“ஏஷாதேபிஷிதாலாங்க்யே | புத்திரயோகேத்விமாம்சுருணு”

என்கிற சுலோகத்தில், யோகமென்றால் கர்மம் என்று சொல்லப்பட்டதல்லவா; இப்பொழுது சொன்ன யோகசத்தத்துக்கும் கர்மமே அர்த்தமா; மற்றொரு அர்த்தமுண்டா? கர்மமே அர்த்தமானபகூத்தில், கர்மத்திலிருந்து கர்மங்களைச் செய்வாயாக என்று சொல்லுகல் எப்படி பொருந்தும், பொருந்தாது, ஆகையால், மற்றொரு அர்த்தம் ஏதாயினும் இருந்தால் சொல்லென்று அர்ஜுனன கேட்பானே என்னவோவென்று எண்ணி,

“सिद्धसिद्धोऽप्युत्तमः”

“ஸித்தயஸித்தயோஸ்ஸமத்வமயோகஃ”

என்று சொன்னாரென்று அறியவேண்டும்.

அஷஸ்யார்த்தம்.

ஓஅர்ஜுனா; ஜம்மாதிகூக்கங்களை முழுதும் போக்கடித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்கிற விருப்பம் உனக்கு உண்டாயிருந்தால், நீ கர்மத்தையே செய்பென்று, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்தசுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும்.

“உ - ௩|| ஸ்ரீ ௧௪|| நிர்வாகம்”

“நித்தோஷம்ஹிஸமம்பாஹம்”

(எந்தக்காரணத்தால் ப்ரஹ்மம் தோஷஹிதமும் கூடஸ்க நித்யமும் ஆனதோ) என்கிற சுலோகத்தில் சொல்லப்படுகிற ப்ரஹ்மம் இந்த சுலோகத்திலுள்ள ஸமசப்தத்தால் சொல்லப்படுகின்றதென்றும், அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தினுடையதர்மம்ஸமத்வம் என்று சொல்லப்படுமென்றும், அந்த ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞாநத்தால் அடையப்படுகிற தாகையால், யோகசப்தத்தால் ப்ரஹ்மம் சொல்லப்படுகின்றதென்றும், அர்த்தம் செய்து கொண்டு, யோகத்தில் (ப்ரஹ்மத்தில்) இருப்பவனாக, என்றால், மோக்ஷத்தை மாத்திரமே விருட்புகிறவனாக இந்தக் கர்மங்களால் என்பாவம் நசிக்கக்கடவது (அல்லது) மோட்சபாதிபந்தகங்களான பாவங்கள் நசிக்கக்கடவன, (அல்லது) ஈசுவரன் என்னிடத்தில் அநுகூஹமுள்ளவனாகக் கடவன் என்கிற அபேக்ஷைகளில், எந்த அபேக்ஷையும் இல்லாதவனாய், மேலும் ஆரம்பிக்கப்பட்ட கர்மங்கள் ஸாங்கமாய் நிறைவேறினாலும், நிறைவேறாமற்போனாலும், ஈசுவரப்ராஸாதம் உண்டானாலும், உண்டாகாமற்போனாலும், சித்தநைர்மல்யம் உண்டானாலும், உண்டாகாமற்போனாலும், சந்தோஷவ்யசநங்கள் இல்லாதவனாய், கர்மங்களில் நானாவிதமான கஷ்டங்கள் இருந்தபோதிலும், வேதசோதிதங்களாயிருக்கையால், விட்டுவிடாமல செய்வாயாகவென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தை சொன்னாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், இந்த சுலோகத்திலுள்ள

“ஸங்கம்த்யக்த்வா”

என்கிற இடத்திலுள்ள, ஸங்கசப்தத்துக்கு நான் செய்து கொண்டிருக்கிறேன் என்கிற அபிமாதம் அர்த்தம் என்று சிலர் சொல்லுகிறார்களென்று அறியவேண்டும். ஆனால், நான்செய்துகொண்டிருக்கிறேன் என்கிற நினைப்பை விடுதல் எப்படி நேரிடுமென்று எண்ணாமல், பலசித்தியில் சந்தோஷமும், பலசித்தியில்லாதபோதுவ்யஸமும் அடையாதபட்சத்தில் நான் செய்கிறேன் என்கிற எண்ணம் (கர்த்ருத்வாபிநிவேஸம்) இருக்காதென்று அறியவேண்டும் ஆனால்,

௮ - ௨ || ॐ - ௨௪ - || ஸுஷுடாஹஸமீக்ஷதூ

“ஸுஷுடாஹஸமீக்ஷதூ”

என்கிற சுலோகத்தில் இந்த அர்த்தம் சொல்லப்பட்டிருக்கையில், மறுபடியும் இவ்விடத்தில் அந்த அர்த்தத்தையே சொல்லுவதில் ப்ரயோஜனம் என்னவென்று நினையாமல்,

“ஸுஷுடாஹஸமீக்ஷதூ”

“ஸுஷுடாஹஸமீக்ஷதூ”

என்கிற இடத்தில் ஜயாஜயங்களை ஸமமாக நினைத்து, மத்தக் தைமாத்ரம் செய்யென்று சொன்னாரென்றும், இந்தசுலோகத்தில் த்ருஷ்டாத்ருஷ்டபலபரித்யாகத்தை (காணப்படுகின்றனவும், காணப்படாதனவும் ஆகிய பலத்தில் விருப்பத்தை விட்டுவிடுதலை) செய்து, சர்வகர்மங்களையும் செய்யவேண்டியதென்றும், அப்படி செய்யும்போதும்; காத்ருத்வாபிரிவேசத்தை (நான் செய்கிறேன் என்கிற அபிமானத்தை)யும் விடவேண்டியதென்றும், சொன்னாராதலால், இந்த சுலோகத்திலுள்ள அர்த்தத்துக்கும் அந்த சுலோகத்திலுள்ள அர்த்தத்துக்கும் மிகவும் வேற்றுமை யிருக்கிறதென்று அறியவேண்டும். மேலும், வேறுசிலர்; இந்த சுலோகத்திலுள்ள முதலாவது யோகபதத்துக்கு ஈஸவரைகபரத்தை (சர்வமும் ஈஸ்வரரிடத்திலேயே ஸ்வாதீனமாயிருத்தலை) அர்த்தம் சொல்லி சர்வமும் ஈஸ்வராதீனம் என்கிற எண்ணத்தோடு சகலகர்மங்களையும்செய்யவேண்டியதென்றும், அப்படி செய்யும்போது காத்ருத்வாபிராந்தை விடவேண்டுமென்றும் தாத்பர்யம் சொல்லுகிறார்களென்று அறியவேண்டும்.

ॐ || ஸுஷுடாஹஸமீக்ஷதூ | ஸுஷுடாஹஸமீக்ஷதூ |

ஸுஷுடாஹஸமீக்ஷதூ | ஸுஷுடாஹஸமீக்ஷதூ ||

௪௪ ||

தூரேணஹம்பவரம்கர்ம | புத்தியோகாத்நஞ்ஜய |
புத்தேளஸாணமவ்விச்ச | க்ருபணாபலஹேதவ ||

இ - ள். ஹேதநஞ்ஜய - ஓஅர்ஜுனா; ஹி - எந்தக்காரணத்தால், புத்தியோகாத் - ஸமத்வபுத்தியோடு கூடிக்கொண்ட, (கர்மண: - நிஷ்காமகர்மத்தைப் பார்க்கிலும்) (புத்திஸம்பந்த விருத்தம் ஸமத்வபுத்தியினுடைய ஸம்பந்தமில்லாத) கர்ம-காமயகர்மம், தூ

ரேண - அத்யந்தமும், அவரம் - குறைந்ததோ, (தஸ்மாத் - அதனா
ல்) புத்தௌ - ஸமத்வபுத்தியில், (அல்லது) ஸாங்க்புத்தியில், ஸ
ரணம் - ரக்ஷகத்தை, அக்விச்ச - விரும்புவாயாக, பலஹேதவஃ - ப
லாபேகையுள்ளவர்கள், க்ருபணஃ - நீசர்கள்,

தாத்பர்யம்.

ஓர் அர்ஜுனா; சமத்வபுத்தியோடு கூடின நிஷ்காம கர்மத்தைக்
காட்டிலும், காமயக்ரமம் மிகவும்தாழ்ந்தது. ஆகையால், பலாபே
கையுடையவர்களுக்கு கர்மத்தைச் செய்வாயாக. அப்படி செய்யுமாபோ
து, பரமார்த்தஜ்ஞாந மொழிய மற்றொன்றும் ஸம்ஸாரபந்தத்தைப்
போக்கடிக்க மாட்டாதென்று நினைத்து. பரமார்த்த ஜ்ஞாநத்தை
யே விரும்புவாயாக, மேலும், ஸ்வர்க்காதி பலங்களை விரும்புவோ
ர் நீசர்களாகையால், நீபலங்களை விரும்பாதே யென்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

ஐயா க்ருஷ்ண; யோகநிஷ்ட்டனாய் (ஸமத்வபுத்தியுள்ளவனா
ய்) தத்வஜ்ஞாநத்தை உத்தேசித்துக் கர்மத்தைச் செய்வதுமாதுக்
கு. அச்சதத்வஜ்ஞாநத்தால். என்னலாப முண்டாகும், பலாபே
கையால் கர்மத்தைச் செய்தபகஷ்த்தில், ஸ்வர்க்கலோகாதி ஸௌ
க்யங்கள் உண்டாகு மல்லவா, ஆகையால், யோகநிஷ்ட்டனாய், தத்
வஜ்ஞாநத்தை உத்தேசித்துக்கர்மத்தைச்செய்வதைப் பார்க்கிலும்,
பலாபேகையால் கர்மத்தைச் செய்தல் சுலபமென்று எனக்குத்
தோன்றுகின்ற தென்று அர்ஜுனன் கேட்பானே என்னவோவென்
று நினைத்து, பலாபேகையால் கர்மத்தைச் செய்தல் உசிதமல்ல
வென்றும், ஸமத்வபுத்தியோடு கூடிக்கொண்டு, எசுவர ப்ரீதியின்
பொருட்டுக் கர்மத்தைச் செய்தல், உதகமம என்றும், தெரிவிக்கு
ம்பொருட்டு, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லு
கிறாரென்று அறியவேண்டும், மேலும், இந்த சுலோகத்தில் உள்ள
முதற்பாதத்தில், பலாபேகையால் செய்யப்பட்ட கர்மம், ஸமத்வ
புத்தியோடு கூடிக்கொண்டு பலாபேகையுடையவர்களுக்குச் செய்த கர்ம
த்தைப் பார்க்கிலும் தாழ்ந்ததென்று சொல்லப்பட்டதென்றும், இ
ரண்டாம் பாதத்தில், ஸமத்வபுத்தியோடு செய்கிற கர்மத்தின்கண்

மே, மேலும், இத்தவிஷயத்தை முழுதும் நன்றாய் ஆலோசித்து, ஜநமரண ரஹிதமான மோட்சத்தைத் தருகிற பரமார்த்த ஜ்ஞாநத்தையே ஆசிரயமாக விரும்புதல் உசிதமல்லவென்று அறியவேண்டும்,

ரஹஸ்யார்த்தம்.

ஐயா க்ருஷ்ண பலத்தை விரும்பாமலே எல்லாக்காலங்களிலும் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுகிறாயல்லவா; கர்மாநுஷ்ட்டாரமே புருஷார்த்தமா என்ன; அப்படியான பக்ஷத்தில்,

“ஜ்ஞா|| ஸ்ரீயோஜநஸுந்நிஷ்யஸுந்நோபிஸ்ச ரூபே”

“ப்ரயோஜநமநுத்திஸ்யநமந்தோபிப்ரவாத்ததே”

(ப்ரயோஜநத்தை விரும்பாமல் மூடனும் பிரவர்த்திக்கமாட்டான்) என்கிற ந்யாயாநுஸாரமாக, நிஷ்காமகர்மாநுஷ்டானத்தைப் பார்க்கிலும், பலாபேகைபாலையே கர்மத்தைச் செய்தல் உசிதமென்று தோன்றுகின்றதென்று அர்ஜுனன் கேட்பானே என்னவோவென்று நினைத்து, பலாபேகையால் கர்மத்தைச் செய்தல் உசிதமல்லவென்றும், பலாபேகையைவிட்டுக் கர்மத்தைச் செய்தலே உத்தமமென்றும், தெரிவிக்கும்பொருட்டு, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், பரமார்த்த புத்தியை உண்டாக்குதற்குச் சாதநமாகையால், நிஷ்காமகர்மாநுஷ்டாநம் சிறந்ததென்றும், அடிக்கடி ஜநமரணங்களை உண்டாக்குதற்குச் சாதநமாகையால், பலாபேகையால் செய்யப்பட்ட கர்மாநுஷ்டாநம் தாழ்ந்ததென்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், பலாபேகையால் கர்மத்தைச் செய்கிறவர்கள் மிகவும் ஏழைகள் என்றும், அடிக்கடி ஜநமரணங்களை யடைந்து, கமயந்த்ரமபோல, (ஏற்றமாமபோல) கீழுக்கும் மேலுக்கும் போவார்களென்றும், தெரிந்துகொண்டு, எல்லாரும், சர்வாநர்த்தங்களையும் போக்கடிக்கிற பரமாத்மபுத்தியை உண்டாக்குதற்குச் சாதநமானதும், மோகைப்ராதிபந்தகங்களான பாவங்களை நடுக்கச்செய்வதும் ஆகிய நிஷ்காமகர்மயோகத்தைச் செய்யவேண்டியதென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், பலாபேகையுள்ளவர்கள், நாநாவிதங்களான சுஷ்ட-
ங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு, கர்மங்களைச்செய்து, அற்பமான
ஸ்வர்க்காதிலோக சுகங்களில் விருப்பமுள்ளவர்களாய், பாமாரந்தா
நுபவத்தை யடையாதவர்களாகையால், மிகவும் கஷ்டப்பட்டுத் தந
த்தைச் சம்பாதித்து, அந்தத் தநத்தால் ஏதோ ஒரு அற்பசுகத்தை
யடையவிரும்பி, சர்வோத்தமமான சுகத்தையுண்டாக்குகிற தாநாதி
களைச் செய்யாத நீசர்களுக்குச் சமானமானவர்களென்றும், ஆகை
யாலேயே, மிகவும் மூடர்களென்றும், இந்த சுலோகத்திலுள்ள,

“सुखं” “कुरुषुणः”

என்கிற பதத்தால் தோன்றுகின்றதென்று அறியவேண்டும்.
மேலும், பலத்தைவிருந்ரபாமல், ஸமத்வபுத்தியை அவலம்பித்து,
மோகஷத்தை யடையவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தோடு, ஈசுவர
ப்ரீதியின்பொருட்டு, நித்யநைமித்திக கர்மங்களைச் செய்கிறவனு
க்கு, சர்மத்தால் உண்டாவனவும், அற்பங்களும் ஆகிய ஸ்வர்க்காதி
லோக சுகங்களில் ஆசையில்லாமற்போவது என்கிற சித்தசுத்தி
யுண்டாகுமாதலால், நிக்ருஷ்டபலத்தை (அற்பபலத்தை) உண்டா
க்குகிற காம்யகர்மத்தில் அபிலாஷையைவிட்டு, ஜ்ஞானயோகத்தில்
அபிலாஷை உண்டாயிருக்க வேண்டியதென்று தெரிவிக்கும்பொ
ருட்டு, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறா
ரென்று அறியவேண்டும். மேலும், அநேகவிதங்களான சாதநங்
களால் செய்யத்தகுந்தனவும், நாநாவிதங்களாகக் கஷ்டப்பட்டுச்
செய்யத்தகுந்தனவும், எவ்வளவு சூறைநேரிட்டாலும் பலத்தை
உண்டாக்க மாட்டாதனவும், எந்தக்குறையும் வராதிருக்கும்படி
முடித்தாலும், அடிக்கடி ஜநமரணதுக்கங்களை உண்டாக்குவன
வும், செய்யாத பகஷத்தில் ப்ரத்யவாயத்தை (தோஷத்தை)
உண்டாக்கி, நாகலோகத்தைத் தருவனவும், ஆகையால், காம்யகர்
மங்கள், (பலாபேகையால் செய்ப்படுகிற கர்மங்கள்) பலாபே
கையையிட்டு, ஸமத்வபுத்தியோடு செய்கிற கர்மங்களைப்பார்க்கி
லும் தாழ்த்தனவென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும்,

“श्रुः॥ दूरां मे वीक्षुः पितृव्यं दृष्ट्वा पितृव्यं”

“தூரமேகேவிஷ்விசு அவித்யாயாசவித்யா”

(வித்யாவித்யைகள் இரண்டும் அத்யந்தம் பிரக்ட்யோஜநங்
கள் உள்ளவை) என்கிற சுருதிப்ரமாணத்தால், புத்தியோகத்தைப்

பார்க்கிலும் கர்மயோகம் தாழ்த்தென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்
கும். மேலும், இந்த சுலோகத்திலுள்ள (ஹி) சப்தத்தால்,

“ஸ்ரீ|| அஸ்தௌஸீ உமஸரம்யேஸுக் ரு”

“அஷ்டாதஸோக்தமவரம்யேஷுகர்ம”

(பதினான்குபேராகிய ருச்விக்குக்களாலும், யஜமாநனாலும்,
யஜமாநனுடைய மனைவியாலும், செய்யத் தகுந்ததென்று சொல்
லப்பட்ட கர்மம் இழிந்தது) என்கிற சுருதியின் அர்த்தம் சொல்லப்
பட்டதென்று அறியவேண்டுமென்று சிலர் சொல்லுகிறார்களாகை
யால், அவர்களுடைய மதத்தில்,

“அஸரம்யே” தாழ்த்ததல்லவா

என்று அர்த்தம் சொல்லவேண்டியதென்று அறியவேண்டும்.
மேலும், ஆனால், அநேகம் பேர் கர்மயோகத்தையே அநுஷ்டிதிக்
கிறார்களல்லவா; அப்படியிருக்கையில், கர்மயோகம் எப்படி தாழ்
ந்ததாகுமென்று எண்ணாமல்,

௧. “ஸ்ரீ|| யோவாஸிததக்ரங்கார்த்தயவிதித்வாஸ்மால்லோகாத்ப்ராக்
க. “யோவாஸிததக்ரங்கார்த்தயவிதித்வாஸ்மால்லோகாத்ப்ராக்
ஸக்ருபணை”

௨. “ஸிததக்ரங்கார்த்தயவிதித்வாஸ்மால்லோகாத்ப்ராக்
வாபியந்தி”

௩. “யுததக்ரங்கார்த்தயவிதித்வாஸ்மால்லோகாத்ப்ராக்
லோகாஸ்சயவந்தே”

௪. “யுததக்ரங்கார்த்தயவிதித்வாஸ்மால்லோகாத்ப்ராக்
லோகாஸ்சயவந்தே”

௫. “யுததக்ரங்கார்த்தயவிதித்வாஸ்மால்லோகாத்ப்ராக்
லோகாஸ்சயவந்தே”

௬. “யுததக்ரங்கார்த்தயவிதித்வாஸ்மால்லோகாத்ப்ராக்
லோகாஸ்சயவந்தே”

(க - ஓகார்க்கீ; எவன் அக்ஷரபா ப்ரஹ்மத்தைத் தெரிந்து
கொள்ளாமல் இந்த லோகத்திலிருந்து போகிறானோ; அவன்நீசன்.

௨ - எவர்கள் இந்தக்கர்மத்தையே பரம்புருஷார்த்தமா யெண்ணி
சந்தோஷிக்கிறார்களோ. அந்த மூடர்கள் அடிக்கடி ஜம்ஜராமான
ங்களை அடைகிறார்கள். ௩ - பலாபேகையால் கர்மத்தைச் செய்

கிறவர்கள் ஆசைப் பெருக்க முடையவர்களாதலால், பரமாத்மாவை அறியமாட்டார்கள். ஆகையால், அப்படிப்பட்டவர்கள் மிகவும் துக்கமுள்ளவர்களும், கழீணமான புண்மலோகங்களுள்ளவர்களும் ஆகிப் பஷ்டர்களாவார்கள்.) என்கிற சுருதிகளெல்லாம், பலாபேகை யோடு கர்மத்தைச் செய்கிறவர்கள் அதமர்கள் என்றும், நானாவிதமான அர்த்தங்களை அடைவார்களென்றும், சொல்லுகின்றனவென்றும், ஆகையாலேயே, பகவான், பலாபேகைப்பால் கர்மத்தைச் செய்கிறவர்கள் க்ருபணர்கள் (நீசர்கள்) என்று சொன்னானென்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும்,

௧. “ஸ்ரீ|| ఏతన్యోనేదనిహితంగుహఃసూంసోవిద్యుగ్ధంధివికిరళి
హసోమ్య”

க. “ஏதத்யோவேதநிஹிதம் குஹாயாம்ஸோவித்யாக்ரந்திம்விகிரதிஹஸோம்ய”

௨. “ஜுநா தேவதுகைவல்யம்”

௩. “ஜ்ஞாநாதேவதுகைவல்யம்”

3. “యూచిరాత్సర్వసాపంచ్యసోహ్యపరాత్పరంపురుషమునైతి
విద్యే”

௩. யயசிராத்ஸர்வபாபம்வ்யபோஹ்யபராத்பாம்புருஷமுபைதி வித்வாந்”

(க - ஒழுத்திமானே; லோகத்தில் எவன், குஹையில் அக்ஷர பாப்ரஹ்மத்தைத் தெரிந்து கொள்ளுகிறானே; அவன் அவித்யாக்ரந்தியைப் போக்கடிக்கிறான். ௨ - ஜ்ஞாநத்தாலேயே மோகமுண்டாகும். ௩ - வித்யையால் மிகவும் விரைவாக சகலபாபங்களையும் போக்கடித்து வித்வாம்ஸனானவன் பராத்பரான புருஷனை அடைவான்) என்கிற சுருதிகளெல்லாம், பரமார்த்த விவேகமுள்ளவர்களுக்கு போக்யங்களான சப்தாதி விஷயங்களில் விருப்ப மிருக்காதென்றும், மோகத்தில் மாத்திரமே விருப்பமிருக்குமென்றும்; போதிக்கின்றனவென்றும் அறியவேண்டும். மேலும், இந்த விஷயம் முழுதும் நன்றாய் ஆலோசித்து, சித்தநைர்மல்யத்தால் சம்பாதிக்கப்பட்ட ஜ்ஞாநயோக மொழிய, வேறொன்றும் ஸம்ஸார பந்தத்தைப் போக்கடிக்கமாட்டா தென்று நினைத்து, ஜ்ஞாநயோகத்தை

யோகக்ஷமமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்று தெரிந்துகொள்ள வேண்
டும். மேலும், கர்மயோகம், நிஷ்காமகர்மயோகத்தைப் பார்க்கிலு
ம் தாழ்ந்ததாகையாலும், அநாத்மவஸ்துக்களில் ஆத்மப்ராந்தியை
உண்டாக்குவ தாகையாலும், பலாபேகக்ஷயோக கர்மத்தைச் செ
ய்தல் உசிதமல்லவென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், சி
த்தப்ராஸாதம் உண்டாகிறவரைக்கும் நிஷ்காம காமயோகம் சாத
நமாயிருக்குமென்றும், சித்தப்ராஸாதம் உண்டானபிறகு, கர்ம
யோகம், சாதநமாகமாட்டா தென்றும், ஜ்ஞாநீயாகமே சாதந
மாகு மென்றும், ஆகையால்; ஜீவித்திருக்கிறவரைக்கும் அக்ரி
ஷோத்ரத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்கிற சுருதிவாக்யம், ராகத்
வேஷாதிகள் உள்ளவனுடைய விஷயமென்றும் தெரிந்துகொள்ள
வேண்டும். மேலும், காம்யகர்மம், நிஷ்காம கர்மத்தைப் பார்க்கிலு
ம் தாழ்ந்ததென்று தெரிவிக்கும் பொருட்டு, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான்
இந்தசுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மே
லும், சிலர், வ்யவஸாயாத் மிகபுத்தியால் (பகவத் ப்ரீதியின் பொரு
ட்டுக் கர்மங்களைச் செய்த பக்ஷத்தில் ஸம்ஸார சமுத்ரத்தைத் தா
ண்டலாம் என்கிற நிச்சயபுத்தியால்) செய்யப்பட்ட யோகம், புத்தி
யோகம், எனப்படும். (அல்லது) ஸாங்க்யபுத்திக்குச் சாதநபூத்
மான யோகம், புத்தியோகம் எனப்படும். என்று அர்த்தம் சொ
ல்லி, அந்த புத்தியைப் பார்க்கிலும் வேறான காம்யகர்மம் தா
ழ்ந்ததென்றும், ஆகையால் அப்படிப்பட்ட புத்தியையே ரக்ஷக
மாக விரும்பவேண்டியதென்றும், தாத்பர்யம் சொல்லுகிறார்கள்
என்று அறியவேண்டும். மேலும், வேறு சிலர்,

“யுத்தேஸாரணமநிச்ச” “புத்தேஸாரணமநிச்ச”

என்ற இடத்தில், புத்தியில் ஈசுவரனை ரக்ஷகனாக ஆசிரயிப்
பாயாகவென்று தாத்பர்யம் சொல்லுகிறார்களென்று அறியவே
ண்டும்.

॥ யுத்தேஸாரணமநிச்ச ॥ ௧௫௭ ॥

யுத்தேஸாரணமநிச்ச ॥ ௧௫௭ ॥

௧௫௭

“புத்தியுத்தேஸாரணமநிச்ச ॥ ௧௫௭ ॥

தஸ்மாத்யோகாயபுஜ்யபல்வ்யோககர்மஸுகௌஸலம்” ॥

௧௫௭

இ - ள். புத்தியுத்தஃ - ஸமத்வபுத்தியோடு கூடியிருப்பவன், (கர்ம - ஸ்வகுலோசிதகர்மத்தை, அநுதிஷ்டந் - அநுஷ்டித்ததுக் கொண்டு,) இஹ - இந்தலோகத்தில், உபே - இரண்டாகிய, ஸுக்ருததுஷ்க்ருதே - புண்யபாபங்களை, (யஸ்மாத் - எந்தக்காரணத்தால்,) ஜஹாதி - விட்டுவிடுகிறானோ, தஸ்மாத் - அந்தக்காரணத்தால், யோகாய - ஸமத்வபுத்தி யோகத்தின்பொருட்டு, யுஜ்யஸ்வ-ஆபத்தமாகக்கடவாய், கர்மஸு - கர்மங்களில், கௌஸலம் - சாதுர்யம், யோகஃ - ஸமத்வபுத்தியோகம், (இதி - என்று, உச்சயதே-சொல்லப்படுகின்றது.)

தா த் ப ரீ ய ம்.

ஓ அர்ஜுனா, கர்மங்களைச் செய்யும்போது, பலம் சித்தித்தாலும் சித்திக்காமற்போனாலும், சந்தோஷ வ்யஸைங்களில்லாமல் சமபுத்தியோடிருக்கிறவன், சுகதுக்கங்களுக்குக் காரணங்களான புண்யபாபங்களை இந்த லோகத்திலேயே விட்டுவிடுகிறான். ஆகையால், நீயும், பலம் உண்டானாலும் உண்டாகாமற்போனாலும், சந்தோஷ வ்யஸைங்களையடையாமல், சமபுத்தியுள்ளவனாய், ஸ்வகுலோசித கர்மத்தைச் செய்வதற்குப் ப்ரவர்த்திப்பாயாக. மேலும், ஓ அர்ஜுனா, கர்மங்களைச் செய்யும்போது பலம் சித்தித்தாலும் சித்திக்காமற்போனாலும், சந்தோஷ வ்யஸைங்களை விட்டுவிட்டு சமபுத்தியோடு இருப்பது என்கிற யோகம் மிகவும் சாமர்த்தியமுள்ளதென்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

ஐயா, க்ருஷ்ணா; கர்மங்களைச் செய்யும்போது பலம் சித்திக்கிறதினால் சந்தோஷமும், பலம் சித்திக்காமற்போவதினால், வ்யஸைமும் இல்லாமல், சமபுத்தியோடு இருத்தலென்கிற ஸமத்வபுத்தி யோகத்தோடு கூடிக்கொண்டு, வர்ணசிரமங்களுக்குத் தகுந்த கர்மங்களை, ஈசுவரார்ப்பணமாய்ச் செய்துகொண்டிருப்பவனுக்கு என்ன பலமுண்டாகுமென்று அர்ஜுனன் கேட்பானோ என்னவோ வென்று நினைத்து, அப்படிப்பட்டவனுக்கு (ஸமத்வபுத்தியோடு

கூடிக்கொண்டு ஈசுவரார்ப்பணமாய்க் கர்மங்களைச் செய்துகொண்டிருப்பவனுக்கு) உண்டாகிற பலத்தை, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், இந்த சுலோகத்தின் முதலிரண்டடிகளால், ஸமத்வபுத்தி யோகத்தாலுண்டாகிற பலம் சொல்லப்பட்டதென்றும், மற்ற இரண்டடிகளாலும் ஸமத்வபுத்தி யோகம் பலமுள்ளதாகையால் செய்யத்தகுந்த காரியமென்னவோ அதைத் தெரிவிக்கிறாரென்றும் அறியவேண்டும். ஆனால், பரமார்த்த தரிசநமுள்ளவனுக்கு, புண்யபாபங்கள் நீங்குமென்று சொல்லியிருக்கிறதேயன்றி, ஸமத்வபுத்தியுண்டாயிருக்கல் மாத்ரத்தாலே புண்யபாபங்கள் நீங்குமென்று எவ்விடத்திலாயினும் சொல்லப்பட்டிருக்கவில்லையல்லவா, அப்படியிருக்கும்போது சித்தி அசித்தி என்கிற இரண்டிலும் ஸமத்வபுத்தியோடு கூடிக்கொண்டு, வர்ணாசிரமங்களுக்குத் தகுந்த கர்மங்களை ஈசுவரார்ப்பண புத்தியோடுசெய்கிறவனுக்கு புண்யபாபங்களிரண்டும் நீங்குமென்று சொல்லுதல் உசிதமாகுமா வென்று நினைக்காமல், ஸமத்வ புத்தியோடு, ஈசுவரார்ப்பணமாய்க் கர்மங்களைச் செய்த பக்ஷத்தில்சித்த சுத்தி யுண்டாகுமென்றும், அந்தச் சித்தசுத்தி வழியாக பரமார்த்தஜ்ஞாந முண்டாகுமென்றும், அந்தப பரமார்த்தஜ்ஞாநத்தால் புண்யபாபங்க ளிரண்டும் நீங்குமென்றும், அறிந்துகொண்டு, இவ்விதமாக (என்றால், க்ரமமாக) புண்யபாபங்கள் நீங்குகின்றன ஆகையால் ஸமத்வபுத்தியோடு கூடிக்கொண்டு, ஈசுவரார்ப்பணமாய்க் கர்மங்களைச் செய்கிறவன் புண்யபாபங்களை விட்டுவிடுகிறானென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஜிப்படி தெரிந்து கொண்டு, ஸமத்வபுத்தியோகத்தின் பொருட்டு ப்ரயத்நம் செய்யவேண்டிய தென்று அறியவேண்டும். ஆனால், வர்ணாசிரமங்களுக்குத் தகுந்த கர்மங்களைச் செய்து கொண்டிருப்பவன் ஸமத்வபுத்தி யோகத்தின் பொருட்டு என்ன நிமித்தமாய் மனத்தைவைக்கவேண்டும் (ப்ரயத்நம் செய்யவேண்டும்) என்று சந்தேஹிக்காமல், யோகம் என்பது கர்மங்களில் மிகவும் சாமர்த்தியமுள்ளதாகையால் (அதாவது - புண்யபாபங்களைப்போக்கடிக்குமாதலால்) புத்தியோகத்தின்பொருட்டுப்ரயத்நம் செய்யவேண்டும். மேலும், ஆனால், ஸமத்வபுத்தி யோகத்தின் சாமர்த்தியத்தாலேயே புண்யபாபங்களை விட்டுவிடுதல் சம்பவிக்கும்போது வர்ணாசிரம தர்மங்களுக்குத் தகுந்த கர்மங்களைச் செய்வதில், ப்ரியமுண்டாக வேண்டிய ஆவசியக மில்லையல்லவா வென்று

சந்தேஹிக்காமல், ஈசுவரார்ப்பண புத்தியால், கர்மங்களைச் செய்து கொண்டிருப்பவனுக்கு ஸமத்வபுத்தி யுண்டாகுமேயன்றி ஈசுவரார்ப்பணபுத்தியோடு வர்ணாசிரமங்களுக்குத் தகுந்த கர்மங்களைச் செய்யாதவனுக்கு, ஸமத்வபுத்தி யுண்டாகா தாகையால், புண்யபாபங்களைப் போக்கடிப்பதில் தகுந்த சாமர்த்தியமுள்ள சமத்வயோக புத்தியுண்டாகும் பொருட்டுக் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியதென்று அறியவேண்டும். ஆனால், கர்மங்களில், யோகம என்பது மிகவும் சாமர்த்திய முள்ளதென்று சொன்னால்லவா, அந்த சாமர்த்தியம் எப்படிப் பட்டதோ, சொல்லென்பா யானால், சொல்லுகிறேன், கேள். கர்மங்கள் ஸஹஜமாய் ஸம்ஸார பந்தத்தை யுண்டாக்குவன ஆகையால், கர்மங்களைச் செய்வதனால் பந்தமுண்டாகும். அப்படி ஸஹஜமான கர்மங்களின் ஸ்வபாவங்களை ஸமத்வபுத்தி யோகம் போக்கடிக்கு மாகையால், கர்மங்களைச் செய்தலால் உண்டாகிற ஸம்ஸார பந்தத்தைப் போக்கடிப்பதே யோகத்துக்குண்டாகிற முக்கிய மென்று அறியவேண்டும், ஆனால், ஸமத்வபுத்தியால் கர்மங்களைச் செய்வதனால் உண்டாகிற ஸம்ஸார பந்தம் நீங்குமாகையாலும், ஸம்ஸார பந்தத்துக்குக் காரணங்களாகியபுண்யபாபங்கள் நீங்குமாகையாலும், வர்ணாசிரமங்களுக்குத் தகுந்த கர்மங்களைவிடாமல் முக்கியமாய்ச் செய்துகொண்டு, சமத்வபுத்தியுள்ளவனாகவேண்டு மென்று அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

இதுவரைக்கும் சொல்லப்பட்டநாற்பத்தொன்பதாவதுசுலோகத்தால், புத்தியோகம் இல்லாமற் போவதனால் உண்டாகிற தோஷத்தைச் சொன்ன பகவான், இந்தசுலோகத்தால், ஸமத்வபுத்தியோகமிருந்த பக்ஷத்தில் உண்டாகிற குணத்தைத் தெரிவிக்கிறான் என்று அறியவேண்டும், மேலும், ஸமத்வபுத்தியோடு கூடினதும், க்ரியாஸ்வரூபமானதும் ஆகிய கர்மயோகம் துஷ்கர்ம நாசத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கையில் சேதநனாகிய நீ, ஸஜாதீயர்களான துஷ்டர்களை அழிக்காமலிருப்பது மிகவும் விசித்ரமாயிருக்கிறதென்று,

“यौक्तेऽर्हस्य” “யோககர்மஸூகௌஸலம்”

(கர்மங்களில் யோகமானது மிகவும் வலியது) என்பதனால் தோன்றுகின்றதென்று அறியவேண்டும். மேலும், சிலர், ஸமத்வ புத்தியோடு கூடியிருக்கிற இந்தக்கர்மம் செய்யப்பட்டதாயினால், ஸத்வசத்திவழியாக ஸமத்வபுத்தியோடு கூடினவனும், பரமாத்ம சாக்ஷாத்காரமுள்ளவனும், ஆகி, புண்யபாபங்க ளிரண்டையும் விட்டுவிடுகிறான். ஆகையால், ஸமத்வபுத்தியோடுகூடின கர்ம யோகத்தின்பொருட்டுப் ப்ரயத்னம் செய்வாயாக. மேலும், சிலர், கர்மங்களுக்குள்ளே ஸமத்வபுத்தியோடுகூடின கர்மயோகம் துவ்ஷ்ட கர்மத்தைப் போக்கடிப்பதில் மிகவும் சாமர்த்தியமுள்ளதென்று இந்த சுலோகத்துக்குத் தாத்பர்யம் சொல்லுகிறார்கள் என்று அறியவேண்டும். மேலும், மோக்ஷமடையவேண்டுமென்கிற நிலைப் புண்டானவனுக்கு, ஜ்ஞாநிகளுக்குக் காரணங்களான சகலகர்மங்களும், ஜ்ஞாநயோகபலத்தால் முழுதும் நீங்குமேயன்றி, மற்றொன்றினாலும் நீங்கமாட்டாவென்றும், ஆகையால் ஜ்ஞாநிஷ்ட்டையை அவலம்பிக்க வேண்டியதென்றும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், புத்தியென்றால், ஸாங்க்யபுத்தியென்றும், அந்த புத்தியோடு கூடினவனும், என்றால் ஜ்ஞாநயோகத்தோடு கூடினவனும், ப்ராஹ்மவேத்தாவும், ஆகிய ஆருடன், தான், கூடஸ்த்தனும், அஸங்கனும், சிதாத்மனும், ஆகிய பரமேசுவர ஸ்வரூபனென்கிற ஜ்ஞாநபலத்தால், இதுவரைக்கும் நடத்துபோன அநேகமாயிரம் ஜ்ஞம்ங்களில் செய்யப்பட்டவையும், இந்தஜ்ஞம்த்திலும் ஜ்ஞாநமுண்டாவதற்கு முன்னும், ஜ்ஞாநமுண்டான பின்னும் செய்யப்பட்டவையும், அநேகமாயிரம் யோகிகளை அடைவிப்பதற்குத் தகுந்த காரணங்களானவையும் ஆகிய புண்யபாபங்களை, இந்த லோகத்திலேயே விட்டுவிடுகிறானென்று அறியவேண்டும். என்றால், ஜ்ஞாநாக்ஷியால் சர்வகர்மங்களையும் தகத்தம்பண்ணி, உயிரோடிருக்கும் போதே முக்தனாகிறானென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், க்ருசர், சார்த்ராயணதி ப்ராயச்சித்தங்களாலும், த்ரிஸுபர்ணஜபம் முதலாயுள்ள ஜபங்களாலும், அசுவமேதயாகம் முதலாயுள்ள யாகங்களாலும், கங்காநதி முதலாயுள்ள மஹாநதிகளில் ஸ்நானதாங்கள் செய்வதனாலும்; சர்வபாபக்ஷயம் உண்டாகுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கொண்டிருக்கும்போது, அப்படிப்பட்ட காரியங்களைச் செய்யாமல் ஜ்ஞாநயோகாப்பாஸ துக்ஷத்தைபடைவது ஏனென்பாயி

னால், சொல்லுகிறேன், கேள், எந்தப் பலத்தைவிரும்பி எந்தப் ப்ராயச்சித்தாதிகளை ஆசரிக்கிறானோ, அந்தப் ப்ராயச்சித்தாதிகள் அந்தப் பலத்தையே உண்டாக்குமாதலால், க்ருச்ர சார்த்ராயனாதிகளால் சகலகர்மங்களும் நீங்கமாட்டா, அப்படியல்லாமல், ஒன்றினாலேயே சகலகர்மங்களும் விலகிப்போகுமானால், அநேகவிதமான ப்ராயச்சித்தங்களை விதிக்கவேண்டிய ஆவசியகம் இல்லையல்லவா, மேலும்,

“శ్రీ॥ తరతిబ్రహ్మాత్మాంయోశ్వమేధేనయజతే”

“தரதிப்ரஹ்மஹத்யாம்யோஸ்வமேதேநயஜதே”

(உலகத்தில் எவன் அசுவமேதயாகத்தைச் செய்கிறானோ; அவன், ப்ராஹ்மஹத்தையையக் கடக்கிறான்) என்கிற சுருதியைக் கொண்டு ஆலோசிக்கும்போது, அசுவமேதயாகத்தால், ப்ராஹ்மஹத்தையையப்பார்க்கிலும் இதரமான பாபங்கள் நீங்குமென்று தோன்றவில்லை யல்லவா, ஆகையால், மேலே சொல்லப்பட்ட க்ருச்சாந் த்ராயணாதிகளால் சகலகர்மங்களும் முழுதும் நீங்குமென்று சொல்லுதல் உசிதமல்ல, மேலும், ப்ராயச் சித்தாதிகளால் பாபம் மாத்திரம் போகுமேயன்றி, அநேகமாயிர ஜம்ங்களை யடைவதற்குக் காரணமான புண்யம் நிவர்த்தியாகமாட்டாதல்லவா, ஆகையால், புண்யபாபங்க ளிரண்டையும் போக்கடித்து, ஜம்மராஹித்யத்தை (மோக்ஷத்தை) உண்டாக்குதற்கு, க்ருச்சாந் த்ராயணாதிகளுக்குத் தகுந்த சாமர்த்தியம் இல்லையென்றும்,

౧. “శ్రు॥ తదావిద్వాంపుణ్యపాపేవిధూయ”

౨. “సయవవంవిద్వాసేతేతత్తానగ్ స్పృణతే”

க. "ததாவித்வாந்புண்யபாபேவிதூய"

உ. "ஸயஏவம்வித்வானேதே ஆத்மனக்ஸ்ப்ருணாதே"

(க - வித்வாம்ஸனாவன் அப்போது புண்யபாபங்களைப்போக்கடித்து, உ - எவன் இந்தப் புண்யபாபங்களைவிட்டுஇவ்விதமாகத் தெரிந்துகொள்கிறானோ அவன் ஆக்மாவையடைகிறான்) என்கிற சுருதிப்ரமாணங்களால், ஜ்ஞாநம் ஒன்றுக்குமாத்திரமே, புண்யபாபங்களைப் போக்கடித்து மோக்ஷத்தைபுண்டாக்குகிற சாமர்த்தியம் உள்ளதென்றும், எண்ணி, புண்யபாபங்களிரண்டையும் போக்கடி

த்து மோக்ஷத்தை யடையவேண்டுமென்பவன். ஜ்ஞாநநிஷ்டை யை அவலம்பிக்கவேண்டியதென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால் நானாவிதமான நரகலோகத்துக்கங்களுக்குக் காரணமான பாபத்தை மாரத்திரம் விடலாமேயன்றி, நானாவித புண்யலோக சுகங்க ளுக்குக் காரணமான புண்யத்தைவிடத் தல் நியாயமாகுமாவென்று எண்ணாமல், பாவத்தால் நரகலோக துக்கங்களை யனுபவித்து, அந்த அநுபவம் பூர்த்தியானவுடனே பூலோகத்தில் மறுபடியும் ஜம்மத் தையடைவதுபோல, புண்யத்தாலும் ஸ்வர்க்காதி அநுபவமுண் டாகி, அந்த அநுபவம் பூர்த்தியானவுடனே, மறுபடியும் பூலோகத் தில் ஜம்மத்தையடைவானென்று,

“[ஸ்|| ௧|| ஐராம்யுத்யுஷ்ணஸ்சேவாயுதி”

“ஐராம்யுத்யுஷ்ணஸ்சேவாயுதி”

௨-௨-௪. ஜீ-௨௦|| தீபந்நுத்யுஷ்ணஸ்சேவாயுதி
ஸ்சேவாயுதி”

“தேதம்புத்தவாஸ்வர்க்கலோகம்விஸாலம்சுதீணேபுண்யேமர்த்ய லோகம்விஸந்தி”

(க) மறுபடியும் ஜநமரணங்களை அடைகிறார்கள். ௨-கர்மங் களைச் செய்பவர்கள், விஸ்தாரமான ஸ்வர்க்கலோக சுகத்தையநுப வித்து, தாம் செய்த புண்யம் முடிந்தவுடனே இந்த மறுபுண்யலோக த்தில் ப்ரவேசிக்கிறார்கள். என்கிற ப்ரமாணங்களால் தெரிந்து கொண்டு,

“[ஸ்|| ௧|| தீபந்நுத்யுஷ்ணஸ்சேவாயுதி”

“உபேவித்வாந்புண்யபாபேவிதூயகிரஞ்ஜநஃபரமம்ஸாம்யமுபைதி”

(பரப்ரஹ்மத்தைத் தெரிந்துகொண்ட ஜ்ஞாநியானவன் புண் யபாபங்களிரண்டையும்விட்டு நிஷ்களங்கனாய், பரப்ரஹ்மத்தில் ஐ க்கியமாகிறான்) என்கிற சுருதிப்ரமர்ணநுசாரமாக, புண்யம்போல வே பாவமும் விடத்தகுந்ததேயென்று அறியவேண்டும். மேலும் பலாபிலாஷையால் கர்மத்தைச் செய்கிறவனைப்பார்க்கிலும், சமத் வபுத்திடோடு கூடிக்கொண்டு கர்மங்களைச் செய்பவன் சிறந்தவ னென்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறார் ரென்று அறியவேண்டும்.

ஜீ|| ௩|| ஐராம்யுத்யுஷ்ணஸ்சேவாயுதி | ஸ்சேவாயுதி”

ஐராம்யுத்யுஷ்ணஸ்சேவாயுதி | ஸ்சேவாயுதி”

௨௦||

கர்மஜம்புத்தியுத்தாஹி | பலம்தயக்த்வாமநீஷிண: |

ஜம்மபந்தவிநிர்முத்தா: | பதம்கச்சந்தயநாமயம்.

ருக||

இ - ள், புத்தியுத்தா:- ஸமத்வபுத்தியோடு கூடிக்கொண்டிருக்கிற, மநீஷிண: - (ஆத்மாநாதம் விவேகமுள்ள) பண்டிதர்கள், கர்மஜம்-கர்மங்களால் உண்டான, பலம் - பலத்தை, த்யக்த்வா - விட்டு, ஜம்மபந்தவிநிர்முத்தா: - ஜநமமென்கிற பந்தத்தால் விடப்பட்டவர்களாய், அநாமயம் - சர்வோபத்ரவரஹிதமான, பதம் - இடத்தை, கச்சந்திஹி - அடைகிறார்களல்லவா.

தா த் ப ரீ ய ம்.

ஓ அர்ஜுநா, ஸமத்வபுத்தியோடு கூடியிருக்கிற பண்டிதர்கள், கர்மங்களால் உண்டான பலத்தைவிட்டு, ஜம்மபந்தமில்லாதவர்களாய், சர்வோபத்ரவரஹிதமான விஷ்ணு பதத்தை (மோக்ஷத்தை) அடைவார்களல்லவாவென்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

ஐபா, க்ருஷ்ண; சித்தி அசித்தி என்கிற இரண்டினும் ஸமபுத்தியாயிருப்பவன் புண்யபாபங்களிரண்டையும் விட்டுவிடுவானென்று சொன்னாயல்லவா; மோக்ஷமென்பது எப்படியுண்டாகுமென்று அர்ஜுநன் கேட்பானோ என்னவோவென்று நினைத்து, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். மேலும், ஸமத்வபுத்தியால் செய்யப்படுகிற கர்மம், புண்யபாபங்களைப் போக்கடிக்குமாகையால், ஸமத்வபுத்தியால், ஈசுவரார்ப்பணமாகச் செய்யப்படுகிற கர்மம், சித்தசுத்திவாயிலாக மோக்ஷத்துக்கு ஹேதுவாகின்றதென்று அறியவேண்டும். மேலும், வித்வாம்ஸர்களும், மிகுந்த ஞானமுள்ளவர்களும், ஸமத்வபுத்தியோடு கூடினவர்களும், வர்ணசிரமங்களுக்குத் தகுந்த கர்மங்களைச் செய்து கொண்டிருப்பவர்களுமாகி, அந்தக் கர்மங்களால் பிறத்தும், தேஹத்தை புண்டாக்குவதும் ஆகியபலத்தை விட்டு, ஜம்மமென்கிற பந்தத்தால் விடப்பட்டவர்களாய், ஸ்வர்க்கஸம்ஸார ஸ்பர்ஸஸூர்யமானதும், சர்

என்கிற அர்ஜுனனுடைய கேள்விக்குத் தகுந்த சமாதானம் சொல்லப்பட்டதென்றும் அறியவேண்டும். மேலும், பலங்களை விரும்பாமலும், சமபுத்தியுண்டாகியும், நித்யநைமித்திக கர்மங்களை மிகுந்த சிரத்தையோடு செய்வதனால் உண்டான சித்தகத்திக்குப் பலமானதும், வேதாந்த மஹாவாக்யங்களைக் கேட்பதனாலுண்டானதும் ஆகிய ஆத்மஜ்ஞாந்தாலுண்டாகிற பலத்தை ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவான் இந்த சுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், சிலர், இந்த சுலோகத்திலுள்ள புத்திசப்தத்துக்கு ஸாங்க்யபுத்தியென்று அர்த்தம் சொல்லி, ஸாங்க்யபுத்தியோடு ஜீவ ப்ராஹ்மங்களுக்குபேதமில்லையென்கிற ஞானத்தோடு கூடியிருக்கிற வித்வாம்ஸர்கள் (ஜ்ஞாநிஷ்ட்டர்கள்) ஆகாமயசஞ்சித ப்ராப்தங்கள் என்கிற கர்மங்களால் உண்டாவதும், அநேகமாயிரம் ஜம்மங்களை யடையத்தகுந்ததும் ஆகிய பலத்தைவிட்டு, அதாவது ஜ்ஞாநாக்விபால் சகலகர்மங்களையும் தக்தம்செய்து, ஜம்மரஹிதர்களாய், ப்ராப்ராஹ்மம் என்கிற பேருள்ளதும், சகலபயங்களும் இல்லாததும் ஆகிய மோக்ஷத்தை யடைகிறார்களென்று தாத்பர்யம் சொல்லுகிறார்களென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஐயா க்ருஷ்ண, கர்மங்கள் மோக்ஷசாதகங்கள் எப்படி யாகுமென்று அர்ஜுனன் கேட்பானோ என்னவோவென்று நினைத்து, பலாபேட்சையைவிட்டுச் செய்யப்பட்ட கர்மங்கள் மோட்சசாதகங்களாகுமென்று ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவான் இந்த சுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், பலாபேட்சையைவிட்டுக் கர்மங்களைச் செய்கிற வித்வாம்ஸர்கள் புத்தியோடுகூடினவர்களாய் (ஜ்ஞாநமுள்ளவர்களாய்,) ஜம்மபந்தத்தைவிட்டு, நிராமயமான மோட்சத்தையடைவார்களென்று அறியவேண்டும்.

ஸ்ரீ||யதா தேஹகலிலம் | புத்திர்வ்யதிதரிஷ்யதி |

ததா கந்தாஸிநிரவேதய | ஸ்ரோதவ்யஸ்யஸ்ருதஸ்யச ||

“யதாதேஹகலிலம் | புத்திர்வ்யதிதரிஷ்யதி |

ததா கந்தாஸிநிரவேதய | ஸ்ரோதவ்யஸ்யஸ்ருதஸ்யச ||” ௩௬

(இ - ள்.) (ஓ அர்ஜுனா,) யதா - எப்பொழுது, தே-உன்னுடைய, புத்தி - புத்தியானது, மோஹகலிலம் - தேஹாபிமானம் என்கிற களங்கத்தை, வ்யதிதரிஷ்யதி - தாண்டவல்லதோ, ததா -

அப்பொழுது, ஸ்ரோதவ்யஸ்ய - கேட்கத்தகுந்த அர்த்தத்துக்கும், ஸ்ருதஸ்யச - கேட்ட அர்த்தத்துக்கும், நிர்வேதம் - வைராக்யத் தை, கந்தாஸி - அடைவாய்.

தா த் ப ரீ ய ம்.

ஓ அர்ஜுனா, உன்புத்தியில், தேஹமே நான் என்கிறநினைப்பு எப்பொழுது விட்டுப்போகுமோ, அந்தச்சமயத்தில், கர்மகாண்டத் தால் கேட்கத்தகுந்ததோடும், இதுவரைக்கும் கேட்டதனோடும் ப்ரயோஜனம் இல்லை, ஆகையால், உனக்குக் கேட்கத் தகுந்த அர்த்தங்களிலும், கேட்ட அர்த்தங்களிலும், வைராக்யம் (போது மென்கிற நினைப்பு) உண்டாகுமென்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

இப்பொழுது சொல்லப்பட்ட, சக, ௫௦, ௫௧, சுலோகங்களுக்கு, இதனடியில் எழுதினப்ரகாரம் சிலர் தாத்பர்யம் சொல்லுகிறார்கள், எப்படியென்றால், சக-பரமார்த்த ஜ்ஞாநத்தை உத்தேசித்துச் செய்யப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற நிஷ்காம கர்மத்தைப்பார்க்கிலும், வேறான காம்யகர்மத்தில், பரமார்த்த ஜ்ஞாநத்தை உத்தேசித்து, ப்ரவர்த்தித்தல் இல்லையாகையால், காம்யகர்மம் நிஷ்காம கர்மத் தைப்பார்க்கிலும் இழிந்தது, ஆகையால், பரிமிதங்களான பலங்களை விரும்பிக் கர்மங்களைச்செய்த பகூத்தில், நீசத்வம் வருமென்றெ ண்ணி, பரமார்த்த புத்தியை உத்தேசித்து, கர்மத்தைச்செய்ய வேண்டுமென்று அறியவேண்டும், ௫௦-மேலும், பரமார்த்த புத்தி யை உத்தேசிப்பாய்ச் செய்துகொண்டு, கர்மங்களைச் செய்வோனு க்கு, முன்னே சித்தசுத்தி யுண்டாகுமென்றும், அந்தச் சித்தசுத்தி யின்வழியாய் பரமார்த்தஜ்ஞாநம் சித்திக்குமென்றும், அந்த ஜ்ஞா நத்தால் தேஹம் இருக்கும்போதே புண்யபாபங்களைவிட்டு மோட் சத்தை அடையுமென்றும் அறியவேண்டும். மேலும், ப்ரமார்த்த புத்தியை உத்தேசித்துக் கர்மத்தைச்செய்கிறவனுக்குக் கிரமமாய் முக்தியுண்டாகின்றதாகையால், பரமார்த்தஜ்ஞாநமே ஸ்வரூபமா யுள்ள யோகத்தின்பொருட்டு மநோதாரணத்தைச் செய்யவேண்

டியகென்று அறியவேண்டும். மேலும், பரமார்த்த ஜ்ஞாநத்தை உத்தேசித்துக் கர்மங்களைச் செய்கிறவன் மிகவும் சமர்த்தனென்று அறியவேண்டும். ஐக, மேலும், ஒருவேளை பரமார்த்தஜ்ஞாநத்தை உத்தேசித்து, பரமார்த்தஜ்ஞாநத்தோடு கூடினவராய்க் கர்மங்களைத் தொடங்கின பகூத்தில், அப்படிப்பட்ட கர்மாநுஷ்ட்டாநத்தால் சித்தசுத்தியுண்டாகி, அந்தச் சித்தசுத்தியால் த்ருடமான ஆக்மஜ்ஞாந முள்ளவர்களாய், கர்மபலத்தைவிட்டு, பந்தரஹிதர்களாய் முக்தியையடைவார்களென்று அறியவேண்டும். ஐயா க்ருஷ்ண; யோகாநுஷ்ட்டாநத்தால் சித்தசுத்தியுண்டாகுமென்றும், அந்தச் சித்தசுத்தியால் பரமார்த்தஜ்ஞாநம் உண்டாகுமென்றும் சொன்னால்லவா, அப்படிப்பட்ட பரமார்த்தஜ்ஞாநம் எப்போது உண்டாகுமென்று அர்ஜுநன் கேட்பானோ என்னவோ வென்று எண்ணி, அந்தப் பரமார்த்தஜ்ஞாநம் உண்டாகுங் காலத்தை, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், இது கேட்கப்பட்டது, இது கேட்கத்தகுந்தது, இது பார்க்கப்பட்டது, இது பார்க்கத்தகுந்தது, என்பது முதலாயுள்ளவைகளில் பலாபேகை யுண்டாயிருக்கும், அந்தப் பலாபேகை, பாதிபந்தகமாகையால், பலாபேகை யுண்டான போது, பரமார்த்தஜ்ஞாந முண்டாகமாட்டாதென்று அறியவேண்டும். மேலும், அவிவேகரூபமானதும், ஆக்மாநாதம் விவேகத்தைப் போக்கடிப்பதும், தேஹமே நானென்று நினைப்பதற்குக் காரணமானதும் ஆகிய மோஹம் எப்பொழுது போகுமோ, அப்பொழுது, மிகவும் நிர்மலமான ஸ்வபாவமுண்டாகுமென்று அறியவேண்டும். மேலும், அப்படிப்பட்ட நிர்மலஸ்வபாவம் உண்டானபோது வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தைப்பார்க்கிலும் வேறான சாஸ்த்ரங்களால், இதுவரைக்கும் கேட்டவைகளிலும், ஜீனிமேல் கேட்கத்தகுந்தவைகளிலும் வைராக்யமுண்டாகுமென்று அறியவேண்டும். மேலும், அப்படி வைராக்யமுண்டானவுடனே, வேதாந்தசாஸ்த்ரத்தைப்பார்க்கிலும் இதரமான சாஸ்த்ரங்களால்கேட்ட அர்த்தங்களும் கேட்கத்தகுந்த அர்த்தங்களும் நிஷ்ப்பலங்களாய்ப் போகுமென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆக்மாநாதம் விவேகமுண்டான பிறகு, சகலமான அநாதம்பதார்த்தங்களும் நிஷ்ப்பலங்களானவை என்கிற அபிப்ராய முண்டாகுமென்று அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

ஐபா க்ருஷ்ண, சித்தி அசித்தி என்னும் இரண்டினுள்ளேயும் சமத்வபுத்தியுண்டாய், ஈசுவர ப்ரீதியின்பொருட்டுக் கர்மங்களைச் செய்துகொண் டிருப்பவனுக்குச் சித்தசுத்தி எப்பொழுது உண்டா குமென்று அர்ஜுனன் கேட்பானோ என்னவோவென்று நினைத்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறிபவென்றும். மேலும், இத்தனை காலத்துக்குப்பிறகு சித்த சுத்தி யுண்டாகுமென்று சொல்லுவதற்கு நியமமில்லையென்றும், தேஹமே நர்னென்றும், இந்த வஸ்துக்கள் என்னுடையனவென் றார், நினைப்பதற்குக் காரணமானதும், கடத்தற்கருமையானதும், ஆகிய அவிவேகம் எப்பொழுது போகுமோ, (ரஜஸ்தமோகுணங்க ளுடைய மாஸிர்யம் எப்பொழுது போகுமோ) அப்பொழுது,

“ஸ்ரீஸகீர்த்த்யை ஸ்ரீஸகீர்த்த்யை ஸ்ரீஸகீர்த்த்யை ஸ்ரீஸகீர்த்த்யை ஸ்ரீஸகீர்த்த்யை”
“ப்ரீக்ஷயலோகார்கர்மசிதாந்ப்ராஹ்மணோநிர்வேதமாயாத”

(கர்மங்களால் சம்பாதிக்கப்பட்ட லோகங்களுக்கிப்பவையென் று விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்டு, ப்ராஹ்மணன் வைராக்யத்தை யடையவேண்டும்) என்கிற சுருதிப்ரமாணதுசாரமாக கர்மபலங்கள் அரித்யங்களென்று நினைப்பதனால், கர்மபலங்களில் வைராக்யமுண் டாகுமென்றும், அப்படிப்பட்ட வைராக்யமுண்டானவுடனே, சித் தசுத்தியுண்டாகுமென்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், எப்பொழுது மோக்ஷபதம் கிடைக்குமென்றால், பாமேசுவராராத நம் செப்துகொண்டிருக்குங் காலத்தில், தேஹமே நான் என்றெண் ணுவதற்குக் காரணமானதும், தாண்டவொண்ணாததுமாகிய அவி வேகம் எப்பொழுதுபோகுமோ, அப்பொழுது கர்மகாண்ட சாஸ் த்ரத்தால் கேட்கத்தகுந்தனவும், கேட்டனவும் ஆகிய ஸ்வர்க்கம் முதலாயுள்ள அர்த்தங்கள் விரும்பத்தகுந்தவையல்லவென்கிற சங் கற்பத்தால் அவைகளில் வைராக்யம் உண்டாகுமென்றும், அந் க வைராக்யம் த்ருடமாய் உண்டானவுடனே, வேதாந்தரஹா வாக்ய சிரவணாக்ஷனால் மோக்ஷமுண்டாகுமென்றும், தெரிந்துகொள்ள வேண்டும், மேலும், சித்தசுத்தியால் உண்டாவதும், சர்வபதார்த்த ங்களினும் போதும் என்கிற புத்தியே ஸ்வரூபமாயுள்ளதும் ஆகிய வைராக்யமும், ப்ராஜ்ஞையென்பது ஸ்த்திரமாய் இருப்பதற்குக் கார ணமான போகமும், எவ்விதமாய் எப்பொழுதுஉண்டாகுமென்றும்

நினைப்பு அர்ஜுனனுக்கு உண்டாயிருக்கிறதென்று நினைத்து, புத்தியிலுள்ள களங்கம்போனபோது வைராக்யம் உண்டாகுமென்றும், ப்ராஜ்ஞை ஸ்த்திரமாயிருக்கும்போது யோகம் சித்திக்குமென்றும், தெரிவிக்கும்பொருட்டு, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுமீலாகமுதற் கொண்டு இரண்டுசு மீலாகங்களைச் சொல்லுகிறார் என்று அறியவேண்டும்.

மேலும், இது ஸத்வஸ்து என்றும், இது அசத்வஸ்துவென்றும் தெரிந்துகொள்ளத்தகுந்த விவேகமில்லாமற்போவதனால், அந்தக்கோணம் அஸத்பதார்த்தங்களாகிய விஷயங்களில், இது மனோஹரமானது, இது மனோஹரமானதல்ல, இது இஷ்டமானது, இது இஷ்டமானதல்ல, இது க்ரஹிக்கத்தகுந்தது, இது க்ரஹிக்கத்தகுந்ததல்ல, என்கிற ராகத்வேஷங்களோடு கூடிக்கொண்டு இருக்குமென்றும், அப்படியிருப்பதே மோஹகலிலம் (மோஹமென்கிற காலுஷ்யம்) என்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், இந்தப்ரபஞ்சத்திலுள்ள சகலபதார்த்தங்களும் மாயிகங்கள் (மாயையால் கற்பிக்கப்பட்டவை) என்றும், தெரிந்துகொள்ளத்தகுந்த அறிவில்லாமற்போவதே மோஹமென்று அறியவேண்டும். மேலும், பதார்த்தங்களின் உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ளமாட்டாமற்போவதினால் உண்டாகிற ராகத்வேஷங்கள், கண்ணாடிக்குத் தூசுபோல, விவேகபுத்திக்கு ஆவரணங்கள் (தடைகள்) என்று அறியவேண்டும். மேலும்,

“ज्ञोऽयमिदं सत्त्वात्मकं चक्षुःश्रोत्रं च न विद्वेत्”

“ज्ञोऽयमिदं சத்வாத்மகம் சக்ஷுஸ்ரோத்ரம் ச ந வித்வெத்”

“யதிதம்நஸாவாசாசக்ஷுர்ப்யாம்ஸ்ரவணாதபி |

நஸ்வரம்க்ருஹ்யமாணஞ்சவித்திமாயாமனோமயம்”

(மனத்தினாலும், வாக்கினாலும், நேத்ரங்களாலும், செவிமுதலான இந்த்ரியங்களாலும், க்ரஹிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற இந்தப்ரபஞ்சமுழுதும் நசிப்பதென்றும், மாயிகமென்றும் தெரிந்துகொள்வாயாக) என்கிற ப்ரமாணவசந்தினுடைய அர்த்தத்தை நன்றாய்த் தெரிந்துகொள்வதனால் உண்டானதும், ஈசுவரதுக்ரஹமே காரணமாயுள்ளதும், இதோ காணப்படுகிற ப்ரபஞ்சமுழுதும் மித்யை, (இல்லாதது) என்று நினைப்பதே ஸ்வரூபமாயுள்ளதும், ஆகிய நிச்சயபுத்தி எப்பொழுது உண்டாகுமோ, (அவிவேகம் எப்

பொழுது நீங்குமோ,) அப்பொழுது கேட்கத்தகுந்தவையும் கேட்டவையும், பார்க்கத்தகுந்தவையும், பார்க்கப்பட்டவையும், அடையத்தகுந்தவையும், அடையப்பட்டனவும், அறியத்தகுந்தனவும், அறியப்பட்டனவும் ஆகிய சகல பதார்த்தங்களிலும், வைராக்யம் (எனக்கு எதனோடும் ப்ரயோஜனம் இல்லையென்கிற நிலைப்பு) உண்டாகுமென்று அறியவேண்டும். மேலும், வ்யவஹரிக்கத்தகுந்த பதார்த்தங்களெல்லாம் மித்யைகள் (இல்லாதவை) ஆகையாலும், வ்யவஹாரம் (ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணங்கள் மித்யா பதார்த்தங்கள் என்கிற (இல்லாத வஸ்துக்களை) தெரிவிக்கின்றவை யாதலாலும், வ்யவஹாரப் வ்யவஹாரங்களோடு என்ன ப்ரயோஜனமென்றெண்ணி ஆத்மவேத்தாவானவன் சர்வவிஷயங்களையும் விட்டுவிடுவானென்று அறியவேண்டும்.

ஸ்ரீ||శ్రీవిప్రஸనా తే! యదాస్థాస్థితీనిశ్చలః |

సమాధావచலబుధిః | సదాయోగమవాప్సుః ||

௨3||

“ஸ்ருதிவிப்ரதிபந்நாதே! யதாஸ்தாஸ்யதிநிஸ்சலா! ஸமாதாவசலபுத்தி! ஸ்ததாயோகமவாப்ஸ்யஸி”||

௩௩||

(இ - ள்.) (ஹே) பார்த்த - ஓ அர்ஜுனா, ப்ராக் - (இதற்கு) முன்னே, ஸ்ருதிவிப்ரதிபந்நா - கர்மகாண்ட சுருதிகளால் விக்ஷேபத்தை அடைந்திருக்கிற, தே - உன்னுடைய, புத்தி: - புத்தி, யதா - எப்பொழுது, நிஸ்சலா - சலிக்காததாகி, ஸமாதேள - பரமாத்மாவினிடத்தில், அசலா - ஸத்திரமானதாகி, ஸ்த்தாஸ்யதி - இருக்கவல்லதோ, ததா - அப்பொழுது, யோகம்-யோகபலத்தை, அவாப்ஸ்யஸி - அடையக்கடவாய்.

தா த் ப ரீ ய ம்.

ஓ அர்ஜுனா, நானாவிதங்களான அர்த்தவாக்யங்களைக் கேட்பதனால், இதுவரைக்கும் விக்ஷேபத்தை யடைந்திருக்கிற உன்புத்தியானது எப்பொழுது விக்ஷேபரஹிதமானதாய், பரமாத்மாவினிடத்தில் ப்ரவேசித்து, வேறான விஷயங்களிலுள்ள விருப்பத்தை விட்டுவிட்டுநிச்சலமாயிருக்குமோ, அப்பொழுது ஜீவாத்மாபரமாத்மாக்களுக்கு பேதமில்லையென்பதும், கர்மயோகத்தால் உண்டாவதும் ஆகியபரமார்த்த ஜ்ஞாநத்தை அடையக்கடவாயென்று தாத் பரீயம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

ஐயா க்ருஷ்ணா, நிஷ்காமகர்மயோகத்தால் சித்தசுத்தி, ஆத்மாநாதம் விவேகம், வைராக்யம் முதலானவைகள் சித்திக்குமென்று சொன்னாயல்வவா; அப்படி தேஹமே நானென்று நினைப்பதற்குக் காரணமான அவிவேகமுதலானவை போனபிறகு, ஆத்மாநாதம் விவேகத்தாலுண்டான ப்ராஜ்ஞையுள்ளவன், கர்மயோகத்துக்குப் பலமாகிய பரமார்த்த ஜ்ஞாநத்தையும், எப்பொழுது அடைவதென்பதையும் சொல்லாம விருப்பதற்குக் காரணமென்னவென்று அர்ஜுநன் கேட்பானே என்னவோவென்றெண்ணி, யோகபலமாகிய பரமார்த்த ஜ்ஞாநம் எப்பொழுது உண்டாகுமென்பதையும் தெரிவிப்பதற்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாருென்று அறியவேண்டும். மேலும், முன்னே சொல்லப்பட்ட ஆத்மாநாதம்விவேக முதலானவைகளால் உண்டான பரமார்த்தபுத்தி, ஆத்மாவில் எப்பொழுது ஸ்த்திரமாயிருக்குமோ அப்பொழுது யோகபலமான ப்ராஹ்மாத்மைக்ய ஜ்ஞாநம் (ஜீவாத்மபரமாத்மாக்களுக்கு பேதமில்லையென்கிற விவேகம்) உண்டாகுமென்று அறியவேண்டும். மேலும், அநேகங்களான சாத்யங்களையும்பலங்களையும்) சாதநங்களையும், அப்படிப்பட்ட சாத்யசாதநங்களுடைய சம்பந்தத்தையும், (பொருத்தத்தையும்) போதிப்பவையும், இந்தக்காரியத்தில் ப்ரவர்த்திக்கவேண்டும், இந்தக் காரியத்தில் ப்ரவர்த்திக்கக்கூடாது. என்கிற ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் போதிப்பவையும் ஆகிய அர்த்தவாதவாக்யங்களால், நானாவிதங்களான பலங்களிலுள்ள விருப்பத்தால் விசேஷ பத்தை (நானாவிதங்களான ஆலோசனைகளை) அடைந்திருக்கிறபுத்தி, எப்பொழுது நானாவிதங்களான ஆலோசனைகளைவிட்டு, நிச்சலமானதாய் பரமாத்மாவினிடத்தில் ப்ரவேசித்து, எவ்வகையான விகல்பங்களும் இல்லாததாகுமோ, அப்பொழுது யோகபலமான விவேகப்ராஜ்ஞை யுண்டாகுமென்று அறியவேண்டும், மேலும், எப்போது சித்ததோஷங்களான விசேஷபம், வீபர்யயம் (வேறுவேறுயெண்ணுதல்) விகல்பம், ஸம்ஸயம் முதலானவை போகுமோ, அப்போது ஜ்ஞானநிஷ்ட்டையை யடைவானென்று அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

இதுவரைக்கும் சொல்லப்பட்ட சுலோகத்தில், மோக்ஷத்தையடையவேண்டுமென்கிற எண்ணமுள்ளவனுக்கு ஜ்ஞாநயோகம் சி

த்திப்பதற்குச் சிறந்த காரணமான வைராக்யம் சொல்லப்பட்டதென்றும், இந்த சுலோகத்தில் ஜ்ஞாநயோகம் சித்திக்கத்தகுந்தவிதம் சொல்லப்படுகிறதென்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டும், மேலும், ருக்மஜுஸ்ஸமாநாதர்வணங்களாகிய நான்குவேதங்களிலும், சில இடங்களில் கர்மங்களும், அந்தக்கர்மபலங்களும், அந்தக்கர்மங்களுடைய பெருமைகளும் ப்ரகடிக்கப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதனாலும், சில இடங்களில் உபாசனைகளும், அந்த உபாசனைகளால் உண்டாகிற பலங்களும் அந்த உபாசனைகளுடைய பெருமைகளும் ப்ரகடிக்கப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதனாலும், சில இடங்களில், ஸகுணப்ரஹ்மமும், அந்த ஸகுணப்ரஹ்மத்தின் பெருமையும், அந்த ஸகுணப்ரஹ்மத்தைச் சேவிப்பதனால் உண்டாகிற பலாதிக்யமும், ப்ரகடிக்கப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதனாலும், சில இடங்களில் நிர்க்குணப்ரஹ்மமும், அந்த நிர்க்குணப்ரஹ்மஜ்ஞாநமும், அந்த நிர்க்குணப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்தால் உண்டாகிற பலாதிக்யமும் ப்ரகடிக்கப்பட்டுக்கொண்டிருத்தலாலும், இவையெல்லாம் முக்யங்களா, அல்லது ஸகுணம்மாத்திரம்முக்யமா, அல்லது நிர்க்குணம் முக்யமா, அல்லது இவற்றுள் ஏதோ இரண்டு மாதிரம் முக்யங்களா என்று சந்தேஹம் உண்டாகுமாயினால், அப்படிப்பட்ட சமயத்தில், ப்ரஜ்ஞைபால் சாஸ்த்ரங்கள் எல்லாவற்றையும் நன்றாய் ஆலோசித்து ஸ்ருதி ஸ்மருதி யுத்திகளாலும், ஸத்குருவின் உபதேசத்தாலும்,

..శ్రు॥సర్వేవేదాయత్పదమామసంతి”

“-ஸர்வேவேதாயத்பதமாமநந்தி”

(சகலவேதங்களும் எந்த பகவத்பதத்தைச் சொல்லுகின்றனவோ) என்கிற நியாயத்தால் சகலவேதங்களும், அத்விதீய பாப்ரஹ்மத்தையே சொல்லுகின்றனவென்று தெரிந்துகொண்டு சகல ஸம்ஸயங்களையும் விட்டு எப்பொழுது பாப்ரஹ்மத்தில் ப்ரவேசிக்கச் செய்யப்பட்ட புத்தியை யுடையனானோ, அதாவது, சலந்ததுக்குக் காரணங்களான பாஹ்யவாசனைகள் நசித்துப்போவதனால் புத்தியென்பது ப்ரஹ்மாகாரத்தையடைந்து விசேஷபங்கள் இல்லாத தாயிருக்குமோ, அப்பொழுது ப்ரஹ்மனையென்பது ஸ்த்திரமாயிருப்பதே லக்ஷணமாயுள்ள யோகத்தை, அதாவது - ஜ்ஞானயோகத்தை அடைவானென்று அறிபவேண்டும்.

மேலும், இப்படி யல்லவா இல்,

౧. “శ్రు॥ సత్యంజ్ఞానమనంతంబ్రహ్మ॥”

க. “ஸத்யம்ஜ்ஞாநமநந்தம்ப்ராஹ்ம”

౨. “ సర్వంబ్రహ్మ॥”

உ. “ஸர்வம்பாற்றம்”

3. “ఐతదాత్మ్యమిదంసర్వమ్॥”

ந. “ஐததாத்ம்யமிதம்ஸர்வம்”

౪. “ సద్దీపంసర్వంచీద్దీపంసర్వమ్॥”

சு. “ஸத்தீதம்ஸர்வம்சித்தீதம்ஸர்வம்”

౫. “ త త్స్మసి॥”

⑫. “தத்த்வமஸி”

౬. “ అయమాత్రా బహః॥”

சு. “அயமாத்மாப்ரஹ்ம”

2. "తదేతద్భిష్టాపూర్వమనపరమనతరమబాహ్యమ్॥"

எ. “ததேததப்ராஹ்மபூர்வமநபரமந்தரமபாஹ்யம்”

౮. “బ్రహ్మేదంసరమ్॥”

அ. “ப்ரஹ்மேதம்ஸர்வம்”

(சு-ப்ரஹ்மம் முடிவில்லாதது, ஸத்யஸ்வரூபமானது. உ-சர்வமும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபம். ஈ-காணப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற இந்தப் ப்ரபஞ்சமுழுதும் ஆத்மஸ்வரூபமானது, ச-இந்த சர்வமும் ஸத்து, இதுமுழுதும் சித்து. டி-நீ அந்த ஆத்மஸ்வரூபமானவன். கா-இந்த ஜீவன் ப்ரஹ்மஸ்வரூபன். எ-அந்த ப்ரஹ்மம் அடிமுடிகளில்லாதது, பாஹ்மபாயந்தரங்கள் இல்லாதது. அ-இந்த ஸர்வமும் ப்ரஹ்மமே) என்கிற சுருதிகளால் அடையப்பட்ட ஜ்ஞாநமுள்ளதாய், ப்ரமாப்சனுடைய வாக்யங்களாலாயினும், அதிஷ்ட்டாக ஸந்தர்ஸநத்தாலாயினும், விபரீத ஜ்ஞாநமாகிலும் விஷேபமாகிலும் இல்லாததாய், சிவணமநகங்களோடு கூடானதாய், புத்தியென்பது எப்பொழுது அஸம்ப்ராஜ்ஞாதஸுமாதியில், (இது த்யாகம், இது த்வேயம், இவன் த்யாதா, என்கிற பேதங்களைவிட்டு ப்ரஹ்மாகாரமாய் இருப்பதில்) காற்றில்லாத இடத்திலிருக்கிற தீபம்போலச் சலகமில்லாமலிருக்குமோ, அப்பொழுது ஜ்ஞாநையாகம் அடையப்படுமே

ன்று அறியவேண்டும். அகாவது, போகாருடனாவானென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

மேலும், ஐபா க்ருஷ்ண, சித்தசுத்தியால் வைராக்யத்தை அடைந்தவனுக்கு, ஜ்ஞாநப்ராப்தி எப்பொழுது உண்டாகுமென்று அர்ஜுநன் கேட்பானே என்னவோவென்றுநினைத்து, ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவான் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், நானாவிதங்களான பலங்கள் உண்டாகுமென்று சொல்லுகின்றனவும், விசாரிக்கும்போது எந்தத் தாத்பர்யமும் இல்லாதனவும் ஆகிய கர்மகாண்ட சுருதிகளால், அநேகவிதங்களான ஸம்ஸயங்களும் விபர்யயங்களும் உள்ளதும், சித்தசுத்தியாலுண்டான விவேகத்தால், ஸம்ஸயவிபர்யயங்களை விட்டதும் ஆகிய புத்தி, ஜாக்ரஸ்வப்நங்களைப் பார்ப்பதற்குக் காரணமான விசேஷபயில்லாததும், லயத்தைச்செய்கிற ஸுஷுப்தி, மூர்ச்சை, ஸ்கப்தீபாவம், முதலானவைகள் இல்லாததும், அதாவது லய விசேஷபங்களென்கிற தோஷங்களை விட்டதும், (அல்லது) அஸம் பாவநா விபரீதபாவநைகள் (ஊஹிக்காமற்போதல், வேறுபூஹித்தல், என்பவை) இல்லாததும்ஆகி, நெடுங்காலம்மிகுந்த அன்போடு இடைவிடாமல், குருக்களை பூஜித்தலாலும், குருக்களைச் சேவித்தலாலும், அர்யங்களான விஷயங்களிலுள்ள ஜ்ஞாநத்தைவிட்டதாகி, ஆத்மாவில் எப்பொழுது ப்ரவேசிக்குமோ, அப்பொழுது ப்ரஹ்மமே நான் என்கிற நினைப்பே ஸ்வரூபமாயுள்ளதும்,

“ ச் ச் ச் ச் ” “தத்வமஸி”

என்பது முதலாயுள்ள மஹாவாக்யங்களை விசாரிப்பதனால் உண்டானதும், சகலயோகங்களுக்கும் பலமானதும் ஆகிய ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை யடைவானென்று அறியவேண்டும். மேலும், இப்படி ப்ரஹ்மஸாக்ஷாத்காரத்தை யடைந்தவன் ப்ரஹ்மஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பார்க்கும் போதும் வேறென்றும் அடையத்தகுந்தது இல்லாமற் போகையால் ஸத்திதப்ராஜ்ஞன் (தந்யன்) ஆவானென்று அறிய வேண்டும்.

அர்ஜுந உவாச - அர்ஜுநன் சொன்னான்.

“ ஸ்ரீ! நித்யஞ்ஜநஸ்யகாஷாஸா | நமோஹிஸ்யகீர்ஷண
நித்யநிஷேதஸ்யாபேத | கீமாநீத்யநிஷேதேவ ||

ஸத்திதப்ராஜ்ஞஸ்யகாபாஷா | ஸமாதிஸ்த்தஸ்யகேஸவ |

ஸத்திததிஃகிம்ப்ரபாஷேத | கிமாஸ்தவ்ரஜேதகிம் ||

ருச||

இ - ள். கேஸவ - ஓ க்ருஷ்ண, ஸமாதிஸ்த்தஸ்ய - (இதுவரைக்கும் சொல்லப்பட்ட) ஸமாதியிலிருக்கிற, ஸத்திதப்ராஜ்ஞஸ்ய - நான் ப்ராஹ்மமானேனென்கிற நிச்சயபுத்தியுள்ளவனுக்கு, பாஷா - லக்ஷணம், கா-யாது, ஸத்திததிஃ-நான் ப்ராஹ்மமானேனென்கிற நிச்சயபுத்தியுள்ளவன், கிம் - எவ்விதமாய், ப்ரபாஷேத - பேசுவான், கிம் - எவ்விதமாய், ஆஸீத - இருப்பான், கிம் - எவ்விதமாய், வ்ரஜேத - ப்ரவர்த்திப்பான்.

நா தி ப ரீ ய ம்.

ஓ க்ருஷ்ண, இதுவரைக்கும் சொல்லப்பட்ட சமாதியிலிருக்கிறவனும், நான் ப்ராஹ்மமானேனென்கிற நிச்சயபுத்தியுள்ளவனும், ஆகிய மனிதனுக்கு லக்ஷணமாயது, அதாவது அப்படிப்பட்டவன் உலகத்தோரால் என்னவென்று அழைக்கப்படுவான். மேலும், நான் ப்ராஹ்மமானேனென்கிற நிச்சயபுத்தியுள்ளவன் எப்படி பேசுவான், எப்படி உட்காருவான், எப்படி ப்ரவர்த்திப்பான் என்று தாது பர்யம்.

சங்காபாஷம்.

சங்கியாசிக்கு (பலாபேகையையிட்டு வேதோத்தங்களான கர்மங்களை நசுவுரார்ப்பணபுத்தியால் செய்கிறவனுக்கு (அல்லது) சகலத்தையும் விட்டவனுக்கு ஜ்ஞாநநிஷ்ட்டையும், ஜ்ஞாநமும், உண்டாகுமென்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் சொல்லுதலால், அப்படி ஜ்ஞாநநிஷ்ட்டையையும், ஜ்ஞாநத்தையும் அடைந்தவனுக்கு (அதாவது ஆத்மாவில் அடையப்பட்ட ப்ரமார்த்தஜ்ஞாநம் உள்ளவனுக்கு (அல்லது) ஸமாதாநத்தால், சித்தசுத்தியால் (அல்லது நிச்சலசித்தத்தால்) அடையப்பட்ட ப்ரமார்த்த ஜ்ஞாநமுள்ளவனுக்கு) லக்ஷணம் யாதென்று தெரிந்துகொள்ள நினைத்து, அர்ஜுநன் இந்த சூலோகத்தால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானைக் கேட்கிறானென்று அறிய வேண்டும். மேலும், சமாதியிலிருப்பவனும், நான் ப்ராஹ்மமானேனென்கிற ஜ்ஞாநமுள்ளவனும் ஆகிய மனிதனுக்கு, தான்செய்கிற கார்யத்துக்குத்தகுந்த பேருண்டாகி யிருக்கவேண்டும். ஆகையால் சமாதியிலிருப்பவனும் ப்ரமார்த்தஜ்ஞாநமுள்ளவனும் ஆகிய புருஷன் உலகத்தாரால் என்னென்று அழைக்கப்படுவானென்று அர்.

ஜூன் கேட்டானென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஜ்ஞாநிஷ்ட்டனுடையலக்ஷணத்தோடு ஜ்ஞாநிஷ்ட்டையையடையத்தகுந்த சாதகத்தையும்தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்கிறதாத்பர்யத்தோடு,

“समाधिस्थो” “समाதிस्त्वय”

(ஸமாதியிலிருப்பவனுக்கு) என்று கேட்டானென்று அறியவேண்டும். மேலும், பரமார்த்த ஜ்ஞாநமுள்ளவனுடைய கார்யங்களைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்றெண்ணி, மற்ற மூன்று கேள்விகளையும் கேட்டானென்று அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

ப்ராஹ்மசாக்ஷாத்காரத்தை யடைந்தவன் தந்யனாவானென்று புரிந்துகொண்டபகவான் சொன்ன வாக்பங்களைக்கேட்டு அர்ஜூன் ஜீவந்முக்தனுடைய லக்ஷணம் என்னவோ, அதுவே, முமுகூஷுவுக்கு (மோட்சத்தை யடையவேண்டுமென்கிற நினைப்புள்ளவனுக்கு) மோட்சத்தை யடையத்தகுந்த சாதகமென்றெண்ணி, இந்த சுலோகத்தால் ஸ்த்திதப்ராஜ்ஞனுடைய (நான்ப்ராஹ்மமானேன் என்கிற நிச்சய ஜ்ஞாநமுள்ளவனுடைய) லக்ஷணத்தைக் கேட்கிறானென்று அறியவேண்டும். மேலும், சமாதியிஷ்ட்டையிலிருக்கும்போது, ஸ்த்திதப்ராஜ்ஞனுக்குப் பேர்யாதென்று முதல் இரண்டடிகளாலும் கேட்டானென்று அறியவேண்டும். மேலும், மற்ற மூன்று கேள்விகளும், சமாதியிஷ்ட்டான ஸ்த்திதப்ராஜ்ஞனிடத்தில் சம்பவிக்க மாட்டா ஆகையால், சமாதியிலிருந்தெழுந்த ஸ்த்திதப்ராஜ்ஞனுக்குறித்துக் கேட்டானென்று அறியவேண்டும். மேலும் சமாதியைவிட்ட ஸ்த்திதப்ராஜ்ஞனுக்குப் பிறர் நிந்தித்தபோது, தவேஷமும், பிறர் புகழும்போது ப்ரியமும், உளதாவென்று, பிறர் நிந்திக்கும் போதும் புகழும்போதும் எப்படி பேசுவானென்றும் தெரிந்துகொள்ளும்பொருட்டு,

“द्वेषोऽप्युपैति” “किम्प्रபாஷேத”

என்று கேட்டானென்று அறிந்துகொள்ளவேண்டும்.

மேலும், சமாதியிலிருந்தெழுந்த சித்தத்தை நிக்ரஹிப்பதற்கு ஞாஹ்மேயத்த்ரியங்களை எப்படி நிக்ரஹிப்பானென்று தெரிந்துகொள்ளும்பொருட்டு,

“निष्काम” “கொமஸ்த”

என்கிற கேள்வியைக் கேட்டானென்று அறியவேண்டும். மேலும், பாஷ்யேந்திரியங்களை நிக்ரஹிக்காதகாலத்தில், சப்தஸ்பர்ஸூரு பரஸகந்தாதி விஷயங்களை எப்படியடைவானென்று தெரிந்துகொள்ளும்பொருட்டு,

“ஃஸுந்ஜீத” “கிம்வ்ரஜேத”

என்கிற கேள்வியைக் கேட்டானென்று அறியவேண்டும், மேலும்,

“ஃஸுஜீ” “கேஸுவா”

என்று அழைத்தலால், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் சர்வாந்தர்யாமியாகிய நாராயணனையாகையால், சகலரஹஸ்யங்களையும் தெரிந்தவனென்றும், ஆகையால் சகல விஷயங்களையும் சொல்லவல்லவனென்றும், அர்ஜுனன் நினைத்தானென்று அறியவேண்டும், மேலும், சிவணமநரங்களால் ஆத்மதத்வத்தைத் தெரிந்துகொண்ட வித்வாம்ஸனுக்கு, சமாதியால் நான் ப்ரஹ்மமானேன் என்கிற அறிவு ஸ்த்திரமாயிருந்தாலும், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் சொல்லக்கேட்ட அர்ஜுனன், ஸ்த்திதப்ரஜ்ஞனுடையலக்ஷணத்தைத்தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தோடு, இந்தசுலோகத்திலுள்ள கேள்விகளைக் கேட்டானென்று அறியவேண்டும். மேலும் எல்லாக்காலங்களிலும், நியமமாய்ச் சமாதியைச் செய்துகொண்டிருக்கிற வித்வாம்ஸன் ஸ்த்திதப்ரஜ்ஞனென்று பண்டிதர்களால் எப்பொழுது சொல்லப்படுவானென்று இந்த சுலோகத்திலுள்ள முதற்கேள்விக்கு அர்த்தமென்று சிலர்சொல்லுகிறார்கள் என்று அறியவேண்டும். மேலும், இதுவரைக்கும் சொல்லப்பட்ட சுலோகத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவானால்சொல்லப்பட்ட ஆத்மவேத்தாவுக்குலக்ஷணமென்னவென்று அர்ஜுனன் இந்த சுலோகத்தால் கேட்கிறானென்று அறியவேண்டும்.

ஸ்ரீபகவானுவாச - ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் சொன்னார்.

ॐ॥ ஸ்ரவணமீக்ஷணமஸ்யகாமாநா | ஸ்ரவணஸ்ப்ரஹ்மஸாநாகுதா |

॥ ஸ்ரவணமீக்ஷணமஸ்யகாமாநா | ஸ்ரவணஸ்ப்ரஹ்மஸாநாகுதா |

௨௨॥

ப்ரஹ்மாதியதாகாமாநா | ஸர்வாந்த்ராத்மநோகதாநா |

ஆத்மந்யேவாத்மநாகுதாநா | ஸ்த்திதப்ரஜ்ஞஸ்ததோச்யதே ॥௧௧॥

இ - ள், ஹேபார்த்த - ஓ அர்ஜுனா, ஆத்மந்யேவ - ஆத்மாவின் உத்திலேயே, ஆத்மநைவ - ஆத்மாவினாலேயே, குதாநா - சந்தேக

வ்ரித்தவனுப், ஸதா - எப்பொழுது, மனோகதாந் - மனத்திலிருக்கிற, ஸர்வாந் - ஸமஸ்தமான, காமாந் - கோரிக்கைகளை, ப்ராஜஹாதி - முழுதும்விட்டுவிடுகிறானே, ததா-அப்பொழுது, ஸ்த்திதப்ராஜ்ஞா-நிச்சலமான ப்ராஜ்ஞாபுள்ளவன், இதி-இப்படி என்று, உச்சயதே - சொல்லப்படுகிறது.

தா த் ப ர் ய ம்.

ஓ அர்ஜுநா எப்பொழுது மனத்திலுள்ள கோரிக்கைகளெல்லாவற்றையும்விட்டுவிட்டு ஆத்மாவிலேயே (தன்னிலேயே)ஆக, மாவிலேயே (தன்னிடத்திலேயே) சந்தோஷித்துக்கொண்டிருப்பவன் அதாவது-ஆத்மாராமன் ஆகிறானே, அப்பொழுது ஸ்த்திதப்ராஜ்ஞன் (நிச்சலமான ஆத்மஜ்ஞாநமுள்ளவன்) என்று சொல்லப்படுகிறானென்று தாத்பர்யம்.

சங்கரபாஷ்யம்.

இந்த சுலோகம் முதற்கொண்டு இந்த அத்யாயம் முடிகிறவரைக்கும் அர்ஜுநன் கேட்ட கேள்விகளுக்குத்தகுந்த சமாதானத்தை ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், லோகத்தில்எவன் வைராக்யமுள்ளவனும்,ப்ராஹ்மசர்யாகிராமத்தில், சகலகர்மங்களையும் ஸர்யஸித்து, ப்ராஹ்மாத்ம பாவத்தையடைவிப்பதற்குத்தகுந்த ஜ்ஞாநமென்கிற யோகத்தில் நிஷ்ட்டையுள்ளவனும், ட்ரவர்த்திப்பானே, எவன், காமங்களுள்ளவனாகையால் கர்மங்களைவிடமாட்டாமல், கர்மயோகத்தால் ப்ரவர்த்தித்துக் கொண்டிருப்பானே, அந்த இருவருக்குள்ளே, ஸ்த்திதப்ராஜ்ஞனுடைய (ஆத்மநாத்ம விவேகத்தால் உண்டாகிய ப்ராஜ்ஞாபுள்ளவனுடைய) லக்ஷணத்தை ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தால் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், இந்த சுலோகம் முதற்கொண்டு இந்த அத்யாயம் முடிகிறவரைக்கும் ஸ்த்திதப்ராஜ்ஞனுடைய லக்ஷணமொன்றே யல்லாமல், மோட்சத்தையடைவேண்டுமென்கிற கோரிக்கையுள்ளவனுக்கு, மோக்ஷத்தை யடைவதற்குத்தகுந்த சாதனங்களும் உபதேசிக்கப் படுகின்றனவென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், ஆனால், இந்த சுலோகம் முதற்கொண்டு, இந்த அத்யாயம் முடிகிறவரைக்கும் அர்ஜுநனுடைய கேள்விகளுக்குத்தகு

ந்த சமாதானம் சொல்லப்படுகின்றதென்று சொல்லுதலால், இந்த சுலோகம் முதற்கொண்டு இந்த அத்யாயம் முடிவுவரைக்கும் இருந்த சுலோகங்கள் ஒருவிஷயத்தையே போதிக்கின்றன. ஆகையால் ஒருவாக்யமே யாகினதலலவா, இப்படி யிருக்கையில், மோட்சத்தை யடையவேண்டுமென்ற நினைப்புள்ளவனுக்கு, மோட்சத்தை யடைவதற்குத்தகுந்த சாதகங்களும் சொல்லப்படுகின்றனவென்று சொன்னாயே, ஒருவாக்யம் இரண்டுவிஷயங்களை எப்படி போதிக்கும், மேலும், ஸ்த்திதப்ராஜ்ஞனுடைய (க்ருதார்த்தனுடைய) லக்ஷணம், க்ருதார்த்த தாஸ்வரூபமாகையால், க்ருதார்த்தத்வம் (க்ருதார்த்தனுடைய தர்மம்) பலமாகின்றது. 'அப்படி யாவதனால் ஸ்த்திதப்ராஜ்ஞனுடைய லக்ஷணம் சாதகமாகமாட்டாது, ஆகையால் ஸ்த்திதப்ராஜ்ஞனுடைய லக்ஷணம் சாதகமாகாதல்லவா, லக்ஷணங்கள் சொல்லப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது, மோக்ஷத்தையடைய விரும்பினவனுக்கு, மோக்ஷத்தை யடையத்தகுந்த சாதகங்கள் எப்படி சொல்லப்படும், என்று சந்தேஹிக்காமல், இந்த அத்யாத்மசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸ்த்திதப்ராஜ்ஞனுடைய லக்ஷணங்கள் எவையோ, அவை ப்ரயத்னத்தால் சம்பாதிக்கத் தகுந்தனவாகையால் முமுகூஷுக்கு (மோக்ஷத்தை யடையவேண்டுமென்கிற எண்ணமுள்ளவனுக்குச்) சாதகங்களாகின்றனவென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால் விசாரிக்கும்போது, ஜ்ஞாநியினுடைய ஜ்ஞாநலக்ஷணம் பலமாகிறதனால் சாதகமாகமாட்டாது. ஆனாலும், ஜ்ஞாநியினுடைய லக்ஷணங்கள் முமுகூஷுக்கு ப்ரயத்னஸாத்யங்களானவை யாகையால் சாதகங்கள் ஆகின்றனவென்று அறியவேண்டியது. மேலும், ஜ்ஞாநியானவனுக்கு விதிநிஷேதங்கள் இல்லை யாகையால் இந்த சுலோகம் முதற்கொண்டு சொல்லப்படுகிற லக்ஷணங்கள் ஜ்ஞாநிக்கு ஜ்ஞாநசாமர்த்தியத்தால் பொருந்தத் தகுந்தனவும், அப்ரயத்னமாய் லபித்தவையும் ஆகையால் விதிக்கப்படவில்லையென்றும், முமுகூஷுக்குத்தகுந்த சாதகங்கள் போதிக்கத் தகுந்தவையாயிருத்தலால், ஜ்ஞாநிபானவன் இப்படி யிருப்பானென்று ஜ்ஞாநியினுடைய லக்ஷணங்கள் அநுபவிக்கப்படுகின்றனவென்றும் தெரிந்துகொண்டு, இந்த சுலோகங்களெல்லாம் சாதநாநுஷ்ட்டாநத்திலேயே, ப்ரயவஸிக்கின்றனவாகையால், இந்த சுலோகங்களெல்லாவற்றுக்கும், முக்கியமாய், சாதநாநுஷ்ட்டாநத்திலேயே தாப்ரயமென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், இந்த சுலோகத்தால்,

“*சித்ரஸ்யஸ்யகாஷா*” “*ஸத்திதப்ராஜ்ஞஸ்யகாபாஷா*”

என்கிற ப்ராந்தத்துக்குத் தகுந்த சமாதானம் சொல்லப்படுகின்ற தென்று அறியவேண்டும், மேலும், இனிமேல் ப்ரயத் நித்துச்சம் பாதிக்கத் தகுந்த சாதகங்களெவையோ, அவைகளை ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவான் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். சிலர் காமங்கள் ஆத்மதர்மங்களென்று நினைக்கிறார்களாகையால், ஆத்மதர்மங்கள் அல்லவென்று சுருதியில் சொல்லப்படுகின்றதென்று தெரிவிக்கும் பொருட்கி,

“*யுஸோ஽காஷா*” “*மநோரதாத்*”

என்று சொல்லப்பட்ட தென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், ஆனால், சர்வகாமங்களையும் விட்டபகஷத்திலுஸத்தோஷத்தை யடையத்தகுந்த காரணமெதுவும் இல்லையாகையால், சரீரத்தைத் தாங்கி யிருக்கிறதற்குத் தகுந்த காரணமாகிய கர்மம்கொஞ்சம் மிச்சமாயிருக்கும் போதே, அதாவது ஜீவித்திருக்கும் போதே, அப்படி சகலகாமங்களையும் விட்டுவிட்டவனுடைய ப்ரவர்த்தம், உம்மத்த ப்ரமத்தர்களுடைய (விவேக ரஹிதமானபுத்தி ப்ரமம் உள்ளவனுடையவும், மிகவும் அதிகமான மதமுள்ளவனாய், அதுவரைக்கும் உண்டாயிருக்கிற விவேகத்தைத் திரஸ்கரித்து, ப்ரமத்தியை யுடையவன்போலத் திரிகிறவனுடையவும்.) ப்ரவர்த்தம் போன்றதல்லவா வென்று நினைக்காமல், காரணங்களான வாசனையோடுகூட, சகலகாமங்களையும் விட்டுவிட்டவன், பாஹ்யலாபங்களில், கொஞ்சமும் விருப்பமில்லாதவனாய், ப்ரமார்த்த ஜ்ஞானமென்கிற அமிர்த்ததைப்பார்க்கிலும் அந்யமானவைகளில் வைராக்கியமுள்ளவனாய், ப்ரத்யகாத்ம ஸ்வரூபனாகிய தன்னிடத்திலேயே, தன்னாலேயே க்ரீடித்துக் கொண்டிருப்பானென்று அறியவேண்டும். மேலும், இப்படி புதல்வரிடத்திலும், தந்தையிடத்திலும், லோகத்தினிடத்திலும், விருப்பம் வைக்காமல் ஸஞ்சரிக்கிற வித்வாம்ஸன், ப்ராஜ்ஞையை நசிக்கப்பண்ணுகிறசகலகாமங்களையும்விட்டுவிட்ட சமயத்தில் ஸர்யாஸி யென்றும், ஆத்மாராமனென்றும், ஸத்தித ப்ராஜ்ஞ நென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

மேலும், ஆத்மாவைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்னும் நினைப்புள்ளவன், வைராக்யத்தின் வழியாக ஸர்வேஷணங்க

னையும் (சகல எண்ணங்களையும்) விட்டுவிடுவதே ஸ்வரூபமாயுள்ள ஸ்வாஸத்தை அவலம்பித்து, சிரவணமநகித்த யாஸநங்களை அமக்கடி செய்வதனால் ஆத்மஜ்ஞாதத்தைப் பெற்று, அந்த ஆக்மாவி லேயே மிகவும், அன்புள்ளவனாய், விஷயங்களில்விமுகனாய், (ஆசையில்லாதவனாய்) ஆத்மஜ்ஞாதத்துக்குப் பலமான பரமாதந்தத்தை ஆத்மாவினிடத்திலேயே அடைந்தவனாய், ஸத்திதப்ராஜ்ஞனென்று சொல்லப்படுவா னென்று அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

ஆதமாநாத்மவிவேகமுள்ள மஹாநுபாவன், எப்பொழுது, ப்ரமர்ணம், விபர்யயம், விகல்பம், ஸ்ம்ருதி, நித்ரை, என்கிறஐந்துவிதத்தாலும் ஐவைந்து விதங்களை யண்டந்த சகலமனோ வருத்தி விசேஷங்களை விட்டுவிட்டு, அந்தக்கரணத்தில் எந்த விதமான வருத்தமும் இல்லாதவனாய் இருப்பானோ, அப்பொழுது, சுமாதிரிவிருக்கிற ஸத்திதப்ராஜ்ஞன் என்று சொல்லப்படுவானென்று அறியவேண்டும். மேலும், காமங்கள் ஆத்மதர்மங்கள் அல்லவென்றும், ஆத்மதர்மமான பக்ஷத்தில் நெருப்பிற்குடுபோல நீங்கமாட்டாவென்றும், மனோதர்மங்களென்றும், ஆகையால், மனதைப் பரித்யஜித்தவுடனே சகலகாமங்களும் விட்டுவிடப்படுமென்றும், அறியவேண்டும். ஆனால், ஸத்திதப்ராஜ்ஞனுடைய முகவிலாசாதிகளைப் பார்க்கும் போது, சந்தோஷமுள்ளவன்போலக் காணப்படுவானல்லவா, சகல காமங்களையும் விட்டுவிட்ட பக்ஷத்தில், முகத்தில் சந்தோஷக்குறிகள் எப்படி யுண்டாகுமென்று சந்தேஹிக்காமல்,

“ஸ்ரீ|| யதாஸர்வேப்ரமுச்யந்தேகாமாயேஸ்யஹ்ருதிஸத்திதா||

அதமர்த்தயோம்ருதோபவாத்யதரப்ராஹ்மஸமஸ்துதே”

“யதாஸர்வேப்ரமுச்யந்தேகாமாயேஸ்யஹ்ருதிஸத்திதா||
அதமர்த்தயோம்ருதோபவாத்யதரப்ராஹ்மஸமஸ்துதே”

(இந்த ஆத்மவேத்தாவினுடைய ஹ்ருதயத்திலிருக்கிற காமங்களெல்லாம் எப்பொழுது விடப்படுகின்றனவோ, அப்பொழுது, ஜ்ஞானியான மனிதன் மரணமில்லாதவனாய், இந்தவுலகத்திலேயே ப்ராஹ்மத்தையடைகிறான்) என்கிற சுருதி ப்ரமாணுநுஸாரமாக, ஸத்திதப்ராஜ்ஞனும், ஸ்வப்ரகாச சித்ரூபத்தால் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருப்பவனும், பரமாதந்தரூபனும், ஆகிய ஆக்மாவினிடத்திலே

யே ரமித்துக்கொண் டிருப்பானென்றும், பாஹ்யங்களும், துச்சங் களும், அநாத்மவஸ்துக்களும் ஆகிய அவைகளில் விருப்பமில்லையாகையால், அந்தக்கரண வ்ருத்தியால் சந்தோஷத்தையடைகிற வன் அல்லனென்றும், அதாவது வ்ருத்தி சூர்யனாயிருப்பானென்றும், அறியவேண்டும். மேலும், இவ்விதமாய் சமாதியிலிருக்கிற ஆத்மநாதம் விவேகமுள்ள பண்டிதன் ஸ்த்திதப்ராஜ்ஞனென்றும், ஆத்மாராமனென்றும், சொல்லப்படுவானென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், சித்தனுடைய லக்ஷணங்கள் எவையோ, அவை எந்த சாதகனுக்கு (சாதகம்செய்து கொண்டிருப்பவனுக்கு) சாதகங்களாகையால், அவைகளை மிகுந்த ப்ரயத்னத்தால் சம்பாதிக்கவேண்டுமென்றும், மறுபடியும் அப்படிப்பட்ட சாதகங்கள் சித்திக்காத பக்ஷத்தில் வித்வாம்ஸனுக்கும் ப்ராஜ்ஞை ஸ்த்திரமாயிருக்கமாட்டாதென்றும், மோக்ஷமுண்டாகாதென்றும், ஆகையால் மோக்ஷத்தையடையவேண்டுமென்கிற எண்ணமுள்ளவன், சித்தனுடைய லக்ஷணங்களை அவசியமாய்ச் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்றும், தெரிவிக்க நினைத்து, இந்த சுலோகமுதற்கொண்டு இந்த அத்யாயம் முடிகிறவரைக்கும், சித்தனுடைய லட்சணங்களை, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் சொல்லுகிறாரென்றும், அதில், முன்னே, முதற்கேள்விக்குச் சமாதாநம், சொல்லுகிறாரென்றும் அறியவேண்டும்.

மேலும், சிவவணமநாதிகளால் ஆத்மதத்வத்தை நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்ட முமுக்ஷுவானவன், சமாதியிலிருந்துகொண்டு,

“ஸ்ரீ॥ ஸந்ஸுஹஸுட்ரஸ்யஸ்ய” “மநஸைவாநுத்ரஷ்டவ்யம்”

(மனத்தினாலேயே அநுசரித்துப் பார்க்கத்தகுந்தது) என் கிற சுருதி ப்ரமாணாநுசாரமாக, ஆத்மஸ்வரூபத்தை ப்ரகாசிக்கச் செய்வதற்கு முக்யகாரணமான மனத்திலிருக்கிற எண்ணங்களெல் லாவற்றையும் முழுதும் விடவேண்டு மென்று அறியவேண்டும், ஆனால், எண்ணங்களைவிடுதல் எப்படி யுண்டாகு மென்று சந்தே ஹிக்காமல், ஸ்வதஸ்ஸித்தனும், நித்யனும், கூடஸ்த்தனும், அஸங் கனும், சித்ரூபனும், நேத்ரத்துக்கு ரூபம் காணப்படுவதுபோல எல்லாவிடங்களிலும், அடையப்படுகிறவனும், ஆரந்தரூபனும், ஸ்வஸ்வரூபனும் ஆகிய ஆத்மாவினிடத்திலேயே ப்ரஹ்மத்தைக்க ண்டு, தன்னிடத்தில் தன்னாலேயே க்ரீடித்துக்கொண்டு, ஆத்மநாத்

தாதுபவத்தால் கன்றாய்க் த்ருப்தியடைந்து, அம்ருதாஸத்தைப்பா
நம் பண்ணுகிறவன் உப்புரீனா விட்டுவிடுவதுபோல, துச்சமான
விஷயசுகத்தை விட்டு விடவேண்டுமென்று அறியவேண்டுமே. மே
லும், இப்படி சுகலகமங்களையும் விட்டுவிட்டவன் ஸ்த்தித ப்ராஜ்ஞ
னென்று சொல்லப்படுவாவென்று அறியவேண்டும். ஆனால், ஏண்
ணங்கள் உண்டாவதற்குக் காரணங்களான விஷயங்கள் (போக்ய
பதார்த்தங்கள்) காணப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது, வித்வாம்
ஸனுக்கும், அந்தப்பதார்த்தங்களை அதுபவிப்பதில் விருப்பம் உண்
டாகுமாதலால், விருப்பங்களை முழுதும் விட்டுவிடுவது கூடாதெ
ன்பாயானால், சொல்லுகிறேன், கேள், விருப்பமுண்டாவது விஷ
யங்களின் ஸ்வபாவமா, (அன்றி) புருஷஸ்வபாவமா; த்ருணப்ராஜ்
கள் காணப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாலும், அதுபவிக்கவேண்டுமென்
கிற விருப்பமுண்டாவதில்லை யாதலால், விருப்பமுண்டாதல் விஷ
யங்களின் ஸ்வபாவமென்பதற்கிடமில்லை, மேலும், ஸ்த்திகளின்
சந்திதியிலேயே ப்ரவர்த்தித்துக்கொண்டிருந்தாலும் பாலகனுக்கு
விருப்பமுண்டாகிறதில்லை யாகையால் விருப்பமுண்டாதல் புருஷ
ஸ்வபாவமென்பதற்கு இடமில்லை.

ஆனால், விருப்பங்கள் எப்படி பிறக்கின்றன என்பாயானால்,
சொல்லுகிறேன் கேள்,

“सुखं कामं नानाभिर्लक्षणैश्चैव
“காமஜாநாமிதேஜலம்ஸங்கல்பாத்திகிலஜாயஸே”

(ஓ, காமா, நீ பிறப்பதற்குக் காரணத்தை நான் அறிகிறேன்,
நீ சங்கல்பத்தால் பிறக்கிறாய்.) என்கிற ஸ்ம்ருதி ப்ராமாண நுஸார
மாக, காமம் (விருப்பம்) சங்கல்பத்தால் உண்டாகின்றதென்று
அறியவேண்டும். மேலும், காமம் பிறப்பதற்குக் காரணமான சங்
கல்பம் வாசனையால் (அதுபவத்தாலுண்டான ஸம்ஸ்காரவிசேஷத்
தால்) உண்டாகின்றதென்றும், அப்படிப்பட்ட வாசனையின் பலத்
தாலேயே விஷயங்களில் விருப்பமும், ப்ரவர்த்தனையும், உண்டா
கின்றதென்றும் அறியவேண்டும். மேலும், சர்வகாலங்களிலும்
சமாதியிலேயிருப்பவனும், சர்வமும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாகவே பார்
ப்பவனும் ஆகிய வித்வாம்ஸனுக்கு, எல்லாம் ம்ருத்துவாக (மண்
ரூபம்) பார்க்கிறவனுக்கு, பாளையென்பது மண்ணைப்பார்க்கிலும்
வேறுகாத விதம்போல, ப்ரஹ்மத்தைப்பார்க்கிலும் அந்நியமாய்,

யாதொன்றும் கர்ணப்படாதென்று அறியவேண்டும். மேலும், அப்படி எல்லாம் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பவனுக்கு, ப்ரஹ்மத்தைப்பார்க்கிலும் அந்நியங்களான விஷயங்கள் இல்லையாகையால், விஷயவாசனைகள் ஸ்வயமாகவே நசிக்கின்றன வென்று அறியவேண்டும். ஆனால் விஷயவாசனைகள் ஸ்வயமாகவே நசித்தபகூ த்தில், “சகலவிருப்பங்களையும் எப்பொழுது விட்டு விடுகிறானோ” என்று சொல்லுதல் எப்படி சம்பவிக்குமென்று சந்தேஹிக்காமல், சூர்யகாந்தியால் இருள்போர்கும்போது, சூரியனால் இருள்போகின்றதென்று சொல்லுகிறதுபோலச் சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். மேலும், வாசநாஹிதனா யிருப்பதே ஸ்த்திதப்ரஜ்ஞனுடைய லக்ஷணமென்று அறிந்துகொண்டு, முழுக்ஷாவாவைன் சமாதியினால் வாசநாஹிதனா யிருப்பதற்குத்தகுந்த யத்நத்தைச் செய்யவேண்டியதென்று அறியவேண்டும். மேலும், மோக்ஷத்தையடைய விரும்பினவனுக்கு சாதகங்கள் எவையோ, அவையே சித்தனுக்கு (முக்தனுக்கு) ஸஹஜங்களான லக்ஷணங்கள். ஆகையால், சித்தனுடைய லக்ஷணங்களைச் சொல்லிக் கொண்டே, அந்தரங்கமான ஜ்ஞாநசாதகங்களை இந்த சுலோகம் முதற்கொண்டு, இந்த அத்யாயம்முடிகிறவரைக்கும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும்.

ஸ்ரீ||**து:கேஷ்வநுத்விக்ம்மநா: | ஸுகேஷு - விகதஸ்ப்ருஹ: |**

வீதராகபயக்ரோத: | ஸ்த்திததீர்மூநிருச்யதே ||

௩௮௭

து:கேஷ்வநுத்விக்ம்மநா: | ஸுகேஷு - விகதஸ்ப்ருஹ: |

வீதராகபயக்ரோத: | ஸ்த்திததீர்மூநிருச்யதே ||

௩௮௮

இ - ள். து:கேஷு - துக்கங்கங்களில், அநுத்விக்ம்மநா: - க்ஷோபத்தையடையாத சித்தமுள்ளவனும், ஸுகேஷு - சுகங்களில், விகதஸ்ப்ருஹ: - ஆசையில்லாதவனும், வீதராகபயக்ரோத: - ப்ரியம், பயம், கோபம், (என்பவை) இல்லாதவனும் (ஆகிய), மூநி: - முடி, ஸ்த்திததீ: - ஸ்த்திதப்ரஜ்ஞன், (இதி - என்று) உச்யதே - சொல்லப்படுகிறான்.

தா த் ப ரீ ய ம்.

ஓ அர்ஜுநா, துக்கங்கள் உண்டானபோது மனத்தில் கோபத்தையடையாதவனும், சுகங்கள் வந்தபோது ஆசையில்லாதவனும்

ப்ரியம் பயம் கோபம் என்பவை யில்லாதவனும் ஆகிய முநீவரன் ஸ்த்திதப்ராஜ்ஞன் என்று சொல்லப்படுகிறானென்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான், இந்த சுலோகத்தாலும் ஸ்த்திதப்ராஜ்ஞனுடைய வேறு சில லக்ஷணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டே முமுக்ஷு- (ப்ரஹ்மஜ்ஞாந்தை யடையவிரும்பினவன்) செய்யத்தகுந்த காரியத்தைத் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும் ஜ்வரம், தலைவாய் முதலானவைகளால் உண்டாகிற ஆத்யாத்மிகங்களும், பெரியபுலி, சர்ப்பம், முதலான ஜத்துக்களால் உண்டாகிற ஆதிபௌதிகங்களும், அதிவ்ருஷ்டி, அநாவ்ருஷ்டி, இடிவிழுதல் முதலானவைகளால் உண்டாகிற ஆதிதைவிகங்களும், என்று சொல்லப்பட்ட துக்கங்கள் நேரிட்டபோது, ஆத்மநாதம் விவேகமுள்ளவன், மனத்தில் க்ஷோபத்தை யடையமாட்டானென்று அறியவேண்டும். மேலும், அப்படியே ஜ்வரம் தலைவலி முதலானவை இல்லாமற்போவதனால் உண்டாகிற ஆத்யாத்மிகங்களும், பெரிய புலி சர்ப்பம் முதலானவையிலாமற்போவதனால் உண்டாகிற ஆதிபௌதிகங்களும், சமமாய் மழைபெய்தல், நன்றாய்விளைதல், இடிவிழாதிருத்தல் முதலானவைகளால் உண்டாகிற ஆதிதைவிகங்களும் ஆகிய சுகங்கள் நேரிட்டபோது, ஆத்மநாதம் விவேகமுள்ளவன், விறகுபோடுவதனால் நெருப்புவிருத்தியடைவதுபோல ஆசையுள்ளவனுய் செருக்கடையமாட்டானென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், விவேகமில்லாதவன் சுகங்கள் நேரிட்டபோது இனிமேல் சுகங்களேயுண்டாகவேண்டுமென்கிற ஆசையால் செருக்கடைவதுபோல, விவேகியானவன் செருக்கடைய மாட்டானென்று அறியவேண்டும். மேலும், எரிப்பதற்குத் தகுந்த விறகுபோடுவதனால் நெருப்பு விருத்தியடைவதுபோல, விவேகமில்லாதவன் சுகங்கள் நேரிட்டபோது ஆசையால் செருக்கடைவானென்றும், விவேகியானவன் எரிக்கத்தகாத வஸ்துக்களைப் போட்டபோது நெருப்பு விருத்தியடையாததுபோல, சுகங்கள் நேரிட்டபோது ஆசையினால் செருக்கடையமாட்டானென்றும் தெரிந்துகொண்டு, மோக்ஷத்தையடையவிரும்புகிறவன் சுகமுண்டானபோது சந்தோஷத்தையும், துக்கமுண்டானபோது உத்வேகத்தையும் (மனக்ஷோபத்தையும்) அடையக்கூடாதென்று அறியவேண்டும். மேலும், இ

த்தனுனவனுக்கு ராகம் (அநுபவிக்கப்பட்டவையாதலால் மனத்தில் ப்ரவேசித்தவிஷயங்களில் ரஞ்சநாதமகமான ஆசாபேதம்) பயம் (அர்ஹியரால் அபகாரத்தையடைவதனால் சரீரத்திலும் அவயவங்களிலும் நடுக்கமுண்டாவதற்குக் காரணமான சித்தவிருத்திவிசேஷம்) க்ரோதம் (ஆத்மாவைப் பரவசம் செய்துகொண்டபிறகு, தனக்கும் பிறர்க்கும் அபகாரம் உண்டாகும்படி ப்ரவர்த்திப்பதற்குக்காரணமான சித்தவிருத்திவிசேஷம்) என்பவை இருக்கமாட்டாவென்று தெரிந்துகொண்டு, முமுகூஹானவன், ராகம், பயம், க்ரோதம் என்பவைகளை விட்டுவிடவேண்டும். மேலும், இப்படி துக்கமுண்டானபோது உத்வேகமும், சுக்ருண்டானபோது, ஆசை, ராகம், பயம், க்ரோதம் என்பவைகளும் இல்லாதவனும், ஆத்மவேத்தாவும் ஆகிய ஸ்வாஸி, ஸ்த்திதப்ராஜ்ஞனென்று சொல்லப்படுவானென்று அறியவேண்டும்.

• ரஹ்ஸ்யார்த்தம்.

முமுகூஹானவன் அவசியம் சம்பாதிக்கவேண்டுமென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு, சித்தனுடைய மற்றொரு வக்ஷணத்தை, இந்த சுலோகத்தால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், கேட்கப்படுவதும், பார்க்கப்படுவதும், ஸ்ப்ருஸிப்பப்பட்டதும் ஆகிய எல்லாம் ப்ரத்யக்த்ருஷ்டியினால் ப்ரஹ்மமாய் நினைப்பவன் முகியென்றும், ஸ்த்திதப்ராஜ்ஞனென்றும், சொல்லப்படுவானென்று அறியவேண்டும். மேலும், துக்கம் முதலான ப்ரஹ்மவ்யாபாரங்களை அவஸம்பிக்காதவனுக்கே ஸத்ப்ரஹ்ம நிஷ்ட்டையும், மிகுந்த ப்ரஹ்மஜ்ஞானமும் உண்டாகுமென்றும், மிகுதியான ப்ரஹ்மஜ்ஞானமுள்ளவனுக்கே ஜீவந்முக்தியுண்டாகுமென்றும், இந்த சுலோகத்தால் தெரிவிக்கப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஸம்ஸித்தனும், ப்ரஹ்மவேத்தாவும் ஆனவன், சம்பத்து ஆபத்து என்பவைகளில் ஒன்றும்பேசாமல் ஸ்வாத்மநிஷ்ட்டையால் சம்மா இருப்பானென்று சொல்லுவதால்,

“ஐஸ்ரஹ்” “கிம்பாபாஷேத”

என்கிற கேள்விக்குச் சமாதானம் சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். மேலும், சமாதியிலிருந்து எழுந்த ஸ்த்திதப்ராஜ்ஞனுடைய சம்பாஷணம், உட்கார்தல், நடத்தல், முதலானவை,

மூடஜநங்களுடைய சம்பாஷணைகளைப் பார்க்கிலும் விலகலுண்
மானவையென்று தெரிவித்துக்கொண்டே,

“சிஸ்ரஹுக்ஷ” “சிம்பரபாஷேத”

என்பதற்குச்சமாதாந்தை ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோ
கத்தால் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், அவிவேகியானவன் துக்கம்நேரிட்டபோது, ஜயோ,
நான் எவ்வளவு பாவஞ்செய்தவன், சீ, நான் அநுபவிக்கிற இப்படி
ப்பட்ட துக்கத்தை எவன் போக்கடிக்கவல்லவன், நான் என்ன
செய்வேன், என்று பலவகையாய் விசநமடைகிறான். மேலும்,
அவிவேகியானவன் இப்படிப்பட்ட விசநம் பாவத்தைச்செய்யும்
போதிருந்தால், இந்த விசநமுண்டாகாதல்லவா என்றும், துக்கா
நுபவகாலத்தில், விசநத்தையடைந்த பகஷத்தில், காரணமுண்டா
யிருக்கும்போது காரியம் எப்படி யில்லாமற்போகுமென்றும் விசா
ரிக்காமல், ப்ராந்தித்தனாய் விசநமடைவானென்றும், விவேகியான
வன் ப்ராப்தகர்மத்தால் எல்லாமுண்டாகின்றதென்று நினைத்து
எவ்விதத்தாலாயினும் விசநமில்லாம விருப்பானென்றும் தெரிந்து
கொள்ளவேண்டும். ஆனால், ப்ராப்தகர்மத்தால் துக்கம் உண்டா
னதுபோலவே துக்கமுண்டான சிறகு உண்டாகிற விசநமும் ப்ரா
ப்தகர்மத்தாலேயே உண்டாகுமாதலால், எல்லாம் ப்ராப்தகர்மாறு
ஸாரமாக நடக்குமென்று நினைக்கிற விவேகியும் விசநத்தையடை
யலா மல்லவாவென்று நினையாமல், துக்கங்கள் மாத்திரம் ப்ராப்த
கர்மத்தால் உண்டாகுமென்றும், துக்காநந்தரத்தில் உண்டாகிற
விசநம் ப்ராந்தியால் உண்டாகுமென்றும், விவேகியானவனுக்கு
ப்ராந்திக்குக் காரணமான அவிவேகமில்லையாதலால் அப்படிப்
பட்ட விசநம் (பரிதாபம்) உண்டாகாதென்றும் தெரிந்துகொள்ள
வேண்டும்.

மேலும், அவிவேகியானவன் சுருமுண்டானபோது, ஓஹோ,
நான் மிகுந்த தய்யன், லோகத்தில் எவனுக்கு இப்படிப்பட்ட சுரு
முண்டாயிற்று, லோகத்தில் எனக்குச் சமாநமானவன் என்ன,
என்குத்தை எவனும் எந்தவுபாயத்தாலும் போக்கடிக்கமாட்டான்
என்று அவிவேகத்தால் செருக்கடைந்திருப்பானென்றும், விவேகி
யானவன் சுருமும் துக்கத்துக்குச் சமாநமானதேயென்று நினைத்து
செருக்கடையமாட்டானென்றும் அறியவேண்டும். மேலும், விவே

கியானவன் ராகத்வேஷபயங்கள் இல்லாதவனு யிருப்பானென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், இப்படி உத்வேகத்ருஷ்ணைகளும், ராகத்வேஷபயங்களும் இல்லாத முகிவரன், ஸ்வாநுபவத்தைப் ப்ரகடநம் செய்யும்போது, உத்வேகாதிதிகள் இல்லாத சொற்களைச் சொல்லுவானென்று தெரிந்துகொண்டு, முமுகூஷுவானவன் துக்கம் நேரிட்டபோது உத்வேகமும், சுகம் நேரிட்டபோது ஆசையும் தகுந்த காரணங்களுண்டா யிருக்கும்போதும், ராகத்வேஷபயங்களும் இல்லாதவனு யிருக்கவேண்டுமென்று அறியவேண்டும்.

॥ॐ॥யஸ்ரஸ்துநாநிஸ்தீஹ | ஸ்ரஸ்துநாநிஸ்தீஹ |

நாநிஸ்தீஹ | ஸ்ரஸ்துநாநிஸ்தீஹ |

௨௮॥

யஸ்ஸர்வத்ராநபிஸ்நேஹ | ஸ்தத்தத்ப்ராப்யஸாபாஸாபம் |

நாபிநந்ததிநத்வேஷ்டி | தஸ்யப்ராஜ்ஞாப்ராதிஷ்ட்டிதா ||

௨௯॥

இ - ள். ய: - எந்த முகிவான், ஸர்வத்ரா - எல்லா இடங்களிலும், அநபிஸ்நேஹ: - அபிமாநமில்லாதவனோ, தத்தத் - அந்த, ஸாபாஸாபம் - சுபத்தையும் அசுபத்தையும், ப்ராப்ய- அடைந்து, நாபிநந்ததி - சந்தோஷிக்கமாட்டானோ, நத்வேஷ்டி-த்வேஷத்தை யடையமாட்டானோ, தஸ்ய-அந்த முகிவானுடைய, ப்ராஜ்ஞா- (ஆத்மாநாதம் விவேகத்தாலுண்டான) ஜ்ஞாநம், ப்ராதிஷ்ட்டிதா-மிகவும் ஸத்திரமானது, (பவதி - ஆகின்றது.)

தா த் ப ர் ய ம்.

ஓ அர்ஜுனா, எந்த முகிவரன், பார்யை, புத்ரன், தநம் முதலானவைகளில் எதினிடத்திலும் அபிமாநமில்லாதவனும், அப்போதப்போது உண்டாகிற சுபங்களில் சந்தோஷமும், அசுபங்களில் த்வேஷமும் இல்லாதவனும், ஆவானோ, அந்த முகிவானுக்கு, ஆத்மாநாதம் விவேகத்தால் உண்டான ஜ்ஞாநம் மிகவும் ஸத்திரமானதாகின்றது என்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

ஸத்திதப்ராஜ்ஞானுடைய மற்றொரு லக்ஷணத்தைச் சொல்லிக் கொண்டே, முமுகூஷுவானவன் செய்யத்தகுந்த காரியத்தை ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், விவேகமுள்ளவனான வித்வாம்ஸனுக்கு

விவேகத்தால் உண்டான ஜ்ஞாநம் எவ்விதமாய் ஸத்திரமாயிருக்குமென்று அர்ஜுநன் கேட்பானோ என்னவோவென்று நினைத்து, ஜ்ஞாநம் ஸத்திரமாயிருப்பதற்குத் தகுந்த காரணத்தை இந்த சுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறாரென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஆனால், தேஹத்திலும், ஜீவநத்திலும் ஆசையும், சுபாசுபங்களுண்டானபோது சந்தோஷவ்யஸநங்களும், விவிதிஷ்ணுக்கே (ஆத்மதத்வத்வதையடைய விரும்பினவனுக்கே) அல்ல, வித்வாம்ஸனுக்கும் போகமாட்டாவென்றும், அவைபோகாமையால், ஆத்மநாத்மவிவேகத்தாலுண்டாகிற ப்ராஜ்ஞை ஸத்திரமாயிருக்காதென்றும் எண்ணாமல், தேஹஜீவநாதிகளில், நான் எனது என்கிற அபிமாநமும், சுபாசுபங்களில் சந்தோஷவ்யஸநங்களும் இல்லாதபக்கத்தில், ஆத்மநாத்மவிவேகத்தால் உண்டான ஜ்ஞாநம் மிகவும் ஸத்திரமாயிருக்குமென்றெண்ணி, முமுகூவானவன் தேஹஜீவநாதிகளில், நான் எனது என்கிற அபிமாநமில்லாதவனும், அப்போதப்போது உண்டாகிற சுபாசுபங்களில் சந்தோஷவ்யஸநங்கள் இல்லாதவனும் ஆகவேண்டுமென்று அறியவேண்டும்.

அஹஸ்யார்த்தம்.

சிரவணமநாதிகளால் ஆத்மதத்வத்தை நன்றாய்த் தெரிந்து கொண்டவனும், விதேஹகைவல்யத்தை விரும்பியிருப்பவனும் ஆகிய மஹாநுபாவன், ஜ்ஞாநபரிபாகத்தின்பொருட்டுச் சமாதியில் ப்ரவர்த்தித்தானானால், ஜ்ஞாநநிஷ்டைடைசித்திக்குமென்று ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவான் இந்த சுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், தேஹஜீவநாதிகளில் அபிமாநமும், சுபாசுபங்களில் சந்தோஷவ்யஸநங்களும் ஆகிய இவற்றைவிட்டுவிட்டு, எல்லாவற்றிலும் சமபுத்தியுண்டாயிருப்பவனுக்கேயன்றி, மற்றவர்களுக்கு ஆத்மநாத்ம விவேகத்தால் உண்டான ஜ்ஞாநநிஷ்டை சித்திக்காதென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், பார்யை, புத்ரர்கள், தநம், முதலானவைகளில் நான் எனது என்கிற அபிமாநத்தை விட்டுவிடுதல், பகவானான பரமாத்மனிடத்தில் ப்ரியமுண்டாயிருப்பதற்கேயாதலால், எல்லாவற்றிலும் அபிமாநத்தைவிட்டுவிட்டு, பரமாத்மனிடத்தில் மாத்திரம் அபிமாநம் உண்டாயிருக்கவேண்டுமென்று அறியவேண்டும். மேலும், முமுகூவானவன் நிந்தித்தல், புகழ்தல் முதலானவற்றைத் தெரிவிக்கிற வார்த்தைகளைச் சொல்

லக்கூடாதென்று இந்த சுலோகத்தால் சொல்லப்பட்டதென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

॥ॐ॥யதாஸம்ஹரதேசாயம | கூர்மோங்காநீவஸர்வஸஃ |

ॐ॥யதாஸம்ஹரதேசாயம | கூர்மோங்காநீவஸர்வஸஃ | ௩௮॥

யதாஸம்ஹரதேசாயம | கூர்மோங்காநீவஸர்வஸஃ |

இத்திரியஸ்யந்தரியார்த்தேப்ய | ஸ்தஸ்யப்ராஜ்ஞாப்ராதிஷ்டிதா

இ - ள். (ஓ அர்ஜுன) யதா - எப்பொழுது, அயம் - இந்த யோகி, இத்திரியார்த்தேப்ய - சகலவிஷயங்களாலும், இத்திரியாணி - செவிமுதலான இத்திரிபங்களை, கூர்ம - ஆமை, ஸர்வஸஃ - எல்லாவற்றிலும், அங்காநீவ - கால் கைமுதலான அவயவங்களைப்போலவே, ஸம்ஹரதே - உபஸம்ஹரிக்கிறானே, ததா - அப்பொழுது, தஸ்ய - அந்த யோகியினுடைய, ப்ராஜ்ஞா - (ஆத்மநாதம் விவேகத்தாலுண்டான) ஜ்ஞானம், ப்ராதிஷ்டிதா - மிகவும் ஸத்திரமானது, பவதி - ஆகின்றது.

தா த் ப ர் ய ம்.

ஓ அர்ஜுன, ஆமையானது தன் அவயவங்களை உள்ளே விழுத்துக்கொள்ளுதல்போல, யோகியானவன் எப்பொழுது இந்திரியங்களை விஷயங்களின்மேல் போகாதிருக்கும்படிசெய்து, உள்ளே தானே அடக்கிக்கொள்ளுகிறானே, அப்பொழுது அந்த யோகிக்கு ஆத்மநாதம் விவேகத்தால் உண்டான ஜ்ஞானம் ஸத்திரமாயிருக்குமென்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

இந்த சுலோகத்தாலும் முமுக்ஷுவானவன் செய்யத்தகுந்த காரியங்களை போதிக்கிறாரென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், இத்திரியங்களை விஷயங்களின் மேல்போகாதிருக்கும்படி செய்யவேண்டியதென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு, ப்ராஜ்ஞையென்பது ஸத்திரமாயிருப்பதற்குக் காரணமாதலால், முமுக்ஷுவானவன் இத்திரியங்களை விஷயங்களின்மீதுபோகாதிருக்கும்படி செய்யவேண்டியதென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு, ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறிபவேண்டும். மேலும், எல்லா இத்திரியங்களையும் விஷயங்களின்மேல் போகாதிருக்கும்படி செய்யவேண்டுமென்று அறிபவேண்டும். மேலும், இத்திரியங்களை உபஸம்ஹரித்தல் என்றால், முமு

தும் நசிக்கப்பண்ணுகிறது அல்லவென்றும், நன்றாய் ஆகர்ஷித்தல் என்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், இந்த சுலோகத்திலுள்ள

“अयम्” “அயம்”

என்கிற சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறவன் ஸ்த்திதப்ராஜனான் அல்லவென்றும், ஜ்ஞாநநிஷ்ட்டையில் ப்ரவர்த்தித்தவன் சொல்லப்பட்டானென்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், இந்த ரியங்களை விஷயங்களின்மேல் செல்லாதிருக்கும்படி செய்வதே ஆத்மாநாதம் விவேகத்தாலுண்டான ஜ்ஞாநம் ஸ்த்திரமாயிருப்பதற்குத் தகுந்த காரணமென்று தெரிந்துகொண்டு, ஆமையானது தன் அவயங்களை, பயத்தால் உள்ளே யிழுத்துக்கொள்வதுபோல முழுக்ஷுவானவனும் ராகத்வேஷாதிகள் உண்டாகுமோ என்னவோ வென்கிற பயத்தால், இந்தரியங்களை விஷயங்களின்மேல் செல்லாதிருக்கும்படி செய்யவேண்டியதென்று அறியவேண்டும்.

ஹஸ்யார்த்தம்.

விசாரிக்கும்போது, ஜ்ஞாநநிஷ்ட்டை சித்திப்பதற்கு மிகவும் உறுதியான வைராக்யம், தீவ்ரமான மோக்ஷவிருப்பம் ஆத்மபரனாயிருத்தல் என்பவை முக்யகாரணங்கள் ஆனாலும், இந்தரியங்களை ஜெயிக்காதபட்சத்தில் வைராக்யாதி ஜ்ஞாநநிஷ்ட்டை சித்திக்காது ஆகையால், சாதகனுடையதியானவன், ஜ்ஞாநசித்தியின்பொருட்டு முன்னே இந்தரியங்களை ஜெயிக்கவேண்டுமென்கிற விஷயத்தை, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறாரென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும்,

“किमासीत्” “கிமாஸீத்”

என்கிற கேள்விக்குத்தகுந்த சமாதாந்தை, இந்த சுலோகமுதற்கொண்டு ஆறுசுலோகங்களால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், இதுவரைக்கும் சொல்லப்பட்ட இரண்டு சுலோகங்களால் சமாதியிலிருந்து எழுந்த காலத்திலும் சகலதாமஸ் வருத்திகளும் இருக்கக்கூடாதென்று சொல்லப்பட்டதென்றும், இந்த சுலோகத்தால் சமாதியை அவலம்பித்திருக்கிற காலத்தில், சகல வருத்திகளும் இல்லாதிருக்க வேண்டுமென்கிற விஷயம் சொல்லப்பட்டதென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ஜீ|| விஷயாவிநிவ ருநீ | நிர்ஹாரஸ்யதேஹிநி |

ரஸவஜ்ஜம்ரஸோப்யஸ்ய | பரமத்ருஷ்ட்வாகிவர்த்ததே ||

௩௬||

“ விஷயாவிரிவர்த்ததே | நிர்ஹாரஸ்யதேஹிநி |

ரஸவஜ்ஜம்ரஸோப்யஸ்ய | பரமத்ருஷ்ட்வாகிவர்த்ததே || ௩௬ ||

இ - ள், நிர்ஹாரஸ்ய - (இந்திரியங்களால்) சப்தாதிவிஷயங்களைக் க்ரஹிக்காத, தேஹிநி - ஜீவனுக்கு, விஷயா - சப்தாதிவிஷயங்களுடைய அநுபவம், ரஸவஜ்ஜம் - அபிலாஷையை மாத்ஹிரம்விட்டு, விரிவர்த்ததே - திரும்புகின்றன, அஸ்ய - (விஷயங்களை இந்திரியங்களால் க்ரஹிக்காமல் தேஹாபிமாநத்தை விட்டுவிட்ட) ஸ்த்திதப்ராஜ்ஞனுக்கு, பரம் - பரமாத்மாவை, த்ருஷ்ட்வா - பார்த்து, ரஸோபி - அபிலாஷையும், கிவர்த்ததே - திரும்பிப்போகாதின்றன.

தாத்பர்யம்.

ஓ அர்ஜுனா, இந்திரியங்களால், சப்தம் முதலாயுள்ள விஷயங்களைக் க்ரஹிக்காமல், மௌநத்தை யவலம்பித்திருக்கிற தேஹாபிமாநிக்கு, விஷயங்களினுடைய அநுபவம் மாத்ஹிரம் போகுமே யல்லாமல், விஷயங்களிலுள்ள பிரியம் (விஷயங்களை அநுபவிக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணம்) போகாது. அந்த எண்ணம், நான் ப்ராஹ்மமானேனென்று தன்னை ப்ராஹ்மமாகத் தெரிந்துகொண்ட ஸ்த்திதப்ராஜ்ஞனுக்குப் போகுமென்று தாத்பர்யம்.

சங்கராஷ்யம்.

ஐயாக்ருஷ்ண; ஆமையானது தனது அவயவங்களை உள்ளேயிழுத்துக்கொள்வது போல, இந்திரியங்களை விஷயங்களின்மேல் செல்லாதிருக்கும்படி செய்யவேண்டுமென்றும், அப்படி செய்தவனுக்கு, ப்ராஜ்ஞனானது ஸ்த்திரமாயிருக்குமென்றும் சொன்னும், ஆலோசிக்கும்போது நீசொன்னசொல் உசிதமாயிருக்கவில்லை, எனென்றால், இந்த லோகத்தில் இந்திரியங்களால் விஷயங்களை அநுபவிக்காதவனுக்கும், நோய் முதலியவற்றால் பீடிக்கப்படுகிறவனுக்கும், இந்திரியங்கள் விஷயங்களின்மேல் போகாமற்போன போதிலும், விஷயங்களை அநுபவிக்கவேண்டுமென்கிற ஆசைபோகமாட்டாது. விஷயங்களை அநுபவிக்கவேண்டுமென்கிற ஆசைபோகாமலிருக்கும்போது, ப்ராஜ்ஞனென்பது எப்படியுண்டாகும். ப்ராஜ்ஞனென்பதற்கு விஷயாபேகைச் சத்ருவாகையால், சத்ருவாகிய

விஷயாபேக்ஷை யுண்டாயிருக்கும்போது ப்ராஜ்ஞை யென்பது உண்டாகமாட்டாது. மேலும், ஒருவேளை, ஆமையானது தனது அவயவங்களை உள்ளேயிழுத்துக் கொள்வதுபோல இந்த்ரியங்களை விஷயங்களின்மேல் போகாதபடி செய்தபோதிலும், விஷயங்களை அநுபவிக்கவேண்டும் என்கிற அபேக்ஷை போகமாட்டாது. விஷயாபேக்ஷையுண்டா யிருக்கும்போது, ப்ராஜ்ஞை யென்பது ஸ்த்திரமாயிருக்காது. ஆகையால் நீ சொன்னசொல் உசிதமா யிருக்கவில்லையென்று அர்ஜுனன் கேட்பானோ என்னவோ வென்று நினைத்து, விஷயாபேக்ஷை போவதற்கும், ப்ராஜ்ஞை யென்பது ஸ்த்திரமாயிருப்பதற்கும் தகுந்த உபாயத்தை ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்தசுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால் சப்தாதி விஷயங்களை அநுபவிக்காதவனுக்கு விஷயங்கள் எப்படி போகும். மேலும், விஷயங்கள் போவதும், விஷயாபேக்ஷையைவிட்டு விடுவதும், ப்ரக்ருதத்தில் சொல்லத்தகுந்த விஷயமல்லாமற் போகும்போது, அவைகளைச் சொல்வதற்குக் காரணமென்ன வென்று சந்தேஹிக்காமல், உலகத்தில் எவன் சப்தாதி விஷயங்களில் ஆசையில்லாதவனானோ, அவனுக்கு, ஆக்யந்திகமானதும் (சாசுவதமானபலத்தை யுண்டாக்குவதும்) மிகவும் கஷ்டமடைந்து செய்யத்தகுந்ததும் ஆகிய தவத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கிற வித்யாஹீநனுக்கும் இந்த்ரியங்கள் சப்தாதி விஷயங்களின்மேல் போகாமற் போனபோதிலும், அநுபவிக்கவேண்டுமென்கிற ஆசை போகமாட்டாது. ஆனால், அப்படிப்பட்ட ஆசைபோகாமென்றால், எல்லாம் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமேயன்றி, வேறல்ல வென்கிற ஜ்ஞாநத்தால் போகும்ஆகையால், விஷயங்களை அநுபவிக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணமில்லாதவனுக்கு விஷயங்கள் போகாமென்று சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும், மேலும், விஷயங்களால் (இந்த்ரியங்களால்) சப்தாதிகளைக் க்ரஹிக்காதவனுக்கும், மிகவும் கஷ்டமான தவத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கிற மூர்க்கனுக்கும், சப்தாதி விஷயங்களை அநுபவிக்கவேண்டு மென்கிற எண்ணம் போகாதென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும், மேலும், இப்படி யல்லவானால், விஷயங்கள் (சப்தாதிகள்) நிராஹாரானும், (எந்தப்பதார்த்தத்தையும் இந்த்ரியங்களால் க்ரஹிக்காதவனும்) தேஹமே நான் என்கிற எண்ணம் உள்ளவனும் மிகவும் கஷ்டமானதவத்தைச் செய்து கொண்டிருப்பவனும் ஆகிய மூர்க்கனுக்குப் போனபோதிலும், விஷயங்களை அநுபவிக்கவேண்டு

மென்கிற எண்ணம் மாத்திரம் போகமாட்டாதென்றும், அபடிப்பட்ட எண்ணம் நான் ப்ரஹ்மமானேன் என்கிற ஆத்ம சாக்ஷாத்காரஜ்ஞாநத்தால் போகும்மென்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், ஆனால், ரஸசப்தத்துக்கு உப்பு, காரம், கசப்பு முதலாயுள்ள ஆறுவகையான ரஸங்களில் ஏதோ ஒரு ரஸமென்று அர்த்தமாயிருக்கும்போது, இந்த சுலோகத்திலுள்ள ரஸசப்தத்துக்கு ராகம் (ஆசை) என்று அர்த்தம் சொல்லுதல் உசிதமாகுமா வென்று சந்தேஹிக்காமல்,

“ஸ்வரன்ஸ்ப்ருஜீரஸீரஸஜ்ஞஃ”

“ஸ்வரஸேரஸ்வ்ருத்தோரஸிகோரஸஜ்ஞஃ”

(இச்சாநுஸாரமாய் ப்ரவர்த்திக்கிறவன் ரஸிகள், ரஸஜ்ஞன்) என்கிற வ்ருத்தவாக்ய ப்ரயோகங்களிலும், ரஸ சப்தத்துக்கு ராகம் அர்த்தமென்று சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது, ஆகையால், ரஸசப்தத்துக்கு, ராகம் (ஆசை) என்று அர்த்தம் சொல்லுதல் உசிதமேயென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஒருவேளை, இந்த்ரியங்களை விஷயங்களின்மேல் போகாமலிருக்கும்படி செய்தவனுக்கு, விஷயங்களை அநுபவிக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணம் இல்லாமற் போனாலும் அது நிலையாயிருக்கமாட்டாதென்றும், மறுபடியும், ஏதோ ஒருகாரணத்தால் அந்த எண்ணம் உண்டாகுமென்றும் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். மேலும், அப்படிப்பட்ட எண்ணம் எப்பொழுதும் உண்டாகாமலிருக்கும்படி செய்து கொள்ளவேண்டுமென்று நினைப்பவன், நான் ப்ரஹ்மமானேன் என்கிற ஜ்ஞாநத்தை ஸத்து ரூபதேசாதிகளால் த்ருடமாயுண்டாக்கிக் கொள்ளவேண்டுமென்றும், அந்தஜ்ஞாநம் த்ருடமாயிருக்காத பக்ஷத்தில், விஷயாபேக்ஷை போகமாட்டாதென்றும், விஷயாபேக்ஷை போகாதபக்ஷத்தில், மறுபடியும் ஸம்ஸாரபந்தம் உண்டாகுமென்றும், தெரிந்துகொண்டு ஆத்மநாதம் விவேகத்தால் உண்டான ஜ்ஞாநம் நிலையாயிருப்பதற்குத் தகுந்த யதநம் செய்யவேண்டுமென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், மேலான ஆத்மஜ்ஞாநம் உண்டானாலன்றி, விஷயாபேக்ஷை போகாமையாலும், விஷயாபேக்ஷை போனாலன்றி, சிறந்த ஆத்மஜ்ஞாநம் உண்டாகாமையாலும், விசாரித்துப் பார்க்கும்போது அந்யோந்யாஸ்ரயம் (இதை அது, அதை இது, ஆசிரயித்திருத்தல்) என்கிறதோஷம் உண்டாகாதா, என்று சந்தேஹிக்காமல், இந்த்ரிய

ங்களை விஷயங்களின்மேல் மிகுந்த ஆசையோடு போகாதிருக்கும் படி விவேகத்தினால் செய்தபகஷத்தில், ஸ்தூலமான விஷயாபேகை போகுமென்றும், ஸ்தூலமான விஷயாபேகை போவதனால் சிறந்த ஆத்மஜ்ஞாநம் உண்டாகுமென்றும் அந்த ஆத்மஜ்ஞாநத்தால் சூக்ஷ்மமான விஷயாபேகையும் போகுமென்றும், இப்படி ஒன்றினால் ஒன்று க்ரமக்ரமமாய்ப் போகுமாதலால் அந்யோந்யாசிரயம் என்கிற தோஷமில்லையென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

ஐயா, க்ருஷ்ணா, இந்த்ரியங்களை விஷயங்களின்மேல் போகா மற்செய்வது, ஆத்மாநாதம் விவேகத்தால் உண்டாகிற ஜ்ஞாநம் நிலையாயிருக்கத்தகுந்த காரணமென்று சொன்னாய், ஆலோசிக்கும் போது, அப்படி சொல்லுதல் உசிதமாயிருக்கவில்லை, ஏனென்றால் ஏதோ ஒருகாரியத்தை உத்தேசித்து, இந்த்ரியங்களை நிக்ரஹித்த வனிதத்தில், இந்த்ரிய நிக்ரஹம்மாத்திரம் காணப்படுவதெய்ன்றி ஆத்மாநாதம் விவேகத்தால் உண்டான ஜ்ஞாநம் நிலையாயிருப்பது போலக் காணப்படவில்லை, ஆகையால், நீ சொன்ன வார்த்தை உசிதமாயிருக்கவில்லையென்று அர்ஜுனன் கேட்பானே என்னவோ வென்று நினைத்து, அப்படி ஏதோ ஒருகாரியத்தை உத்தேசித்து இந்த்ரியங்களை ஜெயித்தவனுக்கு விஷயாபேகை போகவில்லையா கையால், ப்ரஹ்மஜ்ஞாநமும், ப்ரஹ்மஜ்ஞாநநிஷ்ட்டையும் சம்ப விக்காதென்றும், ஆகையால் விஷயாபேகையை விட்டுவிடவே ண்டுமென்றும் விஷயாபேகையை விட்டுவிடுதலால் ப்ரஹ்மஜ்ஞாநமும், ப்ரஹ்மஜ்ஞாநநிஷ்ட்டையும் உண்டாகுமென்றும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறாரென்று அறிய வேண்டும். மேலும்,

“राज्ञोऽनुबन्धस्य”

“ராகோலிங்கமபோதஸ்ய”

(அவிவேகத்துக்கு லட்சணம், ஸர்வவிஷயங்களிலும் விருப்ப முண்டாயிருத்தல்) என்கிற நியமானுஸாரமாய், ராகமுண்டாயிருக்கும்போது ப்ரஹ்மஜ்ஞாநமும், ப்ரஹ்மஜ்ஞாநநிஷ்ட்டையும் உண்டாகாதென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், ராகம் என்பது எப்படிபோகும், ப்ரஜ்ஞையென்பது எப்படி சித்திக்கும், என்று கேட்பாயானால், சொல்லுகிறேன், கேள், இந்த்ரியநிக்ரஹத்தினால்

லும், வ்ரதாதிகளாலும், சித்தசுத்தியுண்டான பிறகு, சிவணமந்
நாதிகளால் உண்டான ஜ்ஞாநத்தால், அத்விதீய ப்ராஹ்மஜ்ஞாநம்
உண்டாகும் என்றும், அதனால், (நான் ப்ராஹ்மம் ஆனெனென்கிற
ஆத்மசாக்ஷாத்கார ஜ்ஞாநம் உண்டாவதனால்) ராகமநீங்கிப் போகு
மென்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், விஷயங்களை
அநுபவிக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணம் ப்ராஹ்மமானேன் என்கிற
ஜ்ஞாநாக்நியால் எரிந்துபோகுமென்றும், மேலும், ஆத்மநாத்ம
விவேகத்தால் உண்டான ஜ்ஞாநம் ஸத்திரமாயிருக்குமென்றும் தெ
ரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ஐயா, க்ருஷ்ணா, மூடனுக்கும் ரோகாதிகளால் இந்த்ரியநிக்ர
ஹம் உண்டாகிறதானாலும், ப்ராஜ்ஞைஞாநத்திரம் உண்டாவதில்லை,
ஆகையால், இந்த்ரியங்களை விஷயங்களின்மீது போகாதிருக்கும்
படிசெய்வது மாத்திரத்தாலேயே, ப்ராஜ்ஞையென்பது சித்திக்கு
மென்று சொல்லுதல் உசிதமாயிருக்கவில்லையென்று அர்ஜுனன்
கேட்பானே என்னவோவென்றெண்ணி, ப்ராஜ்ஞையென்பது ஸத்
திரமாயிருப்பதற்கு, இந்த்ரியங்கங்களை விஷயங்களின்மேல் போகா
திருக்கும்படிசெய்தல் மாத்திரத்தினாலே, ப்ராஜ்ஞையென்பது ஸத்
திரமாயிருக்குமென்று கருத்தல்லவென்றும், விஷயங்களை அநுப
விக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணமும் நீங்கவேண்டுமென்றும், அப்ப
டிப்பட்ட எண்ணம் ஆத்மசாக்ஷாத்காரத்தினால்லது பேகாதென்
தும், தெரிவிக்கும்பொருட்டு, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்
தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஒருவேளை,
ரோகாதிகளால் இந்த்ரியநிக்ரஹம் முண்டானாலும், விஷயங்களை அநு
பவிக்கவேண்டும் என்கிற எண்ணம் போகமாட்டாதாகையால் ரோ
காதிகளால் இந்த்ரியநிக்ரஹம் உள்ளமூடனுக்கு ப்ராஜ்ஞையென்பது
சித்திக்கவில்லையென்று கேட்பது உசிதமாயிருக்கவில்லையென்று
தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், ஆத்மசாக்ஷாத்காரம் உண்டா
காத பட்சத்தில், விஷயங்களை அநுபவிக்கவேண்டுமென்கிற எண்
ணமும் போகத்தகுந்த காரணமான ஆத்மசாக்ஷாத்கார ஜ்ஞாநம்
உண்டாகும்பொருட்டு மிகவும் அதிகமான ப்ரயத்னத்தைச் செய்ய
வேண்டுமென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், ஐயா, க்ரு
ஷ்ணா, இந்த்ரியங்கள் விஷயங்களின்மேல் போகாதிருத்தல், ஸத்தி
தப்ராஜ்ஞைனுக்கு லட்சணமல்ல, ஏனென்றால், மூடர்களுக்கும், ரோ

தென்றும் தெரிவித்துக்கொண்டே, இந்த்ரிய நிக்ரஹமில்லாத பக்ஷத்தில் உண்டாகிற தோஷத்தை ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தால் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், அடிக்கடி விஷயங்களிலுள்ள தோஷங்களைத் தேடுதலென்கிற ப்ரயத்நத்தைச் செய்துகொண்டிருந்தாலும், அதாவது விஷயங்களாலுண்டாகிற துக்கங்களை அடிக்கடி தெரிந்துகொண்ட போதிலும், மிகவும் புத்திமானு யிருந்தாலும், மிகுந்தக்ஷோபத்தை யுண்டாக்குகிற இயற்கையுள்ள இந்த்ரியங்கள், விஷயங்களுக்கு அபிமுகனாகச்செய்து, மிகவும் விசேஷபம் (சித்தசலநம்) உள்ளவனாகச் செய்யும், அப்படிசெய்து, ஆத்மாநாதம் விவேகமுள்ள வித்வாமஸனுடைய விஜ்ஞாநத்தோடு கூடிக்கொண்ட மனத்தையும் பலாத்காரமாய் ஹரிக்கும். ஆகையால், ஆத்மஜ்ஞாநம் ஸத்திரமா யிருக்க வேண்டுமென்கிற நினைப்புள்ளவன, முக்யமாய், இந்த்ரியநிக்ரஹத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

இந்த்ரிய நிக்ரஹமில்லாதபக்ஷத்தில், ஆத்மஜ்ஞாநம் ஸத்திரமாயிருக்காது ஆகையால், ஆத்மஜ்ஞாநம் ஸத்திரமாயிருக்கும்படி செய்துகொள்ளவேண்டுமென்று ப்ரயத்நம் செய்துகொண்டிருப்பவன் இந்த்ரிய நிக்ரஹத்தைக்குறித்து மிகவும் அதிகமான ப்ரயத்நம் செய்யவேண்டுமென்று, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தால் தெரியப்படுத்துகிறாரென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், ப்ராஜ்ஞை யென்பது ஸத்திரமாயிருப்பதற்கு இந்த்ரியநிக்ரஹம், மனோநிக்ரஹம், என்னும் இரண்டும் முக்யகாரணங்களென்றும், இந்த்ரியநிக்ரஹமும் மனோநிக்ரஹமும் இல்லாதபட்சத்தில் ப்ராஜ்ஞையென்பது ஸத்திரமாயிருக்காதென்றும், சொல்லப்போகிறவராய், முன்னே பாஹ்யேந்த்ரிய நிக்ரஹமில்லாதபோது உண்டாகிற தோஷத்தை ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தால்தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், அடிக்கடி விஷயங்களிலுள்ள தோஷங்களைப் பார்த்தல் என்கிற ப்ரயத்நத்தைச் செய்துகொண்டிருப்பவனும், மிகவும் விவேகமுள்ளவனும் ஆகிய புருஷனுடைய மனம், க்ஷணமாத்ரமாயினும் விகாரமில்லாததாயிருந்த போதிலும், இந்த்ரிய நிக்ரஹமில்லாதபக்ஷத்தில், அந்த இந்த்ரியங்கள் க்ஷணமாத்ரத்துக்குள்ளே, மறுபடியும், மனத்தை விகாரமுள்ளதாகச் செய்யுமென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ஆனால், மனோவிகாரத்துக்கு வீரோதியான விவேகமுண்டா
கிருக்கும்போது விகாரம் எப்படியுண்டாகுமென்று சந்தேஹிக்கா
மல், இந்த்ரியங்கள் மிகவும்பலமுள்ளவைகளும் விவேகத்தைப்போ
க்கடிக்கத் தகுந்தவைகளும், மிகவும் சூஷாபத்தையுண்டாக்குகிற
ஸ்வபாவமுள்ளவைகளும், ஆகையால், திருடர்கள் தரவந்தஹம், தர
ரட்சகனும், மிகவுமஜாகரதையாய் தரத்தைக் காப்பாற்றிக்கொண்டிரு
ந்தாலும் தரவந்தனையும், தரரட்சகனையும் மோசம்செய்து, அந்த
தரத்தைப் பறித்துக்கொண்டு போகிறதுபோல; ஆதமாராதம் வி
வேகத்தாலுண்டான ஜ்ஞாநத்தில ப்ரவேசித்திருக்கிற மனத்தை,
பலாத்காரமாய், வீக்ஷாம்ஸனானவன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்
போதே ஹரித்து விஷயங்களின்மேல் போகும்படி பண்ணுமென
து தெரிந்துகொண்டு, இந்த்ரிய நிக்ரஹத்தைக்குறித்து மிகவும் அ
சிகமான ப்ரயதந்தைச் செய்பவெண்டுமென்று அறியவேண்டும்.
மேலும், முமுக்ஷுவான ஸர்யாஸி ராகத்வேஷங்கள் முழுதும்
நீங்குவதற்காகவும், எந்த விஷயத்தின்மேலும் இந்த்ரியங்கள் போ
காதிருத்தற்காகவும், விதேஹமுத்தி சித்திப்பதற்காகவும், சர்வமும்
ப்ரஹ்மஸ்வரூபமே யென்கிற ஜ்ஞாநத்தைச் சம்பாதிக்கவேண்டு
மென்றும், மேலும், விதேஹைகவல்பம் சித்திப்பதற்கு முக்யகா
னமான ப்ரஹ்மஜ்ஞாநம் நன்றாய் சித்திக்கும்பொருட்டு, சமாதி
யில் ப்ரவேசித்த ஸர்யாசி, முக்யமாய் இந்த்ரியங்களை நிக்ரஹிக்க
வேண்டுமென்றும், இந்த்ரிய நிக்ரஹம் இல்லாதபட்சத்தில் மிகவும்
அசிகமான அநர்த்தங்கள் உண்டாகுமென்றும், தெரிவிக்கும்பொ
ருட்டு, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறு
ரென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், சமாதியினால் ஜ்ஞா
நம் ஸத்திரமாயிருப்பதற்குப் பிரயதநம் செய்துகொண்டிருந்தபோ
திலும், அகாவது சமாதியில் இருந்த போதிலும் இந்த்ரியங்களை
விஷயங்களின்மேல் போகாதிருக்கும்படி செய்வதற்கும், விஷயங்க
ளெல்லாம் மாயிகங்களென்றும், துச்சங்கள் என்றும், தெரிந்துகொ
ண்டிருந்தாலும், எல்லாம் ப்ரஹ்மமாகப் பார்க்கத்தகுந்த காரண
மானமனத்தை, விஷயங்களைப்பார்த்தல் மாத்ரத்தாலேயே, சூஷா
பத்தையுண்டாக்குகிற ஸ்வபாவத்தையுடைய இந்த்ரியங்கள் பலாத்
காரமாய் ஹரித்து, அந்த மனத்தை விஷயங்களின்மேல் ஏவி, மாய
படியும், தேஹமே நான் என்கிற அவ்விவேகத்தையுண்டாக்கி, நி

ரூபப்ராஷ்டனாகச்செய்யுமாசலால்; இந்த்ரியநிக்ரஹமில்லாசபோது
மிகவும் அதிகமான அர்த்தமுண்டாகுமென்று அநியவேண்டும்.

ஸ்ரீ||தூநிஸ்ரூபிஸம்யஸ்ய | யுக்த ஆஸீதமத்பரா ||

தாநிஸர்வாணிஸம்யம்ய | யுக்த ஆஸீதமத்பரா ||

உரு||

தாநிஸர்வாணிஸம்யம்ய | யுக்த ஆஸீதமத்பரா ||

வஸேஷிபஸ்யேந்த்ரியாணி | தஸ்ப்ராஜ்ஞாப்ராதிஷ்ட்டிதா ||

(இ - ள்.) தாநி - அப்படி மிகவும் க்ஷோபத்தையுண்டாக்கு
கிற ஸ்வபாவமுள்ளவைகளும், ஸர்வாணி - சமஸ்தங்களும், (ஆகிய
இந்த்ரியங்களை) ஸம்யம்ய - ஸ்வாதீனம் செய்துகொண்டு, யுக்த -
நிச்சலசித்தன் (ஆகிய) ஸர்வாஸி, மத்பரா - வாசுதேவானு
என்னிடத்தில் ஆஸத்தியுள்ளவனாய், ஆஸீத - இருக்கவேண்டும்,
யஸ்ய - எந்த ஸர்வாஸியினுடைய, வஸே - ஸ்வாதீனத்தில், இந்த்
ரியாணி - இந்த்ரியங்கள், வர்த்தந்தேஹி - இருக்கின்றனவோ, தஸ்ய
ய - அந்த ஸர்வாஸிக்கு, ப்ராஜ்ஞா - ப்ராஜ்ஞை, ப்ராதிஷ்ட்டிதா -
ஸ்திரமானதாயிருக்கும்.

தா த் ப ர ம்.

ஓ அர்ஜுனா, மோட்சமடைய விரும்புகிறவன் மிகவும் க்ஷோ
பத்தையுண்டாக்குகிற சகலேந்த்ரியங்களையும் ஸ்வாதீனப்படுத்திக்
கொண்டு, நிச்சலசித்தனும், எல்லாவற்றையும் விட்டவனும், வாசு
தேவனே ஸர்வாத்மஸ்வரூபனென்றும், வாசுதேவனைப் பார்க்கிலும்
வேறான தொன்றுமில்லையென்றும் நினைப்பவனுமாயிருக்கவேண்
டும். மேலும், ஓ அர்ஜுனா, இந்த்ரியங்கள் எந்த ஸர்வாஸிக்கு அப்யாச
வசத்தால் ஸ்வாதீனங்களாயிருக்குமோ, அவனுக்கு ஆத்மாநாத்மவி
வேகத்தால் உண்டான ப்ராஜ்ஞை ஸ்திரமாயிருக்குமென்று தாத்
பர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

ஐயா க்ருஷ்ணா, இந்த்ரியங்களை ஸ்வாதீனமானவைகளாகச்
செய்துகொள்ளவேண்டுமென்று சொன்னாயலலவா, அப்படி செய்
துகொண்டபிறகு செய்யத்தகுந்த காரியம் யாதென்று அர்ஜுனன்
கேட்பானோ என்னவோவென்று நினைத்து, இந்த்ரியங்களை ஸ்வாதீ
நமாகச் செய்துகொண்டபிறகு செய்யத்தகுந்த காரியத்தை, ஸ்ரீ க்
ருஷ்ணபகவான் இந்த் சகலாகத்தின் முதலிரண்டடிகளாலும் தெ

ரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும், மேலும், ஆனால், இந்திரியங்களை ஸ்வாதீர்ப்படுத்திக்கொண்டு, நிச்சலசித்தனும், எல்லாவற்றையும் விட்டவனும், இது தாழ்ச்சது, அது உயர்ந்தது என்கிற பேத புத்தியில்லாதவனுமாகி, எல்லாப் பாத்யகாதம் ஸ்வரூபமான வாசு தேவனையாகையால், நானும் அந்த வாசுதேவனைப் பார்க்கிலும் வேறல்லவென்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டுமென்று சொன்னால்லவா, அப்படி நினைத்துக்கொண்டிருப்பவனுக்கு என்ன லாபமுண்டாகும் என்று அர்ஜுனன் கேட்பானே என்னவோவென்று நினைத்து, மற்ற இரண்டடிகளையும் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், இந்திரியங்களை ஸ்வாதீனமாகச் செய்துகொண்டு நான் பரமாத்மனைக்காடிலும் வேறானவனல்லவென்று நினைத்து மிகுந்த அன்போடு இடைவிடாமல் நெடுங்காலம் தன்னைப் பரஹ்ம ஸ்வரூபமாய் நினைப்பவனுக்கு ஆத்மநாதம் விவேகத்தால் உண்டான ஜ்ஞாநம் ஸத்திரமாயிருக்குமென்று அறியவேண்டும், மேலும், இப்படி யல்லவானால், விஷயங்களிலுள்ள தோஷங்களை அடிக்கடி கண்டுபிடித்து, இந்திரியங்களை விஷயங்களின் மேல் போகாதிருக்கும்படி அப்யாசம் செய்துகொண்டிருப்பவனுக்கு இந்திரியங்கள் ஸ்வாதீரமாக யிருக்குமென்றும், அப்படி இந்திரியங்கள் ஸ்வாதீரமாயிருக்கையால், ப்ராஜ்ஞை யென்பது ஸத்திரமாயிருக்குமென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

ஐயா, க்ருஷ்ணா, இந்திரியங்கள் மிகவும் கேஷாபத்தை யுண்டாக்குகிற ஸ்வபாவமுள்ளவை யாதலால், மனத்தை, பலாத்காரமாக ஹரித்து, ப்ராஹ்மஜ்ஞாநப்ராஷ்டனாகச் செய்யுமென்று சொன்னால்லவா, ஆனால், அந்த இந்திரியங்களை எப்படி ஜெயிக்கலாமென்று அர்ஜுனன் கேட்பானே என்னவோவென்று நினைத்து, தகுந்த சமாதானத்தை, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்தசுலோகத்தால் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டுத; மேலும், ஜ்ஞாநத்துக்கும் கர்மத்துக்கும் சாதனங்களான இந்திரியங்களை ஸ்வாதீரமாகச் செய்துகொண்டு, மனோநிக்ரஹம்பெற்று, எந்தவிதமான வ்யாபாரமும் இல்லாதவனாயிருக்கவேண்டுமென்று அறியவேண்டும். மேலும், மிகுதியான கேஷாபதையுண்டாக்குகிற ஸ்வபாவமுள்ள இந்திரியங்களை ஸ்வாதீரமாகச் செய்துகொள்ளுதல் எப்படி சம்பவிக்குமென்று

சந்தேஹிக்காமல், வாசுதேவனுள் நானே மிகுந்த பக்தியினால்
சேவிக்கத் தகுந்தவனென்று தெரிந்துகொண்டு, வாசுதேவனுள்
எனக்கு பரமபக்தனாய்,

“ श्रीं नमो नमो नमो नमो नमो नमो नमो ”

“ நவாஸுதேவபக்தநாமஸுபரமவித்யதேக்வசித் ”

(வாசுதேவனிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்களுக்குக் கொஞ்சமாயி
னும் அமங்களம் உண்டாகாது) என்கிறசுருதி ப்ரமாணாநுஸாரமாக
பபததைவிட்டு இருக்கவேண்டிய தென்று தெரிந்துகொள்ள வே
ண்டும்.

மேலும், உலகத்தில் பலவந்தனான அரசனை ஆசிரயித்தவனைப்
பார்த்தபாது, இவன் அரசனை யாசிரயித்தவனென்று தெரிந்திருப்
பதனால், திருடர்கள் மிகுந்த பபமுள்ளவர்களாய் எங்கும் போகமா
ட்டாமல், அவனுக்கு ஸ்வாதீநமானது போலவே, சகல பூதங்களி
லும் அந்தர்யாமி ரூபமா யிருக்கிற நாராயணனை ஆசிரயித்தவனுக்
கு, சகலேந்திரியங்களும், இவன் சகலலோகேசுவரனான நாராயண
னை ஆசிரயித்த மஹாநுபாவன் என்று நினைத்து, அவனுக்கு ஸ்வா
தீநமாயிருக்குமென்று அறியவேண்டும். மேலும், வாசுதேவனிடத்தி
லுள்ள பக்தியினால், இந்திரியங்களைச் செய்தவனுக்கு, ஆத்மநாத்
மவிவேகத்தால் உண்டான ஜ்ஞாநம் ஸ்த்திரமாயிருக்கு மென்று
அறியவேண்டும். மேலும், இந்த சுலோகத்திலுள்ள,

“ योऽसिद्धमप्युतः ” “ யுத்தஆஸீதமத்பரஃ ”

என்கிற வாக்யத்தால்,

“ ईमाँसिद्ध ” “ கிமாஸீத ”

என்கிற ப்ரஸ்நத்துக்குத் தகுந்த சமாதானம் சொல்லப்பட்ட
தென்று அறியவேண்டும், மேலும், இந்திரியங்களை ஜெயித்தவனுக்
கேபனறி, மற்றவர்களுக்கு ஆத்மநாதம் விவேகத்தால் உண்டான
ஜ்ஞாநம் ஸ்த்திரமாயிருக்கமாட்டாதென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு,
புரிக்ருஷணபகவான் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று
அறியவேண்டும். மேலும், விஷயங்களில் அநேக தோஷங்கள் உள்
ளானவென்றும், விஷயங்களின்மீதுள்ள ஆசைபக்தகமாகுமென்றும்
அடிக்கடி நினைக்கிற பகஷத்தில், இந்திரியங்கள் விஷயங்களின்மேலு
போகமாட்டாவென்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். மேலும், இப்படி

இத்திரியங்களை விஷயங்களின்மேல் போகாதிருக்கும்படி செய்து, இத்திரியங்களை அந்தந்தக்கோளங்களுளிலேயே ஸ்த்தாபித்து, இத்திரியங்களை ராகத்வேஷ ரஹிதமானவைகளாகச்செய்து, ப்ரஹ்மவேத் தரவான ஸம்பாஸி, புத்தவ்ருக்திக்கு ப்ரஹ்மகாரத்வத்தை (ப்ரஹ்மகாரமாகியிருத்தலை) சம்பாதித்து, இந்த ப்ரபஞ்சமும் நானும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமே என்கிற ந்யாயாநுஸாரமாய், தன்னை ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாக பாவனைசெய்துகொண்டிருக்கவேண்டுமென்று அறியவேண்டும். மேலும், இப்படி எல்லாக்காலங்களிலும் இடைவிடாமல் தன்னை ப்ரஹ்மமாக பாவனைசெய்து கொண்டிருப்பவனுக்கு இத்திரியங்கள் ஸ்வாதீநமாயிருக்குமென்றும் அப்படி இத்திரியங்கள் ஸ்வாதீநமாயிருந்தால், ஆத்மநாதம் விவேகத்தால் உண்டான ஜ்ஞாநம் ஸத்திரமாயிருக்குமென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ஸ்ரீ॥ ஸ்யாயத்விஷயாந்புமஸி | ஸ்ஸங்கஸ்தேஷு-புபஜாயதே |

ஸங்காத்ஸம்ஜாயதேகாமஃ | காமாத்க்ரோதோபிஜாயதே॥ ௨௮॥

த்யாயதோவிஷயாந்புமஸி | ஸ்ஸங்கஸ்தேஷு-புபஜாயதே |

ஸங்காத்ஸம்ஜாயதேகாமஃ | காமாத்க்ரோதோபிஜாயதே॥ ௨௮॥

(இ - ள்.) விஷயாந் - (உலகத்திலுள்ள) பதார்த்தங்களைக் குறித்து, த்யாயதஃ - ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கிற, புமஸி - புருஷனுக்கு, தேஷு - அந்தப் பதார்த்தங்களில், ஸங்கஃ - ப்ரீதி, உபஜாயதே - பிறக்கின்றது, ஸங்காத் - ப்ரீதியினால், காமஃ - ஆசை, ஸம்ஜாயதே - உண்டாகின்றது, காமாத் - ஆசையினால், க்ரோதஃ - கோபம், அபிஜாயதே - பிறக்கின்றது.

தாந் ப்ரீயம்.

ஓ அர்ஜுநா, உலகத்திலுள்ள பொருள்களைக்குறித்து ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கிற புருஷனுக்கு அந்தப்பதார்த்தங்களில் ப்ரீதியுண்டாகின்றது. அந்த ப்ரீதியினால் ஆசையுண்டாகின்றது, அந்த ஆசையினால் கோபமுண்டாகின்றது என்று தாத்பர்யம்.

சங்காபாஹ்யம்.

அப்படி ப்ராமபுருஷார்த்தமான ஆத்மஜ்ஞாநத்தை யடைவதற்குத்தகுந்த வுபாயத்தை உபதேசித்த பிறகு சொல்லத்தகுந்த விஷயத்தை இந்த சுலோகத்தால் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், இதுவரைக்கும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானால் சொல்லப்

பட்ட விதமாகவே ஜ்ஞாந்ஷ்ட்டையைய யடையாதவனும், இந்த்ரியங்களால் அவமாநிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருப்பவனும், மிகவுமபெரிதாகிய அநர்த்தத்தை யடைகிறவனும், அதாவது விவேகவஜ்ஞாநரஹிகனும் ஆனவனுக்கு, அநுபவசித்தமானதும், சர்வாநர்த்தங்களுக்கும் காரணமானதும் ஆகிய சங்கதியை, இந்த சுலோகம் முசற்கொண்டு இரண்டு சுலோகங்களால் தெரிவிக்கிறாரென்று அறிபவேண்டும். மேலும், லோகத்தில் எவன் லோகத்திலுள்ள பதார்த்தங்களைப் பார்த்து; இந்தப் பதார்த்தத்தை இவ்விதமாக அநுபவிக்கவேண்டும், இந்தப்பதார்த்தம் மிகவும் மயமானது, எனகிற எண்ணங்களால், பதார்த்தங்களைக்குறித்து ஆலோசித்துக் கொண்டிருப்பானோ, அவனுக்கு, லோகத்திலுள்ள பதார்த்தங்களில், முதலில்சாதாரணமான ஆஸக்தி (இந்தவிஷயங்கள் எனக்கு சுகமுண்டாவதற்குக் காரணங்களானவை யென்கிறவினைப்பு) உண்டாகுமென்றும், அந்த ஆஸக்தியால், க்ரமக்ரமமாய் விசேஷமான ஆசை (இவை எனக்கு முக்யமாய்வேண்டும் என்கிறவினைப்பு) உண்டாகுமென்றும், அந்த ஆசை, லோகத்தில் எவனாலேயாகிலும் (அல்லது) ஏதோ ஒருகாரணத்தாலாயினும், தடுக்கப்பட்டாலும், முழுதும் நசிக்கச்செய்யப்பட்டாலும், தனக்கும் பிறர்க்கும் அபகாரத்தையுண்டாக்குகின்ற கோபம் உண்டாகுமென்றும், இப்படிப்பட்ட அநர்த்தம் உண்டாவதற்கு, விஷயங்களைக்குறித்து ஆலோசிப்பதே முக்யகாரணமென்றும், தெரிந்துகொண்டு, இந்த்ரியங்களை விஷயங்களின்மேல் போகாதிருக்கும்படி செய்வதேயல்லாமல், விஷயங்களைக்குறித்து மனத்திலும் ஆலோசிக்கக் கூடாதென்று அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

ஐயா, க்ருஷ்ண, மனம், பாஹ்யேந்த்ரிய ப்ரவர்த்தியின்வழியாக அநர்த்தத்துக்குக் காரணமாகுமேயன்றி, ஸ்வயமாய் அநர்த்தத்துக்குக் காரணமாகமாட்டாதல்லவா, ஆகையால், பாஹ்யேந்த்ரியங்களை ஜெயித்தபட்சத்தில், விஷப்பல்லைக் கழற்றிவிடப்பட்டபாம்பைப்போல, மனமும் எந்த அநர்த்தத்தையும் உண்டாக்கமாட்டாது. மேலும், பாஹ்யேந்த்ரியங்களை ஜெயித்தல் மாத்ரத்தாலேயே க்ருகக்ருத்யன் (தர்யன்) ஆவான். ஆகையால்,

“यस्य कृत्स्नं” “यுக்த ஆஸீத”

(சிச்சலசித்தன யிருக்கவேண்டியது) என்று சொல்லுதலால் என்ன ப்ரயோஜனமென்று அர்ஜுநன் கேட்பானோ என்னவோ வென்று நினைத்து, பாஹ்யேந்த்ரியங்களை ஜெயித்தபோதிலும், அந்தரிந்த்ரியமான மனத்தை ஜெயிக்காமற்போனால், சர்வநர்த்தங்களுக்கும் உண்டாகுமென்றும், ஆகையால் அந்தரிந்த்ரியமான மனத்தை ஜெயிப்பது அத்யாவசியகம என்றும், இந்த சுலோகம் முதற்கொண்டு இரண்டு சுலோகங்களால் சொல்லுகிறாரென்று அறிய வேண்டும்.

மேலும், ஐயா க்ருஷ்ண; இந்த்ரியத்வாரா, அந்தக்கரணம் விஷயங்களில் ப்ரவேசித்தபட்சத்தில் என்ன அநர்த்தமுண்டாகும், என்று அர்ஜுநன் கேட்பானோ என்னவோவென்றெண்ணி, விஷயங்களேமவத்தினால் த்யாகம்செய்தபோது சர்வநர்த்தங்களும் உண்டாகுமென்றும், அந்த அநர்த்த பரம்பரைகளால் ஆத்மஜ்ஞாநம் நசித்துப்போகுமென்றும், ஆத்மஜ்ஞாநம் நசித்தபோது ஜநமரணங்கள் என்கிற அலைகளையுடைய ஸம்ஸாரசாகரத்தில் விழுந்த வித்வாம்ஸனும் ஸ்வயமாகவே நசிப்பானென்றும், விஷயங்களைத் த்யாவிப்பதனால் வித்வாம்ஸனுக்கும் ஜநமரணாதி துக்கங்களுடைய பரம்பரைகளை அடைவதே பலமென்றும், மோட்சத்தையடைவதற்குத் தகுந்த காரணமான ஜ்ஞாநம் நசித்துப்போவதனால் மோட்சமுண்டாகமாட்டாதென்றும், ராகத்வேஷங்களால் விஷயங்களில் ப்ரவேசித்த வித்வாம்ஸனுக்கும் அடிக்கடி விஷயங்களைக்குறித்துச் சிந்திப்பதே சம்பவிக்குமென்றி, ப்ரஹ்மத்தைக்குறித்து த்யாவித்தல் சம்பவிக்காதென்றும், ஆகையால் சர்வநர்த்தங்களையும் அடைவதற்கு விஷயங்களைக்குறித்து ஆலோசிப்பது முக்யகாரணமென்றும், தெரிவிக்கும்பொருட்டு, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகம் முதற்கொண்டு இரண்டு சுலோகங்களைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், இதுவரைக்கும் பாஹ்யேந்த்ரியங்களை ஜெயிக்காமற்போவதனால் உண்டாகிற அநர்த்தங்களைச் சொன்ன ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் இப்பொழுது அந்தரிந்த்ரியமான மனத்தை ஜெயிக்காதபட்சத்தில் உண்டாகிற அநர்த்தத்தை இந்த சுலோகம் முதற்கொண்டு இரண்டு சுலோகங்களால் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும்.

ஸ்ரீ||ஸ்ரீஹ்ருஷிஸ்யோஹம்||ஸ்ரீயோஹ்ஸ்ரீஸ்ரீவிஷ்ணுமஃ||

ஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஹ்ருஷிஸ்யோஹம்||ஸ்ரீயோஹ்ஸ்ரீஸ்ரீவிஷ்ணுமஃ|| ௨3||

க்ரோதாத் பவதிஸம்மோஹம்||ஸம்மோஹாத்ஸ்ம்ருதிவிப்ரம்||
ஸ்ம்ருதிப்ரம்ஸாத்புத்திரஸம்||புத்திரஸாத்ப்ரணஸ்யதி||சுந||

(இ - ள்) க்ரோதாத் - கோபத்தால், ஸம்மோஹம் - அவிவேகம், பவதி - உண்டாகின்றது, ஸம்மோஹாத் - அவிவேகத்தால் ஸ்ம்ருதிவிப்ரம் - ஸ்ம்ருதியினுடைய நாசம், பவதி - உண்டாகின்றது, ஸ்ம்ருதிப்ரம்ஸாத் - ஸ்ம்ருதி கெடுதலால், புத்திரஸம் - புத்திராசம் பவதி - உண்டாகின்றது, புத்திரஸாத் - புத்திராசத்தால், ப்ரணஸ்யதி - நசித்துப்போகிறான்.

தாந் பரீயம்.

ஓ அர்ஜுனா, அப்படி நான் எண்ணின எண்ணங்கள் நிறைவே ழுமற்போவதனால், உண்டான கோபத்தால் (தனக்கும் பிறர்க்கும் அபகாரத்தையுண்டாக்குகிற நினைப்பினால்) அவிவேகம் (இந்தக்காரியம் செய்யத்தகுந்தது, இந்தக்காரியம் செய்யத்தகுந்ததல்ல, என்கிற அறிவில்லாமற்போதல்) சம்பவிக்கின்றது. அந்த அறிவில் லாமையால், சாஸ்த்ரங்களைப்படித்தலாலும், ஸத்குருபதேசத்தாலும், அடையப்பட்ட ஸம்ஸ்காரத்தால் (ஆத்மநிஷ்ட்டையாயிருக்கிற அதுபவஜ்ஞாநத்தால்) உண்டான ஸ்ம்ருதி (ஜ்ஞப்தி) நசித்துப் போகின்றது. அதாவது, ஜ்ஞப்திக்கு வருவதற்குத் தகுந்த காரணங்களிருந்தபோதிலும் ஜ்ஞப்திக்கு வராமற்போதல் சம்பவிக்கின்றது, அப்படி ஸ்ம்ருதிமென்பது நசிப்பதனால், இந்தக்காரியம் செய்யத்தகுந்தது, இந்தக்காரியம் செய்யத் தகுந்ததல்ல என்று தெரிந்துகொள்வதற்குத் தகுந்த யோக்யதை அந்தக்கரணத்துக்கு இல்லாமற்போகின்றது. அப்படி யுக்தாயுக்தங்களை தெரிந்துகொள்ளத்தகுந்த யோக்யதை புத்திக்கு இல்லாமற்போவதனால் நசித்துப் (புருஷார்த்தஹீனம்) போகிறானென்று தாம்பரியம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

கோபமுள்ளவன் மூடனாய் நித்திக்கத்தகாத குருவையும் நித்திப்பானாகலால், கோபத்தால் அவிவேகம் உண்டாகுமென்று சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். மேலும், சாஸ்த்ரத்தைப்படித்தலாலும், ஸத்குருபதேசத்தைப் பெறுதலாலும் உண்டான ஸம்

“ஸ்ரீஸ்ய” “ப்ரணஸ்யதி”

(நசித்துப்போகிறான்) என்று சொல்லப்பட்டானென்று அறியவேண்டும், மேலும், பரஹ்யேந்த்ரியங்களை ஜெயித்தபோதிலும், அந்தரிந்த்ரியமாகிய மனத்தை ஜெயிக்காமற் போவதனால், சகல அநர்த்தங்களுள்ளும் பெரிய அநர்த்தமாகிய புருஷார்த்த ஓர்நத்வம் சம்பவிக்கின்ற தாகையால், மனத்தையும் ஜெயிக்க வேண்டுமென்றும்,

“यस्य ईश्वरीशक्त्या” “युक्तश्रुतेतதम्பர”

என்கிற வாகப்பத்தால், மகோநீக்ரஹமுள்ளவனாக வேண்டிய தென்று சொல்லுகல் உசிதமாகவே யிருக்கின்ற தென்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், கோபமுள்ளவன், யுக்காயுக்க விவேகசூரியனுய்மஹாநுபாவர்களுக்கும் அபகாரத்தைச்செய்வானென்றும், குருவையும் அலக்ஷ்யம் பண்ணுவானென்றும், தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். மேலும், அந்த அவிவேகத்தால் ஸ்ம்ருதி (வேதாந்த வாக்யங்களைக் கேட்பதனால் உண்டான ஜ்ஞாநத்தால், நான் பரஹ்மமானேன் என்று அடிக்கடி தன்னை பரஹ்மமாயறிந்து கொண்ட அநுபவ ஸம்ஸ்காரத்தால் உண்டானதும் பரஹ்மாகாரமாய்ப் பரிணமிப்பதும் ஆகியபுத்தி வ்ருத்தி) தகுந்த காரணங்களி ருந்தாலும் பிறக்காமற் போகுமென்று அறியவேண்டும். மேலும், அந்த ஸ்ம்ருதி, நசித்துப் போவதனால், பரஹ்மமாயமான புத்தி வ்ருத்தி (தான் பரஹ்மம் என்கிற ஜ்ஞாநம்) நசித்துப் போகுமென்று அறியவேண்டும். மேலும், தனக்கெதிரிலிருக்கிற புருஷன் தன்புத்ரா னென்று ஸ்மரணைக்கு வந்தபோது இவன் என் புத்ரன் என்கிற ஜ்ஞாநம் உண்டாகின்றதன்றி, இல்லாதபோது அந்தஜ்ஞாந முண்டாகாது, அப்படியே நான் பரஹ்மமானேன் என்று ஸ்மரணைக்கு வந்தபோது தன்னை பரஹ்மமாக நினைப்பானேயன்றி, இல்லாத போது தன்னை பரஹ்மமாக நினைக்கமாட்டானென்றும், அப்படி நினைக்காமற் போவதேயன்றி, லோகத்திலுள்ள பதார்த்தங்களெல்லாம் போக்யங்களென்றும், தான் போகத்தாவென்றும், நினைப்பதற்குக் காரணமான பேதஜ்ஞாநமுள்ளவனாய், ஸம்ஸார சாகரத்தில் விழுந்து விஷபாநம் செய்கவன் அமரத்வத்தை (மரணமில்லாமை யை) அடையாததுபோல, முக்தியை யடைய மாட்டானென்றும்,

புருஷார்த்தஹீந னாவானென்றும், ஆகையாலேயே புத்தி நாசத்தால் நசித்துப் போவானென்று சொல்லப்பட்டானென்றும் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும், மேலும், இந்த விஷயம் முழுதும் தெரிந்துகொண்டு, அஸம்மார்க்கத்தில் ப்ரவேசித்தவனுக்கு, ஸத்கதியுண்டாகமாட்டாதென்றும், ஆகையால், முன்னே, விஷயங்களின்மேலே இந்த்ரியங்களைப் போகாதிருக்கும்படிசெய்து, மனத்தை நிக்ரஹித்திருப்பவனுக்கே ஜ்ஞாநமும் ஜ்ஞாநபலமாகிய மோக்ஷமும் உண்டாகுமேயன்றி, மற்றவர்களுக்கு உண்டாகமாட்டாதென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

॥ ८ ॥ रागद्वेषविषयं कस्य विषयानिन्द्रियैश्चरत् ॥

ச ருதவேஷவிசயம் கஸ்ய விஷயானிந்த்ரியைச் சரத் ॥

௨௪॥

ராகத்வேஷவியுக்கைத்து | விஷயானிந்த்ரியைச்சரத் |

ஆத்மவஸ்யைர்விதேயாத்மா | ப்ரஸாதபதிகச்சதி ॥

(இ - ள்,) ராகத்வேஷவியுக்கைத் - ராகத்வேஷங்களால் விடப்பட்டவையும், ஆத்மவஸ்யை - ஸ்வாதீநமானவையும், (ஆகிய) இந்த்ரியை - இந்த்ரியங்களால், விஷயாத் - விஷயங்களை, சரத் - அநுபவித்துக்கொண்டிருக்கிற, விதேயாத்மாத் - ஸ்வாதீநமான மனமுள்ளவன், ப்ரஸாதம் - சித்தரைமல்யத்தை, அதிகச்சதி - அடைகிறான்.

தாத்பர்யம்.

ஓஅர்ஜுநா, ராகத்வேஷங்களில்லாதவையும், ஸ்வாதீநமானவையும் ஆகிய இந்த்ரியங்களால் சப்தாதி விஷயங்களை அநுபவித்துக்கொண்டிருப்பவனும் (அதாவது - ராகத்வேஷங்களைவிட்டு, சரீரஸம்ரக்ஷணத்தின் பொருட்டு மாத்ரம்வேண்டிய அந்நபாநாதிகளை புஜித்துக் கொண்டிருப்பவனும்) ஸ்வாதீநமான மனமுள்ளவனும் ஆகிய மஹரீயன் சித்தரைமல்யத்தை யடைகிறானென்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

ஐயா, க்ருஷ்ணா; விஷயங்களை ஸ்மரிப்பதனாலும் அநர்த்தம்வருமானால் விஷயங்களை அநுபவிப்பதனால் அநர்த்தம் முக்யமாய் வந்தேதீருமல்லவா, ஆகையால் பிழைத்திருப்பதற்குத் தகுந்த அந்நபாநாதிகளை புஜித்தல் மாத்ரத்தாலேயே அநர்த்தத்தை யடைய

மாட்டானு, வன்று அர்ஜுனன் கேட்பானே என்னவோவென்றெண்ணி, விஷயங்களை ஸ்மரித்தலால் சர்வார்த்தங்களும் உண்டாகுமென்று சொன்ன பிறகு சொன்னதாகிய இந்த சுலோகத்தால்தகுந்த சமாதானத்தைச் சொல்லிக்கொண்டே மோக்ஷகாரணத்தையும் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், விஷயங்கள் பரிஹரிக்கத்தகுந்தவைவென்று தீர்ணயித்தபிறகு அந்தவிஷயங்களைப் பரிஹரிக்கத்தகுந்த உபாயத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், இந்திரியங்கள் விஷயங்களின்மேல் போகும்போது, ஸஹஜமாய் ராகத்வேஷங்கள் உண்டாய்க்கொண்டே போவது லோகாநுபவசித்தமாயிருக்கின்ற தாகையால் முமுகூஷாவானவன் இந்திரியங்களை ராகத்வேஷங்கள் இல்லாதவைகளாகச் செய்து, ப்ராணஸமாக்கூணத்துக்கு மாத்ரம் தகுந்தவையும், நிஷித்தங்கள் அல்லாதவையும் ஆகிய சப்தாதி விஷயங்களைச் செவிமுதலான இந்திரியங்களால் அநுபவிக்கவேண்டுமென்று அறியவேண்டும், மேலும், ஆனால் இந்திரியங்களை விஷயங்களின்மேல் போகும்படி விட்டபோது, அவைகள் நியமமில்லாதவைகளாய், நிஷித்தங்களான விஷயங்களின்மேலும் போகும்ல்லவா, என்று கேட்பானே என்னவோவென்று நினைத்து, ப்ராணஸமாக்கூணத்துக்கு மாத்ரம் தகுந்த விஷயங்களை அநுபவிக்கும்போது, இந்திரியங்களை இச்சாநுஸாரமாக, போகவொட்டாம விருக்கும்படி செய்துகொள்ள வேண்டிய தென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், ஆனால், இந்திரியங்கள் மனத்துக்கு உட்பட்டிருந்தபோதிலும், மனம் நியமமில்லாதிருந்தால், அந்தமனத்துக்கு உட்பட்டிருக்கிற இந்திரியங்களும் நியமமில்லாதவைகளாயிருக்கமாட்டாவோ, என்று கேட்பானே என்னவோவென்றெண்ணி, அந்தக்காரணமும் (மனமும்) ஸ்வாதீதமாயிருக்கவேண்டுமென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு,

“विदेयानु” “विदेयாதमा”

என்று சொல்லப்பட்டாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், இந்த விஷயமுழுது ம்தெரிந்துகொண்டு, ராகத்வேஷங்கள் இல்லாதவைகளும், ஸ்வாதீதங்களானவைகளும், ஆகிய இந்திரியங்களால், ப்ராணஸமாக்கூணத்துக்கு மாத்ரம் தகுந்தவைகளும், நிஷித்தமல்லாதவைகளும் ஆகிய விஷயங்களை அநுபவித்துக்கொண்டே மன

த்தையும் வசப்படுத்திக்கொண்டவன் ப்ராணாதத்தை (சாந்தியை) அடைகிறானென்று அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யாரீதம்.

அந்தரித்ரியமான மனத்தை நிக்ரஹித்தபட்சத்தில் பாஹ்மேந்த்ரியங்களாகிய, த்வக்கு, சக்ஷு, ஸ்ரோத்ரம், முசலாயுள்ள இந்த்ரியங்களை நிக்ரஹிக்காமல்போனாலும் தோஷமில்லையென்று சொல்லிக்கொண்டே இந்த சுலோகம் முதற்கொண்டு எட்டுசுலோகங்களால்

“ॐ नमो” “கிம்வரஜேத”

(எப்படி ப்ரவர்த்திப்பான்) என்கிற கேள்விக்குத் தகுந்த சபாநாதனத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், மனோநிக்ரஹமில்லாதவன் உபவாசாதிகளால் பாஹ்மேந்த்ரியங்களை ஜெயித்திருந்தபோதிலும், ராகத்வேஷங்களோடு கூடியிருக்கிற மனத்தினால், விஷயங்களைக்குறித்து, ஆலோசித்துக்கொண்டே, புருஷார்த்தஹீனனானென்றும், மனோநிக்ரஹமுள்ளவன், பாஹ்மேந்த்ரியங்களை ஜெயிக்காமல்போனாலும், ராகத்வேஷ ரஹிதனானவனால், புருஷார்த்தஹீன் ஆகமாட்டானென்றும் அறியவேண்டும்.

மேலும், இந்த்ரியங்கள், ராகத்வேஷங்களுள்ளவைகளாய், விஷயங்களின்மேல் போகாமானால், தோஷமுள்ளவைகள் ஆகுமென்றும், மனம் ஸ்வாதீநமா யிருந்ததானால் ராகத்வேஷங்கள் இருக்க மாட்டாவென்றும், மனோதர்மங்களான ராகத்வேஷங்கள் போன பட்சத்தில், இந்த்ரியங்களும் ராகத்வேஷங்கள் இல்லாதனவாகுமென்றும், எப்படி ராகத்வேஷங்கள் போனபிறகு, இந்த்ரியங்களால், நிஷித்தங்களாகாதவைகளும், ப்ராணஸம்ரட்சணத்துக்கு மாத்ரம் தகுந்தவைகளும் ஆகிய விஷயங்களை அநுபவிப்பதனால், எந்த அநர்த்தமும் உண்டாகாதென்றும், மேலும், இப்படி சொல்லுவதால் விஷயங்களை ஸ்மரித்தலாலேயே, அநர்த்தமுண்டாகிறபட்சத்தில், விஷயங்களை அநுபவிப்பதனால், ஸர்வாநர்த்தங்களும் உண்டாகுமாதலால், ஜீவநத்தின்பொருட்டு (ப்ராணஸம்ரட்சணத்தின்பொருட்டு) விஷயங்களை அநுபவிக்கிறவன், அநர்த்தங்களை ஏன் அடையமாட்டான் என்கிற சந்தேஹம் போக்கடிக்கப்பட்டதென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், ஸ்வாதீநங்களான இந்த்ரியங்களால் விஷயங்களை யடைகிறானென்று சொல்வதனால்,

திராஸ்கரிக்கப்பட்டதாகிறதினால், (நாராவித துக்கங்கள் உள்ளதாகி
றதினால்) நிச்சலமாயிருக்கமாட்டாது. ஆகையால், மனம் நிர்மல
மாகுமபோது என்ன லாபமுண்டாகுமோ சொல்லென்று அர்ஜு-
நன் கேட்பானே என்னவோவென்று நினைத்து, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபக-
வான் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறிபவெண்டும்.
மேலும், மனம் நிர்மலமானால், ஆத்யாத்மீகம், ஆதிபௌதீகம், ஆதி-
தைவீகம், என்கிற துக்கங்கள் நசித்துப்போகுமாதலால், மனம், நா-
ராவித துக்கங்கள் உள்ளதாகையால் நிச்சலமாயிருக்கமாட்டாகெ-
ன்று நினைப்பது உசிதமல்லவென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.
மேலும், ஆனால், ஒருவேளை மனம் சார்தியையடைவதனால்) சித்த
சுத்தியுண்டாவதனால் சகல துக்கங்களும் போனாலும், சகல துக்கங்-
களும் போவதனால் மனம் நிச்சலமானாலும், ஆகட்டும். ஆத்மாநா-
தம் விவேகத்தாலுண்டான ஜ்ஞாநம் ஸ்த்திரமாயிருத்தல் எப்படி
சம்பவிக்குமென்று நினைக்காமல், நிர்மலமான மனமுள்ளவனுடைய
புத்தி, மிகவும்வினாவாக, ப்ரஹ்மாகாரத்தையடைந்து எல்லாவற்-
றிலும் வ்யாபித்திருக்கிற ஆகாசம்போல நிச்சலமானதா யிருக்கு-
மென்று அறியவேண்டும். மேலும்சித்தசுத்தியுள்ளவனுக்கு சகலது-
க்கங்களும் நசித்துப்போவதேயல்லாமல், புத்தியென்பது ப்ரஹ்மா-
காரத்தை யடையுமாதலால், ஆத்மாநாதம் விவேகத்தாலுண்டான
ஜ்ஞாநமும் ஸ்த்திரமா யிருக்குமென்று அறியவேண்டும். மேலும்,
இப்பொழுது சொல்லப்பட்ட விஷயம் முழுதும் ஆலோசித்துப்பா-
ர்க்கும்போது, சித்தசுத்தியுள்ளவன் (நிர்மலமும் நிச்சலமும் ஆன
மனமுள்ளவன்) தப்பனுவானாகையால், ராகத்வேஷாஹிதங்களான
இந்தரியங்களால், சாஸ்த்ரவிரோத மில்லாதவைகளும், வீட்டுவீடுவா-
தற்கிசையாதவைகளும், (ப்ராணத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளுவத-
ற்குமாத்ரிம தகுந்தவைகளும்) ஆகிய விஷயங்களில், ஸமாஹிதசி-
த்தனாய், (விஷயங்கள் எனக்கு இருந்தே தீரவேண்டுமென்கிற நினை-
ப்பு இல்லாதவனாய்) சஞ்சரிக்கவேண்டியதென்று அறியவேண்டும்.

ஹஸ்யார்த்தம்.

ஐயர், க்ருஷ்ண; ப்ரஸாதத்தை (சார்தியை) அடைவானெ-
ன்று சொன்னுபல்லவா; ப்ரஸாதத்தையடைவதனால், என்னலாப-
முண்டாகுமென்று அர்ஜுநன் கேட்பானே என்னவோவென்று
நினைத்து; ப்ரஸாதத்தால் சகலதுக்கங்களும் போகுமென்றும்,

மேலும், அஸம்பாவநா விபரீதபாவனைகள் (நான் ப்ரஹ்மமானெனென்றுநீனைக்காமற்போதல், தான் ப்ரஹ்மஸ்வரூபனுயிருக்கும்போது தேஹமே நானென்று கினைத்தல்.) என்கிற ப்ரதிபந்தகங்கள்போவதனால், புத்தியென்பது மிகவும் விரைவாக ப்ரஹ்மாகாரத்தை யடைந்திருக்குமாதலால், ப்ராஸாதத்தால் லாபமுண்டாகுமென்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ப்ராஸாதத்தால், புத்தியென்பது ப்ரஹ்மாகாரத்தையடைவது, புத்தி ப்ரஹ்மாகாரத்தை யடைவதனால், அந்த புத்திக்கு விரோதியான அஜ்ஞாநம் நசித்துப்போவது, அஜ்ஞாநம் நசித்துப்போவதனால் சகலதுக்கங்களும் நசிப்பது, கர்மம உண்டாயிருந்தபோதிலும், ப்ராஸாதத்தின் பொருட்டு மிகுந்த யத்நத்தைச் செய்யவேண்டியதென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு, ப்ராலாதம் உண்டாயிருக்கும்போது சகலதுக்கங்களும் நாசமுண்டாகின்றதென்று சொல்லப்பட்டதாயினால், விரோதம் ஒன்றுமில்லையென்று அறியவேண்டும். மேலும், சர்வகாலங்களிலும் சமாதிக்ஷிட்டுடையை அவலம்பித்திருக்கையால் இந்த்ரியசுத்தியும், சித்தசுத்தியும், என்கிற ப்ராஸாதத்தை யடைந்தவனுக்கு இந்த்ரியசுத்தியினாலும், சித்தசுத்தியினாலும், உண்டாகிறபலத்தை ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும்.

“నాసి బుద్ధిరయు క్షస్య నచాయుక స్యభావనా

నచాభావయతశ్చాన్తి రశాన్ స్యకుతస్సుఖం”

நாஸ்திபுத்திரயுக்தஸ்ய | நசாயுக்தஸ்யபாவநா |

நசாபாவயத்ஸ்ஸாந்தி | ரஸாந்தஸ்யசூதஸ்ஸாகம் ||

五

(இ - ன்.) அயுத்தஸ்ய - கித்தசுத்தியில்லாத யோகிக்கு, புத்தி - ஆத்மஜ்ஞாநம், நாஸ்தி - இல்லை, (மேலும்) அயுத்தஸ்ய - கித்தசுத்தியில்லாத யோகிக்கு, பாவநாச - ஆத்மஜ்ஞாநத்தில் அபிவிஷயமும், (ப்ரஹ்மஞாநத்தை சாதித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று உறுதிப்பிடிபோகி தன்னை ப்ரஹ்மமாக த்யானம்செய்தலும்,) நாஸ்தி - இல்லை, அபாவயதர்ச - பாவினையை (ஹைஹயை) செய்யாதவனுக்கு, சாந்தி - ப்ரஹ்மபதார்த்தங்களின்மேல் மனம்போகாதிருப்பது, நாஸ்தி - இல்லை, அயுத்தஸ்ய - ப்ரஹ்மபதார்த்தங்களின்மேல் புத்தியைப் போகாதிருக்கும்படி செய்யாதவனுக்கு, ஸாகம் - சுகம், சுகீ - எப்படி, பவதி - உண்டாகும்

தா த் ப ரீ ய ம்.

ஓ அர்ஜுனா, சித்தசுத்தியில்லாத யோகிக்கு நான் ப்ரஹ்மமானேன் என்கிற ஜ்ஞாநமிருக்காது, மேலும், சித்தசுத்தியில்லாதவனுக்கு ஆத்மஜ்ஞாநத்தைச் சம்பாதித்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று உறுதிப்பிடியோடு தன்னை ஆத்மாவாய் நினைப்பதும் உண்டாகமாட்டாது. அப்படி நினைக்காதவனுக்கு, சித்தோபரமம் (பாஹ்பபதார்த்தங்களின்மேல் மனம்போகாதிருத்தல்) உண்டாகமாட்டாது. பாஹ்ப பதார்த்தங்களின்மேல் மனம்போகாதிருக்கும்படி செய்யாதவனுக்கு, பரமநத்ததை யுண்டாக்குகிற மோக்ஷசுகம் உண்டாகமாட்டாதென்று தா த் ப ரீ ய ம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

ஆனால், சித்தசுத்தியினாலேயே ஆத்மநாதம் விவேகத்தாலுண்டான ஜ்ஞாநம் ஸத்திரமாயிருக்குமா, என்று நினையாமல், சித்தசுத்தியினாலேயே, ஆத்மநாதம் விவேகத்தாலுண்டான ஜ்ஞாநம் ஸத்திரமாயிருக்காமற் போனபோதிலும், காமகாமமாய், அந்த ஜ்ஞாநத்துக்குச் சாதநமாகின்றதாகையால், சித்தசுத்தி சர்வோத்தமமானதென்று சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், சித்தசுத்தியில்லாதவனுக்கும், சாமான்யமாய், புத்தியென்பது உண்டாயிருக்கின்ற தாகையால், புத்தியுண்டாவதற்குச் சித்திசுத்தி காரணமாகமாட்டாதென்று நினைக்கக்கூடாது. ஏனென்றால், ஒருவேளை, சித்தசுத்தியில்லாதவனுக்கு, சாமான்யமாய் வேதாந்தவாக்யங்களைக் கேட்பதனால், நான் ப்ரஹ்மமானேனென்கிற புத்தியுண்டாயிருந்தாலும், நிச்சயமாய் நான் ப்ரஹ்மமானேனென்கிற நிச்சயபுத்தி உண்டாகமாட்டா தாதலாலென்று அறியவேண்டும். மேலும், பாவனையால் (ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்தைச் சம்பாதித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று உறுதிப்பிடியோடு, அடிக்கடி தன்னை ப்ரஹ்மமாக த்யாவிப்பதனால்) ஆத்மசாக்ஷாத்காரம் உண்டாகுமென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், சித்தசுத்தியில்லாதவனுக்கு ஆத்மஜ்ஞாநத்தைச் சம்பாதித்ததுக் கொள்ளவேண்டும் என்கிற உறுதிப்பிடியோடு சர்வகாலங்களிலும் தன்னை ஆத்மாவாகத் பாவித்தல் சம்பவிக்காதாகையால், நான் ப்ரஹ்மமானேனென்கிறபுத்தி (ஆத்மஜ்ஞாநம்) உண்டாவதற்குப் பொருத்தமில்லையென்று அறியவேண்டும். அதாவது, சித்தசுத்தியில்லாதவனுக்கு

(சித்தவிசேஷபுமுள்ளவனுக்கு) நான் ப்ரஹ்மமானேனென்கிற ஜ்ஞாநம் ஸத்திரமாயிருக்க மாட்டாதென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், பாவநாத்வாரா (ஆத்மஜ்ஞாநத்தைச் சம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டியதென்று, உறுதிப்பிடியோடு தன்னை ஆத்மாவாக த்யாநிப்பதனால்) ஆத்மசாஷாத்தாரம் இல்லாமற்போவதனால் என்ன ஹாரியுண்டாகுமென்று நினையாமல், சித்தசுத்தியில்லாதவனுக்கு பாவனையிருக்காதென்றும், பாவனையில்லாமற்போவதனால் ஒருவேளை சாமான்யமாய் வேதாந்தவாக்யங்களால் ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் தெரிந்தாலும், கிரவணமநந நிதித்யாஸநங்களை அடிக்கடி செய்தல் என்கிற ஸ்மரணம் உண்டாகாதென்றும், அந்தஸ்மரணஞ் செய்யாதவனுக்கு ஆத்மாபரோக்ஷ ஜ்ஞாநம் (நான் ப்ரஹ்மமானேன் என்கிற நிச்சயஜ்ஞாநம்) உண்டாகமாட்டாதென்றும், அந்த ஜ்ஞாநமில்லாதவனுக்குச் சித்தசாந்தி (பாஹ்யபதார்த்தங்களின் மேல் மனம்போகாதிருத்தல்) சம்பவிக்காதென்றும், அறியவேண்டும். மேலும், பாஹ்யபதார்த்தங்களின்மேல் மனம்போதல் என்கிற அநர்த்தமுள்ளவனும், பரமானந்தசாகரத்தில் ப்ரவேசிக்காதவனும், ஸம்ஸாரசாகரத்தில் முழுகினவனும், ஆகிய அவனுக்கு மோக்ஷரூபமான சுகம் உண்டாகமாட்டாதென்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். மேலும், ஆனால், பாஹ்யபதார்த்தங்களின்மேல் மனத்தைப் போக்குவோனுக்கு, மோக்ஷரூபமான சுகம் இல்லாமற்போனபோதிலும் போகட்டும். வைஷயிகசுகம் (பாஹ்யபதார்த்தங்களை அநுபவிப்பதனால் உண்டாகிற சுகம்) உண்டாகுமல்லவா, என்று நினைக்கக்கூடாது. ஏனென்றால், இந்த்ரியங்களை விஷயங்களின்மேல் போகாதிருக்கும்படி செய்வதே சுகமென்றும், விஷயங்களின்மேல் போகவிடுதல் சுகமல்லாமற்போக, அத்யதிகமான துக்கமென்றும், லோகானுபவ சித்தமாயிருக்கின்றதென்று சாஸ்த்ரங்களில் ப்ரஸித்தமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற தாகையாலென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், விஷயங்களில் ஆசையுண்டாயிருக்கும்போது சுகத்தினுடைய கந்தம்மாத்ரமும் (லேசம் மாத்ரமும்) இல்லையென்று அறியவேண்டும்.

அஹஸ்யார்த்தம்.

சித்தத்தை வெல்லாதவனுக்கு, கிரவணமனனங்கள் என்கிற வேதாந்த விசுரத்தால் உண்டான ஆத்மஜ்ஞாநமும் வேறான பா

ஹம்பபதார்த்தங்களின் விஷயமான ஜ்ஞாநம் இல்லாதிருக்கும்படி எல்லாக்காலங்களிலும் இடைவிடாமல் தன்னை ஆத்மாவாகவே நினைத்துக்கொண்டிருத்தல் என்கிறநிதித்யாஸமும் உண்டாகாதென்றும், மேலும், நிதித்யாஸனமில்லாதவனுக்குப் ப்ராஹ்மாத்மைக்ய ஸாக்ஷாத்காரஜ்ஞாநம் (நான் ப்ராஹ்மமானேன் என்கிற ஜ்ஞாநம்) உண்டாகாதென்றும், அந்த ஜ்ஞாநம் உண்டாகாமற்போவதுமாத்ரமேயல்லாமல், அவித்யையும் போகமாட்டாதென்றும், ஆத்மசாக்ஷாத்காரமில்லாதவனுக்கு மோக்ஷாத்நம் உண்டாகாதென்றும், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தால் அர்ஜுநனுக்குத் தெரிவித்தாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், நித்யாநித்யவஸ்துவிலே கத்தினாலும், வைராக்யத்தினாலும், மோட்சத்தையடையவேண்டுமென்று உறுதியான எண்ணமுண்டாகியிருக்கையால், ஸர்வஸங்கங்களையும் விட்டு, வேதாந்தவாக்யங்களைச் சங்குருவினால் கேட்டுக் கொண்டிருப்பவர்களும்; முமுக்ஷுக்களும் ஆகிய, யதிகளுக்கும் நன்றான ஜ்ஞானமில்லாமலே முக்தியுண்டாகாதென்றும், நன்றான ஜ்ஞாநம் சமாதியில்லாமல் உண்டாகாதென்றும், சமாதியென்பது இந்திரியநிக்ரஹம் இல்லாதபோது சித்திக்காதென்றும், இந்திரியநிக்ரஹம் ராகத்வேஷாதிகளை முழுதும் விட்டுவிடாதபட்சத்தில் உண்டாகாதென்றும், தெரிவிக்கும்பொருட்டு,

௮ - ௨, ஜ்ஞா - ௨௦|| “யாததோஹ்யபிகௌந்தேய”

“யததோஹ்யபிகௌந்தேய”

என்கிற சுலோகமுதற்கொண்டு இரண்டு சுலோகங்களால், ராகத்வேஷங்களைவிட்டுவிடுவதையும், இந்திரியநிக்ரஹத்தையும், சமாதியுறுஷ்ட்டானத்தையும், ப்ரதிபாதித்து,

௮ - ௨, ஜ்ஞா - ௨௧|| “ந்யாயதோவிஷ்யாஹ்யஸம்”

“ந்யாயதோவிஷ்யாஹ்யஸம்”

என்கிற சுலோகத்தால், மிகுந்த ஜ்ஞாநமுள்ளவனுமிருந்த போதிலும், ப்ராஹ்மபதார்த்தங்களில், (விஷயங்களில்) அபேகையுள்ளவனுக்கு ஜ்ஞாநராசம் முதலாயுள்ள அநார்த்தங்கள் சம்பவிக்குமென்று சொல்லி, இப்பொழுது இந்த சுலோகத்தால், பலதர்மவேதாந்தமஹாவாக்யங்களைக் கேட்டவனும், தான்படிப்பதினாலும், பிறரால் படிப்பித்தவனாலும், தன்னை க்ருதார்த்தனாகநினைத்துக்கொ

ன்றிருப்பவனும் ஆகிய முழுக் கூுவானவன், இளைப்பினாலும், துஷ்டபுத்தியினாலும் த்யாநாதிகளை அடிக்கடி செய்யாமற்போவானால் சாஸ்த்ரங்களை நன்றாய் அந்வயித்துச் சொல்லுதற்குத்தகுந்த சக்தியுள்ளவனாயிருந்தபோதிலும் மோட்சத்தையடைய மாட்டானென்றும், ஆகையால் முக்யமாய், சமாதியை அவலம்பிக்கவேண்டிய தென்றும் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும்.

శ్లో॥ ఇంద్రియాణాం హి చరతాం । యన్ నౌ నువిధీయతే ।

తదస్యహరతిప్రజ్ఞాం|వాయుర్నావమివాంభసి॥

252

“இந்திரியாணம்ஹிசரதாம் | யம்மனோநுவிதீயதே |

ததஸ்பஹாதிப்ரஜ்ஞாம் | வாயுர்நாகமிவாம்பஸி || ௬௭ ||

(இ - ள்.) ஹி - எந்தக்காரணத்தால், இந்த்ரியானும் - இந்த்ரியங்கள், சரதாம்ஸதாம் - (வ்ஷபங்களில்) ப்ரவர்த்தித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, யத் - எந்த, மநஃ - மனம், அநுவீதீயதே - அநுசரித்து ப்ரவர்த்திக்கின்றதோ, (தஸ்மாத் - அந்தக்காரணத்தால்) - தத் - அப்படி இந்த்ரியங்களோடு ஸமமாக ப்ரவர்த்தித்துக்கொண்டிருக்கிற, மநஃ - மனம், அஸ்ய - இந்தயதீயினுடைய, ப்ரஜ்ஞாம் - (ஆத்மநாத்மவீவேகத்தாலுண்டான) ஜ்ஞாந்தை, வாயு - வாயுவானது, அம்பஸி - நீரில், நாமிவ - கப்பலைப்போலவே, ஹவதி - நசிக்கச்செய்கின்றது.

தா த் ப ர் ய ம்,

ஓ அர்ஜுனா, விஷயங்களின்மேல் போகிற இந்திரியங்களோடு கூடிக்கொண்டு, மனமும் விஷயங்களின்மேல் செல்லுமானால் அந்த மனமானது, கடலில் கப்பலை வாயுவானது அலைப்பதுபோலவே யத்யினுடைய ஆத்மாதாம் விவேகத்தால் உண்டான ஜ்ஞாநத் தை நசிக்கச் செய்கின்றதென்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

ஐயா, க்ருஷ்ண, மனத்தை விஷயங்களின்மேல் போகாதிருக்
கும்படி செய்யாதவனுக்கு, ஆக்மசாக்ஷாத்காரத்தைச் செய்துகொ
ள்வதற்குத் தகுந்த புத்தி யிருக்காதென்று சொன்னால்லவா, மன
த்தை விஷயங்களின்மேல் போகாதிருக்கும்படி செய்தவனுக்கு, அ
ந்த புத்தியிலலாமற்போவதற்குக் காரணமென்னவென்று அரஜுந
ன் கேட்பானோ என்னவோ வென்று நினைத்து, சித்தவிக்ஷேபமுள்

ளவனுக்கு (விஷயங்களின்மேல் மனத்தைச் செலுத்தினவனுக்கு) பாவனை யிருக்காதானையால், ஆத்மசாக்ஷாத் காரத்தைச் செய்து கொள்வதற்கு அநுசூலமான புத்தியிருக்காதென்று, தகுந்த சமாதானத்தை ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தால் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், இந்த்ரியங்கள் விஷயங்களின்மேல் போய்க்கொண்டிருக்கும்போது, மனமும், அந்த இந்த்ரியங்களை அநுசரித்துவிஷயங்களின்மேல் போய்க்கொண்டிருக்குமானால், (செவிமுதலாகிய இந்த்ரியங்களுக்கு விஷயங்களாகிய சப்தம் முதலானவைகளை வெவ்வேறுகப்பிரித்து அநுபவித்துக்கொண்டிருக்குமானால்) அந்தமனம் கடலின்மேற் செல்லுகிற கப்பலேவாயுவானது சரியான மார்க்கத்திற்போகாதபடி வேறொருமார்க்கத்தில் இழுத்துக்கொண்டு போவதுபோல, ஆத்மாவைக் கோசரமாகச்செய்து கொள்வதற்குத் தகுந்ததும், ஆத்மாநாதம் விவேககத்தாலுண்டானதும் ஆகிய ப்ராஜ்ஞையைக் கெடுத்து, சப்தாதி விஷயங்களைக் கோசரமாகச் செய்துகொள்வதற்குத் தகுந்த ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்குமென்றும், ஆகைஸ்வதற்குத் தகுந்த ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்கும்படி செய்யாமல், மனத்தை விஷயங்களின்மீது போகாதிருக்கும்படி செய்யாதவனுக்கு, ஆத்மாவைக் கோசரமாகச் செய்துகொள்வதற்குத் தகுந்தபுத்தி உண்டாகாதென்றும் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

அறஸ்யார்த்தம்.

சிலர், மனோஜயமில்லாதவனுக்கு புத்தியென்பது உண்டாகாமற்போவதற்குக் காரணமென்னவென்று அர்ஜுனன் கேட்பானே என்னவோவென்று நினைத்து, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று சொல்லி, தாத்பர்யத்தை இவ்விதமாய்ச் சொல்லுகிறார்கள். எப்படியென்றால், தம்முடைய மதவிஷயங்களில் ப்ரவர்த்தித்துக் கொண்டிருக்கிற இந்த்ரியங்களில், எந்த இந்த்ரியத்தை அநுஸரித்துமனம்போகுமோ, அந்தஇந்த்ரியம் அதாவதுமனத்தினால் அநுஸரிக்கப்பட்ட இந்த்ரியம் ஒன்றே, மனத்தினுடைய (அல்லது) முமுக்ஷுவினுடைய ப்ராஜ்ஞையை ஹரிக்கின்றதென்றும், ஒரு இந்த்ரியமே இப்படி செய்வதில் தகுந்த சாமர்த்தியம் உள்ளதாயிருக்கும்போது, எல்லா இந்த்ரியங்களும் அபஹரிக்குமென்பதற்குச் சந்தேஹமில்லை யென்றும் தாத்பர்யம் சொல்லுகிறார்கள்.

மேலும், வாயுவுக்கு நீரினிடத்திலே மொழிப, பூமியில் கப்பலை அபஹரிப்பதற்குத் தகுந்த சாமர்த்திய மில்லையென்று தெரிவிக்கும் பொருட்டு,

“஁஁஁” “அம்பனி”

என்கிற பதம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். மேலும், நீரோடு சமானமான மனோசாஞ்சல்யம் (சித்தசலநம்) உண்டாயிருக்கும்போதே, இந்திரியம், ஆத்மநாதம் விவேகத்தாலுண்டான ஜ்ஞாநத்தை அபஹரிக்கத் தகுந்த சக்தியுள்ளதாகு மன்றி, பூமியோடு சமானமான மஸ்த்நைர்யம் (சித்தஸ்த்நைர்யம்) உண்டாயிருக்கும்போது, ப்ரஜ்ஞையை அபஹரிக்கமாட்டாதென்று, இந்த சுலோகத்திலுள்ள,

“஁஁஁” “அம்பனி”

என்கிற பதம் தெரிவிக்கின்ற தென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஐயா, க்ருஷ்ணா, மிகவும் புத்திசாலியானவனால் படிக்கப்பட்ட மீமாம்ஸாதி சாஸ்த்ரங்களால் உண்டான ஜ்ஞாநம், புத்தியில் ஸ்த்திரமாயிருப்பதுபோல, ஸுக்ஷ்மபுத்தியுள்ளவனுக்கு வேதாந்தவாக்ய சிவானுதிதிகளால் உண்டான ஜ்ஞாநம், சமாதியில்லாமற்போனபோதிலும் ஸ்த்திரமாயிருக்குமென்றி ரசித்துப்போகாதென்று அர்ஜுநன் கேட்பானே என்னவோவென்றெண்ணி, அதிஸ்துலமான இஷ்டகாசயநாதிகர்மங்களுடையஜ்ஞாநமும்,அதிதிபோதா சரணப்ரசாரணங்களை அடிக்கடி செய்யாமற்போவதனால் ரசித்துக்கொண்டிருக்க, மிகவும்குக்ஷ்மமானதும், ப்ரகரமாகாததும், இந்திரியங்களுக்குக் கோசரமாகாததும், விஷயமாகாததுப, அடிக்கடி அப்யஸிக்கப்படாததும்,நன்றாய்த்தெரியப்படாததும்,விரோதியான சித்தசாஞ்சல்யம் முதலானவையுள்ளதும் ஆகிய ஆத்மஜ்ஞாநம், சமாதியில்லாமற்போவதனால் ரசிக்கும் என்பதற்குச் சத்தேஹம் சிறிதுமில்லையென்றும், ஆகையால், அந்த ஜ்ஞாநம் ஸ்த்திரமாயிருப்பதற்கு, முமுக்ஷுவாவாவன், முக்யமாக, சமாதியை (சித்தஸ்த்நைர்யத்தை) அவலம்பிக்க வேண்டியதென்றும் தெரிவிக்கும்பொருட்டு, சமாதிரிஷ்ட்டன் அல்லாதவனுக்கு (பாஹ்யவிஷயங்களின் மீமல் மனத்தைச் செலுத்துவோனுக்கு) ஜ்ஞாநம் ரசித்துப்போக மென்று த்ருஷ்டார்த்தத்தோடு, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானுவர் இந்த

சங்கராபாஷ்யம்.

ஐயா, க்ருஷ்ணா; அ-உ, சு-சு0||

“यत्तुल्योऽप्युपैक्य” “यत्तதோஹ்யபிகௌந்தேய”

என்கிற சுலோகமுதற்கொண்டு இரண்டு சுலோகங்களாலும் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தையே மறுபடியும் சொல்வதற்குக் காரணமென்னவென்று அர்ஜுனன் கேட்பானோ என்னவோவென்று நினைத்து, ஓ அர்ஜுனா,

“यत्तुल्योऽप्युपैक्य” “यत्तதோஹ்யபிகௌந்தேய”

என்கிற சுலோகம்முதலான சுலோகங்களால் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்துக்கே, அநேகவிதங்களான உபபத்திகளைச்சொல்லி, ப்ரக்ருதங்களான சுலோகங்களால், மறுபடியும் அந்த அர்த்தத்தையே ப்ரபாதித்துச் சொல்லி, உபஸம்ஹாரத்தை, (முடிவை அல்லது மேளநத்தை) செய்கிறேனாகலால், புருஷர் (சொன்னதையே சொல்லுதல்) இல்லையென்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், இந்தரியங்கள் விஷயங்களின்மேல் செல்லுமானால் நாராவிதங்களான அநர்த்தங்கள் உண்டாகுமென்று சொல்லப்பட்ட தாகையால், எல்லா இந்தரியங்களையும், விஷயங்களின்மேல் போகாதிருக்கும்படி, மனோவாக்காய கர்மங்களால் செய்பவனுக்கு, ஆத்மாநாதம் விவேகத்தாலுண்டான ஜ்ஞாநம் ஸத்திரமாயிருக்குமென்று அறியவேண்டும். மேலும், மனத்தை நிக்ரஹிக்காமல் இந்தரியங்களைப் பின்தொடர்ந்து மனத்தைப்போகவிட்ட பஞ்ஞத்தில் இந்தரியங்கள், ஆத்மாநாதம் விவேகத்தாலுண்டான ஜ்ஞாநத்தை, பலாத்காரமாக ஹரிக்குமென்று அறியவேண்டும்.

ஹஸ்யார்த்தம்.

எவ்வளவு ஜ்ஞாநமுள்ளவனா யிருந்தபோதிலும், ராகத்வேஷாதிகள் உள்ளவனாய், இந்தரியங்களை நிக்ரஹிக்காதபடித்தில், ராகம், த்வேஷம், லோபம், முகலானவை உண்டாயிருந்தலால், இந்தரியங்கள் விஷயங்களின்மேல் செல்லுமென்றும், அப்படி இந்தரியங்கள் விஷயங்களின்மேற் செல்லுதலால் சமாதி சித்திக்காதென்றும், சமாதி சித்திக்காமற்போவதனால், ஜ்ஞாநம் உண்டாகாதென்றும், ஜ்ஞாநம் இல்லாமற்போவதால் நான் ப்ரஹ்மமானேன் என்கிற

நினைப்பு நீங்குமென்றும், அந்த நினைப்பு இல்லாமற்போவதனால் முக்தியுண்டாகாதென்றும், முக்தியில்லாமற்போவதனால் சுகமுண்டாக மாட்டாதென்றும் சொல்லப்படுதலால், இந்த்ரியங்களுக்கு ராகத்வேஷாதிகள் இல்லாதிருக்கும்படி செய்து, இந்த்ரியங்களை நிக்ரஹித்து, முமுக்ஷுவானவன் விதேஹமுக்தியை அடையும் பொருட்டு, முக்யமாய், சமாதிபை அவலம்பிக்கவேண்டுமென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுவோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், இந்த்ரியநிக்ரஹம் சித்தனானவனுக்கு லட்சணமென்றும், முமுக்ஷுவானவனுக்கு மோட்சத்தை யடைவதற்குச் சாதகமென்றும், தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். மேலும், இந்த சுவோகத்திலுள்ள,

“सुखं वा” “महोपाधेन”

என்கிற பதத்தால், லோகத்திலுள்ள சத்ருக்களெல்லாரையும் வெல்லத்தகுந்த சாமர்த்தியமுள்ள அர்ஜுனனுக்கு இந்த்ரியங்களை நிக்ரஹித்தல் மிகவும் பெரியகாரியமல்லவென்று தெரிவிக்கப்பட்ட தென்று அறியவேண்டும். மேலும், காமம், க்ரோதம், முதலாயுள்ள சத்ருக்கள் அறுவரையும் வென்றவனுக்கேயொழிய, மற்ற வனுக்கு ஜ்ஞாநசிஷ்ட்டையில் அதிகாரமில்லையென்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

॥ यन्निष्ठासर्वभूतानाम् । तस्यैवाङ्ग रिसंयमः ॥

यस्यैवाङ्ग र्निष्ठासर्वभूतानाम् । तस्यैवाङ्ग र्निष्ठासर्वभूतानाम् ॥

EF ॥

யானிஸாஸர்வபூதாநாம் | தஸ்யாம்ஜாகர்த்திஸம்யமீ |

யஸ்யாம்ஜாக்ரதிபூதாநி | ஸானிஸாஸர்வபூதோமுநேஃ ||

சுகு ||

(இ - ள்.) யா - (ஆத்மாவைக் கோசரிக்கச்செய்துகொள்ளுகிற) எந்த புத்தி, (அல்லது) எந்த ப்ரஹ்மசிஷ்ட்டை, ஸர்வபூதாநாம் - அவ்வெகிகளான சகலப்ராணிகளுக்கும், நிஸா - (கோசரமாமாமற்போவதனால்) ராத்ரிபோலே ப்ரகாசமில்லாதது, (பவசி - ஆகின்றதோ), தஸ்யாம் - (ஆத்மாவைக் கோசரமாகச் செய்துகொள்ளுகிற) அச்சபுத்தியில், (அல்லது) ப்ரஹ்மசிஷ்ட்டையில், ஸம்யமீ - இந்த்ரிடிக்ரஹமுள்ள புருஷன், ஜாகர்த்தி - விழித்துக்கொண்டிருக்கிறான், யஸ்யாம் - (சப்தாதி விஷயங்களைக் கோசரமாகச்செய்துகொள்ளுகிற) எந்த புத்தியில், (அல்லது) எந்த அஜ்ஞாநாவஸ்த்தை

யில், பூதாரி - (அவிவேகிகளான) சகலப்ராணிகளும், ஜாக்ரதி-விழித்துக்கொண்டிருக்கிறார்களோ, ஸ1 - (சப்தாதிகளைக் கோசரமாகச் செய்துகொள்ளுகிற) அந்த புத்தி, (அல்லது) அந்த ஜ்ஞாநாவஸ்தை, பஸ்யத: - (ஆத்மதத்வத்தை) பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற, முநே-முரிவரனுக்கு, நிஸா - (அவித்யாஸ்வரூபமாகையால்) ராத்ரி போலே ப்ரகாசமில்லாதது, (பவதி - ஆகின்றது).

நா த் ப ரீ ய ம்.

ஓ அர்ஜுநா, அவிவேகிகளான சகலப்ராணிகளுக்கும் ஆத்மதத்வத்தைக் கோசரமாகச் செய்துகொள்ளுகிற புத்தி, (அல்லது) ப்ரஹ்மரிஷ்ட்டை கோசரமாகாதாகையால், ராத்ரிபோலே ப்ரகாசம் இல்லாததாகின்றது, இந்த்ரியங்களை வென்ற புருஷன், ஆத்மதத்வத்தைக் கோசரமாகச் செய்துகொள்ளுகிற அந்தபுத்தியில் (அல்லது) ப்ரஹ்மரிஷ்ட்டையில் விழித்துக்கொண்டிருக்கிறான், அதாவது, ஆத்மாவிலோகநத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கிறான். மேலும், விவேகரஹிதங்களான சகல பூதங்களும், சப்தாதிவிஷயங்களைக் கோசரமாகச் செய்துகொள்ளுகிற புத்தியில் (அல்லது) அஜ்ஞாநாவஸ்தையில், விழித்துக்கொண்டிருக்கின்றன, அந்த புத்தி (அல்லது) அப்படிப்பட்ட அஜ்ஞாநாவஸ்தை, ஆத்மதத்வத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற முரிவரனுக்கு அவித்யா ஸ்வரூபமாகிறதனால், ராத்ரிபோலே ப்ரகாசமில்லாததாகின்றதென்று தாத்பர்யம்.

சங்க்ரபாஷ்யம்.

ஆத்மவேத்தாவான ஸ்திதப்ராஜ்ஞனுக்கு ஸர்வகர்மபரித்யாகத்தில் அதாவது சர்வாசத்தில் அதிகாரமென்றும், ஆத்மவேத்தாவல்லாத அவிவேகிக்குக் கர்மத்தில் அதிகாரமென்றும், லௌகிகம்மைதிகம் என்கிற வ்யவஹாரம், அவித்யாகார்யமாகையால், விவேகவிஜ்ஞாநங்களுள்ள ஸ்திதப்ராஜ்ஞனுக்கு அவித்யை நிவர்த்தித்துப் போகுமென்றும், அவித்யையென்பதற்கு வித்யையென்பது சத்ருவாகையால்; வித்யையென்பது இறந்தவுடனே அவித்யையென்பது நிவர்த்தித்துப்போகுமென்றும். தெரிவிக்கும்பொருட்டு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும், மேலும், ப்ரஹ்மேயத்தீயங்களும், அந்தரித்தீயங்களும், ப்ரஹ்மங்களான விஷயங்களில் ப்ரவர்த்தித்தபோது, ஆத்மாவைக்

சூமித்து ஆலோசித்திற்று இல்லையாதலால், பாஹ்யேந்த்ரியங்களுடையவும், அந்த்ரீந்த்ரியங்களுடையவும், பராக்ரத்யக் பாவ்ருச்சிகளைப்போலவே (பாஹ்யார்தா ப்ரவர்த்தனைகள் போலவே, பாஹ்யங்களான சப்தாதிகளைப் பார்த்தலும், ஆத்மாவைப்பார்த்தலும், பாஸ்பரவிரோத முள்ளவைகளென்று அறியவேண்டும். மேலும், பராக்ரதர்ஸம் (பாஹ்யங்களான சப்தாதிவிஷயங்களை அநுபவிக் கத் தகுந்தவையென்கிற நினைப்போடு பார்த்தல். (அல்லது) சப்தாதிவிஷய ஜ்ஞாநம்.) அநாதியும், ஆத்மாவைக் காணப்படாதிருக் கும்படி செய்வதும், ஆகிய அவித்யாகார்யம் (அவித்யையாலுண்டானது) ஆகைபாலும், ஆத்மதர்ஸம் (ஆத்மாவைப்பார்த்தல் (அல்லது) ஆத்மஜ்ஞாநம்) அந்த பராக்ரதர்ஸத்தைப் போக்கிக் கிறதாயினாலும், ஆத்மாவைப் பார்க்கும்பொருட்டு (அல்லது) ஆத்ம ஞாந்தின் பொருட்டு, இந்த்ரியங்களின்மேல் போகாதிருக் கும்படி செய்யவேண்டியதென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், ஸ்த்திதப்ராஜ்ஞனுக்கு விஷயமாகிய (கோசமான) பரமாத்மதத்வம், அவிவேகமுள்ள சகலபூதங்களுக்கும், இருட்டே ஸ்வரூபமா யுள்ளதாகையால் சகலபதார்த்தங்களையும் காணப் பாதிருக்கும்படி செய்கிற ராத்ரிபோன்றதென்று தெரிந்துகொ ள்ளவேண்டும். மேலும், ஆனால், ஸ்த்திதப்ராஜ்ஞனுக்கு விஷயமான பரமார்த்ததத்வம் ப்ரகாசமே ஸ்வரூபமாயுள்ளதல்லவா, அப் படிப்பட்ட ப்ரகாசமே ஸ்வரூபமாயுள்ள பரமார்த்ததத்வம், அவி வேகிக்கு ராத்ரிபோன்றது எப்படியாகுமென்று சந்தேஹிக்காமல், ஆத்மதத்வத்தைப் பார்க்கிலும், வேறான த்வைசப்பஞ்சக்தில், ப்ரவர்த்தித்த புத்தியுள்ளவர்களுக்கு, (அதாவது அவிவேகிகளுக்கு,) பரமார்த்ததத்வம் கோசமாகாதாகையால், சகலஜ்ஞங்களுக்கும் பகையாயிருக்கிற காலம், ராக்ஷஸருக்கு ராத்ரியாயிருக்கிறது போல விவேகிகளுக்கு ப்ரகாசரூபமாய்க் காணப்படுகிற பரமார்த்ததத்வம் ராக்ஷஸருக்குச் சமாமான அவிவேகிகளுக்கு, ப்ரகாசமில்லாத ராத்ரிபோன்றதாயிற்றென்று அறியவேண்டும். மேலும், அஜ்ஞாநம் என்கிற நினைவையிட்டவனும், இந்த்ரியங்களை வென்றவனும் ஆகிய முகுவான், பரமார்த்ததத்வமே ஸ்வரூபமாயுள்ள, சர்வபூதங் களுடைய ராத்ரியில், அதாவது சகலபூதங்களுடைய அஜ்ஞாநா வஸ்த்தையில், விழித்துக்கொண்டிருப்பான், அதாவது, ஆத்மா

வைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பானென்று அறியவேண்டும். மேலும், இது க்ரஹிக்கத்தகுந்தது, இவன் க்ரஹிப்பவன், என்கிற பேதமே ஸ்வரூபமாயுள்ள அவித்யையென்கிற நிதனையில், அதாவது அஜ்ஞாவஸ்த்தையில் நித்ரையை யடைந்திருப்பவர்களே, அதாவது சர்வமும்ப்ரஹ்மரூபம் என்கிறஜ்ஞாநம் இல்லாதவர்களே விழித்துக்கொண்டிருப்பவர்களென்றுப் ப்ரஹ்மஜ்ஞாந ரஹிதர்கள் சொல்லுவார்களென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநரஹிதர்கள், நித்ரையை யடைந்திருப்பவர்களை விழித்துக் கொண்டிருப்பவர்களாய்ச் சொல்லுவார்களென்று சொன்னால் லவா, நித்ரையை யடைந்திருப்பவர்களை விழித்துக்கொண்டிருப்பவர்களாய்ச் சொல்லுவார்களென்பது உசிதமாயிருக்கின்றதா, என்று சந்தேஹிக்காமல், ராத்ரியில் உறங்குகிறவர்களாய், ஸ்வப்நக்ஷணப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பவர்கள் போலவே, (ராத்ரிகளில் நித்ரையையடைந்து கனவு கண்டுகொண்டிருக்குங்காலத்தில், (கனவில்) விழித்துக்கொண்டிருப்பவர்களென்று நினைத்துக்கொண்டிருப்பவர்களைப்போலவே)சகலப்ரபஞ்சமும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாயிருக்கும்போது, அவன், இவன், எனது, உனது, என்கிற பேதமுள்ளதாய் நினைத்துக்கொண்டிருப்பவர்கள், தாம் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிற பேதமே சத்யமென்று எண்ணுகிறார்களாகையால், ப்ரஹ்மஜ்ஞாநரஹிதர்கள், நித்ரையை அடைந்திருப்பவர்களையே விழித்துக் கொண்டிருக்கிறார்களென்று சொல்லுவார்கள் என்பதற்குச் சந்தேஹமொன்று மில்லையென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், பரமார்த்ததத்வத்தை (ஆத்மாவை) பார்த்துக்கொண்டிருப்பவனும், அவித்யை (அவிவேகம்) இல்லாதவனும், ஆகிய ஸ்வயாஸிக்கு, த்வைதாவஸ்த்தை, (தான் நான் என்கிறபேதமுள்ளதென்று நினைப்பதற்குத்தகுந்த அவிவேகமுள்ள காலம்) அவித்யாரூபமானதாகையால் ராத்ரியாயிற்றென்று அறியவேண்டும். மேலும், அவிவேகிகளுக்கு, பரமார்த்தாவஸ்த்தை ராத்ரிபோன்றதும், த்வைதாவஸ்த்தை விவேகிகளுக்கு ராத்ரிபோன்றதும் ஆகிறதனால் ஆலோசிக்குமிடத்தில், மனிதர்கள், இது க்ரியை, இவன் செய்கிறவன்; இதனால் இத்தப்பலமுண்டாகும் என்கிற பேதபுத்தி யுண்டாயிருக்கையாலே, அவித்யாவஸ்த்தையிலேயே கர்மங்களைச் செய்வதற்கு அதிகாரிகளாவார்களன்றி, வித்யாவஸ்த்தையில் அதிகாரிக

ளாகமாட்டார்களைன்று அறிபவேண்டும். மேலும், ஆனால், வித்யை (சர்வமும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமென்கிற ஜ்ஞாநம்) உண்டானபோதிலும், அந்த ஜ்ஞாநம் உண்டாகாத காலத்திற்போலவே, இது க்ரியை, இவன் செய்கிறவன், இதனால் இந்தப்பலம் உண்டாகும் என்கிற பேதபுத்தி யுண்டாகின்றதாகையால், கர்மங்களைச் செய்யத் தகுந்தவர்களே யென்று, வேதத்தால் விதிக்கப்படுகிறார்களென்று நினைக்காமல், வித்யையென்பது பிறந்ததாகிறபோது, சூரியோதயமான பிறகு, இருட்டென்பது முழுதும் நீங்குவதுபோல, அவிவேக முழுதும் நசித்துப்போகுமென்றும், அவிவேகம் நசித்துப்போவதனால், கர்மாதிகாரம் நீங்கிப்போகுமென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், அவித்யை (அவிவேகம்) நசித்துப்போன பிறகு, பாதிசூராவருத்தியால் (பழுதையிற் பார்ப்பென்கிற ப்ராந்தி நீங்கினாலும் பயம் நடுக்கம் முதலானவைகள் கொஞ்சநேரம்வரைக்கும அநுவர்த்தித்துக்கொண்டு வருவதுபோல அநுவர்த்தித்துக்கொண்டு வருவதனால்) க்ரியாகாரகபலபேதம் (இது க்ரியை, இவன் செய்கிறவன், இதனால் இந்தப்பலமுண்டாகும் என்கிற பேதம்) உண்டாயிருப்பதுபோலத் தோன்றினபோதிலும், பேதமுளதென்கிற எண்ணம் உண்மையாயில்லாமையால், கர்மாதிகார மில்லையென்று அறிபவேண்டும். மேலும், வித்யையென்பது பிறப்பதற்கு முன்பு, பாதகமான வித்யையில்லாமற்போதலால் அவித்யையென்பது பாதிக்கப்படாததாகி, அதாவது நசிக்காததாகி, க்ரியாகாரக பலபேதத்தையுண்டாக்கி, ப்ரமாணரூபமான புத்தியால் (உண்மையென்கிற எண்ணத்தால்) க்ரஹிக்கப்பட்டதாய், சகலகர்மங்களுக்கும் காரணமாகின்றதென்று அறிபவேண்மே.

மேலும், க்ரியாகாரகபலபேதம் உண்டென்கிறநினைப்பே சகல கர்மங்களுக்கும் காரணமானபோதிலும், அவித்யை க்ரியாகாரக பலபேதத்துக்குக் காரணமாதலால், சகல கர்மங்களுக்கும் காரணமாகின்றதென்று சொல்லப்பட்டதென்று அறிபவேண்டும். மேலும், வித்யையென்பது பிறந்தபிறகு அவித்யை நிவர்த்தித்துப்போகுமாதலால், க்ரியாதிபேதம் உண்மையல்லவென்கிற புத்தியுண்டாகுமென்றா, அந்தபுத்தியுண்டானபிறகு க்ரியாகாரகபலபேதமுள்ள அவித்யை கர்மத்துக்குக் காரணமாகமாட்டாதென்றும் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். அதாவது க்ரியாகாரக பலபேதமுள்ள அவிதி

யை கர்மத்துக்குக் காரணமல்லாமற்போவதற்குஹேது என்னவென்று நினைக்காமல், வித்யையென்பது உண்டானபிறகு, அவித்யையென்பது பாதிக்கப்பட்டதாகிறதினால், க்ரியா காரகபலபேதம் உண்மையல்லவென்கிற நினைப்பு உண்டாகின்றதாகையால், கர்மத்துக்குக் காரணமாகமாட்டாதென்று அறியவேண்டும். மேலும் ப்ரமாணபூதமான (உண்மையைத் தெரிவிப்பதான) வேதத்தால் சகலமான எண்ணங்களும், ஜீவநம (பிழைக்கும்வகை) முதலானவை யுள்ள எனக்குக் கர்மம் விதிக்கப்பட்டதாகையால் நான் கர்மங்களைச் செய்வதற்குநதவன் என்று நினைத்துக்கொண்டு அவிவேதியானவன், கர்மத்தில்ப்ரவர்த்தித்துக் கொண்டிருக்கிறானென்றி, உண்மையாய் இல்லாததேயாகிய இந்தத் த்வைதப்ரபஞ்ச முழுதும், ராத்ரியை நிகர்த்ததென்று நினைத்துப்ரவர்த்தித்தல் இல்லையென்று அறிபவேண்டும். மேலும், வேதம், எண்ணங்கள் நிறைவேறுதற்குத் தகுந்த சாதநங்களைச் சொல்லுமாதலால், எண்ணங்கள் உள்ளவனைக் கர்மத்தில் ப்ரவர்த்திக்கப்பண்ணுமென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

மேலும், லோகத்தில் எந்தமனிதன் உண்மையாய் இல்லாததேயான இந்தத் த்வைதப்ரபஞ்சமுழுதும் ராத்ரியை நிகர்த்ததென்று நினைக்கிறானே அப்படிப்பட்ட ஆக்மவேத்தாவுக்கு (இந்தப்ரபஞ்சமுழுதும் உண்மையாய் இல்லாததென்று நினைக்கிற ப்ரஹ்மவேத்தாவுக்கு) ஸர்வகர்மஸர்வாஸத்திலேயே அதிகாரமன்றி ப்ரவ்ருத்தியில் (கர்மத்தில்) அதிகாரமில்லையென்று அறிபவேண்டும். மேலும், ஸர்வப்ரபஞ்சமும் மித்யாபூதமானதென்று நினைக்கிற ஆக்மவேத்தாவுக்குப் பலமான ஸர்வகர்மஸர்வாஸத்திலேயே அதிகாரமன்றி, சாதனமான கர்மத்தில் அதிகாரமில்லை யென்ற விஷயத்தை,

அ - ॥ ॐ - “ ॐ ॥ ॐ ॥ ॐ ॥ ॐ ॥ ”

“தத்புத்தயஸ்ததாத்மாநஃ”

(அந்த ப்ரஹ்மத்திலேயே நிச்சயபுத்தியுள்ளவர்களும், அந்த ஆக்மாவிலேயே ப்ரயத்நமுள்ளவர்களும்) என்கிற சுலோகம் முதலான சுலோகங்களால் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் சொல்லுகிறாரென்று அறிபவேண்டும். மேலும், ஆனால், எந்தக் கார்யத்திலாயினும் ப்ரவர்த்திக்கச் செய்கிற ப்ரமாணம் விதியென்று சொல்லப்படும்ல்லவா

அந்த விதியில்லாதபகூத்தில் எவனும் எந்தக்கார்யத்திலும் ப்ரவர்த்திக்கமாட்டானல்லவா, ஆகையால், ஆலோசிக்கும்போது விதிவாக்யமில்லாதபகூத்தில் கர்மங்களில் ப்ரவர்த்திக்கரதவிதம்போலவே, ஜ்ஞானநிஷ்ட்டையிலும் விதிவாக்யமில்லாதபட்சத்தில் ப்ரவர்த்தித்தல் சம்பவிக்காது ஆகையால், ஜ்ஞானமுள்ளவனுக்கும் ஜ்ஞானநிஷ்ட்டையில் ப்ரவர்த்திப்பதற்கு விதிவாக்யம் வேண்டியதாயிருக்கிறதென்று சொல்லக்கூடாது, ஏனென்றால் ஆத்மஜ்ஞானம் விதிவாக்யத்தால் சொல்லப்படுமா, (ஆத்மஜ்ஞானம் விதிக்கப்படுமா) ஆத்மவிதிவாக்யத்தால் சொல்லப்படுமா, (ஆத்மவிதிக்கப்படுமா) ஆத்மவிஜ்ஞானம், ஆத்மாவே விஷயமாகவுடையதாகையால், விதிக்கப்படாது. (தெரிந்துகொள்ளுகிறவனைப்பார்க்கிலும் அஞ்சியமானவஸ்துவினுடைய ஜ்ஞானம் விதிக்கப்படுதல் லோகாநுபவசித்தமாயிருக்கலால் ஆலோசிக்கும்போது, ஆத்மா, விஜ்ஞானத்தால் அறியப்படுகிற வஸ்து ஆத்மாவே (தானே) ஆகையால் (ஆத்மஜ்ஞானம் விதிக்கப்படாது) மேலும், ப்ரவர்த்தக ப்ரமாணத்தால் (வேதத்தால் சாத்யம் (சாதிக்கத்தகுந்தது) ஆகிய வஸ்து விதிக்கப்படும் (சொல்லப்படும்) அன்றி அஸாத்யம் (சாதிக்கவொண்ணாதது) ஆகிய வஸ்து விதிக்கப்படுதலில்லை, ஆகையால் ஆலோசிக்கும்போது, ஆத்மா அஸாத்யமான வஸ்துவாதலால் விதிக்கப்படாது. மேலும், தெரிந்துகொள்வது ஆத்மாவே யாதலால், ஆத்மாவில் ப்ரவர்த்தக ப்ரமாணத்தினுடைய அபேகையில்லை, அதாவது, லோகத்தில் எவனுக்காயினும், தன்னிடத்தில், நான் இருக்கிறேனா, இல்லையா, என்று சந்தேஹமில்லை. ஏனென்றால், தான் இருந்தாலேயல்லவா இதரமான வஸ்துக்களைக்குறித்து ஆலோசித்தல் சம்பவிக்கும். ஆகையால், தன்னிடத்தில் தனக்கு சந்தேஹமில்லை, இதரபதார்த்தங்களோ வென்றால், அப்படிப்பட்டவையல்ல, ஆகையால், தன்னைப்பார்க்கிலும் வேறான வஸ்துக்களைத் தெரிந்துகொள்வதற்கு ப்ரவர்த்தக ப்ரமாணம் (விதி) வேண்டியதேயன்றி, தன்னைத் தெரிந்துகொள்வதற்கு விதி வேண்டியதில்லை. ஆகையால், ஆலோசிக்கும்போது, ஆத்மஜ்ஞானமும் ஆத்மாவும் விதிக்கப்படுகின்றதென்பதற்கு இடமில்லையென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், ஆனால், ஆத்மாவுக்கும் ஆத்மவிஜ்ஞானத்துக்கும் விதியினுடைய அபேகையில்லாமற் போனபோதிலும், ஜ்ஞானிக்கு,

இது ப்ரமாணம், இது ப்ரமேயம் என்கிற வ்யவஹாரத்தைக்குறித்து (நியமத்தின்பொருட்டு) விதியினுடைய அபேகை வேண்டியதாயிருக்கும் என்று சந்தேஹிக்கக்கூடாது. ஏனென்றால், சகல ப்ரமாணங்களுக்கு ப்ரமாண்யம் (உண்மையைத்தெரிவிக்கிற தர்மம்) ஆத்மஜ்ஞாந முண்டாகிறவரைக்கும், உண்டாயிருக்குமேயன்றி ஆத்மஜ்ஞாநம் உண்டானபிறகும் உண்டாயிருக்காது ஆகையால் ஆத்மஜ்ஞாநம் உண்டானபிறகு இது ப்ரமாணம் இது ப்ரமேயம் என்கிற வ்யவஹாரத்துக்கு அவகாசமில்லை. ஆகையால், ப்ரமாணப்ரமேய வ்யவஹாரத்தினுடைய நியமத்தின்பொருட்டு, ஜ்ஞாநிக்கு விதியினுடைய அபேகையில்லையென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், தர்மஸ்வரூபம் தெரிந்தபிறகும், ப்ரமாணப்ரமேய வ்யவஹாரம் வேண்டியிருப்பதுபோலவே, ஆத்மஸ்வரூபம் தெரிந்தபிறகும் ப்ரமாணப்ரமேய வ்யவஹாரங்களின் அபேகை ஏன் வேண்டியதில்லையென்று சந்தேஹிக்கக்கூடாது. ஏனென்றால், விழிப்புவந்த பிறகு, ஸ்வப்நகாலத்தின் ப்ரமாணம் ஸ்வப்நத்தோடு நசித்துப்போனவிதமாக, முடிவானதாகியப்ரமாணமும் ஆத்மாவுக்குப்ரமாந்ருத்வத்தை (தெரிந்துகொள்வோனுடைய தர்மத்தை) போக்கடித்து, தானும்கூடவே நசித்துப்போகின்றது. (அப்ரமாணமாகின்றது) ஆகையால், ப்ரமாணப்ரமேய வ்யவஹாரத்தினுடைய நியமத்தின்பொருட்டு, விதியினுடைய அபேகையில்லையென்று அறியவேண்டும். மேலும், லோகத்தில், வஸ்துவினுடைய வாஸ்தவஜ்ஞாநம் உண்டாகிறவரைக்கும், ப்ரமாண அபேகை உண்டாயிருக்கிறதேயன்றி, வஸ்துவினுடைய வாஸ்தவஜ்ஞாநம் உண்டானபிறகும், ப்ரவர்த்தக ப்ரமாணத்தின் அபேகையில்லையாதலால், அப்படியே அத்வைதஜ்ஞாநமும் வாஸ்தவமானதாகையால் அத்வைதஜ்ஞாநத்துக்கும் விதியின் அபேகையில்லையென்று அறியவேண்டும். மேலும், பழுதையினிடத்திலுள்ள சர்ப்பஜ்ஞாநம் போனபிறகு ரஜ்ஜுஜ்ஞாநம் (பழுதையென்கிற ஜ்ஞாநம்) வாஸ்தவமாயுண்டாதலால், ரஜ்ஜுஜ்ஞாநத்துக்கு விதியினுடைய அபேகையில்லாத விதம்போல, நீ, நான், என்கிற பேதஜ்ஞாநம் போனபிறகு, வாஸ்தவமான அத்வைதஜ்ஞாநம் உண்டாகின்றதாகையால், வாஸ்தவமான அத்வைதஜ்ஞாநத்துக்கு, விதியின் அபேகையில்லையென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆத்மஜ்ஞாநமுள்ளவனுக்கு, ஆத்மசிஷ்ட்டை, விதியில்லாமலே, ஆத்மஜ்ஞாநத்தினுடைய யா

ஹாதம்யத்தாலேயே சித்திக்கின்றதாயினால், ஆத்மஜ்ஞாநமுள்ள வனுக்கு ஸர்யாஸத்திலேயே அதிகாரமன்றி, கர்மத்தில் அதிகார மில்லையென்று அறியவேண்டும்.

ஹஸ்யாஃதீதம்.

முமுகூவானவன் ஆத்மாநாதம் விவேகத்தாலுண்டான ஜ்ஞாநம், ஸத்திரமாயிருப்பதற்கு, அத்யதிகமான ப்ரயத்நத்தால் இந்திரியங்களை நிக்ரஹிக்கவேண்டியதென்று இதுவரைக்கும் சொன்ன ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான், இப்பொழுது இந்த சுலோத்தால், ஸத்திப்ராஜ்ஞனுக்கு, ப்ரயத்நமில்லாமலே இந்திரியநிக்ரஹம் உண்டாகின்றதென்று சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

“ஹீ || காரகவ்யவஹாரேஹிஸுத்தம்வஸ்துவிசுத்தே ||

ஸுத்தேவஸ்துவிஸித்தேசகாரகவ்யாட்ருதிஸ்ததா |

காஹீஸாஸர்வபூதாநாமித்யவோசத்ஸ்வயம்ஹரி: ||

யுநிசுந்ரபூதாநாமித்யவோசத்ஸ்வயம்ஹரி: ||

“காரகவ்யவஹாரேஹிஸுத்தம்வஸ்துவிசுத்தே |

ஸுத்தேவஸ்துவிஸித்தேசகாரகவ்யாட்ருதிஸ்ததா |

காஹீஸாஸர்வபூதாநாமித்யவோசத்ஸ்வயம்ஹரி: ||

யுநிசுந்ரபூதாநாமித்யவோசத்ஸ்வயம்ஹரி: ||

(க்ரியாகாரகவ்யவஹாரம் உண்டாயிருக்கும்போது, பரிசுத்தமான வஸ்து (ப்ரஹ்மம்) காணப்படாது. ப்ரஹ்மம் காணப்படும் போது, க்ரியாகாரகவ்யவஹாரம் காணப்படாது. மேலும், காகத்துக்கு ராத்ரியாந காலம் ஆந்தைக்குப் பகலானதுபோலவும், ஆந்தைக்குப் பகலானகாலம் காகத்துக்கு ராத்ரியானதுபோலவும், அவிவேகிக்கும் விவேகிக்கும் ஸம்ஸாரம் உண்டாகிக்கொண்டிருக்கும், மேலும், இந்த விஷயத்தையே,

“யுநிசுந்ரபூதாநாமித்யவோசத்ஸ்வயம்ஹரி: ||

யுநிசுந்ரபூதாநாமித்யவோசத்ஸ்வயம்ஹரி: ||

(என்கிற சுலோகத்தால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானுவர் தெரிவித்தார்) என்கிற வார்த்திகாரருடைய வசநப்ரமாணுஸாரமாக, ஆத்மவேத்தாவுக்கு, த்வைதாவஸ்த்தை ராத்ரிபோன்றதென்றும், அவிவேகிக்கு அத்வைதாவஸ்த்தை ராத்ரிபோன்றதென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், வஸ்துவிஸித்தே உண்மைதெரி

கிறவரைக்கும் ப்ராந்தி உண்டாயிருக்குமென்றும், வஸ்துவினுடைய வாஸ்தவஜ்ஞாநம் உண்டான பிறகு ப்ராந்திபோகுமென்றும் இப்படியே ஆத்மதத்வ ஞாநம் உண்டாகிறவரைக்கும், ப்ராந்தியே காரணமாயுள்ள க்ரியாகாரக வ்யவஹாரம் உண்டாயிருக்குமென்றும், ஆத்மதத்வஜ்ஞாநம் உண்டானபிறகு ப்ராந்தியே காரணமாயுள்ள க்ரியாகாரக வ்யவஹாரம் போகுமென்றும், அதாவது ஆத்ம ஜ்ஞாந முண்டானபிறகு சர்வவ்யாபாரங்களும் இல்லாமற்போகுமென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும்,

“ஸ்ரீ || யத்ர வாஸ்யஸ்யாத்தத்ராந்யோந்யத்பஸ்யேத் |

யத்ரத்வஸ்யஸர்வமாத்தமைவாபூத்தத்தேகேகம்பஸ்யேத்”

“யத்ரவா அந்யதிவஸ்யாத்தத்ராந்யோந்யத்பஸ்யேத்,
யத்ரத்வஸ்யஸர்வமாத்தமைவாபூத்தத்தேகேகம்பஸ்யேத்”

எப்பொழுது ப்ரபஞ்சம் தன்னைப்பார்க்கிலும் வேறென்று தோற்றுமோ, அப்பொழுது, ப்ரபஞ்சத்தைப்பார்க்கிலும் பிங்கனான தான், தன்னைப்பார்க்கிலும் பிங்கமான ப்ரபஞ்சத்தைப்பார்க்கிறான் எப்பொழுது ப்ரபஞ்சமும் தானும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமேயாகுமோ அப்பொழுது (அந்தஜ்ஞாநாவஸ்த்தையில்) எவன் எதினால் எதைப்பார்ப்பான்.) என்கிற சுருதி, ஆத்மஜ்ஞாநமுண்டான பிறகு, க்ரியாகாரகாதி சகலவ்யாபாரங்களும் இல்லாமற்போகுமென்று சொல்லுகின்றதாகையால், எவனுக்கு வஸ்து விபரீதமாய்க் காணப்படுமோ, அவனுக்கு வஸ்துவின் உண்மைதெரியாதென்றும், எவனுக்கு வஸ்துவினுடைய உண்மைகிலே காணப்படுகின்றதோ, அவனுக்கு அந்த வஸ்து வேறாகக் காணப்படாதென்றும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

மேலும், இப்படி விசாரிக்கும்போது ஆத்மவேத்தாவுக்கு க்ரியாகாரகா திவ்யஹாரம் இல்லையாகையால், இந்த்ரியநிக்ரஹம் ஸஹ ஜமாகவேயுண்டாயிருக்குமென்று அறியவேண்டும். மேலும், அநேகமாயிரம் ஜம்ங்கனிவிருந்து செய்யப்பட்ட புண்யத்தால் வேத்ததினுடையதும், குருவினுடையதும், ஈசவானுடையதும் ஆகிய ப்ரஸாதசம்பத்தையடைந்தவனும், சமாதியினால் இந்தப்ரபஞ்சமும் நானும் ப்ரஹ்மமேயென்கிற அபரோகூ ஜ்ஞானமுள்ளவனும் மஹாநுபாவனும் ஆகிய ஸ்த்திதப்ராஜ்ஞானுக்கு நித்ரையைநிகர்த்தக அவித்யை முழுதும்போய்விட்டதனால், நித்ரையைவிட்டு விழித்

துக்கொண்டவனுக்கு, ஸ்வப்நகாலத்தின் சங்கதிகள் அஸத்யமென்று தோன்றும்விதம்போல, நான், நீ, உனது, எனது, இவன், அவன், என்கிற பேதஜ்ஞாநம் அஸத்யமென்று தோன்றுமாதலால் லோகப்ராஸித்தமானதும், வேதப்ராஸித்தமானதும், ஆகிய பேதஜ்ஞாநம் முழுதும் நீங்குமென்றும், மேலும், அவித்யையும், அவித்யா கார்யமான பேதபுத்தியும் முழுதும் நீங்குவதனால், விழித்துக்கொண்டவன், ஜாக்ரதவஸ்த்தையில் க்ரீடிப்பதுபோல, ப்ராஹ்மவேக் தாவானவன், ப்ராஹ்மத்தில் க்ரீடிப்பானென்றும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணபக வான் இந்த சுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், நீ, நான் என்கிற பேதஜ்ஞாநமுள்ளவன் அநேகமாயி ரந்தரம் வேதாந்தவாக்யங்களைக் கேட்டபோதிலும், நிந்தரையை யடைந்தவன், விழித்துக்கொண்டிருப்பவனுக்கு, காணப்படுகிற விஷயங்களைப்பார்க்காத விதம்போல, ப்ராஹ்மஸ்வரூபத்தைத் தெ ரிந்துகொள்ள மாட்டானென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மே லும், நான், நீ, என்கிற பேதஜ்ஞாநத்துக்குக் காரணங்களானவை களும், அராதிகளும், ஆகிய அவித்யாவாஸனைகள் அவித்யைமுழு தும் போவதனால், ப்ராஹ்மமமமான புத்தியில் ப்ரவேசிக்கமாட்டா வாதலால், நான், நீ, எனது, உனது, என்கிற அவிவேகவ்யவஹா ரம் இருக்காது. அந்த பேதவ்யவஹாரம் இல்லாதவனுக்கு வேத ப்ராஸித்தமானவைகளும், லோகப்ராஸித்தமானவைகளும் ஆகிய வ்யவஹாரங்கள் இருக்கமாட்டாவென்று தெரிந்துகொள்ளவேண் டும்.

மேலும், ப்ராஸித்தமான ராத்ரி, தன்னுடைய இருட்டின்வல்ல மையால் வஸ்துக்களுடைய நாமரூபபேதத்தைப் போக்கடித்து, சகலவஸ்துக்களையும் தமோமயமாய் (இருட்டின் விகாரமானவை களாக) செய்து, தான் எல்லாவிடங்களிலும் வ்யாபித்தவிதம் போல, இந்த ப்ராஹ்மவித்யையும் தன்னுடைய சித்ஸக்தியால் (ப்ர காசத்தின் சாமர்த்தியத்தால்) நாமரூபபேதங்களைப் போக்கடித்து, சகலவஸ்துக்களையும் சித்ஸ்வரூபமாகச்செய்து தானொன்றுமே எல்லாவிடங்களிலும் விஜ்ஞும்பிக்குமென்று தெரிந்துகொள்ளவே ண்டும். மேலும், அவிவேகிகளுக்கு ப்ராஹ்மவித்யை ராத்ரியை நிகர்த்ததானதுபோல, ப்ராஹ்மவேத்தாவுக்கு, அவித்யை, ராத்ரி போன்றதென்று அறியவேண்டும். மேலும், ப்ராஹ்மவித்யையால், காணே ப்ராஹ்மமானேன் என்று தன்னை, பரிபூர்ணனும், ஆகந்தமே

முப்பஸ்வரூபமாயுள்ளவனும் ஆகிப் ப்ரஹ்மமாகத் தெரிந்துகொள்வதற்கு அவிவேகிகள் சமர்த்தர்களாகாதவிதம்போல, ப்ரஹ்மவேத் தாவானவன் தான் ப்ரஹ்மஸ்வரூபனாகையால் அவிவேகத்தாலுண்டாகிற் றீ, நான், என்கிற பேதஜ்ஞாநத்தைக் கோசரமாகச்செய்து கொள்வதற்கு சமர்த்தனாகமாட்டானென்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். மேலும், எவனுக்கு தேஹத்திலும், சேஹத்தை ஆசிரயித்திருக்கிற வர்ணஜாத்யாதிகளிலும், அந்தத்தக் கர்மபலங்களிலும், அபிமாநமிருக்குமோ, மேலும், என்னால் இந்தக் கர்மம் செய்யத்தகுந்தது, என்னால் இந்தக் கர்மம் செய்யத்தகுந்ததல்ல என்னும் நினைப்புண்டாயிருக்குமோ, அவனுக்கு மாத்ரமே கர்மங்களில் அதிகாரமுளதேயன்றி, தேஹாதிகளில் அபிமாநமில்லாதவனுக்குக் கர்மங்களில் அதிகாரமில்லையென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், எல்லாக்காலங்களிலும் இடைவிடாத சமாதரிஷ்ட்டடையால் மிகவும் த்ருடமான வீஜ்ஞாநபலத்தால் அவித்யையும், அவித்யாகார்யங்களையும் முழுதும் போக்கடித்துக்கொண்டு ப்ரஹ்மஸ்வரூபனாப் சர்வகாலங்களிலும், நான் ப்ரஹ்மமானேன் என்கிற ஜ்ஞாநமுள்ளவனுய் ப்ரஹ்மாகாரத்தையடைந்திருப்பவனுக்கு, மறுபடியும், சரீரமே நான் என்கிற ஜ்ஞாநமாயினும், நீ, நான், உனது, எனது என்கிற பேதஜ்ஞாநமாயினும் உண்டாகமாட்டாதென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், அப்படி சரீராபிமாநமாயினும், நீ, நான், என்கிற பேதஜ்ஞாநமாயினும், இல்லாதவனுக்கு வர்ணஜாத்யாதிகளுடைய அபிமாநமிருக்க மாட்டாதென்றும், அந்த அபிமாநமில்லாமற் போதலால், சர்வமும் அஸத்யமென்று நினைத்தலாலும், பலாபேகைபிரகாசமாகமாட்டாதென்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், இப்படி பலாபேகைமுதலானவை இல்லாமற்போகமானால், கர்மங்களில் அதிகாரம் உண்டாகமாட்டாதென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், ஆனால்,

“सिद्धोऽस्ति न संशयः, ब्रह्मैवमात्मनः”

“மித்யாத்வேகக்ருதம்கர்மபந்தாயரபவத்”

(சர்வமும் அபத்தமென்று நினைத்துச் செய்யப்பட்ட கர்மம் பத்தத்தையுண்டாக்கமாட்டாது) என்கிற ப்ரமாணுசாரமாக, கர்மத்தைச் செய்கிறவனும், செய்வதற்குத் தகுந்த சாதகமும், செய்

தமாகவே, ஸர்வே-சம்ஸ்தமான, காமா - விருப்பங்கள், யம் - எந்தப் ப்ரஹ்மரிஷ்ட்டனிடத்தில், ப்ரவிஸந்தி - ப்ரவேசிக்கின்றனவோ, ஸ - அந்த ப்ரஹ்மரிஷ்ட்டன், ஸாந்தம் - (விஷயநிவ்ருத்தி ரூபமான) மோட்சத்தை, ஆப்நோதி - அடைகிறான், காமகாமீ - விஷயங்களில் அபேகையுள்ளவன், நாப்நோதி - மோகத்தையடைய மாட்டான்.

தா த் ப ரீ ய ம்.

ஓ அர்ஜுனா, அநேகமான நதிகளிலுள்ள நீரினால் ஸம்பூர்ணமாய் நிறைக்கப்பட்டதானபோதிலும், எல்லைகடவாத (அல்லது) ஸத்திரமான நிலையையுடையதுமாகிய சமுத்ரத்தில், மழைநீர் முதலானநீர் எப்படி ப்ரவேசிக்கின்றதோ, அப்படியே சகலமான விருப்பங்களும், சகலமான விருப்பங்களாலும் நிறைந்தவனும், சுகங்கள் வந்தாலும் துக்கங்கள் வந்தாலும், சந்தோஷவ்யஸநங்களை யடையாமல், ஸர்வகாலங்களிலும், சம்பாவத்தை யடைந்திருப்பவனும் ஆகிய எந்த ப்ரஹ்மரிஷ்ட்டனிடத்தில் ப்ரவேசித்து பயப்படுகின்றனவோ, அந்த ப்ரஹ்மரிஷ்ட்டன் சித்தசாந்திரூபமான முக்தியையடைகிறானேயன்றி, விஷயாபேகையுள்ளவன் சித்தசாந்திரூபமான முக்தியையடையமாட்டானென்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாயம்.

ஐயா க்ருஷ்ணா, ஸர்யாஸத்தை அவலம்பிக்காமற்போனாலும், வித்யாவந்தன்மாத்திரம் ஆனானால், வித்யாபல்லமான மோக்யம் உண்டாகலாமல்லவா, வித்யாவந்தனுனவன் ஸர்யாஸத்தை அவலம்பித்தேதீரவேண்டுமென்று சொல்வதற்குக் காரணமென்னவென்று அர்ஜுனன்கேட்பானோ என்னவோவென்றுநினைத்து ஆபாதஜ்ஞாநமுள்ளவனும், (ஸாமான்யமாய் நான் ப்ரஹ்மமானேன் என்கிற ஜ்ஞாநமுள்ளவனும்,) விவேகவராக்யங்கள் உள்ளவனும், தந்த்நிநிடத்திலும், பார்யையினிடத்திலும், புத்ரர்களிடத்திலும் விருப்பமில்லாதவனும், சிவணமநநிதித்யாஸநங்களால், த்ருடமான ஆத்மசாக்ஷாத் காரமுள்ளவனும் ஆகிய முக்யஸர்யாஸிக்கே மோக்யமுண்டாகுமென்றி, விஷயங்களில் அபேகையுள்ளவனும், ஸர்யாஸத்தை அவலம்பிக்காதவனும் ஆகிய அவனுக்கு, மோக்யமுண்டாக மாட்டாதென்றும், ஆகையால் ஸர்யாஸத்தை அவலம்பித்தே தீரவேண்டியதென்றும், தெரிவிக்கும்பொருட்டு, திருஷ்டாந்தத்தைக் காட்டினேத்து,

ஸ - ௨, ஸ்ரீ 1. ௨௪ || “ராக்ஷீ ஷவஸூக்தீ”

“ராகத்வேஷவி முக்தைஸ்து”

(என்கிற சுலோகத்தின் அர்த்தத்தையே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும், மேலும், ஆனால், நீரினால் சமுத்ரம் முழுதும் நிறைக்கப்படும்போது சமுத்ரம் வ்ருத்தியடைவதும், நீரினால் சமுத்ரம்முழுதும் நிறைக்கப்படாதபோது சுஷ்பத்தையடைவதும் சம்பவிக்ரகாதா என்று சந்த்விக்காமல், சமுத்ரத்தினுடைய ஜலாத்மகமான ரூபம் எப்பொழுதும் வ்ருத்திசூயங்கள் இல்லாததாய் ஏகரூபமாகவேயிருக்குமென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால் அந்தத்தந்திகளிலுள்ள நீர் சமுத்ரத்தில் ப்ரவேசிக்கும்போது அதாவதற்குத் தன்னிடத்தில் உண்டாயிருந்த அவகாசம் (சந்து) நிறைந்துபோவதும், அந்தத்தந்திகளில் உள்ள நீர் ப்ரவேசிக்காமலிருக்கும்போது அந்த அவகாசம் உண்டாயிருப்பதும், ஆகிய விகாரம் ஸமுத்ரத்துக்கில்லையா, என்று சந்தேஹிக்காமல், எப்பொழுதும் வ்ருத்திசூயங்கள் இல்லாததாயினால் அந்தத்தந்திகளிலுள்ள நீர் ப்ரவேசிக்கும்போதும் விகாரமில்லாததாயிருக்குமென்றும், விகாரமுள்ளதாயிருக்கமாட்டாதென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

மேலும், அந்தத்தந்திகளிலுள்ள நீர், மழைமுதலானவைகள் ப்ரவேசிப்பதனால், ஸமுத்ரத்துக்கு வ்ருத்தியாகிலும், இனிமையாகிலும், உண்டாகாதென்றும், அந்தநீர் ப்ரவேசிக்காமற்போவதனால் சுஷ்பமுண்டாவதாகிலும், உப்புச்சுவை யதிகரிப்பதாகிலும் இல்லைபென்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், அந்தத்தந்தி, ஸமுத்ரத்தில் ப்ரவேசிக்கும்போது தமது குணங்களெல்லாவற்றையும் விட்டு ஸமுத்ரத்தில் லயமாய்ப்போகுமென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

மேலும், ஆனால், விருப்பங்கள், விஷயங்கள் சமீபத்தில் இல்லாதபோது, நீர்விகாரான வித்வாம்ஸனிடத்தில், ப்ரவேசித்து விகாரமுள்ளவனாகச் செய்யமாட்டாமற் போனபோதிலும், சமீபத்திலிருக்கும்போது ப்ரவேசித்து விகாரமுள்ளவனாகச் செய்யாதா, என்று சந்தேஹிக்காமல், வித்வாம்ஸன் எப்பொழுதும் எந்தவிகாரமும் இல்லாததானையால், அந்தத்தந்திகள் முதலானவைகளின் நீர் ப்ரவேசிக்கும்போது, ஸமுத்ரத்துக்கு எந்தவிகாரமும் உண்டாகாத விதம்போல, சமீபத்திலிருக்கிற அந்தத்தந்திகளிலுள்ள விருப்பங்கள், ப்ரவேசித்தபோது, வித்வாம்ஸனுக்கு எந்தவிகாரமும்

உண்டாகமாட்டாதென்றும், எப்பொழுதும் வருத்தகூடியங்கள் முதலான விகாரங்களையுமில்லாத ஸமுத்ரத்தில், அந்தந்த நதிகளிலுள்ள நீர், மழைநீர் முதலானவை, ப்ரவேசித்து, தமது ஸ்வபாவத்தைவிட்டு, ஸமுத்ரத்திலேயே லயமாய்ப்போவதுபோல, சமீபத்திலிருக்கிற அந்தந்த விஷயங்களிலுள்ள விருப்பங்களும், வித்வாம் ஸனிடத்தில் ப்ரவேசித்து தமது ஸ்வபாவத்தைவிட்டு வித்வாம் ஸனிடத்திலேயே லயமாய்ப் போகின்றனவென்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

மேலும், எந்த வித்வாம்ஸன் விஷயங்கள் சமீபத்திலிருக்கும் போதும் நிர்விகாரனாயிருப்பானோ விஷயாபேசைகுகள் எப்பொழுதும் எந்தவிகாரங்களும் இல்லாதவனும், அவாப்தஸர்வகாமனும், (சகலகோரிக்கைகளையும் அடைந்தவனும்) ஸந்தோஷவ்யஸநங்கள் இல்லாதவனும், ஆகிய எந்த வித்வாம்ஸனிடத்தில் ப்ரவேசித்து தங்களுடைய ஆதிநுகச் செய்துகொள்ளமாட்டாமல், வித்வாம்ஸனிடத்திலேயே லயமாகின்றனவோ, அந்தவித்வாம்ஸனுக்கு, அதாவது நிஷ்காமனும், விஷயவிமுகனும் ஆகிய ஸன்யாஸிக்கு,

“यौक्त्य” “யோகாமு”

(எவன் கோரிக்கைகள் இல்லாதவனோ) என்கிற சுருதி ப்ரமாணத்தால் மோக்ஷமுண்டாகுமேயன்றி, விஷயாபேசையுள்ளவனுக்கு மோக்ஷமுண்டாகாதென்றும், ஆதலால், வித்வாம்ஸன் ஸன்யாஸத்தை (சர்வமும் விட்டுவிடுவதை) அவலம்பித்தே தீரவேண்டுமென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

மனோஜயமுள்ளவனும், இந்த்ரியங்களை வென்றவனும், ஆகிய ஸ்த்திதப்ராஜனுக்கு சர்வவிக்ஷேபசாந்தியும் ஸஹஜமாகவே சித்திக்குமென்று த்ருஷ்டாந்தத்தோடு தெரிவிக்கும்பொருட்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்தசுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும்,

“असंप्रतिष्ठम्” “அசலப்ரதிஷ்டம்”

(மைநாகாதிபர்வதங்களுடைய ஸ்த்திதியுள்ளது) என்பதனால், சுமுத்ரம் மிகவும் கம்பீரமானதென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், அவிவேகிகளான மனிதர்களால் விரும்பப்படுகிற சப்தாதி

விஷயங்கள், ப்ராப்தகர்மத்தால், விட்டுவிட்டாலும் போகாதன வாய், ப்ரவேசித்தபோதிலும், வித்வாம்ஸனானவனை விகாரமுள்ள வனாகச் செய்யமாட்டாவென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், கிரீவிகாரமான சமுத்ரத்துக்குச் சமாநுன வித்வாம்ஸன் ஜ்ஞாநபலத்தால், லோகப்ரசித்தமானவைகளும், சாஸ்த்ரப்ரசித்தமானவைகளும், (அதாவது வேதசோதிதங்களானவைகளும்) ஆகிய கர்மங்களால் உண்டாகிற விக்ஷேபம் (சித்தசாஞ்சல்யம்) இல்லாதிருந்தலை, பாதிதாதுவருத்தியால் (சுயிற்றிலுண்டான சர்ப்பஜ்ஞாநம் போனபோதிலும், பயகம்பாதிசுள் கொஞ்சநேரம்வரைக்கும் இருப்பதுபோல் விஷயவாசனைகள் இருப்பதனால்,) அவித்யாகார்யங்கள் நிவர்த்தித்துப்போவதை யடையுமென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், விஷயாபேக்ஷயுள்ளவன், சாந்தியையடையாமற்போவதே யல்லாமல், சர்வகாலங்களிலும், லோகப்ரஸித்தமானவைகளும், வேதசோதிதமானவைகளும் ஆகிய கர்மங்களால் உண்டாகிற சித்தவிக்ஷேபத்தால் மிகவும் அதிகமான துக்கசமுத்ரத்தில் முழுசிப்போவானென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், இந்தவிஷயம் முழுதும் ஆலோசித்துப்பார்க்கும்போது, ஜ்ஞாநவானுக்கே, பலரூபமான வித்வத்ஸம்யாஸம் உண்டாகுமென்றும், சர்வவிக்ஷேப ராஹித்யம் என்கிற ஜீவர்முத்தியும், தைவாதீநமாய் விஷயபோக முண்டானபோதிலும், விகாரமில்லாமற்போவதும், உண்டாகுமென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

மேலும், லோகத்தில், கீர்யகைருதாமதியான பிறகு, மாதாபிதாக்களையும், அண்ணன்தம்பி முதலான பந்தஜநங்களையும்விட்டு, பரித்தாவொருவனையே ஆசிரயித்து, அந்த பரித்தா ஒருவனை ஆசிரயமாகவுடையவளாய் அந்த பரித்தாவினிடத்திலேயே ரமிக்கிறான் அந்த பரித்தாவாலேயே த்ருப்தியையடைவான், சந்தோஷிப்பான், ஆனந்தத்தையடைவான், அந்நியன் சொல்லைக் கேட்கமாட்டான், அவனைப் பார்க்கமாட்டான், நினைக்கமாட்டான், திண்டமாட்டான், மேலும், பதிவாதையாய், அந்த பரித்தாவினிடத்திலேயே சர்வகாலங்களிலும் ப்ரவர்த்தித்துக்கொண்டிருப்பான், ஜீப்படியே ப்ரஹ்ம வேத்தாவான ஸத்திதப்ராஜ்ஞானுடைய ப்ராஜ்ஞா, சமாதியினால் மிகவும் ஸத்திமானதாய், தேஹேந்த்ரிய ப்ராணங்களைத் தூரமாய் விட்டுவிட்டு, ஸச்சிதாந்தஸ்வரூபான ப்ரப்ராஹ்மமாகிய ஒருவனை

யே ஆசிரயித்து, ப்ரஹ்மம் ஒன்றே ஆதாரமாயுள்ளதாய், ப்ரஹ்மத் தினிடத்திலேயே ரமிக்கும், க்ரீடிக்கும், சந்தோஷிக்கும், இதரவிஷ யங்களைக் கேட்காது, பார்க்காது, ஆலோசிக்காது, தெரிந்துகொள் ளாது, மேலும், சர்வகாலங்களிலும் ப்ரஹ்மரூபத்தை யடைந்திரு க்கும், இப்படிப்பட்ட ப்ரஜைஞாயுள்ளவனே ஜீவ்முக்தி சுகத்தை யும், விதேஹகைவல்ய சுகத்தையும் அடைவான், என்கிற விஷயத் தை முழுதும் தெரிவிக்கும்பொருட்டு ஸ்த்திதப்ரஜ்ஞான யதி, பிக்ஷாதிகளுக்கு ஸஞ்சரிக்கும்போதும், பாஹ்யபதார்த்த விசாரணை யைவிட்டு, சர்வமும் ப்ரஹ்மரூபமாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தைச் சொ ல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

“[ॐ॥ यदा दृष्टं दृष्टं दृष्टं दृष्टं दृष्टं दृष्टं दृष्टं दृष्टं दृष्टं दृष्टं दृष्टं दृष्टं दृष्टं दृष्टं दृष्टं दृष्टं
दृष्टं”

“யதாஹ்யேவஏஷஏத ஸ்மிந்துதரமந்தரம்குருதே அதத ஸ்ய
பயம்பவதி”

(இந்த ஜீவன் எப்பொழுது இந்தப்ரஹ்மத்தில் கொஞ்சமா யினும் பேதத்தைச்செய்வானோ, அப்பொழுது அவனுக்கு பய முண்டாகின்றது) என்கிற சுருதி ப்ரமாணாதுஸாரமாய், ஸர்வமும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாய் நினைக்காமல், விஷயங்களை விரும்பிக்கொண் டிருப்பானோ, அப்படிப்பட்டவன் மோக்ஷத்தை யடையமாட்டா னென்று அறியவேண்டும். மேலும், இந்த சுலோகத்தாலும், பூர்வ சுலோகத்தாலும், ப்ரஹ்மவேத்தாவும், ஸ்த்திதப்ரஜ்ஞானம் ஆகிய, ய்தியானவன், ஆஹாராதிகளையும், ப்ரஹ்மமாயெண்ணி, ப்ரஹ்மத் திலேயே ப்ரவேசித்திருப்பனையென்றி, அராதம்பதார்த்தங்களில் அபிலாஷாதிகள் உள்ளவனா யிருக்கமாட்டானென்று சொல்லுத லால்,

“[ॐ॥ दृष्टं दृष्टं दृष्टं दृष्टं दृष्टं दृष्टं दृष्टं दृष्टं दृष्टं दृष्टं दृष्टं दृष्टं दृष्टं दृष्टं दृष्टं
दृष्टं”

(எப்படியிருப்பான்) என்கிற ப்ரஹ்மத்துக்குத்தகுந்த சமாதா நம் சொல்லப்பட்டதென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், ஐயா, க்ருஷ்ண; ஸ்த்திதப்ரஜ்ஞன், விஷயங்களில், விஷயங்கள் என்கிற நினைப்பு இல்லாதவனானால், விஷயங்களை எப்படி அதுபவிப் பானென்று அர்ஜுனன் கேட்பானோ என்னவோவென்றெண்ணி, விகாரஹிதனாய், ப்ராரப்தகர்மவசத்தால் ஸம்ப்ராப்தங்களான விஷயங்களை, ப்ரஹ்மக்ருஷ்டியால் அதுபவிப்பானென்று, ஸ்ரீக்ரு

ஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறாரென்று அறிய வேண்டும்.

శ్లో॥ విహాయ కామాన్యస్సర్వాః । స్పృహంశ్చరతి నిష్ప్రహః ।

నిర, మోనిరహంకార : స్వశాంతిమధిగచ్ఛతి॥

2011

விஹாயகாமாந்யஸ்ஸர்வாந் | புமாம்ஸாதிநிஸ்ப்ருஹம் |

பிரமமோகிரஹங்காரஸ் | ஸபாந்திமதிகச்சதி ||

எக||

(இ - ள்) யு - எந்த, புமார் - புருஷன், ஸர்வார் - சகல
மான, காமார் - விஷயங்களை, விஹாய - விட்டு, நிஸ்நுஹி - (அ
ந்தவிஷயங்கள் வேண்டுமென்கிற) நினைப்பில்லாதவனும், நிர்மம -
என்னது என்கிற சங்கல்பத்தைவிட்டவனும், நிரஹங்கார - கர்வ
மில்லாதவனும், (ஆகி), சாதி - சஞ்சரித்துக்கொண்டிருப்பானே,
ஸ - அந்தப்புருஷன், ஸார்தம் - சித்தோபரமத்தை (சகலதுக்க
நிவ்ருத்திருப்பான மோகத்தை), அதிகச்சதி - அடைகிறான்.

தா த் ப ர் ய ம்.

ஓ அர்ஜுனா, உலகத்தில் எந்தமனிதன் சகலவிஷயங்களையும் விட்டு, விஷயங்கள் வேண்டுமென்கிற எண்ணமில்லாதவனும், எந்த வஸ்துவீனிடத்திலும் எனது என்கிற அபிப்பிராயம் இல்லாதவனும், கர்வமில்லாதவனும் ஆகியிருப்பானோ, அந்தப்புருஷன், சகலதுக்க நிவ்ருத்திபுரமான மோகஷத்தையடைவான் என்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

ஐயா, க்ருஷ்ண; க்ருஹஸ்த்தனானவன் மோக்ஷத்தை யடை
யாமற்போவதற்குக் காரணமென்னவென்று அர்ஜுனன் கேட்பா
னே என்னவோவென்றுஎண்ணி, மனத்தினுல்சகலமான அபிமா
நங்களையும்விட்டு, தன்னைக்கூடஸ்த்தனான ப்ரஹ்மமாக நினைத்துக்
கொண்டிருக்கிற க்ருஹஸ்த்தனாலும், மோக்ஷமானது அடையப்படு
மென்பதும், க்ருஹஸ்த்தன் மோக்ஷத்தையடைவேன் என்று நினை
ப்பதும், மூடத்தனமேயன்றி மற்றொன்று மல்லவென்று தெரிவித்
தும்பொருட்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லு
கிறாரென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், சப்தம்முதலாயுள்ள விஷயங்களில் மிகவும் ப்ரியமுள்ளவனும், அத்தந்தக் கோரிக்கைகள் உள்ளவனும் ஆகிய க்ருஹஸ்த்தனுக்கு மோக்யமுண்டாகமாட்டாதென்று இதுவரைக்கு

மே சித்தமாயிருத்தலால், இதுவரைக்கும் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தையே, மறுபடியும் தெரிவிக்கும்பொருட்டு, இந்தசுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், சகலவிஷயங்களையும் விட்டுவிட்டபகஷத்தில் ஜீவரம் எப்படிருக்கும், என்று சந்தேஹிக்காமல், ஜீவரமாதரத்துக்குத்தகுந்த சேஷ்டைகள் உள்ளவனாயிருக்கவேண்டியதென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஒருதேசத்திலேயே வாசம்பண்ணின பகஷத்தில், ராகத்வேஷாதிகள் உண்டாகுமாதலால் ஒரு இடத்திலேயே யிருக்காமல் சகலதேசங்களிலும், க்ராமைகராத்ரங்களாய்த் திரிந்துகொண்டிருக்கவேண்டியதென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால்,

“विषयकामास्यसुरा”

“விஹாயகாமாந்யஸ்ஸர்வாந்”

என்றாலும்,

“निस्पृहः” “निस्पृहः”

என்றாலும், விசாரிக்கும்போது அர்த்தபேதமில்லாமற்போதலால் புருக்தி (சொன்னதையே சொல்லுதல்) என்கிற தோஷமுண்டாகாதா, என்று நினைக்காமல், சரீரஜீவரத்தின்பொருட்டு மாத்திரம் தகுந்தவிஷயங்களிலும், வேண்டுமென்கிற எண்ணமில்லாதவனாக வேண்டியதென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு,

“निस्पृहः” “निस्पृहः”

என்று சொல்லப்படுதலால், புருக்திதோஷம் உண்டாகாதென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

“निस्पृहः” “निस्पृहः”

என்றாலும்,

“निर्मुक्तः” “निर्मुक्तः”

என்றாலும், ஆலோசிக்கும்போது அர்த்தபேதமில்லை யாகையால் புருக்திதோஷம் உண்டாகாதா, என்று நினைக்காமல், சரீரஜீவரத்தின்பொருட்டுச் சம்பாதித்துக்கொண்ட வஸ்துவினிடத்திலும், எனதென்கிற நினைப்பு இல்லாதவன் ஆகவேண்டியதென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு,

“निर्मुक्तः” “निर्मुक्तः”

என்று சொல்லப்படுதலால் புநருக்தி தோஷமில்லையென்று அறிபவேண்டும். மேலும், அஹங்காரம் (கர்வம்) உண்டாயிருந்த பகூக்தில், மமகாரம் அவசியமாயுண்டா யிருக்குமாகையால், பாண்டித்யம் முதலானவைகளால் என்னைக் கௌரவிக்கிறார்களல்லவா, என்றாகிலும், பாண்டித்யம் முதலானவை உண்டாயிருப்பதனால், நான் கௌரவிக்கத்தகுந்தவன் என்றாகிலும், நினைத்தல் என்கிற கர்வமும் உண்டாயிருக்கக்கூடா தென்று அறியவேண்டும். மேலும், காமம், ஸ்ப்ருஹ, கர்வம், மமகாரம் என்பவை இல்லாதவனும், ப்ராஹ்ம வேத்தாவும், ஆகிய ஸர்யாஸி, சர்வஸம்ஸார துக்கங்களும் இல்லா மற்போவதே ஸ்வரூபமாயுள்ள மோக்ஷத்தை அடைவான். அதாவது - ப்ராஹ்மபூதன் ஆவானென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், மோக்ஷம் வேண்டுமென்கிற நினைப்புள்ள ஸர்யாஸி காமாதிசுனை விட்டுவிடுவதற்குத்தகுந்த யத்நத்தைச் செய்யவேண்டிய தென்றும், காமாதிசுனைவிடுவதே மோக்ஷமென்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், காமாதிசுனைவிடுவது ஸர்யாஸிக்குச் சம்பவிக்குமேயன்றி, ஒருதேசத்திலேயே வாசம்பண்ணி, க்ருஹஸ்த்தா ஸ்ரம கர்மங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கிற க்ருஹஸ்த்தனுக்குக் காமாதிசுனைவிட்டுவிடுவதற்கு அவகாசமில்லை யாகையால், க்ருஹஸ்த்தனும் மோக்ஷத்தையடைவானென்று சொல்லுதல் பைத்தியமென்று அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

உ - ௨, ஸ்ரீ - ௨௨ || ஸ்ரீயஸ்ய விஷயஸ்ய ||

“த்யாயதோவிஷயார்ப்பம்ஸு”

என்கிற சுலோகத்தால் விஷயங்களைக் கேட்பதனாலும், பார்ப்பதனாலும், அல்லது விஷயங்களை த்யாமித்தலாலும், காமம் முதலாயுள்ள அநர்த்தங்கள் உண்டாகுமாதலால், வித்வாம்ஸனுக்கும் நாசமுண்டாகுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கும்போது, ப்ராஹ்ம நிஷ்ட்டையைவிட்டு, விஷயங்களை இந்திரியங்களால் அநுபவித்துக் கொண்டிருப்பவனும், இஷ்டாநுஸாரமாய் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருப்பவனும் ஆகிய காமுகனுக்கு நாசமுண்டாகுமென்பதற்கு சந்தேஹமில்லையாதலால், விதேஹகைவல்யத்தை விரும்பியிருப்பவனும், ப்ராஹ்மவேத்தாவும் ஆகிய ஸர்யாஸி, சர்வேந்திரியங்களை யும் வென்று, ஆத்மநிஷ்ட்டையை அவலம்பிக்கவேண்டுமென்றும்,

இவ்விதமாயிருப்பவனுக்கே விதேஹைகவல்ய முண்டாகுமேயன்றி
மற்றவனுக்கு உண்டாகமாட்டாதென்றும் தெரிவிக்கும்பொருட்டு,
ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்தசுலோகத்தைச்சொல்லுகிறாரென்று தெ
ரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், சர்வமும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாகப்
பார்த்துக்கொண் டிருப்பவனும், ப்ரஹ்மாநந்தத்தை அநுபவித்துக்
கொண்டிருப்பவனும் ஆகிய ப்ரஹ்மவேத்தாவானவன் ஒரு இடது
திலிருக்காமல் எல்லாவிடங்களிலும் திரிந்துகொண்டிருப்பான் என்
பதனால்,

“கிம்வாஜேத”

என்கிற கேள்விக்குத்தகுந்த சமாதானம் சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். மேலும், ப்ரஹ்மவேததாவானவன் ப்ரஹ்மசப்தங்களால் சொல்லத்தகுந்த சகலவிஷயங்களையும் விட்டுவிட்டு, சுகத்திரஜததுல்யங்களான விஷயங்களோடு ப்ரயோஜன மொன்றுமில்லையென்றுநினைத்து விஷயங்களை க்ரஹிக்காமல், இந்த ஸமஸ்தமும் நானும் ப்ரஹ்ம்வரூபமென்று நினைத்து, ஸர்வமும் தானும் ப்ரணமஸ்வரூபமாகப் பார்த்துக்கொண்டு, ஒரே யிடத்திலிருக்காமல், பல இடங்களிலும் வாசம்செய்ய வேண்டியதென்றும், இப்படிப்பட்டவன் மாத்திரமே மோக்ஷத்தையடைவானென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

శ్లో॥ ఏషా బ్రహ్మసిద్ధిః పార్థ । నై నాం ప్రాప్య విముహ్యతి ।

స్థితావస్థామంత్యకాలేషి । బ్రహ్మనిర్వాణమృచ్ఛతి ॥ ౭౨॥

ஏஷாப்ராஹ்மீஸத்திதிபார்த்தி நைநாம்ப்ராயயிமுஹ்யதி|
ஸத்தித்வாஸ்யாம்ந்தயகாஸே| ப்ரஹ்மகிரீவாணமருச்சதி||௭௨||

(இ - ள்.) ஹேபார்த்த - ஓ அர்ஜுனா; ஏஷா - (இதுவரைக்
கூம் சொல்லப்பட்ட) இந்த, ஸ்த்திதி: - நிஷ்ட்டை, ப்ராஹ்மீ -
ப்ராஹ்மசம்பந்தியாகிய, ஏநாம் - இந்தப்ராஹ்மநிஷ்ட்டையை, ப்ரா
ப்ய - அடைந்து, நவிமுஹ்பதி - மோஹத்தை யடையமாட்டான்,
அஸ்யாம் - இந்த ப்ராஹ்மநிஷ்ட்டையில், அந்தயகாலேபி - முது
மைப்பருவத்திலாயினும், ஸ்த்தித்வா - இருந்து, ப்ராஹ்மநிர்வாணம் -
மோக்ஷத்தை, ஹுச்சதி - அடைகிறான்.

நா த் ப ர் வ ம்,

ஒ அர்ஜுனா, இதுவரைக்கும் சொல்லப்பட்ட நிஷ்டை முழுதும் பரஹ்மவிஷயமானது, இப்படிப்பட்ட பரஹ்மநிஷ்டை

யை அடைந்தவன் மறுபடியும் மோஹத்தை அடையமாட்டான். மேலும் ஓ அர்ஜுனா, இந்த ப்ரஹ்மநிஷ்ட்டையை முதுமைப்பருவத்தில் மேற்கொண்டு செய்தாலும் தவறாமல் மோக்ஷத்தையடைவானென்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

அங்கங்கே ஸங்க்ரஹமாகவும், விஸ்தாரமாகவும் காட்டப்பட்ட (உபதேசிக்கப்பட்ட) ப்ரஹ்மநிஷ்ட்டையை முமுக்ஷுவானவன் மிகுந்த விருப்பத்தோடு அவலம்பிப்பதற்கு இந்த சுலோகத்தால் ப்ரஹ்மநிஷ்ட்டையை ஸ்தோத்ரம் செய்கிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், க்ருஹஸ்த்தனும், ஸர்யாஸியும் என்கிற இருவரும் முக்தியையடைகிறவர்களேயான பட்சத்தில், மிகவும் அதிகமான துக்கத்தையுண்டாக்குகிற ஸர்யாஸத்தை அவலம்பிப்பது யாதுக்கு என்று அர்ஜுனன் கேட்பானோ என்னவோவென்று நினைத்து, ஸர்யாஸியைப் பார்க்கிலும் மற்றவர்களுக்கு, அநேகவிக்ரங்கள் சம்பவிக்குமாதலால், மோட்சத்தை யடையவேண்டுமென்கிற நினைப்புள்ளவன் அவசியமாய் ஸர்யாஸத்தை அவலம்பிக்கவேண்டுமென்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தால் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ப்ரஹ்மநிஷ்ட்டையென்பது சர்வகர்மங்களையும்விட்டு ப்ரஹ்மரூபமாயிருத்தல் என்று அறியவேண்டும். மேலும், ஸர்யாஸி மோஹத்தையடையாமற் போன போதிலும், க்ருஹஸ்த்தனுனவன் தரம்முதலானவை நசித்துப் போவதனால் மிகவும் மோஹத்தையடைவானென்றும், அவ்வளவில் சித்தவிக்ஷேபமுள்ளவனாய் ப்ரமார்த்தவிவேகம் இல்லாதவனானென்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், சர்வகர்மங்களையும்விட்டு ப்ரஹ்மரூபமாயிருத்தல் என்கிற ப்ரஹ்மநிஷ்ட்டையை முதுமைப்பருவத்தில் அவலம்பித்தாலும் மோக்ஷத்தையடைவானென்று அறியவேண்டும். மேலும், முதுமைப்பருவத்தில் ப்ரஹ்மநிஷ்ட்டையை அவலம்பித்தாலும் மோக்ஷத்தையடைவானென்று சொல்லுதலால், ப்ரஹ்மசர்யாஸ்ரமத்திலேயே ஸர்யஸித்து, பிழைத்திருக்குங் காலமுழுதும் ப்ரஹ்மநிஷ்ட்டையில் இருப்பவனுக்கு மோக்ஷமுண்டாகுமென்று சொல்லவேண்டிய தில்லையென்று அறியவேண்டும். மேலும், இந்த அத்யாயத்தில் ஒவ்வொரு சுலோகத்தில், அதாவது அங்கங்கே,

“శ్రీ, శ్రీ వమ్” “తత్, త్వమ్”

என்கிற பதங்களால் தெரிவிக்கப்படுகிற ஜீவப்ரஹ்மங்களும், அவ்விருவருக்கும் ழீபதமில்லாமற்போதலும், அப்படிப்பட்ட ஜீவப்ரஹ்மையுடைய ஜீவநாதால் (ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு பேதமில்லையென்று தெரிந்துகொள்ளுதல் என்கிற அறிவினல்) முக்தியுண்டாகுமென்றும், இப்படிப்பட்ட அறிவுண்டாவதற்குத் தகுந்த வுபாயமும் என்பவை முக்யங்களென்று தெரிவிக்கப்பட்டிருத்தலால் உபாயமான கர்மநிஷ்ட்டையும், உபேயம் (உபாயத்தால் அடையத்தகுந்தது) ஆகிய ஜீவநிஷ்ட்டையும் என்கிற இரண்டும் இந்த அத்யாயத்தால் சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும்.

ரஷ்மீயார் தீதம்.

అ-౨॥శ్లో॥౫౮. “సితప్రజ్వలన్యకాభాషా”

அ-உ||சுலோ-ருசு. “ஸ்திதப்ரஜ்ஞஸ்யகாபரஷா”

என்கிற சுலோகத்திலுள்ள நான்கு கேள்விகளுக்கும் விடை சொல்லுதல் என்கிற வ்யாஜத்தால், ஸ்திதப்ராஜ்ஞனுடைய லக்ஷணங்களைச் சொல்லி, ஸ்திதப்ராஜ்ஞனுடைய லக்ஷணங்களை முழுக்ஷு வாசகிவன் சம்பாதித்துக்கொள்ளும்பொருட்டு மிகவும் அதிகமான ப்ரயத்னத்தைச் செய்யவேண்டியதென்று தெரிவித்த பகவானானவர் இப்பொழுது இந்த சுலோகத்தால், கர்மயோகத்துக்குப் பலமான ஸாங்க்யபுத்தியை ஸ்தோத்ரம் செய்துகொண்டே முடிக்கிறார் என்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், ஜ்ஞாநத்தால் நசிக்கச் செய்யப்பட்ட அஜ்ஞாநம் மறுபடியும் உண்டாகாதா, என்று சந்தேஹிக்காமல், அஜ்ஞாநம் அநாதியாதலால், நசித்தபிறகு மறுபடியும் உண்டாகமாட்டாதென்று அறியவேண்டும். மேலும், வேதாந்த மஹாவாக்யங்களைக் கேட்பதனால் உண்டான ஜ்ஞாநம், ப்ரபஞ்ச வாசனைகளோடும், காமக்ரோதாதிக்களோடும், நான் எனது என்கிற அபிமான விசேஷங்களோடும் கூடியிருக்கிற ஸ்வயாசிக்கு விதேஹ கைவல்யத்தை உண்டாக்கமாட்டாதென்று நிச்சயித்து, மிகவும் அதிகமான தயையுள்ள ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான்,

అ-అ||శ్లో-౩|| “ సమాధావచలాబుద్ధిః ”

அ-2 || சுலோ-ரு || "ஸமாதாவசலபுத்தி"

என்கிற சூலாகத் தால் பரஹ்மரிஷ்ட்டையை பரஸுதுதமாகச்
செய்து எல்லாக் காலங்களிலும் பரஹ்மரிஷ்ட்டையால், சகலமான

எண்ணங்களையும் விட்டவனும், சரீரயாத்ரை நடத்தற்பொருட்டு சரபாதித்துக்கொண்ட வஸ்துக்களையும் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமானவைகளென்று நினைத்து ப்ரஹ்மத்திலேயே யிருப்பவனும், நான் எனது என்கிற அஹங்காரமமகாரங்களாகிற பந்தங்களால் வீடப்பட்டவனும் ஆகிய வித்வாம்ஸனுக்கு விதேஹகைவல்யம் உண்டாகுமென்று சொல்லி, இப்பொழுது முழுக்ஷாவானவன் ப்ரஹ்மநிஷ்ட்டையை சம்பாதிக்கவேண்டியதென்றும், இந்த ப்ரஹ்மநிஷ்ட்டையாலேயே விதேஹமுத்தி உண்டாகுமேயன்றி, மற்றொருவிதத்தாலும் விதேஹமுத்தி உண்டாக மாட்டாதென்றும், தெரிவித்துக் கொண்டே இதுவரைக்கும் சொல்லப்பட்ட ஸாங்க்ய புத்தியை இந்த சுலோகத்தால் உபஸம்ஹாரம் செய்கிறாரென்று அறிய வேண்டும்.

மேலும், பூர்வத்திலேயே ப்ராஸித்தமான சாதகங்கள் உள்ளவனும், பூர்வஜன்மத்தில் சர்யாசத்தை அவலம்பித்து வேதாந்த மஹா வாச்யங்களைக் கேட்டதனாலுண்டான புண்ய விசேஷத்தால் வித்வாம்ஸன் ஆனவனும், ஒருவேளை ப்ராரப்த கர்மவசத்தால் கொஞ்சகாலம் ஸம்ஸாரத்தில் பந்தப்பட்டிருந்தானாயினும் பூர்வஜன்மத்திற் செய்த ஸுக்ருதவிசேஷத்தால், கிழத்தனத்தில் (அல்லது) மரண காலத்திலாயினும், ப்ரஹ்ம நிஷ்ட்டையை அவலம்பித்தானானால்,

ஸ்ரீ॥ “ விஜ்ஞாநமராமாஜர்ஷிர்முஹூர்த்ததேமுத்திமேயிவாந் ”

“ விஜ்ஞாநமராமாஜர்ஷிர்முஹூர்த்ததேமுத்திமேயிவாந் ”

“ விஜ்ஞாநமராமாஜர்ஷிர்முஹூர்த்ததேமுத்திமேயிவாந் ”

(ராமஜோத்தமனான கட்வாங்கள் என்கிற ராமஜர்ஷிதேவதைகளால் தனது மரணகாலத்தை யறிந்துகொண்டு ஶ்ஷணமாத்திரத்தில் முத்தியடைந்தான்) என்கிற ப்ரமாணுநுஸாரமாக மோக்ஷத்தை யடைவானாதலால், கைவல்யத்தை விரும்புகிறவன், பாஹ்யவிஷயங்களில் ப்ரவர்த்திப்பதைவிட்டு, எல்லாக் காலங்களிலும் ப்ரஹ்ம நிஷ்ட்டையை அவலம்பிக்க வேண்டியதென்று அறியவேண்டும்.

நவ்ய ॥ ஐதிரீயஸுபாநீரதீஷாநஸாஹஸ்யாஸ்யஸம்ஹாரம்

பு யூகித்யாநிஷ்டு, ப்ரஹ்மநிஷ்டு, ப்ரஹ்மநிஷ்டு, ப்ரஹ்மநிஷ்டு

புத்தவாஸியோம்மோக்ஷாந்நிபபிஷ்ட

ஸஸ்வாஸீஸம்மபிஷ்டயோக்ஷாந்நிபபிஷ்டயோக்ஷாந்நிபபிஷ்ட

“இதிஸ்ரீமஹாபாரதேஸாதஸாஹஸ்ரியாம்ஸம்ஹிதாயாம்
வையாஸிக்யாம்பிஷ்மபர்வணி, ஸ்ரீமத்பகவத்கீதாஸ-உபநிஷ
த்ஸு, ப்ராஹ்மவித்யாயாம்போகஸாஸ்த்ரேஸ்ரீக்ருஷ்ணர்
ஜஹஸம்வாதேஸாங்க்யயோகோநாமத்விதீயோத்யாயம்”

(இ - ள்.) வையாஸிக்யாம் - வ்யாஸப்ரோக்தமானதும், ஸா
தஸாஹஸ்ரியாம் - நூரூபிராம் சுலோகங்களுள்ளதும், ஸம்ஹிதா
யாம் - சந்தோபத்த ஸாஸ்த்ரமும், (ஆகிய) ஸ்ரீமஹாபாரதே -
ஸம்பத்கரமான மஹாபாரதம் என்கிற இதிஹாஸத்தில், பிஷ்மபர்
வணி - பிஷ்மபர்வத்தில், ஸ்ரீமத்பகவத்கீதாஸு - ப்ராஸஸ்தமான
ஜ்ஞாநசம்பத்துள்ள பகவானால் சொல்லப்பட்ட, உபநிஷத்ஸு -
வேதாந்தங்களில், ஸ்ரீக்ருஷ்ணர்ஜஹஸம்வாதே - ஸோபாயுக்த
மான க்ருஷ்ணர்ஜஹஸங்களுடைய ஸம்வாதரூபமான, ப்ராஹ்மவித்
யாயாம் - ப்ராஹ்மஜ்ஞாநத்தில், யோகஸாஸ்த்ரே - யோகஸாஸ்த்ர
த்தில், (அதாவது - ப்ராஹ்மஜ்ஞாநவிஷய கோபாயங்களைச் சொல்
லுகிற க்ரந்தத்தில்), ஸாங்க்யயோகோநாம - ஸாங்க்யயோகம் என்
கிற பேருள்ள, த்விதீய - இரண்டாவதான, அத்யாயம் - பாகம்,
இதி - முடிந்தது.

தாந் பர்யம்.

ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பகவானால் சொல்லப்பட்டதும், நூரூபிராம்
சுலோகங்கள் உள்ளதும், சாஸ்த்ரமும் ஆகிய ஸ்ரீமஹாபாரதத்தி
லுள்ள பிஷ்மபர்வத்தில், ப்ராஸஸ்தமான ஜ்ஞாநசம்பத்துள்ள பக
வானால் சொல்லப்பட்ட வேதாந்தங்களில், ஸோபாயுக்தமான,
ஸ்ரீக்ருஷ்ணர்ஜஹஸம்வாதரூபமானதும், ப்ராஹ்மஜ்ஞாநத்தைப்
போதிப்பதும் ஆகிய யோகஸாஸ்த்ரத்தில், ஸாங்க்யயோகத்தைத்
தெரிவிக்கிற இரண்டாம்பாகம் முடிந்தது.